

イスルイン物語

預言されし王

F. エフライム 著
F. Ephraim

Isrianin tarina

Luvattu kuningas

エシュルン出版

Isrianin tarina

Luvattu kuningas

F. Ephraim

Alkuteos: "Isuruin monogatari"

Suomennos Jorma Pihkala

Jesurun Publications

Tokushima, Japan

2020

Sisällysluettelo

1. Mies temppelissä.....	8
2. Lehtimajanjuhla.....	11
3 . Ruhtinas Herdofin salamurha.....	15
4. Galduinjoen Kastaja.....	18
5. Hiskirbanin tunneli.....	22
6 . Oikea Pelastaja.....	25
7. Ensimmäinen ihme.....	30
8. Tunnusteen jälkeen.....	35
9. Jättiläisenpää.....	39
10. Meteli temppelissä.....	43
11. Vierailija.....	48
12. Kaksi profeetta.....	53
13. Vartiometsä.....	56
14. Kastajan vangitseminen.....	60
15. Valo loistaa Kuolemanvarjonmaahan.....	64
16. Veronkantaja Levmat.....	71
17. Merimies Mastuon.....	77
18. Vastarintaliikkeen Lasron.....	82
19. Miten Jumalan vanhurskauden saa?.....	89
20. Tulen profeetta Elasar.....	93
21. Uusi suunnitelma.....	96
22. Järven toiselle puolelle.....	101
23. Tuulastussoihdu.....	105
24. Kastajan kuolema.....	109
25. Julistustyö pareittain.....	112
26. Kansa kuninkaan ympärillä.....	114
27. Oppilaiden keskelle kätkeytynyt Saatana.....	120
28. Kirottu Sunagolin alue.....	124
29. Usko ja tunnustus.....	127
30. Vaihteittain aukenevat silmät.....	131
31. Pyhityksen vuori.....	135
32. Pieni valo.....	138
33. Eksyneet lampaat.....	142
34. Pahuuden pesään.....	148
35. Mies, jonka silmät avattiin.....	151
36. Ruhtinas Pilar.....	157
37. Salaroksen kuolema.....	160
38. Viimeinen kiertomatka.....	164
39. Pääsy iankaikkiseen elämään.....	167
40. Isänpoika Barbbas.....	173
41. Kuninkaan marssi kaupunkiin.....	176
42. Karitsan tutkinta.....	180
43. Turinderin ansa.....	184
44. Valon ja pimeyden taistelu.....	189
45. Viimeinen ehtoollinen.....	192
46. Oppilaat pettävät.....	195
47. Tuomio.....	200
48. Lunastus.....	204
49. Ylösnousemus.....	208
Jälkikirjoitus.....	216

Kirjan henkilöt

Varjo:	Vastarintaliikkeen sotilas, joka on jo vuosia taistellut Isrianin vapauttamiseksi.
Mäyrä:	Vastarintaliikkeeseen liittynyt nuori sissi, joka pitää sisällään jotain pimeää.
Sirion:	Lohtulassa asuva kalastaja.
Ander:	Sirionin veli. Hän kalastaa yhdessä veljensä kanssa Lohtulassa.
Melve:	Pyhässä kaupungissa asuva sokea nuorukainen.
Filante:	Sirionin ja Anderin lapsuudenystävä, kauppiaan poika, joka asuu Kalatalon kylässä.
Nahamon:	Teologiatornissa opiskellut viisas elfi.
Levmat:	Lohtulassa asuva veronkantaja.
Mastuon:	Länsimeren merimies, jolla on kasvoilla suuri arpi, epäilevä luonne.
Sir Felamir:	Ruhtinas Herdofin palveluksessa oleva aatelinen, ratsuritari.
Josanna:	Sir Felamirin vaimo.
Sarimas:	Korkeimman neuvoston nuori jäsen, Teologiatornista valmistunut lainoppinut, hyvin rikas.
Nikonder:	Teologiatornin rehtori ja lainoppineiden johtaja, vanhus, Sarimaksen opettaja.
Turinder:	Korkeimman neuvoston nuori jäsen, jonka kasvot muistuttavat läpitunkevakatseista korpikotkaa.
Gilrond:	Kastajan oppilas, jolla on rukoilijasirkkan tavoin kohoavat silmät ja pieni leuka.
Herdof:	Ruhtinas, Pohjois- ja Itäosan hallitsija Roodis-suurvallan valtuutuksella.
Pilar:	Maaherra, Eteläosan hallitsija Roodis-suurvallan valtuutuksella. Ei ole elfi vaan humano.

Menneisyyden henkilöt

Adan:	Jumalan maasta luoma ensimmäinen ihminen. Hän asui Edenistä itään sijainneessa puutarhassa.
Erven:	Adanin vaimo, jonka Jumala oli tehnyt osasta Adania.
Abrelim:	Esi-isä, kaikkien elfien kantaisä.
Mosalion:	Noin 1500 vuotta aiemmin elänyt profeetta, joka oli vapauttanut kansan orjuudesta ja jolle annettiin laki.
Jostamur:	Mosalionin seuraaja, sotapäällikkö, joka valloitti luvatus maan Klamdolin.
Osmond:	Ensimmäinen tuomari, joka taisteli yhdessä Jostamurin kanssa. Kutsuttiin Tulipuna-Osmondiksi.
Isadavin:	Noin tuhat vuotta sitten Klamdolin alueella Isrianin kuninkaaksi tullut suurenmoinen persoona.
Elasar:	Tulinen profeetta, joka oli noin 900 vuotta aiemmin lähetetty palauttamaan kansa lohikäärmejumalan palvonnasta takaisin Jumalan luo.
Beliel:	Jäinen noita, joka avioitui Pohjois-Isrianin kuninkaan kanssa ja aiheutti kansalle kärsimystä.
Joneku:	Profeetta, joka eli noin 700 vuotta aiemmin ja lähetettiin Kultavirran kaupunkiin.
Hiskirban:	Neljästoista kuningas Isadavinin jälkeen.
Galser:	Sankari, joka oli noin 25 vuotta aiemmin muodostanut vastarintaliikkeen.

Edenin tärkeimmät heimot

Elfit

Elfit ovat muinaisista ajoista asti Jumalan liiton vastaanottanut heimo. Alun perin nimi viittasi esi-isä Abrelimin jälkeläisiin, mutta nyt sillä tarkoitettiin enimmäkseen Isrianin elfejä. Muinoin he saivat elää hyvin vanhoiksi, mutta nykyään heidän ikänsä ei juuri eroa humanojen eliniästä. Heidän korvansa muistuttavat puun lehtiä ja heillä on erityiskyky nähdä myös pimeässä. Heidän näkö ja kuuloaistinsa ovat erittäin terävät. Jousen käytössä he ovat taitavia, joskin heimoa vaivaa ahtaan paikan kammo.

Humanot

Edenissä humanot ovat kaikkein parhaiten menestyvä, kunnianhimoinen heimo. He ovat rikkaita ja soti-laallinen voima on heidän mielenkiintonsa kohde. Heillä on voimakas halu löytää totuus ja monet heidän joukostaan ovat sen myös löytäneet. Humanot osaavat yhdistää sekä hyvän että pahan. Taustastaan riip-puen heissä on hyvin erilaisia yksilöitä. He ovat heimo, jolla on monenlaisia mahdollisuuksia ja isoina yh-dyskuntina he voivat muovata historian kulkua.

Dowafit

Dowafit ovat heimo, joka on muinaisista ajoista asti ollut elfien vihollinen. He jakautuvat pohjoisen vaa-leaihoisiin ja etelän tummiin dowafeihin. Monet heistä palvovat vuorilla asuvia lohikäärmeitä. Kaikki dowafit ovat lyhytkasvuisia ja tanakoita. Sekä miehet että naiset kasvattavat suuret viikset. He osaavat tai-tavasti hyödyntää mineraaleja. Pienestä koostaan huolimatta heillä on arvaamattoman suuret käsivoimat, mikä johtuu ehkä siitä, että he ovat tottuneet käyttämään hakkua ja vasaraa. Dowafit ovat ylpeitä ja itse-päisiä.

Orkit

Orkit ovat heimo, joka muinoin piti hallussaan Klamdolia. Heidän pahuutensa herätti lopulta Jumalan vi-han ja Isrianin elfien oli määrä hävittää heidät. Mutta Isrianin elfien saamattomuuden tähden pieni osa orkeista jäi henkiin ja muihin heimoihin sekoittuneina heidän lukumääränsä on yhä kasvussa. Rakenta-malla vahvoja linnoituksia he saavuttivat joksikin ajaksi menestystä, mutta humanojen muodostama Roodis-suurvalta kukisti ja alisti heidät.

Tällä tarinalla haluan kertoa sinulle, mihin maailma on matkalla ja millainen armo on valmistettu sinua varten.

1. Mies temppelissä

'Aurinko jakaa paljon hyvää ja siitä on syytä olla kiitollinen, mutta sen vaikutus ei ole täydellistä eikä se ole armelias. Auringon paahde polttaa ihoa ja kuihduttaa niittyjen kukkaset. Se sokaisee silmät, jotka yrittävät katsella sitä ja tekee olon epämiellyttäväksi niille, jotka etsivät lepoa sen paisteessa.'

Mies ei pitänyt auringosta, pikemminkin hän rakasti pimeyttä. Hän oli *Varjoksi* kutsuttu *elfi*. Valoa vältellen hän puikkelehti muurin raoista ja hypähti eteensä levittäytyneelle temppeliaukiolle, pakanoiden esipihalle. Sitä päällystivät saumattomasti toisiinsa liitetyt auringon kuumentamat kivilaatat. Varjo yritti pysyä kärsivällisesti paikallaan.

Miehen joustavista lihaksista muotoutui tiukka vartalo. Aikana, jona elfit olivat jo menettäneet pitkäikäisyytensä, kolmikymppisenä hän oli mies parhaassa iässä.

Varjo tarkisti nopeasti, oliko Roodiksen ratsumiehiä näkyvissä. Koko valtavalla aukealla ei ollut ai-noatakaan ultramariinihaarniskaista humanoa. Siellä käveli vain muutamia elfejä. Se helpotti hiukan hänen jännitystään.

Aukion laajuus tuntui kuitenkin pahalta. Aina sinne tullessaan Varjo koki, että jotakin hänen rumuudesta paljastui ja se oli epämiellyttävää. Mutta ei siinä kaikki, oli kuin valo paljastaisi kaikkien tulijoiden sisälle kätketyn synnin ja alkaisi puhdistaa sitä.

Osittain synti ilmeni jo havaittavassakin muodossa: Vaikka kysymys oli pyhäköstä, aukiota ympäröivän pylväskäytävän eteen oli ilmestynyt temppelin arvoon sopimattomia värikkäitä telttakojuja. Ne loivat ympärilleen epäpuhtauden tunnun. Kojuihin oli sijoitettu rahanvaihtajien pöytiä ja myytäväksi tuotuja nautoja, lampaita ja kyyhkysia, joita tarjoiltiin Jumalalle uhrattavaksi. Esipihan kauppiaat väittivät huolehtivansa siitä, että lain, *tooran* kieltämiä viallisia eläimiä ei uhrattaisi. Rahan vaihtoa perusteltiin sillä, että epäjumalien kuvilla varustettuja kolikkoja ei saanut uhrata Jumalalle.

Tosiasiassa kysymys oli voittoa tavoittelevasta liiketoiminnasta. Rahan vaihdossa vaadittiin käsittelymaksu ja eläinten hinnat olivat moninkertaisia verrattuna lähistön markkinapaikkoihin. Pahinta oli, että kaikesta myyntitoiminnasta vastasi ylimmäisen papin perhe.

Varjo olisi halunnut kaataa kumoon kojurivin ensimmäisestä viimeiseen asti, mutta sen tekeminen olisi merkinnyt kapinaa, jonka Roodiksen sotilaat tukahduttaisivat. Tekijän henkilöllisyys paljastuisi ja edessä olisi ristiinnaulitseminen.

Varjo varmisti vielä uudelleen, ettei aukiolla ollut mitään vaaraa ja antoi merkin viheltämällä kahdesti. Silloin toinen elfi ryntäsi esiin pylväskäytävän pilarein takaa. Tämä oli nuorehko hiukan kahden kymppin ylittänyt mies. Häntä toverit nimittivät *Mäyräksi*.

Varjo hillitsi ääntään ja varmisti Mäyrältä: "Olihan kohtauspaikka Isrianin esipiha?"

"Niin se oli. Minulle sanottiin, että meidän tulee sieltä etsiä mies, jolla on punasulkainen hattu päässä."

Siitä kun Varjo oli alkanut toimia yhdessä Mäyrän kanssa, oli kulunut vasta pari viikkoa. Ei siis ihme, ettei tämä tuntunut vielä täysin tutulta. Vaikutti vahvasti siltä, kuin hän olisi kätkenyt jotain pimeää sisimpäänsä. 'No, vastarintaliikkeessä lähes jokaisella on menneisyydessään jotain salattavaa, mutta tässä mieheessä on jotain muutakin. Kun yritän päästä siitä selville, hän vetäytyy synkkänä kuoreensa. En tiedä kuka on hänelle nimen antanut, mutta Mäyrä kuvaa häntä hyvin.'

Vastarintaliikkeessä oli tapana, että sissit toimivat pareittain. Kun kerran heidät oli määrätty yhteen, oli tosiasian kanssa vain pyrittävä elämään.

Varjo ja Mäyrä kulkivat pakanoiden esipihan poikki ja suuntasivat sen keskellä sijaitsevaa temppeliä kohti. Sitä ympäröivässä muurissa oli holvinmuotoinen portti, jonka yläpuolelle oli kirjoitettu teksti:

”Ellet ole elfi, sinulla ei ole asiaa tänne! Jos astut sisään, olet kuoleman oma!”

Tekstin oli laatinut Eteläosan elfejä hallinnoiva korkein neuvosto. Aitoina elfeinä he kulkivat epäröimättä portin läpi naisten esipihaksi nimetylle aukiolle. Humanoilla oli lupa päästä vain pakanoiden esipihaan. Siitä eteenpäin saivat tulla vain Isrianin elfit. Siksi naisten esipihalla ei ollut vaaraa törmätä Roodiksen sotilaisiin. Kulkemalla mahtavan portin läpi saavuttiin hiljaiseen ja arvokkaaseen ”Isrianin esipihaan”, johon vain miespuoliset elfit saivat astua.

Ääntään hilliten Varjo ja Mäyrä menivät Isrianin esipihaan. Vaikka sitä sanottiin esipihaksi, todellisuudessa se oli matalalla kaiteella muodostettu osa alueesta, joka jatkui toisella puolella pappien esipihaan, jonne oli pääsy vain Levirionin sukuun kuuluvilla papeilla.

Temppelialue käsitti täten pakanoiden esipihan, naisten esipihan, Isrianin esipihan ja pappien esipihan. Niihin pääsyä rajoitettiin sitä mukaan kuin edettiin edemmäksi. Pappien esipihalla seisoi varsinainen tempplerakennus. Sen pyhä nimiseen osaa saivat mennä vain valitut papit. Siitä paksulla väliverholla erotettuna sijaitsi kaikkein pyhin, korkeasti pyhä paikka, jonne sai mennä vain ylimmäinen pappi kerran vuodessa.

Isrianin esipihassa oli muutamia elfimiehiä polvillaan palvomassa Jumalaa. Varjo ja Mäyrä pääsivät sinne ja huomasivat tavoittelemansa miehen, silmiinpistävä punasulkainen hattu päässään. Jalat ristissä tämä nojaili ulkoseinään. Koska hän oli esipihassa, hänenkin täytyi olla Isrianin elfi.

Varjo ja Mäyrä lausuivat edeltä sovitun tunnussanan:

”Tulimme kuulemaan, mitä asiaa Herralla on.”

Punasulkahattuinen mies kutsui heidät luokseen kättä heilauttamalla.

Vasta kun he olivat saapuneen aivan hänen luokseen seinän viereen, mies avasi suunsa ja ojensi käntensä tervehdykseen: ”Rauhaa, shalom!”

Se oli aivan tavallinen elfien tervehdys. Nuori Mäyrä tarttui vilpittömästi ojennettuun käteen, mutta juuri sillä hetkellä mies työnsi toisen kätensä tämän taskuun ja otti sinne kätetyn mustateräisen tikarin.

”Eihän tämä käy?” Mies hymähti ystävällisesti. ”Tuoda nyt tällaista temppeliin.”

Varjo tajusi heti, miten kyvykäs mies oli. Keneltä tahansa ei onnistu aseensa otto Mäyrältä. Vastarintaliikkeessä tämä tunnettiin yhtenä taitavimmista aseensa käyttäjistä. ”Tuo punasulkahattuinen on ehkä vielä kyvykkäämpi.”

Mäyrä oli kuin ei mitään olisi tapahtunut, ojensi kätensä saadakseen aseensa takaisin ja sanoi: ”Tästedes pidän varani.”

Punasulkahattumies työnsi tikarin ojennettuun käteen ja alkoi selittää asiaansa:

”Lyhyesti. Nyt tarjoamani tiedot antavat teille, vastarintaliikkeelle ainutlaatuisen tilaisuuden salamurhata ruhtinas Herdof. Hän saapuu Pohjoisosasta Pyhään kaupunkiin osallistumaan seuraavaan lehtimajanjuhlaan. Yleensä hän majoittuu tiukoin turvatoimin yläkaupungin linnaan, mutta tällä kertaa hän asettuu salaa erään Herdof puolueen aatelisten asuntoon. Siellä vartiointi on selvästi vähäisempää kuin linnassa. Muutaman kymmenen miehen hyökkäyksellä saatte helposti hänet surmatuksi.”

Lopuksi mies otti taskustaan taitetun lampaannahkapalan ja vilautti sitä. Varjo nappasi sen käteensä, avasi ja tutki, mitä siihen oli kuvattu.

”Se on Pyhän kaupungin kartta”, sanoi punasulkahattumies ja osoitti punaista merkintää. ”Tässä on asunto, jossa Herdof yöpyy.”

Varmistettuaan paikan Varjo otti kartan ja kääri sen rintataskuunsa. Vastineeksi hän ojensi nahkapussin täynnä hopearahoja. Punasulkahattumies otti sen ja totesi:

”Se on nyt teistä kiinni. Pankaa parhaat sissinne hommiin!”

Sen sanottuaan hän juoksi pois. Jäljelle jääneet sissit katsoivat toisiaan.

”Voikohan häneen luottaa?” Mäyrä kysäisi.

”Jos meidät petetään, se on sitten siinä, mutta vastarintaliike on kuulemma jo kolmeen otteeseen saanut tietoja häneltä. Tähän mennessä kaikki on mennyt hienosti, kerran kun hyökkäsimme aatelisten aarrelastia kuljettaneen vaunun kimppuun ja toisen kerran, kun pelastimme Kuolemanlinnaan matkalla olleen saattueen vangit. Kummassakin tapauksessa saimme tiedot tältä mieheltä.”

”No siinä tapauksessa”, Mäyrä vakuuttui, ”mennään tekemään ilmoitus. Lehtimajanjuhlaan on enää kuukausi aikaa.”

'En tarvitse sinun hoputtelujasi', Varjon kuiskasi mielessään. Häntä ärsytti nuorukainen. He jättivät Isrianin esipihan taakseen ja palasivat auringon paisteessa kimaltelevalle portille.

Heidän astuessaan portista naisten esipihaan, siellä olevat elfit päästivät kauhuhuudon. Hetkeksi miehet pelästyivät, oliko heidän henkilöllisyytensä paljastunut, mutta siitä ei ollutkaan kyse. Kauhusta jäykät naiset eivät katselleet heitä vaan ylös taivaalle.

Kun Varjo katsoi ylös, hänen suunsa jäi hämmästyksestä auki. 'Lohikäärme!' Hänen silmiensä eteen levittäytyivät valtavat lohikäärmeen siivet. Se lensi kohti temppeliä. Siivet peittivät naisten esipihalta auringon valon. Lohikäärme piti etujaloissaan laihanriutunutta elfiä. 'Nyt lohikäärme varmaan repii ja syö sen.' Varjoa puistatti, kun hän ajatteli miehen surkeaa kohtaloa.

Lohikäärme asettui temppelin katolle siivet kokoon käärittynä. Sen painosta seinään tuli useita säröjä, Varjon jalkojen juureenkin lensi kivensirpaleita. Kauhuissaan ihmiset seurasivat, miten lohikäärme paiskasi miehen seisomaan temppelin katolle, joka oli niin korkealla, ettei sieltä putoava olisi selvinnyt hengissä.

Temppelin harjalla seisova mies katseli tarkkaan Pyhän kaupungin ihmisiä. Lohikäärme näytti sanovan jotain, mutta etäisyys oli niin suuri, että pihalla seisovien oli mahdoton saada siitä selvää. Lopulta mies kieltäytyi jostakin päättään pudistaen. Kumma kyllä, lohikäärme ei näyttänyt kykenevän tekemään tälle mitään. Pettyneen näköisenä se otti elfin uudestaan mukaansa ja lensi pois Oliivivuoren suuntaan.

2. Lehtimajanjuhla

Lehtien kellastuminen kertoi syksyn lähestyvän. Elfeille se muistutti, että lehtimajanjuhla olisi pian käsillä. Elfit hieroivat kuivuneita lehtiä käsiensä välissä ja naureskelivat hilpeällä mielellä.

Harppujärven pinta säteili aamuauringossa. Laineiden liplatus herätteli nukkuvia. Aivan rantautuvien aaltojen tuntumassa kymmenkunta yökalastuksesta palannutta miestä käsitteli nopein ottein maalle kiskomiaan verkkoja. He olivat Isrianin elfejä. He asuivat aivan järven rannan tuntumaan rakennetussa Lohtulassa.

Maan pohjoisosan kaupungiksi se oli suurehko. Siellä asui sekä elfejä että humanoja. Meren tieksi kutsutun kulkureitin solmukohtana sieltä vietiin suolakalaa monille Roodiksen paikkakunnille. Roodis oli humanojen suurvalta, joka hallitsi elfejä. Sen valta ei rajoittunut ainoastaan Läntisen meren rannikoille vaan ulottui aina Teräsmereen asti niin, että jopa dowafitkin oli alistettu sen kouran alle.

”Oliko niin, että kalastuskunta on valtuuttanut teidät lähtemään tänä vuonna Pyhään kaupunkiin?” Kaikkein vanhin ja kokenein kalastaja, Verkkonen kysyi kääntyen kahden nuoren miehen puoleen.

”Aivan niin”, vastasi Sirion toiveikkaasti. ”Minut ja veljeni Ander on valittu edustamaan kalastuskuntaa tämän vuoden lehtimajanjuhlassa.”

Lehtimajanjuhla juonsi juurensa 1500 vuoden päähän. Sitä vietettiin sen muistoksi, että Jumala oli vapauttanut Isrianin kansan orjuudesta Mosalionin johdolla. Mosalionin kirjoittaman lain, tooran mukaan seitsenpäiväisen juhlan ajan kansan tuli asua kokoamissaan lehtimajoissa. Kun maan eteläosaan valmistui temppeli, sinne tuli tehdä pyhiinvaellus ja viettää juhla siellä. Mutta pohjoisosasta etäisyys oli niin pitkä, etteivät kaikki voineet sinne asti lähteä. Siksi monesti tyydyttiin lähettämään matkaan vain edustajia.

”Voisitko sinä huolehtia veneestäni ja työläisistäni juhlien ajan”, nuori Sirion pyysi Verkkoselta nöyristelevään sävyyn.

”Toki, voit luottaa minuun, mutta turha sinun on odottaa, että kohtelisin heitä yhtä lempeästi kuin sinä”, Verkkonen tokaisi. Sirion ja hänen työmiehensä hymähtivät.

Vaikka Sirion oli vasta alle kolmikymppinen, hänellä oli oma purjeilla varustettu alus, Osmond. Nimensä se oli saanut Isrianin elfien ensimmäiseltä johtavalta tuomarilta Tulipuna Osmondilta. Sirionin, Anderin ja heidän viiden työmiehensä lisäksi siinä riitti tilaa reilusti useammallekin hengelle. Viisi vuotta aiemmin hän oli käyttänyt isältään saamansa perinnön hankkiakseen uuden aluksen. Mutta ei siinä vielä kaikki. Sirion omisti Lohtulan mittapuiden mukaan melko suuren talon. Yhdessä veljensä kanssa hän oli muuttanut pienestä Kalatalo nimisestä kylästä Lohtulaan. Sinne saavuttuaan he olivat lyöttäytyneet yhteen kaupungin taitavimmaksi kalastajaksi tunnetun Verkkosen verkkokalastuskunnan kanssa. He olivat menestyneet hyvin. Varsin pian nuoret veljekset, toimintatarmoinen Sirion ja taitava neuvottelija Ander olivat ajaneet jopa Verkkosen ohi. He olivat ylittäneet kaikkien muiden kalastuskunnan jäsenten tulotason. Sirion oli ostanut voitoillaan talon, jossa asuivat hän, hänen vaimonsa Marinel ja tämän äiti sekä pikkuveli Ander. Pienestä kalastajakylästä lähdön jälkeen Sirionin elämä oli sujunut myötätuulessa, siihen asti.

”Pääsetkö nyt ensi kertaa pääkaupunkiin?” Verkkonen kysyi Sirionilta punertava naama hymyssä, vaikka tiesi aivan hyvin, ettei Sirion ollut siellä aiemmin käynyt. Hän kärtti vain tilaisuutta kerskua omista reissuistaan.

”Voi, taasko se alkaa”, Sirionin ikäinen Verkkosen vanhin poika Aran puisteli päätään kyllästyneen näköisenä.

”Tosiaan, nuo puheet ovat kuin mätä korvissani. Ei ole ihme, että äiti ei kestänyt niitä ja lähti pois kotoa”, Aranin pikkuveli Ivor valitteli silmiään pyöritellen.

”Olkaa hiljaa!” Verkkonen moitti poikiaan ja istahti naurusuin Sirionin viereen. ”Tiedätkö? Eräänä päivänä Pyhä kaupunki tulee olemaan meidän kuninkaamme pääkaupunki.” Sitten hän alkoi laulaa kenenkään pyytämättä:

*”Herran Henki on minun päälläni,
Hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille.
Hän on lähettänyt minut julistamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen ja julistamaan Herran suosion vuotta.”*

Lopetettuaan hän katsahti tyytyväisen näköisenä kuulijoita.

Sirionin sydän alkoi hehkua. Sehän oli Raamattuun kirjoitettu ennustus Pelastaja Messiaasta. Sirionin sielun syvyyksistä kumpusi toivon säde. Niin se on. Jumala on ennustanut lähettävänsä Isrianille Pelastaja Messiaan.

”Kas tässä miehet”, Verkkonen lausui öljypullo kädessään. ”Kenelle tämä öljy vuodatetaan?”

”Pelastajalle, Messiaalle. Tarkoitat tietenkin meidän tulevalle kuninkaallemme”, ehätti pikkuveli vastaamaan.

”Toden totta.” Verkkonen vaihtoi puheen aihetta kulauttaen samalla hiukan viiniä suuhunsa. ”Mutta tätä tuskin tiedätte. Hän on jo tullut!”

Kuullessaan sen nuoret kalastajat eivät voineet salata hämmästystään. Verkkonen hymähti ja jatkoi itsetietoisena puhettaan.

”Hän on kuningas, mutta ei tietenkään Pohjoisosaa hallitseva ruhtinas Herdof. Eihän hän ole edes oikea elfi vaan villielfi. Meidän kuninkaamme pitää olla Isrianin elfi. Niinhän laissa, toorassa on kirjoitettu. Tietenkään hän ei ole myöskään Etelän ruhtinas Pilar, hänhän ei ole edes elfi vaan ihminen.”

Tämän vanhan elfin silmistä pilkisti ihmisiin kohdistuva salattu viha.

Elettiin todella sekavaa aikaa. Poliittisesti Isrian oli kietoutunut monimutkaiseen vyyhtiin. Siitä kun lainantaja Mosalion oli johtanut kansan tänne, oli kulunut jo 1500 vuotta. Hänen seuraajansa sotapäällikkö Jostamur oli valloittanut Klamdolin alueen, mutta nyt sitä hallitsi voimakas humanojen suurvalta Roodis, joka oli jakanut sen osiin. Etelässä valtaa piti ruhtinas Pilar, joka kuului humanoihin. Pohjoista, missä Sirion asui, hallitsi ruhtinas Herdof, jonka suonissa virtasi villi-elfien verta. Isrianin johtajien muodostamalle korkeimmalle neuvostolle oli annettu tiettyyn määrään asti itsehallinto-oikeus, mutta sen vaikutus ulottui lähinnä Eteläiseen osaan ja sielläkin varsin rajoitettuna. Roodiksen vallan ansiosta maassa vallitsi rauha, mutta Isrianin kansa tuskaili raskaan verotaakan alla. Mikä pahinta, humanojen käytyreinä toimi myös elfejä, jotka kokosivat veroja, mutta ottivat itselleen laittomasti lisäsummia. Sen lisäksi vielä korkein neuvostokin keräsi kymmenyksiä temppeleitä varten. Isrianin kansa, joka oli aiemmin ollut Egiasin maassa orjuudessa, oli uudelleen vallanpitäjien armoilla omassa maassaan.

Heidän ainoa toivonsa oli Pelastaja Messias. Kansa oli saanut lukuisia ennustuksia tulevasta Messiaasta ja odotti nyt sellaista hartaasti, tietenkin näin teki myös Sirion yhtenä Jumalan kansan jäsenenä. Jos Isadavinin kaltainen suurenmoinen kuningas ilmestyisi, hän olisi valmis uhraamaan sen vuoksi mitä vain. Kaikkein suurin ilo olisi saada palvella sellaista kuningasta aivan lähimpänä miehenä. Mutta miten saisi tietää, kuka hän on?

”Minulla on käsitys siitä, kuka hän on”, Verkkonen kertoi silmät loistaen. ”Meidän kuninkaamme, Pelastajamme, Messiaamme on jo ilmestynyt Galduinjoella.”

Muutamia päiviä myöhemmin Sirion yhdessä veljensä Anderin kanssa suuntasi matkansa Lohtulasta kohti Pyhää kaupunkia viettääkseen siellä lehtimajanjuhlaa kalastuskunnan edustajana.

Juhlauhuriin osallistumisen lisäksi heillä oli myös toinen tavoite. He halusivat tavata Galduinjoella vaikuttavan miehen. Verkkosen mielestähän juuri se mies olisi luvattu, tuleva Pelastaja, Messias. Hän oli kuullut miehestä eräiltä Etelästä saapuneilta kauppiailta, jotka hän oli jo pitkään tuntenut. Veljekset päättivät ottaa selvää, pitääkö huhu paikkansa.

Maan etelä- ja pohjoisosan välissä sijaitsi Vartiometsäksi kutsuttu suuri aarnialue. Siellä asui niin sanottuja puoli-elfejä. He eivät olleet aitoja elfejä vaan sekakansaa ajalta, jona pohjoinen suurvalta Dowafi vei Isrianin pakkosiirtolaisuuteen. Vaikka heillä alun perin oli yhteisiä esi-isiä, Isrianin elfit halveksivat heitä. He jakautuivat toisiaan vastustaviksi heimoiksi jopa siinä määrin, että kiistelivät paikasta, missä Ju-

malalle piti uhrata. Isrianin elfit palvoivat Jumalaa Pyhän kaupungin temppelissä, kun taas puoli-elfit Kaksosvuorella. Molemmat väittivät, että heidän jumalanpalveluksensa on ainoa oikea.

Näin ollen Isrianin elfit eivät kulkeneet Vartiometsän läpi Pyhään kaupunkiin. Myös Sirion ja Ander halusivat välttää puoli-elfien asuma-alueen ja menivät Galduinjoen yli ja noudattivat sen itäpuolista reittiä.

Käveltyään läpi yön, aamun valjetessa miehet saapuivat kukkulalle, jolta aukeni näkymä kuuluisalle Elfitasangolle. Miten kaunista! Veljekset lähes haukkoivat henkeään. Heidän eteensä silmän kantamattomiin levittäytyi ruohikkomeri aamuauringon kultaamana. Ohran lyhteet huojuivat tuulen vireessä. Autereen keskellä vanhat tuulimyllyt puuskuttivat syystuulessa, pensaat puhisivat kuin kylkeä kääntävä nukkuja. Siellä täällä näkyi matalia oliivipuita. Puulta toiselle lenteli iloisesti viserteleviä lintuja. Jalokiven kaltainen aurinko herätteli kaunista maata.

”En ole koskaan nähnyt tämänkaltaista!” Sirion ihasteli, päästään vielä kerran syvän huokauksen.

”Ennen vanhaan tumma-elfit kutsuivat tätä tasankoa Lad-Quendoksi siis Neitsyttasangoksi”, Ander selitti. ”Elfinkielelläkin se sopisi mainiosti nimeksi.”

Sirionistakin se olisi juuri oikea nimi.

Kuljettuaan Elfitasangon halki miehet, saapuivat Pyhään kaupunkiin seuraavan päivän iltana. Lehtimajanjuhla alkaisi päivän päästä. Odotukset olivat korkealla. Juuri näille juhlille toivottiin Pelastajan, Messiaan tulevan pystyttämään luvattu Jumalan kuningaskunta. Sitä kuvasi juhlan vedenkantokulkue. Sen aluksi ylimmäinen pappi ammensi kultakauhalla vettä Lähetetty-altaasta, joka sijaitsee Pyhän kaupungin eteläosassa. Sitten vesi kannettiin kulkueessa temppeliin ja vuodatettiin alttarille. Läheisen joen rannalta irti revitty paju oli asetettu alttarin viereen. Pajuhan kuihtuu yhdessä päivässä, ellei se saa vettä. Sitten papit kiersivät alttaria huutaen: ”Hoosianna, auta ja pelasta! Hoosianna, auta ja pelasta!” Pelastaja Messiaan tullessa paju alkaisi uudestaan viheriöimään, koska oli ennustettu, että Messiaan tullessa Pyhästä kaupungista alkaisi pulputa elävä vesi.

Ensi töikseen veljekset nousivat Ollivivuoreksi nimitetyle kukkulalle. Sieltä avautuva näkymä Pyhään kaupunkiin sai heidät kokonaan valtoihinsa. Kaupunkia ympäröi paksu muuri. Ilta-auringon kultaamana se näytti majesteettillisen hahmonsa pyhiinvaeltajille. Ensimmäiseksi silmät osuivat temppeliin. Vaikka laajan esipihan keskelle rakennettu valkoinen ja kultainen mahtava rakennus oli yhä työn alla, se teki mykistävän vaikutuksen katsojiin. Aukion vierellä seisoi kuusisataa Roodiksen sotilasta majoittava linnoitus. Aukion toisella puolella sitä korkeammalla kohosi Teologiatorni, jossa tulevat opettajat, rabbit saivat jumaluusopillista koulutusta.

Pohjoisen kalastajaveljeksille kokemus oli musertava, lähes ylivoimainen. Siksi he päättivät siirtää kaupunkiin menon seuraavaan päivään. Sinä päivänä he jäivät yöpymään ulkosalle Oliivivuoren juurella sijaitsevaan Öljynpuristajanpuutarhaan, joka sijaitsi kaupungin ulkopuolelle. Siellä oli kauniita oliivipuita. Heidän lisäksi sinne oli majoittunut paljon juhlaan tulleita elfejä. Yöpyjien keskellä käveli ultramaariin värisiin haarniskoihin pukeutuneita Roodiksen sotilaita silmät valppaina.

”Huomenna sitten kiertelemme kaupungissa”, Ander huokaisi raskaasti.

Sirion nyökkäsi ja osoitti sormellaan: ”Kultaisesta portista nousta temppelialueelle. Siellä on paknoiden esipihaksi kutsutulta osa, jolta ostamme uhrin.”

”Niinhän sinä puhut, kuin olisit siellä jo käynyt”, Ander naurahti.

”Totta, olen siellä käynyt.” Sirion haastoi katseellaan Anderin. ”Isrianin esikoisista pitää temppelissä suorittaa lunastusuhriksi kaksi kyyhkystä, silloin minä näillä silmilläni katsoin paikat tarkkaan.”

Ander tuhahti ja Sirion nauroi. Tosiaan vanhimpana poikana hänet oli tuotu temppeliin ja lunastukseksi oli uhrattu kaksi kyyhkystä, mutta silloin Sirion oli ollut vauva.

Syötyään eväänä tuomaansa kuivattua kalaa veljekset rakensivat lehtimajan keräämällä sopivan kokoisia puun oksia ja kokoamalla niistä kehikon. Sen he päällystivät palmun oksilla. He asettuivat makuulle rakoja täynnä olevan katon alle. Oliivipuun juuret toimivat tyynyinä. Pian he vaipuivat syvään uneen. Katon raoista tuikki tähtiä kuin onnitellen veljeksiä siitä, mikä oli heitä odottamassa.

Juhlan ensimmäisen päivän aamu valkeni. Heti herättyään veljekset menivät kultaportin kautta Pyhään kaupunkiin.

”Valtavan laaja!” Sirion hämmästeli.

Pakanoiden esipiha oli suuruudeltaan jotain sellaista, mitä he eivät olleet aiemmin nähneet.

”Pohjoisosassa ei ole mitään tällaista”, Ander lisäsi. ”Ja tämä väkimäärä!”

Valtavat pyhiinvaeltajajoukot olivat innostuksen vallassa. Pakanoiden esipiha aivan kuhisi sinne ah-tautuneita elfejä.

Sirionin ihmetystä lisäsi se, että kansa kävi kiivasta keskustelua juuri siitä miehestä, josta Verkkonen oli puhunut. Huhuttiin, että mies olisi profeetta, joka levitti uutta oppia ja suoritti kasteita Galduinjoella. Monet Etelän asukkaat olivat jo saaneet kasteen häneltä ja olivat täynnä iloa.

”Onkohan koskaan ollut profeettaa, joka olisi herättänyt näin suuren kohun. Eiköhän mekin huomenna mennä hänen luokseen kastettavaksi. Eikä vain sitä. Ryhdytään hänen oppilaikseen”, Sirion ehdotti veljelleen silmät loistaen ja kiivaasti hengittäen.

”Tehdään niin”, Ander vastasi yhtä syvällä antaumuksella. ”Jos siitä miehestä tulee kuningas, on parasta päästä mahdollisimman lähelle häntä. Jospa vaikka tulevaisuudessa pääsisimme kuningaskunnan virkamiehiksi.”

Nämä kaksi kalastajaa iloitsivat, kuin olisivat saaneet valtavan kalan saaliikseen ja löivät nyrkkinsä yhteen.

”Mutta sitä ennen veliseni”, Ander vakavoitui äkkiä. ”Mehän olemme tulleet tänne kalastuskunnan edustajina suorittamaan uhrin. Älä unohda sitä!”

Sirion vastasi valoisasti nauramalla. Hän havaitsi veljensä silmien loisteessa saman odotuksen kuin hänelläkin.

3 . Ruhtinas Herdofin salamurha

Kun juhlan ensimmäisen päivän ilonpito lopulta vaimeni ja kaupungin asukkaat asettuivat levolle, noin sata tummiin verhoutunutta miestä kiiruhti öisiä katuja kohti erästä rakennusta. Kaikilla oli päällään musta viitta ja kädessään tikari, jonka terä oli värjätty tummaksi valonheijastusten estämiseksi.

”Siitä oikealle ja seuraavasta vasemmalle! Älkää vitkastelko!”

Varjo jakeli ohjeita miesjoukon keskeltä. Hänen kannoillaan seurasi häntä vähän nuorempi Mäyrä. Kiivettyään yläkaupunkiin vievää mäkeä ja ylitettyään pienen notkelman he lopulta saapuivat rakennukselle, joka oli heidän päämääränsä. Sen ympärillä oli norsunluun värisistä kivistä huolellisesti sommiteltu matala aita. Hyvin hoidetun puutarhan ruusuistutukset nukkuivat kuun valossa. Rakennuksen kaikkien ikkunoiden verhot olivat kiinni eikä sisälläkään näyttänyt olevan valoa.

”Kovin on hiljaista”, Varjo kuiskasi.

”Ulkona ei myöskään ole vartijoita, niin kuin punasulkahattumies sanoikin. Sillä tavalla he ehkä pyrkivät salaamaan, että ruhtinas Herdof majailee siellä”, Mäyrä arveli.

Varjoa nuorukaisen vilpittömyys huvitti. ”Tuolla meiningillä sinä, et kyllä kauaa pysy elävien kirjoissa”.

Oli miten oli, nyt oli myöhäistä luopua leikistä.

”Nyt mennään. Näytetään villi-elfien valeruhtinaalle!”

Varjo antoi merkin. Sata miestä mursi rakennuksen oven ja tunkeutui sisään. Vaikka ovi murtui kovalla rytinällä, sisältä ei näyttänyt kukaan hädissään pyrkivän ulos. Niin oudolta kuin se tuntuikin, salamurhaajat vyöryivät pimeään rakennuksen sisään käyttäen hyväkseen elfeille tunnusomaista kykyä nähdä infrapuna-aalloilla myös pimeässä.

Vastarintaliikkeen sissit kiipesivät yläkertaan ja ryntäsivät useaan ryhmään jakautuneina eri huoneisiin. Mutta kumma kyllä, mistään ei kuulunut hätähuutoja tai miekkojen kalistelua. Lopulta sissit huomasivat oudon tilanteen ja palasivat alakerran suureen saliin.

”Outoa! Ei täällä ole ketään”, yhteen palanneet sissit ihmettelivät toisilleen.

Juuri sillä hetkellä rakennuksen ulkopuolella syttyi palamaan suuri joukko soihtuja. Infrapuna näkö ei toimi muuta kuin täydellisen pimeyden vallitessa, joten he menettivät edullisen näkökykynsä. Vastarintaliikkeen sissit kokoontuivat ikkunan ääreen tuijottamaan, mistä soihdut olivat ilmaantuneet. Monta sataa Roodiksen sotilasta oli ympäröinyt rakennuksen. Ultramariinin väriset haarniskat välkkyivät tulen liekkien valaistessa niitä. Kilvissä näkyi suden kuva. Se kertoi, että he olivat ruhtinas Herdofin ritareita.

”Ansa! Halpamaiset pelkurit!” Varjo seiso i oven pielessä ja huusi kiukuissaan.

”Itse olette pelkureita!” Sotilaiden joukosta esiin nousi heidän johtajansa. Hänellä ei ollut kasvosuojainta ja hänen päässään oli punasulkainen hattu. Sen nähdessään Varjo ja Mäyrä yllättyivät täysin. Sama mieshän oli luovuttanut heille tämän kertaiset tiedot.

”Sinä olet siis Herdofin puolueen jäsen”, Varjo mulkoili ritaria.

”Toden totta”, vastasi punasulkahattumies. ”Meidän on raivattava tieltämme pelkuri rotat, jotka suunnittelevat ruhtinaamme salamurhaa. Syötit tulivat meille kyllä kalliiksi, mutta näyttää siltä, että ne olivat sen arvoista.”

”Annoitte siis tahallanne meidän riistää aarteenne ja helpotitte vankiemme vapauttamista.” Varjo puristi tiukasti kädessään olevaa tikaria.

”Teitä barbaareja ajatellen ne taisivat kyllä olla hiukan liian arvokkaita täkyjä.”

Punasulkahattumies veti vyöllään roikkuneen sapelin esiin.

Mäyrä kiirehti ehdottamaan Varjolle: ”Talon sisällä olemme tosiaan kuin rotat pussissa. Meidän on päästävä ulos!”

”Totta, on tehtävä niin kuin tuo nuori mies sanoo.”

”Kaikki ulos!” Varjo komensi. Samalla hetkellä Roodiksen sotilaan aloittivat hyökkäyksen.

Ritarit ja sissit törmäsivät toisiinsa kiivaasti. Taistelu oli raju, mutta lopulta sissit työnnettiin takaisin rakennuksen sisään piiritettyinä. Mutta siitäkään sisseille ei ollut mitään apua. Varjo ja Mäyrä taistelivat rohkeasti, vaikka heitä kaatui yksi toisensa jälkeen. Heillä ei ollut mitään mahdollisuuksia päästä voitolle. Sekä luvultaan että varustukseltaan ritarit olivat täysin ylivoimaisia. Ensimmäisen punasulkahattu-elfin johtamina sotilaat pakottivat sissit rakennuksen ovelle heitä surmaten. Sitten ritarit vyöryivät rakennuksen sisälle. Varjo päätteli, että edessä olisi kuolema, mutta nyt oli taisteltava viimeiseen asti. Lopulta salamurhaajat päättivät tehdä vastarintaa kätkeytymällä talon huoneisiin. Mutta sitä mukaan kuin heidät löydettiin, heidät lyötiin kuoliaaksi.

Kun aamu oli jo valkenemassa, harvat jäljelle jääneet sissit sulkeutuivat toisen kerroksen yhteen huoneeseen. Se oli kaiketi työhuone, koska sen kaikki kalusteet olivat yhtenäistä tummanruskeaa puuta.

”Tähän tämä nyt sitten loppuu”, Varjo päätteli ja asetti mustateräisen tikarinsa kurkulleen. Muutkin sissit tekivät samoin, mutta vain Mäyrä puisteli päätään.

”Emme ole vielä hävinneet!”

”Mitä oikein puhut! Enää ei ole mitään tehtävissä. Jos me näin pienellä porukalla yritämme murtautua ulos, meidät lyödään heti. Pahimmassa tapauksessa joudumme elävältä vangeiksi ja joudumme kidutettaviksi. Silloin ei sitten auta vaikka kuinka käskisit heitä tappamaan sinut. Eivät he kuuntele”, Varjo uhkaili.

”Ei, kyllä tässä on vielä jokin tapa jäädä henkiin. Eloon jääneet voivat vielä joskus kostaa.” Mäyrän silmät kiiluivat puhuvasti, kun hän korosti sanaa ”kostaa”. ”Nuorukaisestahan löytyy tahdonvoimaa”. Varjo havahtui tähän uuteen piirteeseen, sillä hän oli kuvitellut, että nuorukainen olisi antanut ensimmäisenä periksi. Varjo katsoi Mäyrää silmiin ja ymmärsi, että niistä loisti tiukka päättäväisyys.

”No katsotaan, onko mitään keinoa selviytyä tästä hengissä.”

Varjo näytti miettivän jonkin aikaa, hän nousi ja avasi huoneen ikkunan.

”Hypätään tästä ja jätetään tuomio Jumalalle. Jos Jumala sallii, jäämme eloon ja saamme mahdollisuuden kostaa.”

Varjo työnsi vartalonsa ikkunasta nähdäkseen, mitä alla oli. Jonkin matkan päässä näkyi vallihauta täynnä mustaa vettä, etäisyys oli niillä rajoilla, kykenisikö sinne asti hyppäämään. Mäyrä oli jo nostanut jalkansa ikkunan karmille. Varjo vielä empi, kun huoneen ovea alettiin murtaa auki. Puun säleet lensivät, kun murtuneen oven läpi tunkeutui teräksinen miekan terä. Ulkopuolelta oveen suunnattiin kirveen iskuja. Sotilaat olivat lopulta löytäneet tämänkin huoneen, enää ei ollut aikaa mietiskellä.

”Kaikkien on hypättävä vallihautaan!” Varjo määräsi.

Jäljelle jääneet muutamat sissit nousivat päättäväisesti ikkunalle ja hyppäsivät ulos hämärään.

Vedestä vaivalla pintaan ponnistanut Varjo näki ensimmäiseksi Mäyrän tuskaiset kasvot. Muista ei näkynyt jälkeäkään. Varjo ui vallihaudan seinän luo ja tarttui kivireunaan. Katsoessaan taakse hän näki Mäyrän räpiköivän samassa paikassa, Mäyrä ei osannut uida!

”Tartu!” Varjo piti kiinni kivireunuksesta toisella kädellä ja kurotti kaikin voimin toista kättään nuorukaisen suuntaan. Mäyrä näytti kuulleen huudon ja ojensi kätensä, Varjo sai kuin saikin siitä otteen ja kerta heitolla kiskaisi miehen kivireunukselle. Mäyrä sylki ja yski vettä ulos suustaan.

”Mitä sinä menet ehdottamaan tällaista, kun et edes osaa uida?” Varjo syytti.

Mäyrä vastasi irvistyksellä.

”Onpa siinäkin tyyppi. Mutta nyt ei ollut aika vitkastella.” Kuultuaan veden molskahduksen sotilaat tulisivat heidän peräänsä, millä hetkellä tahansa. Vilkaistuaan ympärilleen he havaitsivat kohtalaisen lähellä portaat, joita pääsisivät nousemaan ylös. He etenivät vedessä reunaan myöten askelmien luo ja nousivat niitä pitkin. Märstä viitoista levisi kiville lätäkkö. Vielä kerran he katsoivat taakseen, mutta missään ei näkynyt muita sissejä, oliko niin, etteivät he kyenneet hyppäämään riittävän pitkälle ja olivat murskautuneet vallihaudan kiviin, vai eivätkö he ehkä päässeet ylös pohjasta. Oli miten oli, heidät oli nyt jätettävä oman onnensa nojaan.

Sotilaat lähtivät heti ajamaan heitä takaa. Vaatteet ja hiukset vettä valuen Varjo ja Mäyrä juoksivat henkensä, edestä aamuauringossa säteileviä Pyhän kaupungin kujia. He huomasivat edessään Lähetetty-altaan. Juhlan aikana sen äärellä kuhisi ihmisiä, kun sieltä noudettiin vettä temppeliin, mutta nyt aamuvarhaisella siellä oli hiljaista eikä veden pintaan heijastunut ainoatakaan hahmoa.

Altaan toisella puolella muurin osana oli suuri vartiotorni. Tornia näytettiin korjattavan. Sen ympärillä oli hirsitelineitä. Vaikka oli varhainen aamu, rakennustelineillä liuskeli useita rakentajia ylös ja alas. Tornin vieressä oli kaupungista ulos vievä portti, mutta sitä vartioi joukko Roodiksen sotilaita. Muita teitä ulos ei ollut.

Varjo vilkaisi taakse ja näki punasulkahattumiehen johtamien ultramariinihaarniskaisten sotilaiden lähestyvän uhkaavaa vauhtia, vaikka etäisyyttä olikin vielä hiukan. Paluutie oli tukossa. Ainoa mahdollisuus oli luiskahtaa porttia vartioivien sotilaiden ohi. Mutta juuri silloin punasulkahattumies huusi sotilaille:

”Ottakaa nuo kiinni!”

Kun vartijasotilaat huomasivat portille päin juoksevat mustapukuiset, he vetivät miekkansa esiin estääkseen paon, nyt tie portin kautta oli tukossa.

”Ei auta kuin kiivetä tornin rakennustelineitä myöten ylös”, Varjo sanoi ja mittaili silmillään hirsisiä rakenteita.

Mäyrä nyökkäsi ja he juoksivat kohti tornia. Mutta kun he sen juurelle ja yrittivät kiivetä, se ei onnistunutkaan. Vain hyvin tottuneet rakentajat kykenivät telineillä kiipeilemään. Kun he väen väkisin yrittivät sitä, rakennustelineet alkoivat heilua ja rakentajat alkoivat huutaa heille vihasesti. Saman aikaisesti sotilasjoukko pääsi yhä lähemmäksi heitä.

”Kiipeäminen ei onnistu.” Pettynyt Varjo laskeutui maan pinnalle. Mäyräkin palasi nopeasti alas, mutta hänen ilmeessään ei näkynyt häivettäkään periksi antamisesta.

”Tuonne!” Mäyrä osoitti sormellaan Lähetetty-altaaseen johtavan vesitunnelin aukkoa.

”Äkkiä! Vesitunneliin!”

’Mikähän mahtoi nostaa esiin Mäyrän hämmästyttävän lujuuden.’

Nuorukaisen osoittamassa suunnassa todellakin avautui Lähetetty-altaaseen johtavan kivisen vesitunnelin aukko. Varjo ampaisi juoksemaan tunnelille päin, joka oli kivillä vuorattu ja varsin kookas, niin että isohko mieskin saattoi kulkea sen läpi kumartumatta. Sen sisälle rynnänneitä odotti kylmyys.

Juuri silloin kuului sortuvien kivien jyrinää ja rakentajien huuto: ”Varokaa!”

Varjo pysähtyi katsomaan tunnelista ulos. Oli kuin aika olisi pysähtynyt. Ulkona valossa ultramariinihaarniskaiset sotilaat lähestyivät. Niiden edessä rakennustelineet ja torni alkoivat romahtaa aivan kuin erottamaan heidät pakenijoista. Seuraavassa silmänräpäyksessä torni sortui valtavalla ryminällä ja tukki vesitunnelin aukon. Vastarintaliikkeen sissit jäivät täydelliseen pimeyteen.

4. Galduinjoen Kastaja

Kerjäläinen. Kun mietin menneitä, niin minulle, joka synnyinsokeana, nimitys kerjäläinen oli itsestään selvä. Kerjääminen oli elfien yhteiskunnassa tarpeellista työtä. Sillä almujen antaminen oli välttämätöntä. Minä siis tarjosin heille tilaisuuden siihen. Sen palkaksi - jos niin voi sanoa - minä opiskelin ulkoa Raamatun, siis lain eli tooran ja profeetat, ja lausuin sitä heille. Sitä arvostettiin kovasti. Mutta silloin se oli minulle vain sanojen latehua, ihmisiä ilahduttamaan tarkoitettua loitsun kaltaista höpinää. Siihen aikaan en osannut ajatella tai ymmärtää mitään siitä, mitä nyt tässä olen todistamassa.

Vanhin Melve

Veljekset Sirion ja Ander lähtivät Pyhästä kaupungista ja saapuivat auringon paisteessa välkehtivälle Galduinjoelle. Kyseisen profeetan löytäminen ei ollut vaikeaa. Sillä hänen ympärilleen oli kerääntynyt suuri joukko ihmisiä, työläisiä, maanviljelijöitä, sotilaita ja veronkantajia. Niin jopa pappeja ja lainopettajia näkyi väen seassa. Paikalle oli ahtautunut hyvin monenlaista väkeä. Kansanjoukon ympäröimänä seisoivat elfit, jolla oli hyvin erikoinen ulkomuoto. Hänen pukunsa ei ollut kankaasta vaan nahasta. Elfet eivät normaalisti esiinny sellaisissa vaatteissa. Osoituksena siitä kokoontunut kansa oli pukeutunut monenlaisiin erivärisiin asuihin, jotkut turbaaneissa ja lantiovöihin koristautuneina. Vain tällä miehellä oli kamelinkarvainen nahkavyö. Tukka oli kasvanut vapaasti ja posket olivat laihat.

Tästä ulkonäöstä huolimatta elfit ottivat hänet vastaan ja kuuntelivat tarkkaavaisesti hänen puhettaan. Vai olisiko ollut niin, että he kuuntelivat häntä juuri tuon erikoisen olemuksen vuoksi. Hänen vaatetuksensa oli näet samanlainen kuin 800 vuotta aiemmin esiintyneen suuren profeetta Elasarin. Tätä tuliseksi profeetaksi kutsuttua elfit arvostivat kaikkein korkeimmalle lainantaja Mosalionin jälkeen. Elasarin ulkomuoto oli elfien hyvin tuntema, koska se oli selkeästi Raamatussa kuvattu, mutta siitäkään pelkästään ei ollut kysymys. Heidän odotuksiaan tuki myös viimeisen profeetan sanoma:

”Katso, minä lähetän teille profeetta Elasarin, ennen kuin tulee Herran päivä, se suuri ja pelottava.”

Kokoontunut väki uskoi juuri tuon profetian toteutuvan silmiensä edessä.

Ikään kuin vastaten elfien odotuksiin tämä mies julisti suureen ääneen Galduinjoen äyräillä: ”Tehkää parannus! Jumalan kuningaskunta on tullut lähelle!”

Sirionin rinta sykki kiivaasti. Vihdoinkin Pelastaja, Messias on ilmestynyt pystyttämään Jumalan kuningaskunnan. Elfien esi-isän Abrelimin saaman Jumalan liittolupauksen täyttymys oli käsillä.

Profeetta meni vesi roiskuen Galduinjokeen.

”Palatkaa Jumalan mielen mukaiseen elämään ja ottakaa kaste! Käykää veteen ottamaan vastaan uusi elämä!”

Väkijoukon keskeltä esiin ryntäsi ensimmäisenä Sirion. Hän kahlasivat Kastajan eteen, otti kasteen ja ylisti Jumalaa kovalla äänellä. Noustessaan vedestä hänen kasvonsa loistivat ilosta. Heti perään Ander sai kasteen. Heidän ilonsa ja innostuksensa olivat valtaiset. Oli kuin näiden kalastajien innosta Galduinjoen veden lämpötilakin olisi noussut.

Heidän esimerkistään elfejä alkoi aivan jonossa virrata kasteelle.

Juuri kun liikehdintä oli nousuveden lailla saavuttamassa huippunsa, paikalle saapui ryhmä pappeja. Pappien tehtävänä oli arvioida, oliko kyseessä oikea Messias vai ei, jos olisi havaittavissa merkkejä Pelastajan tulosta. He ilmoittaisivat siitä kansalle. Silmät hehkuen Sirion seurasi heitä katseellaan, niin kaikkien muidenkin huomio kääntyi heihin. Heidän odotuksensa nousi kattoon. He olivat valmiit päästämään ilmoille riemuhuudon heti, kun ilmoitus Pelastajasta, Messiaasta annettaisiin.

Mutta Kastajan suusta lähtivät sanat, joita he eivät osanneet odottaa.

”Te kyykäärmeiden sikiöt! Kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaa vihaa? Päästäksenne sisälle Jumalan kuningaskuntaan teidän on tehtävä hedelmää, jossa kääntymyksenne näkyy.”

”Mutta eihän papeille saa tuollaista puhua.” Joen rantaan laskeutui syvä hiljaisuus. Papit mulkoilivat loukkaantuneen näköisinä Kastajaa. Eräs heistä vastasi karkeaan äänensävyyn.

”Me olemme Abrelimin jälkeläisiä. Siksi meille on jo luvattu pääsy Jumalan kuningaskuntaan.”

Kastaja vastasi: ”Onko muka Abrelim teidän esi-isänne? Minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Abrelimille.”

Pappien olemus huokui uhmaa, sillä he opettivat juuri niin, että jokainen Abrelimin jälkeläinen pääsi Jumalan kuningaskuntaan. Kastaja jatkoi:

”Kirves on jo pantu puiden juurelle. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen.”

Rannalle levisi hämmennys, epäily ja uhma. Äskeinen innostus oli kuin pois pyyhitty.

”Väitänkö, että meidän työmmme ei kanna minkäänlaista hedelmää?” yksi papeista tivasi avoimen vihamielisesti. ”Mutta kerro sitten, miten sinun mielestäsi päästään Jumalan kuningaskuntaan!”

”Jolla on kaksi paitaa, antakoon toisen sille, joka on ilman, ja se, jolla on ruokaa, tehköön samoin. Jos sanotte rakastavanne Jumalaa, kääntäkää sydämenne Jumalan mielen mukaiseen vaellukseen.”

"Kuka sinä oikein väität olevasi?" eräs papeista kysyi halveksien Kastajan räjäistä ulkomuotoa.

"En ole Messias", Kastaja vastasi selkeästi.

Epätoivoisesta Sirionista tuntui, kuin tulevaisuus olisi pimentynyt.

"Kuka sitten?" Pappi kuulusteli. "Oletko sinä tulen profeetta Elasar?"

"En."

"Entä Mosalionin ennustama profeetta?"

Muinaisuudessa lainantaja Mosalion oli profetoinut näin: 'Herra, sinun Jumalasi, antaa nousta sinulle profeetan, minun kaltaiseni, sinun kansasi keskeltä, veljiesi joukosta. Kuunnelkaa häntä.' 1500 vuotta elfit olivat odottaneet sellaisen profeetan ilmestymistä.

"En ole se", Kastaja kielsi.

"Sano kuka olet, että voimme antaa vastauksen ylipapeille, jotka lähettivät meidät. Mitä sanot itsestäsi?"

"Olen ääni", Kastaja vastasi.

"Mitä?"

"Minä olen huutavan ääni erämaassa. Profeetoissa on kirjoitettu: 'Huutavan ääni kuuluu erämaassa: Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi!' Minä olen se huutava ääni."

Väkijoukon seasta astui esiin epäilyttävän tuntuinen kolmikko, joka oli seurannut tapahtumien kulua. Heillä oli päällään kullalla kirjaillut mustat viitat ja pitkät liinat, jotka riippuivat päästä alaspäin. He tiukkasivat Kastajalta:

"Miksi sitten kastat kansaa, jos et ole Messias, et tulen profeetta Elasar etkä se profeetta?"

He puhuivat kuin olisivat olleet tuomitsemassa rikollista.

"Olen nähnyt", Kastaja vastasi pelottomasti ja nosti katseensa taivaalle osoituksena siitä, että hän pelkäsi ainoastaan Jumalaa.

Kolmikko suuntasi myös katseensa taivaalle, mutta siellä ei näkynyt mitään muuta kuin lyijynharmaa pilvipeite.

"Te ette vain ole huomanneet, mutta hän on jo tullut", Kastaja lausui katsellessaan pilviä ikään kuin hänen mieleensä olisi muistunut jotain. "Hän tulee minun jälkeeni. Minä olen arvoton edes avaamaan hänen kenkiensä nauhoja."

Mustaviittaiset miehet seisoivat vielä jonkin aikaa arvioiden Kastajaa, mutta lopulta kääntyivät pois sanomatta mitään.

Illalla kansanjoukkojen lähdettyä hiljaisen joen rannalla istui nuotion ympärillä kaksi kalastajaa ja Kastaja. Kastajan vieressä oli lisäksi yksi oppilas, laihanlainen elfi nuorukainen. Hän lienee ollut vasta viidenkuudentoista ikäinen. Hän nojasi leukaansa sauvaan vasten silmät kiinni.

"Mistä asti olet ollut oppilaana?" Sirion kysyi muina miehinä.

"Tulin kolme päivää sitten", tämä vastasi edelleen silmät suljettuina.

Sirion päätteli, että nuorukainen oli sokea.

"Tulin Pyhästä kaupungista ja nimeni on Melve."

Sirionia ja Anderia hävetti, etteivät he olleet esitelleet itseään. Sitten he kertoivat nimensä ja mistä olivat kotoisin. Sen jälkeen Kastaja sanoi:

"Häntä ei saa halveksia siksi, että hän on sokea. Hän näkee ajan ilmiöt. Häinkin tuli tänne siinä toivossa, että saisi kohdata Pelastajan, Messiaan."

"Opettaja, rabbi", Sirion aloitti pettyneenä. "Minäkin tulin siksi, että luulin sinua Pelastaja Messiaaksi."

"Sepä ikävää. Minä olen edelläkävijä. Tehtäväni on valmistaa tietä Kuninkaalle."

Kastaja heitti nahkapussin masentuneelle Sirionille:

"Syö, niin piristyt vähän!"

Hajamielisenä tulen loimua tuijottava Sirion avasi pussin. Hän otti kouraansa pussin sisältöä. Hän säpsähti, koska hänestä tuntuma oli outo. Arastellen hän avasi kämmenensä. Siinä oli kuollut heinäsirikka. Päästäen heikon huudahduksen hän pudisteli sen pois.

Kastaja ja oppilas Melve nauroivat ääneen.

"Niin, onhan minun näytettävä esimerkkiä." Kastaja otti Sirionin kädestä pussin ja sen sisältä yhden heinäsirikan silmiensä eteen. Se oli lähes kämmenen kokoinen.

”Ensin revit siivet pois tällä tavalla. Ei sitten muuta, kuin panet se suuhun. Ihan yksinkertaista.”

Kastaja alkoi pureksia heinäsiirikkaa.

”En ole tottunut syömään tällaista”, Sirion puolustautui otsa kurtussa.

”Syö nyt vaan”, Kastaja heitti pussin takaisin Sirionille. ”Niitä voi myös paahtaa tulella, jos pidät enemmän aromirikkaista ruoista.”

Sirion otti hiukan vastahakoisesti yhden ja pani sen kepin nokkaan tulelle. Hän tuumi, että paistettuna se olisi kuitenkin hiukan parempaa kuin raakana.

Heti levisi yllättävän hyvä tuoksu.

”Syöpäs sinäkin”, Kastaja rohkaisti Anderia.

Ander teki työtä käskettyä ja alkoi paistaa heinäsiirikkaa.

”Kunpa tässä olisi kalaa. Miten hyvää se olisikaan. Toki ennen vanhaan elfitkin olivat tarvittaessa syöneet näitäkin”, Sirion mietti. Mutta nyt ei muu auttanut. Päätäväisesti hän puraisi palan.

”Tämähän on hyvää!” Sirion ihmetteli silmät suurina. Hämmästyttävintä oli se, että se maistui jopa herkullisemmalta kuin paistettu suolakala.

”Eikö olekin!” Kastaja naurahti. ”Kuitenkaan juuri kukaan ei syö näin herkullista vaan heittää sen pois ja tallaa jalkoihinsa.”

Kastajan viisas katse kiinnittyi kahteen nuoreen kalastajaan.

”Kun minä ensin söin, niin tekin kykenitte maistamaan heinäsiirikkaa. Samanlaisesta asiasta on toiminnassani kysymys. Kun minä johdan ihmisiä parannukseen, sen seurauksena he kykenevät tunnistamaan tulevan Kuninkaan. Jos he eivät käännä, hän tulee, eivätkä he tunnista häntä ja hän lähtee pois. Niin suuri on ihmisten sokeus, kun on kysymys Jumalasta.”

”Kuka oikeastaan on tulossa?” Sirionin sydämen liekki alkoi uudestaan roihuta.

5. Hiskirbanin tunneli

”Ei tästä tule mitään. Eivät ne liikahdakaan.”

Yritettyään turhaa poistaa tunnelin aukon sulkevia kivenlohkareita Varjo istahti turhautuneena.

”Torni romahti. Kivien poistamiseen tarvitaan suuri joukko miehiä”, Mäyrä pudisteli päätään.

Oli täysin pimeää, mutta onneksi elfien infrapunänäöllä he selvisivät tunnelin sisällä. Heidän jalkojensa juuressa juoksi Lähetetty-altaaseen vettä, joka pääsi valumaan kivenlohkareiden raoista. He havaitsivat sen virtauksen. Varjo otti taskustaan nahkaisen kartan ja yritti tutkia sitä. Mutta infrapunänäkö perustuu lämmön havainnointiin, eikä sillä siksi voi erottaa eri värejä. Vaikka se tunnisti ruumiin lämmön, tunnelin seinät ja virtaavan veden, nahalle piirretyn kartan lukeminen oli mahdotonta.

”Tiedätkö missä olemme?” Varjo kysyi kivellä istuvalta Mäyrältä ja pisti kartan taskuunsa

”Luulisin, että tämä on Hiskirbanin tunneli?”

”Hiskirbanin tunneliko?”

”Kerrotaan, että kun Isrianin muinainen kuningas Hiskirban joutui sotaan dowafien kanssa, hän halusi estää vihollisen saamasta vettä. Hän kätki Tulivarastonlaakson luolassa olleen lähteen kivillä ja louhi kalioon vedelle kulkutiekseksi tunnelin Pyhään kaupunkiin asti. Me olemme nyt sen sisällä.”

”Tarkoitatko siis, että tätä tunnelia pitkin pääsisi Tulivarastonlaaksoon?”

”Tuskin, sillä sen päässä oleva lähdehän peitettiin täysin kivillä.”

”No, mitä meidän sitten pitäisi tehdä, jäädäkö tähän kuolemaan kuin koirat?”

Miehet vaikenivat.

”Muuten miksi sinä niin kovasti haluat pysyä hengissä? Ymmärrän kyllä, ettei kukaan halua kuolla, mutta ei kai elämäkään sinulle suuria lupaille.”

”Ei todellakaan”, Mäyrä nyökkäsi kietoen kätensä polvien ympärille, ikään kuin sulkisi sydämensä.

”No mikä sinua kuitenkin pitää kiinni elämässä?”

Mäyrä ei vastannut.

”Tuota minä en kyllä hyväksy. Nyt kun olemme tällaisessa jamassa, voisit kyllä puhua. Minun on vaikea tulla toimeen sinunkaltaisesi tyypin kanssa. Tosi tymepeää!”

Varjo liikahteli pimeässä hermostuneesti. ”Miksi tässä näin kävi? Miksi vain me kaksi selvisimme, kun hyppäsimme rakennuksesta vallihautaan? Entä miksi tornin piti luhistua juuri kun olimme päässeet tunnelin sisälle? Jumalako meitä johti? Ei siitä ei voi olla kyse. Sehän sortui koska yritimme väkisin kii-vetä rakennustelineille. Pelkkää sattumaa kaikki. Ei tässä sekavassa maailmassa ole mitään suunnitelmalista.”

Silloin Mäyrä huudahti: ”Hei mutta kuningas Isadavin!”

”Miten tähän liittyy kuningas Isadavin”, Varjo kysäisi.

”Tiedätkö, miten kuningas Isadavin onnistui valloittamaan Pyhän kaupungin linnakkeet siihen aikaan, kun orkit vielä asuttivat sitä?”

”Olen toki kuullut. Hän tunkeutui sotilaineen sisälle kaupunkiin veden noutopaikalle johtavan onkalon kautta”, Varjo havahtui. ”Siis heidän käyttämänsä onkalo oli olemassa jo ennen tätä tunnelia.”

”Niin varmaan. Se tarkoittaa, että vanha onkalo muodostaa tästä tunnelista ylös johtavan sivuhaaran.”

Miehet nousivat seisomaan.

He olivat jo kävelleet pitkään, mutta pystysuoraa tunnelina he eivät olleet löytäneet. Tunneli jatkui jatkumistaan ja vei yhä syvemmälle pimeyteen. Heidän jalkojensa alla virtaava vesi oli heidän pelastuksensa. Se tarjosi heille mahdollisuuden tyydyttää janonsa. Virtauksen suunta kertoi myös, että he lähestyivät läh-

dettä. Mutta elfeille tyypillinen ahtaan paikan kammo vaivasi heitä. Sille he eivät mahtaneet mitään. Jos he joutuisivat paniikkiin, heidän tarinansa olisi lopussa. Jotenkin he yrittivät kestää kuvittelemalla mielessään ulos avautuvaa aukkoa.

Vähän matkaa edettyään he huomasivat jalkojensa alla virtaavassa vedessä jotain outoa.

”Mitä nämä oikein ovat?” Mäyrä kumarsi päänsä lähemmäksi tutkiakseen pieniä möykkyjä, joita hän noukki vedestä. Varjo otti yhden käteensä:

”Vaikuttavat vähän rottien luilta.”

”Kummallisen paljon niitä on. Sitä paitsi niihin ei ole jäänyt yhtään lihaa. Ne ovat aivan puhtaita.”

Niiden täytyi olla jonkun syömisjätteitä. Pelokkaina he suuntasivat katseensa syvemmälle tunnelin suuntaan, mutta infrapunänäöstään huolimatta he eivät nähneet mitään.

”Ei auta muu kuin mennä eteenpäin, mutta varovasti”, Varjo jatkoi ja lähti liikkeelle.

Heidän jaloissaan virtaava hyinen vesi kylmetti heidän ruumistaan. He alkoivat jäykistyä ja varpaista hävisi tunto. Ahtaan paikan kammon lisäksi kylmyys oli nyt ajamassa heitä ahdinkoon.

”Tätä en enää kestä. Ellemme löydä ulospääsytieta palelomme kuoliaiksi, ennen kuin voimamme täysin uupuvat.

Käsiään liikutellen he etenivät askel askeleelta syvemmälle kylmään pimeyteen. Lopulta he aistivat erikoisen hajun. ’Jotain täällä täytyi olla.’ Todisteena siitä he kuulivat pimeässä äänen, ikään kuin suurta säkkiä olisi raahattu.

He vetivät mustateräiset tikarinsa valmiuteen.

Ääni tuli yhä lähemmäksi.

”Joku siellä on, ei anneta periksi”, Varjo varoitti nuorukaista.

”Ei tietenkään”, Mäyrä vastasi vahvistaen otetta tikaristaan.

Raahaava ääni lähestyi. Mitä voimakkaammaksi se tuli, sitä vahvemaksi äityi löyhyä. Lopulta elukka tuli näkyviin. Se oli jättiläismäinen etanaeläin. Lähes kahden härän kokoinen peto avasi suunsa valmiina hyökkäämään miesten kimppuun.

”Äsken näkemämme luut olivat tämän ruokailupaikalla.”

Varjoa ja Mäyrää värisytti hirvittävän pedon edessä. Vaistomaisesti he ottivat muutaman askeleen taaksepäin tikarit ojossa.

Juuri silloin heidän äsken seisomaansa paikkaan edennyt elukka sylkäisi suustaan kosteaa nestemäistä ainetta. Osa siitä matkusti heidän saappaisiinsa. Ne alkoivat suhista ja niistä nousi palaneen käry.

”Varo! Se on happoa! Jos saamme sitä niskaamme, meistä ei jää jäljelle mitään. Se syövyttää koko ruumiimme.” Varjo pelästyi ja otti useita askelia taaksepäin.

Mutta tunnelikäytävä oli ainoa tie. Mitään ei näyttänyt olevan enää tehtävissä.

”Hei, katso tuonne!” Mäyrän sormi osoitti tunnelia eteenpäin. ”Siellä on se ylöspäin johtava aukko.”

Edempänä tunnelin katossa näkyi ylös johtavan onkalon suu. Se oli vain noin kymmen askeleen päässä pedon takana.

”Tosiaan, mutta emme pääse sen luo, koska tuo tukkii tiemme.”

Suu supussa elukka alkoi taas lähestyä saaliitaan.

”Käyköön niin tai näin”, Mäyrä sanoi ja hyökkäsi tikari ojossa päin vastustajaa.

Musta tikarin terä osui pedon mahaan, mutta ei kyennyt lävistämään sen paksua nahkaa. Pieni tikari oli helppo torjua. Peto avasi jälleen kitansa.

”Varo!” Varjo tarttui Mäyrän viitan kaulukseen ja kiskaisi hänet luokseen. Samassa peto sylkäisi jälleen saaliitaan kohden ruoansulatushappoaan. Se levisi kovaa roisketta pitäen veteen. Viime tipassa Mäyrä säästyi happokylvyltä.

”Älä tee tyhmyyksiä! Nyt täytyy toimia vähän varovaisemmin.”

”Olen pahoillani, mutta eihän tässä ole muutaakaan keinoa.”

”Pysyäksesi hengissä tarvitset vähän enemmän ällää.”

Varjo tapaili vyöllään roikkuneesta nahkapussista pulloa, joka sisälsi erittäin harvinaista dowafien vahvaa viinaa. Hän piti sitä aarteenaan.

”Pidän tätä mukanani ja otan pikkuisen huikan suoritettuan jonkun annetun tehtävän loppuun.”

Varjo tarttui pullon pohjaan tiukasti toisella kädellä ja kiskaisi korkin auki. Sitten hän heiluttamalla pulloa roiskautti sisältöä pedon niskaan. Se tehoi. Kun paloviina osui otuksen ruumiiseen, se kutistui tuskaisena kokoon ja vetäytyi pelokkaana taaksepäin.

”Yritetään saada se vetäytymään pystyaukon taakse”, Mäyrä innostui.

”Kunpa viinaa riittäisi siihen asti.” Varjo purskautti toisen satsin viinaa vihollisen päälle. Peto perääntyi hitaasti ja katossa näkyvä aukko lähestyi. Mutta kun olisi tarvittu vielä yksi askel taakse, viinapulla tyhjeni. Ylös johtava aukko oli aivan pedon yläpuolella.

”Surkeus! Enää vain yksi askel!”

”Isketään tikarit sen silmään. Kun se pelästyy, ampaisemme heti aukosta sisään.”

”Selvä. Mennään yhtä aikaa. Yksi kaksi kolme. Nyt!”

Miehet iskivät tikarinsa pedon molempiin ulos työntyneisiin silmiin. Vaikka silmät eivät vaurioituneet, yllätettynä se veti ne sisäänsä.

”Nyt!” Varjo kiipesi otuksen niljakkaalle pinnalle ja heilautti itsensä ylös johtavan tunnelin sisään.

Onneksi onkalon seinissä oli tappeja, joita myöten kykeni kiipeämään kuin tikapuita. Varjo tarttui yhteen ja nousi askelman verran ylemmäs. Vilkaisemalla alas hän näki, että Mäyräkin oli onnistunut nousemaan onkaloon.

Kiivettyään aikansa he saapuivat avarakattoiseen luolaan. He heittäytyivät luolan kuivalle lattialle selälleen. Oli edelleen pimeää, mutta he vapautuivat kohtalaisesti ahtaan paikan kammosta.

”Jotenkin ... selvisimme”, Mäyrä sanoi katkonaisesti vilusta väristen.

”Niinpä niin, mutta minun viinani...” Varjo katseli pettyneenä tyhjää pulloaan. Varmistettuaan, ettei siinä ollut ainoatakaan tippaa jäljellä, hän heitti sen menemään ja sulki silmänsä.

He olivat väsymyksen uuvuttamat ja nukahtivat vähäksi aikaa. Herättyään Varjo huomasi, että luolaan virtasi ilmaa. Hän herätti Mäyrän. Heidän käveltyään jonkin matkaa eteenpäin lopulta näkyi valoa. Luolan kookas suu avautui Tulivarastonlaakson suuntaan. Todennäköisesti he olivat viettäneet tunnelissa lähes kokonaisen päivän. Aurinko oli noussut korkealle ja valaisi kirkkaasti laaksoa. Pelkkä valon näkeminen tuntui lämmittävän heidän kehoaan. Pitkän pimeän jakson jälkeen Varjo tajusi ensi kertaa, miten suuri lahja aurinko on. Milloinkaan hän ei ollut ollut niin kiitollinen siitä kuin tuona hetkenä.

6 . Oikea Pelastaja

Kohtaamiset tapahtuvat odottamattomasti. Ne vaikuttavat ihmiseen erityisellä tavalla. Jumalalla, joka on maailman luonut, on jokaista ihmistä varten suunnitelma. Epälukuisat kohtaamiset muodostavat kuin verkon silmiä langoissa, jotka Jumala täydellisesti hallitsee. Jumala on näet suuri ja kaikkivoipa.

Vanhin Melve

Vaikka oli jo syksy, päivä oli kuumankostea. Helottavan auringon paisteessa Sirion, Ander ja sokea Melve olivat laskeutuneet jokeen auttamaan kasteelle tulevia. Galduinjoelle oli kokoontunut paljon väkeä. Yhtenäen Kastaja ja hänen kolme apuriaan upottivat syntinsä tunnustaneita veteen ja auttoivat heidät sitten ylös. Poikkeuksetta vedestä nousseiden kasvot loistivat iloisina. Yksi toisensa jälkeen sukeltautui Galduiniin niitä, jotka halusivat palata Jumalan mielen mukaiseen elämään. He nousivat vedestä kuin uudesti-syntyneinä.

Iltahämärän syleillessä maisemaa ja väen alkaessa jo palalla Kastaja huusi hämmästyksen ja innostuksen sekaisella äänellä:

”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!”

Oppilaat nostivat katseensa ja näkivät laskevaa aurinkoa vasten erään miehen. Vastavalossa hänen kasvonsa eivät erottuneet, mutta elfiltä hän näytti. Mies seisoi hiljaa ja katseli heidän suuntaansa, mutta kohta hän hävisi väen sekaan.

”Tämä on se, josta minä sanoin: ’minun jäljessäni tulee toinen’”, Kastajan ääni värisi. ”Opin tuntemaan hänet vasta muutama päivä sitten. Minä olen tullut kastamaan vedellä, jotta hänen tulonsa tulisi tunnetuksi.”

”Mistä sait tietää, että tuo äskenen henkilö oli hän?” Sirion kysyi.

”Näin ja kuulin.” Kastaja alkoi puhua suunnaten katseensa kauas laskevaan aurinkoon. ”Se tapahtui vähän ennen lehtimajanjuhlaa. Hän tuli luokseni saadakseen kasteen. Silloin minussa asuva Jumalan Henki puhui selkeästi sydämelleni, että hän on minua suurempi ja on ollut ennen minua.”

Kastaja istuutui hiljaksen kivelle. Kolme oppilasta kuunteli polttopuita keräillen. Sokea Melve etsi taitavasti keppinsä avulla pudonneita oksia ja keräsi ne kokoon.

”Minä sanoin hänelle: ’Minä tarvitsen kasteen sinulta, miksi sinä tulet minun luokseni!’ Silloin hän sanoi: ’Salli se nyt, sillä näin meidän sopii täyttää koko vanhurskaus’.”

Kastajan puhuessa taivas laski hitaasti violetin värisen samettinsa ja timanttiset tähdet alkoivat tuiskua. Auringon laskettua tuli nopeasti kylmempi. Vastakohtana syksyn viileydelle Kastajan poskilla helmeili hiki.

”Minä kastoin hänet. Juuri kun hän oli nousemassa vedestä, näin sen!”

Koska hänen äänensä vaikenen hetkeksi, puita nuotioon lisäävä Sirion nosti katseensa ylös. Kastaja katseli ylös taivaalle ja vapisi.

”Pelkääkö hän?” Sirion mietti mielessään. ”Ei, se on pikemminkin syvää kunnioitusta, mutta ei pelkää sitäkään.” Sirion tarkkaili Kastajan silmiä ja asia selvisi. Se on iloa. Hänen silmistään loisti sellainen tyytyväisyys, jonka voi saavuttaa vain se, joka on saanut maistaa elämänsä tarkoituksen toteutuneen. Hän värisi syvästä liikutuksesta.

Oppilaat istuivat nuotion ympärillä.

”Näitkö mitään merkkiä?” Ander kysyi innostuneena.

”Tosiaan”, Kastaja avasi silmänsä ikään kuin tietoisuuteen palanneena. ”Kyllä näin. Taivaat aukenivat, Pyhä Henki laskeutui kyyhkysen muodossa hänen päälleen. Sitten taivaista kuului ääni, joka sanoi: ’Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt’.”

Nuotion liekkien valo punersi oppilaiden kasvoilla, jotka alkoivat hehkua yhä voimakkaammin, kun he kuulivat tämän hyvän sanoman.

”Kerronpa nyt, mitä Lähettäjäni ilmoitti minulle: ’Se, jonka päälle sinä näet Hengen laskeutuvan ja jäävän, kastaa Pyhällä Hengellä.’ Juuri sen sain nähdä. Siksi todistan, että hän on Jumalan Poika.”

Seuraavana päivänä Sirion lähti yksin läheiseen kylään ostoksille, koska ruokatarvikkeet olivat loppuneet. ’Olkoot heinäsiirakat kuinka herkullisia tahansa, pelkästään niiden syöminen tuntui masentavalta.’

Paluumatkalla Kastajan luo Sirion mietiskeli. ’Ehkä, olisi aika palata Pohjoiseen.’ Tunne aallon harjalla olostä alkoi väistyä. Sirion oli palaamassa arkielämän tasolle. ’Galduin-joen mies ei ollut Pelastaja Messias. Hänen ”Jumalan Karitsaksi” mainitsemansa miehen olinpaikasta ei ollut myöskään tietoa. Mahdotonta häntä olisi lähteä etsimään koko Edenin maan alueelta. Kerron Kastajalle, että palaamme kotipuoleen.’

Illan suussa Sirion saapui Kastajan luo. Iltahämärissä Kastaja istuskeli samassa paikassa nuotion lämmössä ja katseli jonnekin kauas. Anderia eikä Melveä ei näkynyt. Hän istui yksinään.

”Mitä on tapahtunut?” Sirion kysyi laskiessaan kantamuksiaan maahan. ”Mihin Ander ja Melve ovat menneet?”

”Jumalan Karitsan luo”, Kastaja vastasi kuin kuiskaten katse edelleen kaukaisuudessa. ”Kun olimme yhdessä, hän ilmestyi jälleen. Ander ja Melve lähtivät hänen kanssaan. En tiedä, missä he ovat nyt.”

Tämän kuuleminen herätti Sirionissa levottomuutta. ”Minne kauas hänen ainoa pikkuveljensä olikaan lähtenyt?”

Ei pikkuveli toki isoa veljeä jättänyt. Ander ja Melve palasivat seuraavan aamun koitteessa. Aamusumussa Ander polki savuavaa hiillosta ja herätti veljensä kiireen kaupalla.

”Hei, nyt ylös nopeasti!” Ander oli innoissaan. ”Me olemme tavanneet Pelastaja Messiaan. Lähdetään nyt hänen luokseen!”

Sirion työnsi itsensä istuma-asentoon, pyyhki kasvojaan käsillään ja hieroi unisia silmiään. Kastaja oli jo jalkeilla ja katseli Sirionia hymyillen.

”Ylös ja äkkiä!” Ander tarttui voimakkaasti veljeään kyljestä nostaakseen hänet ylös.

”Mitä! Sinä siis tulit kunnossa takaisin”, lopulta Sirionin pää selveni. Hän siristeli silmiään katsoessaan autereen takaa pilkistävää aamuaurinkoa.

”Hän on Pelastaja Messias. Hän on juuri sellainen kuin profeetat ovat kirjoittaneet.” Ander kiskoi Sirionia kiivaasti pystyyn. ”Mennään pian ennen kuin hän lähtee.”

Niin pian kuin Sirion tajusi, mitä Ander tarkoitti, hän hypähti pystyyn. Hänen sydämeensä läikähti ilo. Hän oikoi pukunsa ryppyjä ja alkoi hyörien etsiä tavaroitaan.

”Hän on tällä hetkellä majoittuneena ulkosalle Pyhän kaupungin läheisyydessä”, sokea Melve selitti.

”Selvä, lähdetään. Jos hän on aito Pelastaja Messias, meidän ei ole syytä päästää häntä käsistämme.”

Sanottuaan sen Sirion sulki hämmentyneenä suunsa ja käänsi pelokkaasti katseensa Kastajaan päin. Kastaja istui pieneksi käpertyneenä ja katseli valkoiseksi hiiltynyttä nuotion tuhkaa. Sirionia alkoi hävet-tää. ”Mehän olemme piittaamattomia, kun hylkäämme edellisen opettajan hakeutuessamme uuden luo.” Kun Sirion oli aukaisemaisillaan suunsa puolustukseksi, Kastaja nousi ja keskeytti hänet:

”Hän on Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin. Enkö minä sanonut, että hänen kengän-nauhaansakaan minä en kelpaa maahan kumartuneena avaamaan?”

Kastaja alkoi kerätä heidän jäljellä olevia tavaroitaan ja ojensi ne heille auttaakseen heidät pian mat-kaan.

”Menkää nyt! Jumalan kuningaskunta on tullut lähelle. Minä olen valmistanut sille tietä. Kulkekaa te suoraan sitä tietä. Lähtekää nyt täältä!”

Miehet eivät löytäneet sanoja vastatakseen. He syleilivät Kastajaa ja suuntasivat askeleensa aamusu-mun sekaan.

Lopulta Sirion sai kokea elämänsä tärkeimmän kohtaamisen. Mutta ensitapaaminen tuotti aluksi petty-myksen. Pelastaja Messiashan oli aivan tavallinen elfi niin kuin kaikki muutkin. Jos nyt jotain erityispiir-teitä voisi kertoa, niin hän oli pitkäkö ja laihanlainen. Hänen ulkomuodossaan ei ollut muuten mitään poikkeuksellista paitsi, että hän oli pukeutunut valkoisiin. Tukka oli pitkä, nenä korkea ja korvat kuin puun lehdet. Aivan kuin kuka tahansa Isrianin elfi. Silmät olivat sinertävät ja hän vaikutti hiukan hiljaisen oloiselta. Hän oli Sirionia vähän vanhempi ehkä noin kolmikymmenvuotias. Hänen nimensä oli Jeshua.

Jeshua oli lehtimajanjuhlaa varten koonnut katoksen Pyhän kaupungin ulkopuolelle Oliivivuoren juurella sijaitsevaan Öljynpuristajanpuutarhaan ja yöpyi siinä. Sirionin mielestä hän oli löytänyt hyvän paikan. Jeshuan rakentama lehtimaja sijaitsi puiston perukassa hyvin vanhan, suuren oliivipuun suojassa. Sitä ympäröi joka puolelta nuorten oliivipuiden viidakko. Kun koko Oliivivuori kuhisi juhlaan tulleita el-fejä, vain se oli hiljainen ja rauhaisa kätköpaikka.

Veljensä esittelemänä Sirion kätteli Jeshuaa. Käsi oli karhea ja lämmin. Mutta mitään erityistä Sirion ei siinä kokenut.

Jeshua kutsui nämä kolme miestä sisään vanhan oliivipuun juurelle rakentamaansa lehtimajaan. Hän kaatoi kiehuvaista teepannusta mukeihin juotavaa ja ojensi ne miehille.

”Onpa kaikki hyvin valmisteltu”, Sirion tuumi otettuna samalla, kun nosti molemmin käsin lämpi-män kupin huulilleen. Täyteläinen mintun tuoksu levisi nenästä koko hänen kehoonsa.

”Olen Pohjoisesta puusepän poika”, Jeshua esitteli aluksi itsensä.

"Kuinka? Hänenhän piti tulla Etelästä", Sirion hämmästyí. "Miten olisi mahdollista, että kaukaista Pohjoisesta voisi tulla Pelastaja Messias. Sitä paitsi miten noin heikkokuntoinen voisi olla puuseppä...", vihdoin hän tajusi sulkea suunsa. "Voi, anteeksi."

Sirionin paha tapa oli aina sanoa se, mitä ajatteli.

"Opettaja paastosi hiljattain erämaassa, peräti neljäkymmentä päivää", Ander selitti.

'Tosiaankin', Sirion ymmärsi. 'Jotenkin tuo laihuus ei ollut normaalia. Tarkemmin katsottuna lihaket olivat laihaksi mieheksi jäntevät. Toden näköisesti ne olivat paaston lyhytaikaisesti kiihdyttamat, mutta toivuttuaan hän olisi vahvarakenteinen. Mutta että neljäkymmentä päivää paastoa! Hänhän ottaa paaston tosissaan! Oli miten oli, hän ei kyllä näytä yhtään Pelastaja Messiaalta.'

Noihin aikoihin saakka oli ilmaantunut useita, jotka olivat väittäneet olevansa Pelastaja Messiaita. 'Joka kerta Isrianin heimo oli hullaantunut ja pettynyt. Mikä tässä miehessä oli oikein vedonnut Anderiin ja Melveen?'

"Kuulin, että sait kasteen Kastajalta?" Sirion tiedusteli. Jeshua nyökkäsi:

"Saatuani kasteen ja rukoillessani taivaat aukenivat ja Pyhä Henki laskeutui päälleni kyyhkysen muodossa. Hänen jäätyä minun päälleni, tiesin mikä on Jumalan suunnitelma, tai paremminkin muistin sen."

Sirion kallisti päätään epäilevästi. 'Tuo pitää kyllä yhtä Kastajan todistuksen kanssa. Mutta mikä se Jumala suuri suunnitelma sitten on?'

Jeshua sivuutti Sirionin kysymyksen ja jatkoi kertomista: "Kasteen jälkeen Pyhän Hengen ajamana menin erämaahan Paholaisen kiusattavaksi."

"Paholaisen? Tarkoititko, että pahojen henkien, demonien päämies kiusasi sinua?" Sirion hämmästeli. 'Haastoiko hän todellakin suoraan jopa Paholaisen? Millainen uhka tämä mies onkaan pahaille hengille!'

Sirion kuunteli puhetta puoliksi uskoen ja puoliksi epäillen. Jeshua jatkoi:

"Se oli myös Jumalan antama koetus. Ihminen oppii koetusten kautta kuuliaisuutta Jumalalle. Siksi Jumala sallii pahojen henkien aiheuttaa kiusauksia."

Opettaja, rabbi Jeshuan opetus oli jo täydessä käynnissä.

'Niinpä taitaa olla. Muinoin kun lainantaja Mosalion johti Isrianin väkeä, joka oli aluksi epämääräinen kansanjoukko, se joutui erämaassa monenlaisiin koettelemuksiin ja kasvoi niiden keskellä Jumalan kansakunnaksi.'

"Kun minulle tuli erämaassa nälkä, Paholainen otti inhottavan suuren lohikäärmeen Beelsebulin hahmon ja laskeutui luokseni. Sitten se aukaisi leukansa ja sanoi: 'Jos olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi.' Se oli Paholaisen ensimmäinen kiusaus."

Nyt taas Sirion hämmästyí. "Miksi se oli oikein kiusaus? Eihän kukaan kykene tekemään kivistä leipiä. Siihenhän olisi riittänyt sanoa: 'En kykene siihen'."

"Opettaja kykenee siihen", Ander selitti naurahtaen. "Siksi se oli kiusaus."

Jeshua nyökkäsi.

"Pahat henget viettelevät ihmisiä käyttämään Jumalalta saamaansa voimaa omiin tarpeisiinsa. Ne tietävät, että ihmiset ovat heikkoja sen kaltaisille kiusauksille. Jos niihin lankeaa, ihminen ei kykene toteuttamaan Jumalan tahtoa. Hän joutuu Jumalan suunnitelmasta sivuun."

Jeshua nielaisi kulauksen minttuteetä ja huokaisi tyytyväisenä.

"Silloin minä sanoin: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta'."

"Tuon sanan tunnen", huomautti Melve, joka kuunteli silmät suljettuina. "Se on lakiin, tooraan kirjoitettu Mosalionin sana."

Jeshua nyökkäsi:

"Profeetta Mosalion johti Isrianin kansan erämaavaelluksen aikana. He pysyivät elossa Jumalalta saamansa mannan varassa. Näin tapahtui, että he ymmärtäisivät, että Jumala piti heistä huolta. Tämä lakiin, tooraan kirjoitettu sana varjeli minut Paholaisen kiusaukselta. Muistakaa! Jumalan suusta tulevat sanat ovat juuri se miekka, jolla voitte kukistaa lohikäärmeen."

Jeshuan sanoissa väreili iloa. Oli kuin hän puhuisi kiusauksista seikkailukertomuksen tapaan. Puhe vei Sirionin niin mukanaan, että hänen rintansa sykki yhtä kiivaasti kuin silloin, kun hänen isänsä oli päästänyt hänet ensi kertaa veneen peräsimeen.

”Seuraavaksi Paholainen otti minut punaisen jättilohikäärmeen kynsiin, nousi lentoon ja vei minut Pyhää kaupunkia päin. Sitten se asetti minut temppelin harjalle ja sanoi: ’Jos olet Jumalan Poika, niin heittäydy alas, sillä on kirjoitettu: Hän antaa enkeilleen käskyn sinusta.’”

”Sekin on Raamatun sana. Psalmeissa lukee niin”, Melve varmisti.

Jeshua nyökkäsi.

Sirionista tuntui kuin hän olisi ollut paikalla kiristelemässä hampaitaan vihollisen juonille. ”Tällä kertaa Paholainen käytti Jumalan sanaa. Eikä Jumalan sanaa voi kiistää. Miten hän mahtoi menetellä?”

”Siksi sanoin: ’On myös kirjoitettu: Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi’.”

”Sekin on Raamatun sana”, Melve toisti. ”Kun kansalla ei ollut erämaassa vettä, he vaativat Mosa-lionia osoittamaan Jumalan olemassaolon sillä, että hän saisi vettä kalliosta. Jumala kyllä antoi vettä, mutta nuhteli elfejä ankarasti.”

”Tosiaan.” Sana teki vaikutuksen Sirioniin.

”Entä mitä sen jälkeen tapahtui?” malttamaton Sirion kysyi.

”Sitten Paholainen otti minut taas kynsiinsä ja vei minut erittäin korkean vuoren laelle ja näytti minulle Edenin kaikki kuningaskunnat. Sitten se sanoi: ’Tämän kaiken minä annan sinulle, jos heittäydyt maahan ja kumarrat minua’.”

Jeshua matki tahallaan lohikäärmeen puhetapaa. Kuulijat nauroivat ja kertomus saavutti huippunsa.

”Minä huusin kovaa: ’Mene pois, Saatana, sillä on kirjoitettu: Herraa, sinun Jumalaasi, sinun tulee kumartaa ja vain häntä palvella’.” Jeshuan sanat kaikuivat puutarhan kätköpaikassa. ”Sitten vihdoinkin Paholainen lähti pois. Jumalan sana voitti lohikäärmeen.”

Sirion huomasi, että kertomus oli vienyt hänet mukanaan. En tiedä, onko tämä mies Pelastaja, Messias vai ei, mutta hänen puheessaan on voima. Jeshuan ja Paholaisen välinen yhteenotto kuulosti kyllä hämmästyttävältä vertaukselta, mutta jostain syystä se tuntui hänestä todelliselta. Tai oikeammin hän oli sisimmässään jo vakuuttunut, että se oli totta.

”Oletko sinä Pelastaja Messias?” Sirion kysyi päättävästi.

”Jos vastaan myöntävästi, niin mitä siitä seuraa? Onhan paljon muitakin, jotka väittävät olevansa Pelastaja Messiaita. Siksi sinun itsesi on tehtävä johtopäätökset. Ei nyt heti, vaan riittävän ajan kuluttua. Sinun on itse varmistuttava siitä, olenko Pelastaja Messias.”

Jeshua kiinnitti vaaleansiniset silmänsä suoraan Sirioniin. Ne nähdessään Sirion huudahti: ”Opettaja, ota minut oppilaaksesi!”

”Sitä ennen käydään syömään”, kasvoillaan totinen hymy Jeshua lausui Sirionille. ”Tiedän, mitä sinusta on tuleva, joten tästä lähtien kutsun sinua nimellä Kallio Sirion.”

”Kallio Sirion ei kyllä ole sopiva nimi minulle, joka olen näin malttamaton”, Sirion ajatteli mielessään.

7. Ensimmäinen ihme

Galunissa tapahtuneessa ensimmäisessä tunnusteossa ilmeni erityisesti ilo. Noissa häissä tapahtunutta ihanaa ihmettä eivät silmäni nähneet, mutta kuitenkin on varmaa, että olin sen todistaja. Ihme asetti kyseenalaiseksi oppilaiden ”terveen järjen”. Tosiaan. Oppiaksemme paremmin sellaisten kahleiden on murrettava. Tosin se tekee ajoittain kipeää. Se on kuitenkin välttämätöntä päästäksemme siivillemme ja lentääksemme maailmaan.

Vanhin Melve

Sirion, Ander ja Menve jäivät yöksi Jeshuan pystyttämään lehtimajaan.

”No niin, lähdetään Pohjoiseen”, Jeshua kertoi oppilaille aamuruoan jälkeen.

”Opettaja, mihin me täältä menemme?” Sirion kysyi suurin odotuksin.

”Häihin. Galunin kaupungissa pidetään ystäväni hääjuhla. Menemme sinne yhdessä.”

”Sepä hienoa!”

Puhe häistä nosti Sirionin jo entuudestaan koholla olleet odotukset kattoon. Elfit rakastavat kaikenlaisia juhlia. He saatoivat jopa maksaa häihin päästäkseen.

Anderin ilme oli huolestunut: ”Meille Galun on paluumatkalla, mutta miten se käy Melvelle, jonka koti on Pyhässä kaupungissa? Tapaammeko sitten seuraavan juhlan aikana täällä?”

”Ei, kyllä minäkin tahtoisin lähteä Galuniin asti. Ellei siitä ole teille liikaa vaivaa”, Melven ääni vaimeni ujosti.

”Tule mukaan. Minä haluaisin näyttää sinullekin jotain”, Jeshua hymyili lämpimästi sokealle Melvelle. Melven silmien takana asusti vilpityn sydän.

He purkivat lehtimajan, siistivät jäljet ja jättivät taakseen kätköpaikan nuorten puiden siimeksessä.

Koska oli juhla-aika, Oliivivuorella oli paljon eri suunnista pyhiinvaellusmatkalle saapuneita elfejä, jotka majoittuivat lehtimajoihinsa. Joukossa oli myös monia Pohjoisen elfejä. Sirion huomasi heidän keskellään myös tutut kasvat.

”Hei, siinähan on Filly!” Sirion juoksi iloisesti erään elfin luo.

Nuori mies, jota kutsuttiin, kääntyi ympäri yllättyneenä. Hän oli Filante. Lapsuuden ystävänsä nähdessään Sirion ja Ander ilahtuivat.

”Sirion! Ja vielä Ander! Kiva nähdä pitkästä aikaa!” Filante kietoi kätensä veljesten olalle ja iloitsi jälleennäkemisestä.

”Sinäkin siis olet tullut!” Sirion katsoi uudestaan kaipaamansa lapsuudenystävän kasvoja ja taputti häntä kevyesti poskelle.

”Niin ajattelin viipyä täällä juhlan viimeiseen päivään asti.”

”Opettaja, tässä on ystäväni Filante.” Sirion kääntyi Jeshuan puoleen. ”Hän on kauppiaan poika ja tullut pyhiinvaellukselle Kalatalon kylästä.”

Jeshua ojensi kätensä ja Filante puristi sitä.

”Sinä et kyllä näytä tavalliselta opettajalta. Kuinka hyvin tunnet perinnäissäännöt?” Filante ihmetteli Jeshuan vaatimatonta pukua. Yleensä opettajilla oli kunnioitusta herättävä asu.

”Minä en opeta ihmisten luomia perinnäissääntöjä”, Jeshua vastasi. ”Opetan todellista Jumalan sanaa.”

Filante ja oppilaat katsoivat toisiaan hämmentyneinä. Jos lainopettajat olisivat kuulleet tuon lausunnon, siitä olisi ollut vakavat seuraukset. Sillä he opettivat, että juuri isien perinnäissäännöt olivat Jumalan sanaa.

Asian laita oli niin kuin Jeshua sanoi. Perinnäissäännöt eivät olleet Jumalan antamia. Niiden synty tapahtui suunnilleen seuraavaan tapaan.

Noin kuusisataa vuotta aiemmin elfit olivat luopuneet Jumalasta ja eläneet kukin halujensa mukaan. Jumala oli kuritukseksi siitä antanut heidät dowafien kuningaskunnan vangeiksi pakkosiirtolaisuuteen. He olivat joutuneet suureen kurjuuteen, palaamaan samanlaiseen orjuuteen kuin Egiaksessa, missä heidän esi-isänsä olivat muinoin olleet. Lopulta Isrianin elfit muistivat tooran opetukset. He tunnustivat syntinsä, että olivat laiminlyöneet sen noudattamisen, ja anoivat Jumalalta apua. Palattuaan maanpakolaisuudesta elfien johtajat tekivät uuden lujan lupauksen, että he noudattaisivat lakia. Alussa asiat menivät hyvin, mutta ikävä kyllä sukupolvien saatossa johtajien opetustapa muuttui pelkäksi kuolleeksi kirjaimeksi.

Esimerkiksi Jumala kirjoitti Mosalionille antamaansa kivitauluun näin:

Muista pyhittää lepopäivä. Kuutena päivänä tee työtä ja hoida kaikkia tehtäviäsi, mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti. Älä tee silloin mitään työtä.

Tässä käskyssä oli kysymys Jumalan antamasta täydellisestä levon lahjasta. Lepopäivä, sapatti oli merkki siitä, että muinoin 400 vuotta Egiaksessa orjina kärsineet elfit saivat nauttia täydestä vapaudesta. Mutta sitä mukaan kuin laki tyhjeni merkityksettään, johtajat alkoivat kysellä: Mitä työ oikein on? Onko kaukana

olevaan kaupunkiin kulkeminen työtä? Entä yhden jyvän irrottaminen lyhteestä? Entä se, kun lääkäri hoi-
taa sairaita? Entä mahtaako aamulla ylös noustua vuoteen sijaaminen olla työtä? Saattaa kuulostaa usko-
mattomalta, mutta he tulivat siihen johtopäätökseen, että kaikki nuo asiat olivat työtä. Jotteivät ihmiset
vahingossakaan rikkoisi lepopäivää, lainopettajat virittivät tooran ympärille aidan kaltaisia uusia säädök-
siä. Niistä muodostui perinnäissäännöt eli mishna.

Mutta asia ei rajoittunut lepopäivään. He ylitulkitsivat kaikki tooraan kirjoitetut säädökset. Pian el-
fien elämää sitoivat lukemattomat määräykset. Niitten määrä kasvoi niin suureksi, että opettajilla oli täysi
työ niiden ulkoa oppimisessa ja lopulta heillä ei ollut enää voimavaroja suunnata katsettaan tooran oi-
keaan tulkitsemiseen. Näin ihmiset muuttivat Jumalan antama lahja kahleeksi. Lopulta lainopettajat alkoi-
vat uskoa, että Pelastaja Messias saapuisi vasta silloin, kun kaikki elfit noudattaisivat sapattia.

Nyt olisi ollut ennenkuulumatonta, jos esiintyisi opettaja, joka kieltäisi perinnäissäännöt. Tavallisen
kansan keskuudessa oli tosin niitäkin, jotka eivät yhtyneet heidän opetuksiinsa. Filante oli yksi heistä.
Hän oli yllättynyt, että oli Jeshuan kaltainen opettaja ja kiinnostui heti.

”Sinä et siis pidä perinnäissääntöjä Jumalan sanana”, Filante varmisti.

Jeshua oli jo nähnyt, millainen Filanten sydämen tila oli.

”Seuraa minua!”

Äkillinen kutsu yllätti Filanten, mutta hänen silmistään loisti jo sama palo, kuin Sirionillakin.

”Lähden seuraamaan”, Filante päätti välittömästi. ”Mutta täällä on eräs toinenkin, jonka haluaisin tu-
tustuttaa sinuun. Voisitteko odottaa tässä?” Uusi oppilas lähti kiireesti juoksemaan jonnekin.

Jonkin ajan kuluttua Filante palasi mukanaan suunnilleen hänen ikäisensä elfi.

”Opettaja. Tämä on minun ystäväni. Hänen nimensä on Nahamon. Hän opiskeli Pyhän kaupungin
Teologiatornissa. Mutta koska opetus keskittyy siellä perinnäissääntöihin, hän kyllästyi ja lähti sieltä
pois.”

Esitelty Nahamon tarkasteli Jeshuaa ilmeisen epäluuloisesti.

Välittämättä siitä vähääkään Jeshua kääntyi Sirionin puoleen ja sanoi:

”Kallio, katso häntä! Tässä on oikea Isrianin elfi, jossa ei ole vilppiä!”

Sirion ei kyllä nähnyt hänessä mitään erikoista. Eikö hän ole ihan tavallinen elfi. Sen sijaan Naha-
mon hämmästyí, sillä hän tajusi, että Jeshua näki täysin hänen sydämensä ajatukset. Pyhän kaupungin yl-
peys oli Teologiatorni, mutta siellä hän oli nähnyt lainopettajiin levinneen sisäisen turmeluksen ja valheel-
liset opetukset. Ulkoisesti he antoivat sellaisen kuvan, kuin noudattaisivat täysin perinnäissääntöjä, olisi-
vat kansalle esimerkkinä ja vanhurskaita. Sisäisesti he elivät kuitenkin kaukana tooran opettamasta Juma-
lan rakkaudesta. Vaikka he näkivät sairauksista kärsiviä, he eivät auttaneet heitä vedoten siihen, että oli le-
popäivä. Kuolemaisillaan oleviin he eivät halunneet koskea peläten saastuvansa. He pitivät silmällä ihmi-
siä ja rajoittivat heidän elämäänsä. He pitivät suurta melua siitä, kuinka paljon kunkin piti antaa varois-
taan almuiksi, vaikka sen piti olla vapaaehtoista. Kaikessa oli kysymys vain siitä, että perinnäissääntöjä
noudatettaisiin. Heille säädösten noudattamien oli kaikki kaikessa.

Lainopettajien opetukseen kyllästynyt Nahamon oli päättänyt, että ainakin hän haluaisi olla sydä-
meltään vilpitön ja oli lähtenyt pois Teologiatornista.

”Mistä sinä minut tunnet?” Nahamon kysyi hämmästyneenä.

Jeshua vastasi: ”Ennen kuin Filante kutsui sinua, minä näin sinut viikunapuun alla.”

Nahamon oli tosiaan vähän aikaisemmin ollut viikunapuun alla mietiskelemässä tooran todellista
merkitystä.

”Opettaja, sinä olet Jumalan Poika, sinä olet Isrianin kuningas”, Nahamon tunnusti vakuuttuneena.

Silloin Jeshua sanoi: ”Senkö tähden sinä uskot, että minä sanoin sinulle: minä näin sinut? Sinä saat
nähdä vielä suurempia asioita.”

Sanojen vaikutuksesta Nahamonin silmät suurenivat. Lopultakin hän oli löytänyt itselleen opettajan.
Hän vapisi liikutuksesta.

”Totisesti, totisesti minä sanon teille,” Jeshua huudahti oppilailleen. ”Te saatte nähdä taivaan avoin-
na ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas minun ylläni.”

Sirion, Ander, sokea Melve, kauppiaan poika Filante ja mietiskelevä Nahamon seurasivat Jeshuaa kohti
Galunin kaupungissa pidettävää hääjuhlaa. Välttääkseen Vartiometsän he kulkivat Galduinjoen itäpuolista

pitkää kiertotietä, joka kulki Kymmenkaupunki nimisen alueen halki, ja niin he saapuivat Pohjoisosaan. Pyhässä kaupungissa asuvalle Melvelle tämä oli ensimmäinen kerta vaeltaa niin kauas. Kolmantena päivänä lähdöstä he saapuivat päämääräänsä pienehköön Galuniin. Se oli myös Nahamonin synnyinkaupunki. Sulhanen oli hänen tuttavansa.

”Tännepäin, opettaja!”

Nahamonin opastamana he suuntasivat hääpaikalle. Juhlaa vietettiin sulhasen kodissa, joka oli komea kivisellä eteishallilla varustettu talo. Elfien tavan mukaa häät kestivät seitsemän päivää. Juhla oli jo alkanut ja oltiin jo viidennessä päivässä. Jeshuan ja oppilaiden saavuttua ja tervehdittyä hääväkeä he saivat nautittavakseen ruokaa ja viiniä.

Sirion ja Ander ja heidän lapsuuden ystävänsä Filante keskustelivat viime aikaisista tapahtumista. Melve ja Nahamon taas syventyivät keskusteluun Raamatusta.

Jeshuan esiintyminen hääjuhlassa herätti oppilaissa helpottuneisuutta. Hän ei käyttäytynyt kuin arvonsa tunteva opettaja, vaan aivan kansanomaisesti, nauroi, joi ja söi runsaasti ja tuntui nauttivan juhlista täysin siemauksin. Se rohkaisi myös oppilaita juhlimaan rauhallisin mielin ja iloitsemaan yhdessä.

Iloa, iloa ja taas iloa. Hääjuhlaan osallistui paljoo elfejä. Heidän hauska ilonpitonsa oli kuin valonsäde synkän ajan keskellä. Kun elfejä alkoi väsyttää, he etsivät jonkun kolon häätalosta ja nukkuivat. Herättyään he nauttivat jälleen viiniä. Juhlat olivat heille kuin kaunis uni, josta he saivat hetken riemuita.

Seitsemännen päivän aamuna törmättiin ongelmaan.

Kun Sirion oli juonut jo aika monta viinikupillista, Jeshuan luokse ryntäsi eräs nainen.

”Onpa hyvä! Sinä olet täällä”, pienikokoinen nainen puhutteli Jeshuaa tuttavallisesti. ”Viini loppui”, nainen sanoi hiljaisella äänellä ja suuntasi anovan katseensa Jeshuaan.

’Sehän on kauheaa.’ Sirioniin sydäntä ahdisti, kun hän ajatteli häiden kulusta vastaavan sulhasen asemaa. Elfien juhlissa viinin loppumista ei kerta kaikkiaan saanut tapahtua. Se olisi samaa kuin sotaiset dowafit unohtaisivat ottaa kirveet mukaan taistelutantereelle tai kuin karavaaninsa kanssa kauppoja tekemään tullut mies olisi unohtanut lompakkonsa. Elfistä, jolta loppui viini, tulisi naurunaihe. Hänestä ihmisiä hauskuttavat trubaduurit tulisivat runoilemaan vielä satoja vuosia eteenpäin. ’Mutta mitä tuo nainen oikein odotti Jeshualta.’ Sirion katseli pienikokoista naista tutkivasti. ’Onkohan hän näiden juhlien järjestelijä? Millainen tuttu hän mahtaa olla opettajan kanssa?’

”Nainen”, Jeshua sanoi. ”Sepä valitettavaa. Miten se liittyy minuun? Enhän ole järjestelijä enkä kokki? Minun aikani ei ole vielä tullut.”

Sirion pettyi mitäänsanomattomaan vastaukseen. Hän olisi odottanut, että Jeshua olisi antanut jonkin viisaan neuvon. Mutta hän ei tehnyt niin. ’Toisaalta mitä muutakaan olisi voinut tehdä. Näin pienessä kaupungissa viinin kerääminen ei kuitenkaan riittäisi mihinkään.’

Hetken aikaa nainen katseli surullisena Jeshuaa, mutta sitten nyökkäsi ymmärtävästi ja kiiruhti ulos.

”Niin, Kallio. Mitä mieltä olet?” Jeshua suuntasi lähteen kirkkaat silmänsä Sirioniin. ”Paholainen kiusasi minua sanoen: ’Jos olet Jumalan Poika, niin muuta kivet leiviksi’.”

’Opettaja halusi antaa hänelle jonkin opetuksen.’ Kallio, Sirion huomasi sen ja mietti kädet ristissä.

”Jumalalta saatua voimaa ei tule käyttää omaksi hyväkseen”, Sirion arveli.

”Juuri niin”, nyökkäsi Jeshua. ”Mutta nyt Jumalan tahto kuuluu: ’Avaa silmäsi ja näe!’ Tulisitko mukaani.” Sitten Jeshua suuntasi kulkunsa ovelle, jolle äskeinen nainen oli juossut. Hämmentyneenä Sirion seurasi häntä hääsalista ulos.

Komeassa hallissa oli useita palvelijoita, joiden tehtävänä oli huolehtia vieraista. Sen seinustalla oli kuusi vyötärön korkeudelle ulottuvaa kiviastiaa. Ne olivat puhdistusvettä varten. Perinnäissäännöt vaativat, että taloon astuvan piti ennen ateriala pestyä kätensä sormenpäistä kyynärpäähän asti noiden astioiden vedellä. Koska vieraita oli paljon, astiat olivat lähes tyhjat.

Jeshua käski palvelijoita: ”Täyttäkää astiat vedellä.”

”Ihanko kaikki astiat?” yksi palvelija vastusti.

Sirionista tuo asenne oli ymmärrettävä. Kuuden vesiastian täyttämiseksi he joutuisivat hakemaan vettä kaivolta ties kuinka monta kertaa.

Jeshua kysyi: ”Eikö järjestelyistä vastaava nainen sanonut teille, että teidän tulee tehdä juuri niin, kuin minä sanon?”

Kuullessaan sen palvelijat yllättyivät. ”Niin, tosiaan.”

"Tehkää siis niin kuin on sanottu. Siitä seuraa varmasti hyvää", Jeshua rohkaisi heitä ja sai liikettä aikaan. Palvelijat ottivat ammennusastiansa ja lähtivät juoksemaan.

Kesti jonkin aikaa, ennen kuin vesiastiat tulivat täyteen. Odotteluun väsynyt Sirion katsahti ympärilleen ja huomasi, että jossain vaiheessa hääsalista oli tullut ulos myös Melve, joka seisoj siinä sauvoineen.

"Mitä te teette?" sokea Melve kysyi, kun tajusi, että vierellä oli Sirion.

"Opettaja rabbi käski täyttää vedellä tässä olevat kuusi vesiastiaa."

"Minkähän vuoksi?"

"En tiedä, mutta jotain tekemistä tällä kai on sen kanssa, että viini loppui."

"Loppuiko viini? Sehän on kauheaa!"

Melve vaikenä hetkeksi kuin miettiäkseen jotain. Hetken Sirion ihmetteli, mitä Melve oikein ajatteli, mutta huomasi lopulta, että hän kuunteli ääniä. Se oli hänen tapansa katsella.

"Missä opettaja nyt on?" Melve kysyi uudestaan.

"Hän antaa palvelijoille käskyjä ja kannustaa heitä... Tai oikeastaan palvelee yhdessä heidän kanssaan." Sirion hymyili nähdessään, miten Jeshua juoksi auttamaan palvelijoita, jotka eivät olleet vielä puoleksakaan matkassa takaisin kaivolta. Jeshua otti yhdeltä palvelijalta astian ja lähestyi puolijuoksua.

"Kun tuo satsi vielä lisätään, niin astiat alkavat olla täynnä", Sirion totesi.

Melve oli hiljaa ja vain kuunteli tarkkaan.

"Hei, nyt tajuan!" Sirion huudahti yhtäkkiä. "Hänhän aikoo heittää vettä niiden niskaan, jotka ovat suuttuneet siitä, että viini on loppunut. Hän sanoo sitten heille varmaan: 'Tällä teidän sydämennekin puhdistuu!'"

Sirion oli iloinen seuratessaan, miten asiat järjestyisivät. Häntä kutkutti saada nähdä tapahtuma mahdollisimman pian. Jälkeenpäin ajatellen hän mielikuvituksensa oli riittänyt enempään.

Lopulta viimeinenkin ammennusastia tyhjennettiin kiviruukkuihin ja ne tulivat täyteen.

"Valmista tuli. Onko näin hyvä?" yksi palvelijoista ilmoitti hengästyneenä Jeshualle.

"Kiitos paljon! Hyvä on. Ammentakaa nyt ja viekää pitojen valvojalle!"

"Nytkö siis piti ammentaa pois?" Mutta kun tähän asti oli jo tultu, niin palvelijat eivät enää panneet vastaan. He kauhoivat vettä kädessä pitämiinsä saviruukkuihin.

"Mitä?" Sirion katsoi hämmästyneenä, samoin palvelijat. Heidän ammentamansa vesi oli rubiinin punaista ja läpikuultavaa. Mutta ei vain väri, vaan myös siitä lehahtava tavattoman herkullisen viinin tuoksu! Myös Melve haistoi tuoksun ja oli ällikällä lyöty. Palvelijat veivät iloisina ammentamaansa viiniä pitojen valvojalle.

Kohta häätalon sisältä kuului valvojan kimeä ääni: "Jokainen panee tarjolle ensin hyvän viinin ja vasta sitten huonomman, kun väki juopuu. Sinä olet säästänyt hyvän viinin tähän asti", pääkokki kehui sulhasta.

Sirion jäi sanattomaksi. "Onko tämä se profeetta?" Nyt hän ymmärsi, ettei ollut vielä kokosydämises-ti uskonut opettajaansa. Hän ei olisi voinut kuvitella näkevänsä todellista ihmettä. Sirion huokasi syvään ja riensi hääsaliin kertomaan tapahtumasta muille oppilaille.

8. Tunnusteen jälkeen

Häät päättyivät. Oppilaat poistuivat Jeshuan kanssa juhlapaikan ulkopuolelle täynnä äsken koetun jälk-maininkeja. Sulhasen ja morsiamen hääilo oli myös osa heidän iloansa, mutta monta kertaa suurempi oli heidän innostuksensa siitä, että heidän kaipaamansa opettaja oli näyttänyt heille ihmeen, jollaisen vain profeetta voi tehdä.

”Opettaja, mihin me tästä lähdemme”, kysyi Sirion, josta tuntui, kuin hän olisi voinut nousta siivil-leen kohti taivasta.

”Eroamme nyt joksikin aikaa. Kukin teistä palaa työhönsä, mutta keväällä pääsiäisenä tapaamme taas Öljynpuristajanpuutarhan kätköpaikassa”, Jeshua selitti.

Innosta hehkuvaa Sirionia vastaus ei tyydyttänyt. Siksi hän sanoi: ”Mihin sinä menet? Eikö Jumalan kuningaskunnan pitäisi jo tulla pian?”

”Ensin tulee kevään pääsiäinen ja sitten syksyn lehtimajan juhla”, Jeshua vastasi arvoituksellisesti.

Sirion kävi kärsimättömäksi. Miksei jo nyt? Syksyn lehtimajan juhlassahan odotetaan juuri profeet-tojen lupaamaa Pelastaja Messiasta. Juuri nythän olisi sopiva aika julistaa Hänen saapuneen.

”Etkö tulisi edes minun kotiini Lohtulan kaupunkiin? Mielellämme ottaisimme sinut vastaan.”

Jeshuasta eroaminen herätti Sirionissa levottomuutta. Se tuntui hänestä lopulliselta.

”Ymmärrän, Kallio. Tulen teille”, Jeshua vastasi.

Se rauhoitti lopulta Sirionin. ”Ettekö tekin tulisi mukaan?” Sirion kutsuin muutkin oppilaat.

”Minä tulen myös”, Filante sanoi ja Nahamonkin nyökkäsi.

Mutta yksi heistä pudisti päätään. ”Minä taidan palata kotiin”, sanoi sokea Melve.

”Miksi? Ei sinun tarvitse kursailla”, Sirion taputti nuorukaista selkää. ”Sitä paitsi yksin palaaminen on tosi rankkaa.”

”Ei ole. Kepin avulla matka kyllä sujuu. Sitä paitsi juuri nyt on paljon pyhiinvaellukselta palaavia. Heidän puhettaan ja jalkojensa töminää kuunnellen en eksy tieltä.”

”Vai sillä lailla.” Sirionia säälitti syntymästään asti sokea nuorukainen. ”Miltä mahtaa tuntua viettää koko elämänsä täydessä pimeydessä?” Mutta sen enempää miettimättä hän puisteli päätään. ”Ei hän kyke-nisi sitä ymmärtämään eikä myöskään mahtanut asialle mitään.”

”Siinä tapauksessa Melve, tavataan keväällä pääsiäisenä”, Sirion hymyili väkinäisesti.

Useita vieraita mukanaan Sirion ja Ander kävelivät vuoritietä kirkkaassa aamuauringonpaisteessa. Mat-kassa ei ollut ainoastaan Jeshua, lapsuuden ystävä Filante ja mietiskelevä Nahamon vaan myös häissä Jes-hualta apua pyytänyt pienikokoinen nainen, hänen neljä poikaansa ja kaksi tytärtään. Nainen oli Vesalan kylästä tullut Jeshuan äiti. Saatuaan tietää, että hän oli opettaja äiti Sirion kutsuin hänetkin kotiinsa.

Sirion ja Ander sekä Jeshuan pikkuveli Jakomon kulkivat vierekkäin tämän kahdentoista hengen jou-kon etunenässä. Jakomon oli lähes Sirioinin ikätoveri. Hänellä oli rakentajan pojalle tyypillinen vankka ruumiinrakenne.

”Siksikö sinusta tuli Jeshuan oppilas? Sepä yllättävää.” Jakomonista oli uskomatonta, että Sirion ihaili hänen isoveljeään profeettana.

”Etkö ole kertaakaan tähän mennessä ajatellut, että isoveljesi olisi profeetta?” Ander ihmetteli.

”En”, Jakomon vastasi epäröimättä. ”Tosin Jeshua tuntee kyllä hyvin Raamatun. En kyllä tiedä, mis-tä se johtuu. Mutta että hän sen vuoksi olisi muka opettaja? Vielä vähemmän profeetta, eihän hän ole opiskellut Teologiatornissakaan. Sitä paitsi hän on melkein aina elänyt Vesalassa poistumatta sieltä min-nekään.”

"Mutta näithän sinä, miten hän häissä muutti veden viiniksi." Sirionia huolestutti, kun hänen opettajaansa kyseenalaistettiin.

"Sinähän sen näit. Näin toki viinin ja joinkin sitä, mutta oliko se alun perin vettä vai ei, sitä en tiedä. Sitä paitsi Jeshua on ihan tavallinen mies. Kaikki kyläläiset ovat sitä mieltä. Mutta on hän kyllä lahjakas."

Kuunnellessaan Jakomonin puhetta Sirion ei enää tiennyt, miksi hän oli oikeastaan uskonut Jeshuaa. Vaikutti siltä, kuin hiukan älykkäämpi kyläläinen olisi ylipuhunut hänet.

"Niinkö. Kiitos. Hyvä kun kerroit." Sirion jättäytyi kiireen vilkkaan Jakomonin seurasta ja meni joukon loppupäässä kävelevän Jeshuan äidin luo.

Jeshuan äiti Mariam näytti nuorekkaalta, vaikka oli seitsemän lapsen äiti. Hänen täytyi olla jo lähellä 45 iältään, mutta hän hymyili kuin neitonen.

"Onko opettaja tehnyt pienestä pitäen tuollaisia ihmeitä?" Sirion kyseli Mariamilta toiveikkaana.

"Ei", Mariam pudisti päätään. "Ensi kertaa minäkin näin tuollaisen tunnusteen."

Sirion nyökkäsi pettyneenä.

"Jos niin on asian laita, niin ajattelitko ilmoittaessasi viinin loppumisesta opettajalle, että hän voisi asian jotenkin hoitaa?"

Mariam näytti miettivän asiaa jonkin aikaa, kunnes katsellen edellä kävelevää Jeshuaa mumisi: "Niinpä kai."

Hänen surumielinen ilmeensä kertoi jostain vakavasta asiasta. Lopulta Mariam alkoi puhua ikään kuin tutkien sydämensä syvyyksiä ja puristaen sieltä esiin sanan kerrallaan.

"Jotenkin olen tuntenut, että hänelle tulisi sellainen hetki. Sillä hän on Jumalan Poika."

"Jumalan Poika? Eivätkö kaikki Isrianin elfit ole sellaisia?"

"Ei siinä merkityksessä. Hän on sitä kirjaimellisessa merkityksessä. Ehkä..."

Mariam pani käden suulleen saadakseen kootuksi ajatuksensa ja käveli jonkin matkaa vaieten. Sitten hän äkkiä nosti silmänsä ja alkoi uudestaan kertoa.

"Sirion, sinä et ollut vielä syntynyt, joten et ehkä tiedä, että ollessani kolmetoistavuotias Roodiksen kuningas määräsi pidettäväksi väestölaskennan. Silloin minä ja kihlattuni lähdimme yhdessä rekisteröitymään synnyinpaikkaamme Leipälään."

"Hänessä siis virtaa kuningas Isadavinin verta", Sirion hämmästyi. Leipälä tunnettiin tämän suuren kuninkaan Isadavinin kaupunkina.

"Niin on. Kumpikaan meistä ei ole kotoisin Pohjoisesta. Asuimme Etelässä Leipälässä."

Näin sanottuaan Maria näytti sormusta, joka riippui hänen kaulassaan. Siihen oli kaiverrettuna Solonin suvun leijonavaakuna.

"Vain Solonin verisukulaiseksi valittu voi omistaa tämän ainoan sormuksen. Isäni kertoman mukaan myös kuningas Isadavinkin piti tätä."

"Sehän on tavattoman arvokas." Sirion katseli sormusta kunnioituksella. "Jos se on aito, niin kuinka han kallis se mahtaisi olla?"

Kätkettyään sormuksen Mariam jatkoi kertomista. "Matkalla Leipälään pelkäsin."

"Minkä vuoksi?"

"Vesalassa asuessani minulle ilmestyi enkeli. Olin vasta 13 ja pelästyin kovin. Enkeli sanoi näin: 'Terve, armoitettu! Herra on kanssasi!'"

Tätä kertoessaan Mariamin huulet värisivät.

"Hämmennyin suuresti. Silloin enkeli sanoi: 'Älä pelkää, Mariam, sillä sinä olet saanut armon Jumalan edessä. Sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimeksi Jeshua. Hän on oleva suuri, - häntä kutsutaan Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle Isadavinin, hänen isänsä, valtaistuimen. Hän hallitsee kuninkaana Isrianin sukua ikuisesti, eikä hänen kuningaskunnallaan ole loppua'."

Sirion pidätti hengitystä. "Mutta silloinhan on tosiaan kysymys Pelastaja Messiaasta, joka pystyttää Jumalan iankaikkisen kuningaskunnan. Hän tulee siis Isadavinin suvusta, niin kuin on ennustettu."

Mariam nyökkäsi. "Siksi minä pelkäsin. Tulin nimittäin neitseenä raskaaksi Pyhästä Hengestä, niin kuin enkeli oli sanonut. Profeetoissa on myös kirjoitettu näin: 'Isrianin kuningas syntyy Leipälässä'."

Sirionia vavisutti, koska kaikki oli juuri, niin kuin oli ennustettu.

"Mieheni palasi Leipälään yhdessä minun kanssani, kun odotin lasta. Sukumme päätalo oli täynnä sukulaisiamme. Majatalot olivat myös täynnä. Lopulta pääsimme yöpymään tallissa. Hän syntyi siellä."

Mariam katseli jälleen edellä kulkevaa Jeshuaa. Jumalan Poika nautti juttelusta oppilaiden ja sisarus-tensa kanssa ja purskahti välillä vilpittömään nauruun. Sirion puolestaan ei saanut sanaa suustaan. Että Is-rianin kuningas oli syntynyt eläinsuojassa!

Mariam huomasi, miltä Sirionista tuntui, ja jatkoi hymyillen:

”Kun hän oli syntynyt, paikalle tuli paimenia, jotka olivat saaneet tiedon enkeleiltä, ja juhlivat kanssamme hänen syntymäänsä. Kahdeksantena päivänä vauvalle suoritettiin Isrianin merkin anto. Hän sai enkelin ilmoittaman nimen Jeshua.”

Isrianin merkki kertoo siitä liitosta, jonka Jumala teki esi-isä Abrelimin kanssa. Kahdeksan päiväisen vauvan ruumiiseen tehdään leikkaushaava, joka ilmaisee, että hän on Abrelimin liiton perijä. Liitossa tehtiin kolme lupausta. Ensinnäkin Jumala lupasi siunata Abrelimin ja hänen jälkeläisensä. Toiseksi he saavat perinnöksi Klamdolin maan. Kolmanneksi Abrelimin kautta kaikki sukukunnat saisivat siunauksen, mutta tämä liitto ei ole vielä kukaan toteutunut. Se toteutuu Pelastaja Messiaan toimesta.

”Siis hän on se!” Sirionin rinta oli pakahtua odotuksesta.

”Niin tosiaan on ajateltava, mutta en osaa...”, Mariamin ääni painui syvään. ”Miten voisi synnyttäänsä ja kasvattamaansa lasta kumartaa Jumalan Poikana. Olen hänen äitinsä, näin... minä vilpittömästi koen...”

Sirion ei tiennyt mitä vastata. Varmaan on niin kuin hän sanoo. Jos jonkun sanotaan olevan Jumalan Poika, niin varmaan sitä on kaikkein vaikeinta uskoa hänen oman äitinsä. Sirion vilkaisi ja huomasi, että Jeshuan äiti nyyhkytti hiljaa.

Seurue saapui Lohtulaan illan suussa. Ilta-auringossa välkkyvällä Harppujärvellä kalastajat olivat vetäneet veneet rantaan ja pesivät verkkoja punakasvoisen Verkkosen johdolla.

”Palasimme juuri”, Sirion korotti äänensä lähestyessään tätä.

”Kas vain. Nuoriporukka saapui.” Verkkonen otti Sirionin ja Anderin iloisesti vastaan. ”Miten siinä kävi? Tapasitteko Pelastaja Messiaan?”

”Tapasimme kyllä Galduinjoen Kastajan, josta sinä puhuit, mutta...”, Sirion mietti, miten kertoisi lyhyesti koko tarinan.

”Onko hän tuolla takana oleva henkilö?” malttamaton Verkkonen kysäisi tirkistellen Sirionin takana olevaa pitkäkköä miestä. Myös Verkkosen kaksi poikaa tulivat ja kumartuivat kuuntelemaan.

”Ei, ei niin...”

”No ellei hän ole Pelastaja Messias, niin onko hän vieraasi? Jos hän haluaa mennä järven toiselle puolelle, niin voin kyllä lähteä häntä kuljettamaan veneelläni.” Verkkonen alkoi hiljakseen nousta menäkseen veneelleen.

”Ei hän kielläkään olevansa Pelastaja Messias.” Sirion otti nopeasti Verkkosen puvusta kiinni ja paultti hänet takaisin istumaan. ”Otapa nyt vähän rauhallisemmin!”

”Mistä nyt on oikein kyse? Onko hän Pelastaja Messias vai eikö hän ole? Kuka hän oikein on?” Verkkonen rypisti vahvoja kulmakarvojaan.

”Älä nyt hätäile. Tule tänä iltana meille, niin selitän kaikessa rauhassa.”

Vaikka Sirionin talo oli selvästi keskivertoa suurempi, niin suuren joukon tullessa sielläkin oli ahdasta. Vierashuoneessa oli iso pöytä. Kunniavieraan paikalle asettui Jeshua, hänen molemmille puolilleen istuivat Sirion ja Ander, vastapäätä Verkkonen ja hänen kaksi poikaansa sekä Filante ja Nahamon. Heidän väliinsä järjestäytyivät Jeshuan neljä veljeä. Lisäksi oli varattu paikka viidelle naiselle.

Naisilla oli kova kiire saada ruoka valmiiksi. Sirionin anopin johdolla ruokaa laittoivat Sirionin vaimo Marinel, Jeshuan äiti Mariam ja Mariamin kaksi tytärtä. Vaikka naiset tekivät työtä reipaasti, syöjien suut liikkuivat sitäkin vilkkaammin. Toisiaan hyvin ymmärtävät Sirionin anoppi ja Mariam juttelivat ja kertoivat kaskuja siitä, miten miehiä pitää kohdella ja tyttäriä kasvattaa. Samaan aikaan viiniä kului pöydässä.

”Vai sillä lailla. Tässä on siis teidän opettajanne ja te olette hänen oppilaitaan.” Vihdoin Verkkonenkin ymmärsi selityksen ja tyytyi siihen.

”Ei siinä kaikki. Galunin kaupungissa tämä muutti veden viiniksi”, Sirion korosti.

”Sehän on mahtavaa!” Verkkosen vanhin poika Aran sanoi.

”Eikö se ole tosi ihme?” nuorempi poika Ivor puuskautti.

”No sellaistaakin sattuu”, Verkkonen vastasi ykskantaan. ”Taisitte juoda pidoissa aika lailla.”

”Väitänkö, että joimme niin paljon, ettemme kyenneet erottamaan vettä viinistä?” Sirionin ärähti tyytymättömänä. ”Emme todellakaan. Hän teki oikean ihmeen. Opettaja sano nyt jotain!”

Kaikki katsoivat Jeshuaa.

”Tosi mukava perhe”, Jeshua naurahti eikä sanonut muuta.

Muutaman päivän kuluttua Jeshua, hänen äitinsä Mariam ja sisarukset palasivat Vesalan kylään. Seuraava tapaaminen olisi keväällä pääsiäisjuhilla.

Sirion ja Ander palasivat työhönsä, kävivät kalassa ja pesivät verkkoja. Arkiaskareissa heistä menneiden päivien kokemukset alkoivat tuntua kuin unelta tai näyltä. Taju siitä, että he olivat todellakin kohdanneet Pelastaja Messiaan, alkoi oheta. Innon hehku alkoi pikku hiljaa viiletä kuin sammuvan nuotion hiillos. Syksyn vaihtuessa talveen Sirion alkoi jopa epäillä, mahtoiko Jeshua olla sittenkään Pelastaja Messias.

Kiskoessaan kohmettunein käsin verkkoa kylmästä vedestä Sirion mietti: ’Jos hän on todellakin Pelastaja Messias, niin Pyhässä kaupungissa tapahtuu varmasti jotain. Kevään pääsiäisjuhilla sen pitäisi selvitä.’ Malttamattoman Sirionin korviin kantautui kaukaa mustarastaan laulu kuin airuena kevään tulosta.

9. Jättiläisenpää

Siitä kun Varjo ja Mäyrä pääsivät ulos Pyhästä kaupungista, oli kulunut neljätoista päivää. He saapuivat Jättiläisenpäiksi nimitetyle vuorijonolle, joka sijaitsee Harppujärven länsipuolella. Alhaalta katsottuna vuoret näyttävät maan pinnasta nousevilta jättiläispäiltä. Riviin järjestäytyneet päät olivat jo satoja vuosia muuttumattomina katselleet alla levittäytyvää ja nyt sumun peittämää Harppujärveä.

Jättiläisenpäissä sijaitsi vastarintaliikkeen salainen tukikohta, josta käsin sissit suorittivat operaatioita. Vuoret muodostivat luonnon muovaavan linnoituksen. Syy miksi Roodiksen sotilasosastot eivät olleet valloittaneet sitä, ei johtunut ainoastaan siitä, että tukikohta oli helppo puolustaa. Nyt vastarintaliikkeen aktiivisuus oli lisäksi niin vähäistä, ettei Roodiksesta asti kannattanut kutsua legioonaa paikalle.

Galser niminen Isrianin elfien sankari oli 25 vuotta aiemmin perustanut vastarintaliikkeen. Hän pyrki aikanaan vapauttamaan elfit humanojen vallan alta. Hän innosti Pohjoisen elfejä nousemaan kapinaan ja valloitti Filigodoksen kaupungin linnan (nimi on lyhenne muodosta Filgod-Ost, joka elfien kielellä tarkoittaa Pikkulinnunkaupunkia) ja vei sen asevaraston sisällön mukanaan. Niillä aseilla hän varusti 2000 elfin joukon, joka kokoontui Jättiläisenpäille. Sieltä he hyökkäsivät humanojen kimppuun. Näin sai alkunsa vastarintaliike.

Silloinen liike teki vuorilta käsin rohkeita hyökkäyksiä ja sai ajetuksi monista Pohjoisosan kaupungeista humanot ja veronkerääjät pois. He aiheuttivat suurta päänvaivaa Pohjoisosaa hallinneelle ruhtinas Herdofille. Tämä oli epäoikeudenmukainen aluehallitsija, jossa virtasi villi-elfien verta. Vastarinta liike oli silloin aktiivinen ja voimissaan. Mutta jopa Galserkin joutui maistamaan Roodiksen legioonien pelottavan voiman.

Hetki hetkeltä kapinan loppu lähestyi. Raivoistunut Herdof joutui lopulta kutsumaan apuun Roodiksesta legioonan. Tilanne muuttui täysin. Ratsuväen erityisosaston johtama 5000 sotilaan legioona saapui murskaamaan vastarinnan. Vastarintaliikkeen elfit murhattiin raa'asti, heidän joukossaan myös Galser. Näin elfien kapina suurvalta Roodista vastaan tukahdutettiin.

Muutamat harvat eloon jääneet sissit kätkeytyivät Jättiläisenpäiden lukemattomiin luoliin ja jatkoivat vaatimatonta elämää niissä. Mutta pikku hiljaa sissien määrä alkoi taas kasvaa, nyt vihdoinkin sankari Galsen kahden pojan johdolla liike alkoi nousta jaloilleen.

Pyhän kaupungin taistelusta hengissä paenneet Varjo ja Mäyrä saapuivat Jättiläisenpäiden huipulle ja katsoivat alapuolelleen levittäytyvää Harppujärveä. Järvenselkä kimalteli aamuauringossa aivan niin kuin ennenkin.

”Vihdoinkin päästiin tänne asti.” Varjo pyyhki hikisiltä kasvoiltaan tomua.

Vastarintaliikkeen päämaja sijaitsi eräässä Jättiläisenpäiden jyrkänteeseen louhitussa luolassa. Sinne päästäkseen oli ensin toiselta puolelta noustava suhteellisen loivaa rinnettä ylös ja huipulta laskeuduttava köyden varassa luolalle.

”Että pitääkin antaa selitys tapahtuneesta”, Varjon mieli oli raskas. ”Miten kykenemme selittämään, että menetimme sata parasta taistelijaa?”

”Ei sille mitään voi. Mehän teimme juuri, niin kuin meitä oli käsketty. Eikö ole Jumalan johdatusta, että pääsemme kuitenkin kertomaan tapahtumien kulun? Pelastumisemme tarkoittaa, että kostamme vielä heille.”

Mäyrä pujotti kalliosta esiin pistävään teräskoukkuun köyden.

”Tosiaan kostamaan! Tuolle Herdofin puolueen punasulkahattuiselle miehelle. Se onnistuu, kunhan saamme tietää kuka hän on...”

”No se kyllä selviää aikanaan.”

Miehet laskeutuivat varovasti köyden varassa jyrkännettä alas.

Elfen heimo ei alkujaankaan pidä luolista. Lähes kaikki elfit rakastavat metsiä ja heinikoita. Jos heidät pakotetaan maanlaiseen elämään, he kärsivät suljetun paikan kammoa. Siksi vastarintaliikkeen tukikoh-taluolastoon oli avattu lukemattomia aukkoja. Paikoitellen seinämään oli muodostettu käytävän tapainen reitti. Kallioon oli avattu niin monta aukkoja, että jäljellä olevat osat näyttivät pilareilta.

Jyrkännettä alas laskeutuneet Varjo ja Mäyrä tervehtivät vartiossa olevaa elfiä ja kävelivät syvem-mälle komentohuoneeseen. Siellä heitä odotti kaksi johtajaa, aiemmin kuolleen sankari Galserin pojat.

”Olipas teillä rankkaa”, nuorempi veli kiitteli kuultuaan selostuksen.

Hänen takanaan vanhempi veli kiersi kivilattiaa hermostuneen näköisesti. Molempien synkän oloi-sen keski-ikäisen johtajaveljeksien tukat oli ajettu kaljuiksi. Elfeille lyhyet hiukset olivat häpeäksi, mutta nämä kaksi olivat varta vasten tehneet niin. Näin he tahtoivat ottaa vastuunsa niistä kuolleista miehistä, jotka olivat tehneet heille uskollisuuden valan.

”Tässä jupakassa menetimme lähes kaikki parhaat taistelijamme”, nuorempi veli totesi tyyneen sä-vyyn. ”Hyvä, että edes te palasitte.” Hän tuijotti miehiä käärmeen katseella.

”Niin, joten kuten selvisimme Pyhästä kaupungista ulos kuningas Hiskirbanin rakentamaa tunnelia pitkin”, Varjo vastasi jännittyneenä.

”Idiootit!” vanhempi veli solvasi. ”Pikkuveli, mitä sinä oikein puhut näille takaisin tulleille pelku-reille! Vastarintaliikkeen sissin itsestään selvä tehtävä on tappaa mahdollisimman monta vihollista ja kuolla sitten kunniakkaasti.” Hän mulkoili miehiä verestävin silmin kuin uhkaava härkä.

Varjo sulki suunsa ja kesti hyökkäyksen hiljaa.

Mäyrä sen sijaan puolustautui: ”Juuri sitä vartenhan me palasimme. Haluamme kaataa mahdollisim-man monta vihollista. Siksi tulimme kertomaan, että punasulkahattuinen mies on petturi.”

”Ole sinä hiljaa!” Varjo hillitsi Mäyrää.

Kun Mäyrä oli vielä avaamaisillaan suunsa, hän huomasi Varjon uhkaavan ilmeen ja vaiken.

”Jos tarkoittatte todella sitä”, häränsilmäinen kalju elfi puhisi viileästi. ”Annan teille vielä yhden ti-laisuuden palvella Jumalaa.”

”Millaisen?” Varjo nielaisi.

”Menette kevään pääsiäisjuhlan aikana takaisin Pyhään kaupunkiin. Olette varmaan kuulleet Gal-duinjoen Kastajasta.”

”Kyllä. Koko Pyhä kaupunki ei muusta puhukaan kuin siitä profeetasta.”

”Olemme saaneet tietää, että ruhtinas Herdof suunnittelee Kastajan kiinni ottamista. Sen estämiseksi juhlaan kokoontuvan väen keskuudessa on nostatettava mellakka. Kastajan tukijoita on paljon. Jos kansa saa kuulla, että Herdof aikoo vangita hänet, juhlaan tulevat elfit räjähtävät suuttumuksesta.”

”Jos asia on niin, meidänhän pitäisi suojella Kastajaa”, Mäyrä ehdotti.

Varjo mulkaisi liian vilpittömästi Mäyrää, mutta se oli jo myöhäistä.

”Eihän siinä ole mitään järkeä.” Nuorempi veli ojensi kätensä nopeasti kuin käärme ja vei ne Mäy-rän kurkulle. Hän puristi sormillaan Mäyrän kaulavaltimoa tiukasti. ”Mitä me muka saisimme aikaan vie-mällä hänet, ennen kuin hänet pidätetään. Sehän olisi kidnappaus. Mehän saisimme siitä kansan vihat nis-kaamme. Mutta jos pelastamme hänet Herdofin käsistä, niin siinä olisi mieltä. Jos se onnistuisi, Kastajan tukijat kiittäisivät meitä. Saisimme heidät suuntaamaan vihansa Herdofiin. Tajuatko!”

Kun Mäyrä nyökkäsi, käärmemiehen kädet irtosivat hänen kaulaltaan.

”Epäonnistumisen varaa ei ole”, häränsilmäinen mulkoili Varjoa ja Mäyrää. ”Jos he ehtivät sulke-maan Kastajan Kuolemanlinnan vankilaan, hänen vapauttamisensa sieltä on mahdotonta. Tajuatteko? Ei siis ennen kuin Herdof ottaa Kastajan kiinni eikä sen jälkeen. Mahdollisuutemme on vain sillä hetkellä, kun hänet pidätetään.”

”Luotan teihin”, käärmeenkatseinen tarkkaili heitä. ”Ette saa palvella ketään muuta kuin Jumalaa, vain Häntä tulee palvella. Te kykenette siihen. Jumalan kuningaskunnan tähden. Vapautamme elfit huma-nojen vallan alta. Jos kaikki elfit tosissaan nousisivat vastarintaan, Roodiksen valta ei olisi kiinni sotilai-den lukumäärästä. Näyttäkää heille esimerkki siitä!”

Varjo nyökkäsi veljeksille. Silloin häränsilmät tulivat aivan hänen kasvojensa eteen.

”Kuuntele tarkkaan. Olen kasvattanut sinua juuri tätä varten. Osoita siitä kiitollisuutesi, ei liikkeellemme vaan Jumalalle. Sillä tavalla sinusta tulee ylpeä elfien sotilas.”

Varjo nielaisi sylkensä.

”Pääsiäiseen on vielä puoli vuotta. Menkää Käärmekoloon!” härkä käski.

”Jos olette kyllin taitavia, selviätte kyllä siitä. Sen kestäminen kehittää teihin pedon vaistot. Teistä kasvaa huipputaistelijoita.”

Varjo puistatti. Ensikertalainen Mäyrä ei tiennyt, mikä siinä kauhistutti.

Seuraavana yönä Varjo ei saanut unta. Hän poistui luolasta ja istuutui jyrkän teeltä esiin pistävälle ulokkeelle vilvoittelemaan ruumistaan yötulessa. Hänen silmiensä alla Harppujärven pinta kimalteli kuun loisteessa.

Ketään muuta ei saa palvella kuin Jumalaa. Vastarintaliikkeen opetus oli ankaraa. Jumalan syrjäyttäneet hallitsijat piti surmata miekalla. Se oli heidän uskontunnustuksensa. He olivat vakuuttuneita siitä, että heidän taistelunsa oli pyhä kuningaskunnan toteutumiseksi.

Heidät oli opetettu nousemaan suoraan vastarintaan humanojen harjoittamaa voimapolitiikkaa ja orjuutusta vastaan. Liikkeen sissien joukossa oli useita vankikarkureita ja paenneita orjia. Varjo oli yksi heistä. Hän oli ryöväri. Ei niin, että hän olisi tahtonut tulla sellaiseksi. Aivan lapsuudesta asti hän oli ollut sitä. Kolmetoistavuotiaana hänestä oli tullut rosvojoukon jäsen. Roodiksen sotilaat olivat saaneet hänet kiinni ja hän oli ollut vähällä joutua teloitettavaksi. Mutta hänellä oli ollut onnea, sillä ennen ristiinnaulitsemista vastarintaliike oli pelastanut hänet. Siitä lähtien hän oli ollut liikkeen jäsen ja saanut henkilökoh-taista koulutusta Galserin pojilta. Nuorena hän oli kehittynyt nopeasti ja ennen pitkää hänestä oli kehkey-tynyt joukkojen paras miekankäyttäjä. Muut sissit nimittivät häntä Varjoksi.

”Niistä ajoista on paljon muuttunut”, Varjo mutisi itseksensä pimeydessä.

Ennen vanhaa vastarintaliike oli ollut paljon rehellisempi. Taistellessaan kuningaskunnan toteutumi-sen puolesta heillä oli ollut vakaumus, että jonain päivänä ilmestyisi Pelastaja Messias, joka kukistaisi vi-holliset. Nuorukaisena hän oli pitänyt Galseria rohkeana ja kunnioitettavana sankarina. Jos hän olisi vielä elänyt, ei varmasti olisi ryhdytty käyttämään profeettaa oman liikkeen hyväksi.

Nyt sen sijaan liikkeen toimintatavat olivat itsekeskeisiä ja hurskastelevia. Galserin pojat eivät välit-täneet siitä, millaisia keinoja käyttivät. Jos joku antoi vähäistäkin tukea humanoille, hänestä tuli koston ja murhan kohde ja hänen omaisuutensa ryöstettiin. Liike ei hyväksynyt verojen maksamista puhumattakaan veronkerääjistä. Vanhempansa menettäneet lapset vietiin mukana, koulutettiin sisseiksi ja lähetettiin sitten kuolemaan taisteluissa.

Pikku hiljaa Varjoonkin olivat tarttunut tällaiset toimintatavat. Hän oli oppinut tappamaan ihmisiä epäröimättä. Ajoittain hän oli kyllä pysähtynyt miettimään, toivoiko Jumala sitä, mutta ei ollut päässyt asiassa selvyYTEEN.

”Oli miten oli, minä olen vain Varjo”, hän mumisi uudelleen.

”Et suinkaan. Minusta sinä olet Jumalan johdatukseen päässyt valo.”

Varjo yllättyi ja katsoi taakseen. Puhuja oli Mäyrä. Tämä tuli kalliolla istuvan Varjon luo ja asettui lupaa kysymättä hänen viereensä.

”Tulin tänne, koska haluan olla yksin”, Varjo vastasi tyyliä.

”Niinkö. Olen pahoillani”, Mäyrä vastasi välittämättä siitä. Vaikka hän oli saanut kylmän vastaan-oton, hän ei osoittanut merkkiäkään aikeista poistua. Molemmat istuivat vierekkäin ja katselivat kalliolta avautuvaa maisemaa. Kuu oli sinä yönä kirkas. Kaikkialla Harppujärvellä näkyi lukuisia pieniä kalastus-veneitä laskemassa verkkoja.

”Miksi sinä liityit vastarintaliikkeeseen?” Varjo kysäisi pelkästä mielenkiinnosta.

Mäyrä hämmästyi hiukan, että Varjo osoitti mielenkiintoa häntä kohtaan.

”Voidakseni kostaa”, hän vastasi pienen tauon jälkeen.

”Kostaaksesi kenelle?”

”Tai olkoon. Minulle on yhden tekevää, kenelle hän aikoo kostaa.”

”Jeshua nimiselle miehelle.” Mäyrän ilme oli poikkeuksellisen totinen, kun hän päätti kertoa:

”Jeshua. Se mies tappoi vanhempani. Kotini sijaitsi lähellä entistä pääkaupunkia Filigodsia ja meillä oli viinitarha, olimme varakkaita. Eräänä päivänä kotiin palatessani löysin vanhempani verissään. Palveli- ja kertoi, että usean miehen joukko oli hyökännyt yllättäen ja hakannut heidät kuoliaiksi. Johtajaa muut olivat kutsuneet nimellä Jeshua. Nimi ei ole harvinainen, mutta se on ainoa johtolankani.”

Varjon kasvot kalpenivat äkisti. Hän kysyi varovasti: ”Miksi sitten liityit vastarintaliikkeeseen?”

”Hioakseni miekankäyttötaitoani”, Mäyrä selitti. ”Tänne tulemalla saa harjoitusta. Tarvitsen sitä voidakseni lyödä viholliseni. Sitä paitsi täällä on hiukan paremmat mahdollisuudet löytää hänet, kuin viettämällä tavallista elämää kaupungissa.”

”Sekö siis on elämäsi tavoite? Tosi arvoton!” Varjo pyyhkäisi hihansa suulla niskasta valuvaa hiekään.

Mäyrä katseli suoraan järven suuntaan, mutta hänen huulensa vääntyivät oudosti. Vaikka Mäyrä oli ollut vasta vuoden vastarintaliikkeessä, hänen miekkailutaitonsa oli kehittynyt verrattomasti paremmaksi kuin muilla. Sissien kesken huhuttiin, kumpi mahtaisi olla pelkässä miekkamittelyssä parempi Varjo vai Mäyrä.

Kun Varjo tajusi nyt Mäyrän taisteluhulun taustalla piilevän pimeyden, hänessä heräsi sääli tätä kohtaan. Varjo ei kyennyt salaamaan hämmästystään siitä, että hänestä löytyi sellainenkin tunne. Hän tukahdutti sen kaikin voimin. Hän puristi kätensä nyrkkiin, raapi kynsillään kätensä selkää ja otti tiukan asennon niin, että hänen mielialansa ei tulisi ilmi.

Kun hän vihdoinkin oli varma, että kykenisi puhumaan rauhallisesti, hän avasi suunsa: ”Tiedätkö, millainen paikka tuo Käärmekolo on, johon meidät määrättiin?”

Mäyrä puisti päätään.

”Se on miekkailijoiden hauta. Paikka, jossa miekkailijat kuolevat. Siellä matelee lukemattomia myrkkykäärmeitä, hämähäkkejä ja skorpioneja. Siellä ei ole valoa, joten siellä testataan infrapunanäkö. Eikä siinä vielä kaikki. Vain äärimmäisellä havaintokyvyllä varustettu pääsee sieltä elävänä ulos. Jos käärmeen hyökätessä toimit silmänräpäyksenkin liian myöhään, olet vainaja. Sellainen paikka se.”

”Tarkoittaako se, että saimme kuolemantuomion?”

”Puoliksi sitä. Mutta voi sieltä myös selviytyä, kun aistimme terästyvät ja harjoitamme äärimäisyyteen asti hermojemme hallintaa. Niin kauan kuin olemme elossa, meille heitetään vettä ja ruokaa. Joudumme siis tyrmään.”

”Jos on mahdollisuus selvitä, kyllä pärjätään”, huomaamattaan Mäyrä hymyili. ”Vaikka joutuisimme olemaan puoli vuotta helvetissä!”

Kun Varjo tajusi kuinka syvän pimeyden Mäyrä katki hymynsä taakse, nuorukainen sääli häntä entistä syvemmin. Ellei kuutamo olisi ollut niin kirkas, tuo hymy olisi jäänyt näkemättä. Koskaan Varjo ei ollut tuntenut sellaista katkeruutta kuin valoa kohtaan kuin sillä hetkellä.

10. Meteli temppelissä

Minun jos kenen pitäisi tietää, miten ihmiset suhtautuvat syntymästään asti sokeaan. Lainopettajat selittävät näin: "Jos joku syntyy sokeana, se johtuu siitä, että hänen vanhempansa ovat tehneet syntiä tai siitä että hän itse teki syntiä äitinsä kohdussa." Heidän opetuksensa on täysin järjetön ja perustuu tietämättömyyteen. Siitä huolimatta elfit uskoivat sen. Sillä hekin olivat sokeita. Sokea toisen sokean taluttamana putoaa pimeään kuoppaan.

Mutta hän oli erilainen. Hän kutsui minun kaltaistani rakkaaksi oppilaakseen. En voi lakata kiittämästä siitä. Aina. Ikuisuuteen asti.

Vanhin Melve

Kevät tuli ja pääsiäisjuhlan aika. Sirion ja hänen veljensä Ander matkasivat jälleen Pyhää kaupunkia kohti. He olivat malttamattomia. Pian he saivat tavata Jeshuan. Ajatus oli tiukasti heidän mielissään. He janasivat iloa. Välttääkseen puoli-elfien asuttaman Vartiometsän he ylittivät Galduinjoen ja kulkivat idänpuoleista tietä etelään Pyhän kaupungin suuntaan. Koska pääsiäinen oli Isrianin suurin juhla, pyhiinvaeltajia oli paljon liikkeellä.

Kun he olivat päässeet lukemattomien kukkien koristaman Elfi-tasangon halki, Suolameri tuli näkyviin ja he ylittivät Galduinjoen länsipuolelle johtavan sillan. Heidän yllätyksekseen Jeshua odotti heitä siellä.

”Kallio! Tänne päin!” Jeshua huusi kovaa.

”Opettaja! Emme odottaneet tapaavamme sinua matkan varrella.” Sirion kiiruhti iloissaan Jeshuan luo Ander perässään.

Jeshua istui joen rantakivellä ja oli punomassa ruokoköyttä. Juuri silloin hän sai sen valmiiksi. Kokeillakseen nuuraa hän otti toisella kädellä siitä kiinni ja heilautti sitä rajusti veljesten silmien edessä. Köysi halkoi ilmaa ulisten vinhasti.

”Mitä sinä sellaisella teet?” Sirion kysyi ihmeissään.

”Aion ajaa tällä temppelein esipihalla myytävät naudat ja lampaat pois, samoin rahan vaihtajat ja kauppiaat”, Jeshua kertoi ja nauroi.

”Leikkipuhetta tietenkin”, Sirion kohautti olkapäitään Anderin suuntaan.

Mutta tosi oli kyseessä.

Kolmisin he saapuivat Oliivivuorelle, joka sijaitsee Pyhää kaupunkia vastapäätä. Ympäristöineen se kuohisi ulkosalle majoittumaan asettuvia pyhiinvaeltajia. Niin suuri kuin Pyhä kaupunki olikin, sinne eivät läheskään kaikki juhlille tulleet elfit mahtuneet yöpymään. Sirion, Ander ja Jeshua pujottelivat pyhiinvaeltajien teltojen väleistä vuoren juurella olevaan Öljynpuristajanpuutarhaan. Sinnekin oli jo kokoontunut paljon eri tahoilta juhlavieraita. Miehet katselivat lepäileviä pyhiinvaeltajia ja etenivät aivan metsikön äärimmäiseen soppeen. Lopulta he saapuivat määränpäähän nuorten puiden ympäröimän vanhan oliivin luo. Hiljaisena jököttävän vanhuksen juurella istuivat kauppiaanpoika Filante ja mietтелиäs Nahamon.

”Opettaja, on tosi ilo tavata taas”, Filante huudahti.

”Oletko kunnossa, Filly, entä Nahamon?” Jeshua syleili heitä.

”Eikö Melve tulekaan?” Sirion etsi sokean nuorukaisen hahmoa.

”Ei häntä vielä näy”, Nahamon totesi. ”Hän asuu Pyhässä kaupungissa, joten kyllä varmaan juhlan aikana tapaamme hänetkin.”

”Aivan niin. Kaupungissa tapaamme hänet”, Jeshua selvitti.

Oppilaat nyökkäsivät ja lähtivät yhdessä kaupunkiin.

Pyhän kaupungin itäinen, kultainen portti oli kaikessa mahtavuudessaan avoinna ottamassa vastaan pyhiinvaeltajat. Suuren elfijoukon seassa Jeshua ja oppilaat kulkivat sen läpi. Silloin jostain kuului miehen ääni:

”Opettaja! Sinä siis saavuit.”

Sokea Melve lähestyi sauvansa kanssa.

”Jopas jotakin. Etkös se ole sinä, Melve”, Sirion ihmetteli. ”Miten ihmeessä tunsit meidät?”

”Äänestä”, Melve vastasi. ”Minulla ei ole valoa, mutta äänestä päättelen, kenestä on kyse.”

”Aika poika”, Jeshua kehui. Sitten hän laski kätensä Melven molemmille hartioille ja sanoi: ”Rauhaa, shalom, rakas oppilaani.”

”Rauhaa, shalom, minun opettajani.”

Melven täytyi olla tosi iloinen, sillä hänen suljettujen silmäluomiensa välissä kimalteli kyynel.

Katseltuaan tapahtumaa vakavana Sirion kysyi: ”Muuten Melve, mikset sinä tullut siihen paikkaan?”

”Minun työni on kerätä tässä almuja”, Melve vastasi. ”Varsinkin juhlien aikana.” Sitten hän ojensi sauvansa ohikulkijoiden suuntaan aivan kuin olisi nähnyt heidät. ”Minä olen tarpeellinen niille pyhiinvaeltajille, jotka noudattavat Jumalan käskyä.”

”Niinpä tietenkin”, Sirion totesi, kuin Melve olisi ollut pahastikin väärässä. Sirionin mielestä Melven kaltaisen henkilön oli tietenkin tienattava juuri tällaisena ajankohtana pysyäkseen hengissä.

Melve aukaisi suunsa ikään kuin sanoakseen jotain, mutta muutti mielensä, sulki huulensa ja oli vai-
ti.

Kultaisen portin kautta kulku vei pakanoiden esipihaksi nimitetylle, temppelin edustalla leviävälle aukiol-
le, joka kuhisi juhlaan saapuneita. Esipihaa ympäröivien käytävien varrella oli entiseen tapaan kaikenlais-
ten kojujen rivistöjä, joita myytiin eläimiä ja vaihdettiin rahaa. Sieltä sai ostaa muun muassa uhrinautoja,
lampaita ja kyyhkysii. Niistä joutui maksamaan laittomia välityspalkkioita. Siitä huolimatta kivilaatoilla
päällystetty aukio kuhisi kuuman innostuksen vallassa. Se ei johtunut pelkästään auringon paahteesta.
Juhlan aikana elfien Jumalaan kohdistuva antaumus saavutti lakipisteensä. Tungoksen kuumuudesta nousi
usva koko aukoin ylle.

Silloin tällöin tämä innostus yltyi mellakaksi. Siksi juhlien ajaksi aukoil-
le järjestettiin äärimmäisen tarkat turvatoimet. Jumalaa palvelevan Levilionin su-
vun jäsenistä koostuva temppelikaarti vartioi aluetta
ylipappien määräyksestä. Sen lisäksi tänä vuonna alueen joka puolelle oli sijoitettu ultramariinihaarnis-
kaisia Roodiksen sotilaita. Toimenpiteen oli määrännyt Eteläosaa hallitseva ruhtinas Pilar. Todennäköises-
ti hän varautui vastarintaliikettä vastaan. Kaikki muistivat, miten edellisen lehtimajanjuhlan aikana liik-
keen sata sissiä oli yrittänyt murhata ruhtinas Herdofin.

Sillä aikaa kun oppilaiden päät olivat juhlahumun hämmentämiä, Jeshua kulki aukion halki ja lähes-
tyi myyntiteltoja. Sitten uskomatonta kyllä, hän alkoi ajaa nautoja ja lampaita ulos huutoen tekemällään
ruoskalla. Oppilaat olivat ällikällä lyödyt, mitä opettajalle oli tapahtunut? Jeshua ajoi rahanvaihtajat tie-
hensä ja kaatoi heidän istuimensa ja pöytänsä. Hopea- ja kuparirahat levisivät pitkin maata.

Kun rahanvaihtajat alkoivat kerätä kolikoita, Jeshua kääntyi kyyhkysten myyjien puoleen huutaen:
"Viekää ne täältä pois! Minun Isäni asuinsijaa ei saa tehdä kaupustelijoiden luolaksi!"

Väki seurasi Jeshuaa tyrmistyneenä. Juuri kukaan ei tajunnut, mitä oli tapahtumassa.

Kansanjoukko ympäröi Jeshuan välittömästi. Metelin kuulleet sotilaatkin ryntäsivät paikalle.

Sirionia hirvitti. "Tällä menolla opettaja vangitaan syytettynä mellakoinnista. Mitä nyt pitäisi tehdä?"

Roodiksen sotilaat ehtivät piirittää väkijoukon ja odottivat vain osaston komentajan määräystä. Juuri
silloin paikalle ilmestyi odottamaton apu tai pitäisikö pikemminkin sanoa uusi vaiva.

"Rauhoittukaa!" Paikalle saapui ylipappeja.

Ennen kuin sotilaat ehtivät ryhtyä mihinkään kirkkaisiin pukuihin sonnustautuneet papit ryntäsivät
väliin. He olivat ylimmäisen papin alaisuuteen kuuluvan 24 ylipapin edustajia.

Ylipapit mulkoilivat Jeshuaa syvästi harmistuneina. Mutta heidän ei ollut suinkaan yksinkertaista
käydä Jeshuaan käsiksi, koska tällaisen tunnusmerkillisen teon tapahtuessa heidän velvollisuutensa oli
selvittää, oliko tekijä profeetta vai ei. Yleensä sen tyyppistä käytöstä osoittivat humalaiset tai ääri-ideal-
istit. Ehkä nytkin oli kysymys sen kaltaisesta. Jumalan lähettämän profeetan ei uskottu ilmestyvän usein.
Happamina ylipapit tunkivat kansanjoukon läpi ja aloittivat sen keskellä seisovan miehen kuulustelun.

"Jos sinä teet tällaista, niin osoittaaksesi olevasi Jumalan lähettämä sinun pitää todistaa se merkillä",
yksi ylipapeista vaati kyllästyneen näköisenä.

"Merkillä", Jeshua huokaisi. "Haluatteko nähdä merkin? Siinä tapauksessa hajottakaa maahan tämä
temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."

Papit katsahivat toisiaan. "Puhutko temppelistä? Typerää. Neljäkymmentäkuusi vuotta on tätä temp-
peliä rakennettu. Sinäkö pystyttäisit sen kolmessa päivässä?" He alkoivat nauraa hekottaa kuullessaan jo-
tain niin älytöntä.

Oppilaat olivat puolestaan päästään pyörällä. Onko tämän miehen seuraaminen järkevää? Uskossaan
vielä lapsina he eivät kyenneet välttämään levottomuuttaan.

Tästä temppelialueen tapahtumasta monet puhuivat kiinnostuneina, mutta sen merkitystä ei ymmärtänyt
juuri kukaan. Mutta oli kourallinen elfejä, jotka ymmärsivät sen sanoman Raamatun perusteella. Yksi
näistä arvollisista oli Sarimas niminen keski-ikäinen elfi. Hän kiiruhti Pyhän kaupungin ylle kohoavalle
Teologiatornille.

Sarimas juoksi juoksemasta päästyään. Hänen päässään keikkui kullalla kirjailtu turbaani ja hänen
päällään hulmusi riikinkukonsulilla koristeltu komea puku, joka paljasti hänet todella rikkaaksi mieheksi.
Sen lisäksi hän oli Teologiatornissa koulutuksen saanut lainoppinut ja hän kuului 70 jäsenen muodosta-

maan korkeimpaan neuvostoon. Hän noudatti perinnäissääntöjä, paastosi kahtena päivänä viikossa ja antoi almuja nähdessään köyhiä. Tämä aito Isrianin elfi saapui valkomarmoriselle tornille, avasi pronssisen kaksoisoven ja huusi kovalla äänellä:

”Opettaja! Onko opettaja Nikonder paikalla?”

Opiskelijat kääntyivät katsomaan, mistä oli kyse.

”Missä rehtori on?” Neuvoston jäsen Sarimas huusi uudelleen.

Silloin tornissa työskentelevä naiselfi riensi puolijuoksua hänen luokseen ja toppuutteli:

”Pyytäisin hiljaisuutta. Olemmehan Teologiatornissa.”

”Niin, anteeksi. Mutta minulla on kiireistä asiaa. Voisitteko kertoa rehtorille, että neuvoston jäsen Sarimas haluaisi tavata hänet?”

Kuultuaan, että kysymys oli korkeimman neuvoston jäsenestä, naisen asenne muuttui.

”Odottaisitteko hetken tässä? Käyn selvittämässä, onko hänellä aikaa.” Niin nainen alkoi hiljaa nousta rakennuksen sisäosan kierreportaita ylös.

Sarimas joutui odottamaan pitkään. Vasta kun hän oli noussut kävelemään edes takaisin helpottaakseen puutuneita jäseniään, nainen palasi.

”Voitte tavata rehtorin. Nouskaa portaita ylimpään kerrokseen ja siellä huoneeseen numero seitsemän. Voisin kyllä opastaa teitä, mutta kun on kiire...”

Tarkoittiko kiire rehtoria vai Sarimasta itseään jäi epäselväksi, mutta niin olikin parempi. Kiertoportaita kivutessaan Sarimas väisteli vastaan tulevia opiskelijoita. Ylimmällä tasolla oli useita huoneita. Hän päätyi huoneen seitsemän ovelle. Kun hän koputti sitä, sisältä kuului vanhuksen ääni.

”Siis veli Sarimas. Käy toki sisään!”

”Anteeksi, kun häiritsen.”

Sisään astuessaan Sarimaksen silmään pisti yllättävän ahdas huone. Äänen omistaja oli kumartuneena pienenköön pöydän äärelle kirjoittaen jotakin. Hänellä oli päällään punainen viitta ja punainen turbaani. Takapäin ei vielä pystynyt näkemään hänen korvillaan olevia kultaisia silmälasia.

”Odottaisitko vielä vähän. Minua jää vaivaamaan, ellen kirjoita siihen asti, mihin on hyvä lopettaa.”

Sarimas ei halunnut häiritä ja sulki oven takanaan vaieten.

”Nyt tuli valmista.” Vähän ajan kuluttua vanhus pani siveltimen pois ja kääntyi Sarimaksen puoleen. Hän piti kädessään pientä punaista kirjaa, jonka lehdet olivat nahasta.

”Tämä on Raamattu”, vanhus kertoi. ”Ajattelin kirjoittaa koko Raamatun pieneen kokoon. Tämä on viimeinen profeetoista.” Hän katsahti ylpeänä kädessään olevaa pientä punaista kirjaa.

”Noin suuri kirjakäärökö pieneksi kirjaksi?” Sarimas rypisti kulmiaan. ”Eikö siitä puutu arvokkuutta?”

”Mutta se on kätevä”, vanhus puolusti. ”Monille on liian vaivalloista avata suuri kirjakäärö ja siksi he jättävät sen lukematta. Eikö siksi ole parempi, että voi näin helposti avata kirjan ja lukea?” Hän avasi juuri valmiiksi saamansa kirjan.

Sen jälkeen vanhus suuntasi pyöreinä loistavat silmänsä kultaisten silmälasien takaa neuvostonjäsen Sarimakseen.

”Mutta millä asioilla olet tänään, veli Sarimas?”

”Niin opettaja Nikonder”, Sarimas palautti mieleen asiansa ja alkoi puhua hiukan kiihtyneenä. ”Näin tänään Pelastaja Messiaan tunnusmerkin. Pakanain esipihassa. Siellä oli mies, joka näytti juuri sellaisen merkin, kuin viimeisessä profetiassa on kirjoitettu.”

”Vai niin”, Nikonder vanhuksen pyöreät silmät eivät värähtäneetkään. ”Millaisen merkin?”

”Niin”, Sarimas alkoi kertoa. ”Profeetoissa lukee näin: *’Katso, minä lähetän sanansaattajani, hän raivaa tien minun eteeni. Ja äkkiä tulee temppeliinsä Herra, jota te etsitte, ja liiton enkeli, jota te kaipaatte. Katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot. Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän ja kuka voi seistä horjumatta, kun hän ilmestyy? Sillä hän on kuin kultasepän tuli, kuin pesijäin saippua. Hän istuu ja sulattaa, puhdistaa hopean. Hän puhdistaa Levirionin pojat, jalostaa heidät kuin kullan ja hopean’.*”

Kuunnellessaan Nikonder nosti ryppyiset ja kapeat sormensa ja korjasi silmälasiansa asentoa. Se oli vanhastaan hänen tapansa, joka kertoi, että asia kiinnosti häntä.

”Miehen nimi on Jeshua”, Sarimas jatkoi. ”Hän tuli temppeliin ja ajoi sieltä ulos uhrieläimet, kaatoi rahanvaihtajien pöydät ja sanoi: *’Älkää tehkö minun Isäni huoneesta markkinapaikkaa’.*”

”Sanoiko hän *’Minun isäni huone’*?” Nikonder varmisti.

”Kyllä, juuri niin hän sanoi. Niin kuin tiedät, temppelissä harjoitettava kaupankäynti on Levirionin sukukunnan huipulla olevan ylimmäisen papin perheen käsissä. Tuo mies pyrkii nimenomaan ’puhdistamaan Levirionin pojat’”, Sarimas puhui kasvot punaiseksi lehahtaen.

”Siinäkö kaikki, veli Sarimas?” Rehtori nojautui pienen tuolin selkänojaan ja huokaisi syvään. ”Kuinkahan monta itseään Pelastaja Messiaaksi väittänyttä onkaan ilmestynyt tähän mennessä. Kaikki he ovat osoittaneet kykenevänsä ihmeellisiin suorituksiin ja yllyttäneet kansaa väkivalloin pystyttämään kuningaskunnan. Tarkoitatko siis, että tämä mies silti pyrkii vain puhdistamaan temppelin.”

”Aivan niin. Etkö siis pidä häntä Pelastaja Messiaana?”

”Päin vastoin, veli Sarimas”, nyt Nikonder alkoi puhua arvokkaasti. ”Todellinen Pelastaja Messias ei pyri toteuttamaan omia ajatuksiaan vaan hänen on määrä tehdä ainoastaan Jumalan tahto. Siitä seuraa luonnollisesti, että hänen toimintansa täytyy pitää yhtä Raamatun kanssa. Hän ei pyri nousemaan esiin etsien omaa kunniaansa. Hän tekee vain Jumalan tahdon mukaan. Olen sitä mieltä, että on varsin suuri todennäköisyys, että hän on Pelastaja Messias.”

”Siitäkö on kysymys?”

”Niin se on, veli Sarimas!” Nikonder nousi seisomaan. ”Missä hän nyt on?”

”Luulisin, että hän majoittuu ulkosalle niin kuin muutkin pyhiinvaeltajat Öljynpuristajanpuutarhaan. Voin pyytää palvelijoitani selvittämään tarkan paikan.”

”Ilmoita minulle heti, kun saat sen selville. Haluaisin mennä ottamaan selvää siitä, onko hän Pelastaja Messias vai ei. Voi olla, että vihdoinkin on koittanut aika, että Isrianin kansa pääsee Jumalan kuningaskuntaan.”

Vanhuksen silmät loistivat lapsen lailla, kun hän puristi kätensä nyrkkiin rintansa eteen.

11. Vierailija

Kukapa olisin silloin voinut ymmärtää hänen tulemisensa todellisen syyn. Valo oli tullut maailmaan, mutta ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valoa, sillä heidän tekonsa olivat pahoja. Sillä jokainen, joka tekee paha, vihaa valoa eikä tule valoon, etteivät hänen tekonsa paljastuisi.

Mutta se, joka noudattaa totuutta, tulee valoon, jotta kävisi ilmi, että hänen tekonsa ovat Jumalassa tehdyt.

Vanhin Melve

Pyhän kaupungin eräässä huoneessa piileskeli kaksi miestä. He vartioivat ikkunan äärellä ulkona olevaa pimeyttä. Pääsiäisjuhlan aikana oli vain harvoja, jotka löysivät majapaikan kaupungista. Ne, joille se oli onnistunut, olivat joko melkoisen rikkaita tai sellaisia, jotka olivat käyttäneet hyväkseen kyseenalaisia keinoja.

Miehet olivat Isrianin elfejä mutta eivät pyhiinvaeltajia. Heillä oli selkeästi sotilaan silmät. Puolen vuoden aikana he olivat saavuttaneet uroskauriin havaintokyvyn, leopardin lihaket, jotka eivät tehneet yhtään turhaa liikettä, ja käärmeen lailla terävöityneet hermot. Sen oli saanut aikaan Käärmeenluolaksi kutsuttu helvetillinen harjoitus.

Heistä nuorempi elfi kääntyi ja kysyi keski-ikäiseltä toveriltaan:

”Muuten, mitä mieltä olet? Mikä hän oli miehiään?”

Mäyrä halusi kuulla käsityksen aamulla pakanain esipihassa näkemästään tapahtumasta.

”Mikä lieene”, Varjo vastasi tyyliä. ”Mutta se oli tosi hauskaa. Minäkin olen halunnut vielä joskus antaa noille typerille markkinamiehille kunnon selkäsaunan.”

”Sen miehen nimi on Jeshua”, Mäyrä mutisi.

Varjo säpsähti äkkiä, mutta ei vastannut mitään.

”Sama nimi kuin vanhempani tappaneella miehellä. Sitä paitsi sillä surkimuksella oli muitakin mukanaan...”

”Typerys! Sehän on yleinen nimi”, Varjo käänsi kasvonsa alas.

”Niin kyllä, mutta noin rajusti käyttäytyviä elfejä ei juuri ole.”

”Enkö minä juuri sanonut haluavani joskus menetellä ihan samalla tavalla.”

”Harvapa niin tekisi, vaikka mieli tekisikin. Sillä ihmiselle on annettu omatunto”, Mäyrä sanoi katseen vihasesti pimeyteen. ”Mahtaako tuolla miehellä olla sellaista?”

Varjo ei saanut selvää, tarkoittiko Mäyrä ’tuolla miehellä’ vanhempiensa vihollista vai temppelin kauppiaat löylyttäneitä miestä vai ehkä molempia.

Mäyrä katseli vain ulos pimeyteen.

”Voi olla, että se johtuu mielentilastani...”, lopulta Mäyrä avasi suunsa. ”Mutta minusta tuntuu kuin olisin joskus aiemmin nähnyt tuon Jeshua nimisen miehen.”

Kuullessaan sen Varjo kohotti päätään. ”Niin tosiaan. Minuakin se jäi jotenkin vaivaamaan. Varmasti olen jossain nähnyt hänet. En mahtanut mitään sille, mutta nähdessäni hänen kasvonsa rintani sykähti.”

Jonkin aikaa molemmat katselivat ikkunasta ulos yrittäen samalla palauttaa mieleensä, missä olivat nähneet tuon miehen.

”Nyt tiedän”, nuori Mäyrä muisti tapahtuman ensimmäisenä. ”Hän muistuttaa sitä miestä!”

”Ketä?” Varjo halusi kuulla vastauksen heti.

”Katsos, syksyn lehtimajajuhlan aikoihin, kun otimme yhteyttä punasulkahattuiseen mieheen, lohikäärmejän tuli temppelille. Eikö hän muistuta miestä, jonka lohikäärme asetti temppelin harjalle?”

”Niinpä!” Huomaamattaan Varjo huudahti yhtyen käsitykseen. Mielen tulppa laukesi. ”Ei epäilystäkään. Sama mies kuin silloin.”

”Mutta kun mietin, niin eivätkö orkit muinoin palvoneet punaista lohikäärmettä Beelsebulia. Jos niin on, niin mikähän hän on miehiään?”

Varjo mietti hetken ja vastasi: ”Ei aavistustakaan.”

Juuri kun Mäyrä oli avaamaisillaan suunsa, Varjo esti sen kättä nostamalla. ”Odota! Ne tulevat.”

Mäyrä kurkisti heti ikkunasta ulos. Majatalon toisella puolella sijaitsi Herdof puolueen aatelisten omistamasta talo, jossa sissit oli surmattu. Sieltä tuli ulos iljettävä joukko miehiä. Aivan niin kuin silloinkin heillä oli päässään punasulkahatut.

”Tämä oli tosiaan oikea paikka vartioida”, Varjo totesi. ”Mihin he tähän aikaan mahtavat mennä?”

He katselivat ulos ja varmistivat, mihin suuntaan punasulkahattuiset miehet lähtivät. Sitten he livahdivat majatalosta ja lähtivät miesten perään.

Kun Varjo ja Mäyrä saapuivat pääkadulle, punasulkahattumies oli kääntymässä Pyhän kaupungin lounaisosaan johtavasta kulmasta. Muita seuralaisia ei enää näkynyt, hän oli yksinään. Varjo ja Mäyrä kulkivat kulmaukseen päästämättä edes maahan putoavan lehden verran ääntä ja jatkoivat punasulkahattumiehen kulun tarkkailua. Mies käveli keskiöistä autiota katuja. Häntä seurasi salaa kaksi kuin katuja pyyhkivä yötuuli.

Yllättäen miestä vastaan tuli joku. Vastaantulija oli hyvin pukeutunut vanhus, jolla oli päällään punainen turbaani ja punainen viitta. Koukkunenällä olivat kultaiset silmälasit. Vasemmassa kädessä hän piti pitkästä palvelusta kertovaa sauva. Oikeassa kädessä hänellä oli hopeinen lamppu. Silmät olivat pyöreät. Kasvojen syvät uurteet kertoivat hänen viisaudestaan.

”Tähänkö aikaan olette liikkeellä, rehtori Nikonder?”

Tapaamista ei ilmeisellä tavalla oltu sovittu. Sekä punasulkahattuinen että vanhus olivat yllättyneitä.

”Pieni yökävely vain. Mutta en tosiaan olisi uskonut törmääväni sinuun, herra Felamir.”

Ritari Felamirko? Tuo kuuluisako? Kadulle piiloutuneet Varjo ja Mäyrä katsoivat toisiaan.

Hetken aikaa sekä ritari Felamir että Nikonder vanhus katselivat toisiaan epäluuloisesti. He selvästi tunsivat toisensa. Mutta kummallakaan ei näyttänyt olevan vihamielisyyttä keskenään. Kuin sanattomasta sopimuksesta he eivät kyselleet toisiltaan sen enempää, vaan vaihtoivat kohteliaat tervehdykset ja jatkoivat matkaansa.

”Kuulitko? Tuo mies on ritari Felamir”, hilliten kiihtymystään Mäyrä kuiskasi mahdollisimman hiljaa.

”Kuulin kyllä. Että siis tuo tyyppi on elfien parhaana pitämä miekkailumestari.”

Varjoa hirvitti, kun hän tajusi, miten vaativa tehtävä heille oli annettu.

”Kuka tuo vanhus mahtaa olla?” Mäyrä kysyi vieläkin hiljaisemmalla äänellä.

”En tiedä. Mitä sillä on väliä. Tämänkertainen juttu ei mitenkään liity häneen.”

Varjo ja Mäyrä pysyivät piilossa sivukujalla siihen asti, kunnes vanhus oli kulkenut täysin heidän ohitse ja jatkoivat sitten ritari Felamirin varjostamista. Sitä mukaan kuin päämäärä lähestyi, Felamir vilkuili taakseen ja nopeutti askeleitaan, välttääkseen ihmisten katseet hän varta vasten kulki kapeita sivukatuja pitkin. Mutta Varjo ja Mäyrä olivat hyvin kouliintuneita. Olivathan he selvinneet Käärmeenluolastakin. Vihollinen ei heitä huomannut. He seurasivat Felamirin perässä antamatta vähäisintäkään oiretta olemassaolostaan. Lopulta he palasivat isolle kadulle ja Felamir pysähtyi erään suuren rakennuksen eteen. Se oli korkealla muurilla ympäröity iso talo. Portilla seisoi keihäs kädessä ronskin näköinen naisvartija. Nähdessään Felamirin vartija avasi portin ja päästi hänet sisään. Punasulkahattumies pujahti portista ja hävisi pihan pimeyteen.

”Voiko olla totta? Tänne!” Mäyrä äännähti hämmästyneenä.

”Ylimmäisen papin asunnolle!” Varjokaan ei kyennyt salaamaan yllättyneisyyttään. Uskomatonta, että Isrianin korkein pappi, Jumalaa palvelevan Levirionin sukukunnan ylimmäinen pappi on tekemisissä Herdof puolueen aatelisten kanssa.

”Joka tapauksessa otetaan asiasta selvää. Hiivitään sisäpuolelle.”

Varjo ja Mäyrä kiersivät muuria ja löysivät siitä juuri sopivan halkeaman, josta ponkaisemalla he pääsivät sen päälle. Laskeuduttuaan pihalle he alkoivat etsiä seinästä paikkaa, josta kuuluisi puhetta. Hyvin kouliintuneen elfin kuulolle ei ollut vaikea saada selvää seinän takana puhutusta. Lopulta he löysivät paikan, josta kuului kahden puhetta.

”Juuri niin”, se oli Felamirin ääni. ”Emme lähetä suurta joukkoa. Muutamalla sotilaalla kykenemme tekemään nopean pidätyksen.”

”Toivon tosiaan, että toimisitte niin”, matala ääni vastasi. Se kuului luultavasti ylimmäiselle papille.

”Kastajalla on suuri joukko ihailijoita. Suuren Roodiksen sotilasosaston suorittama julkinen vangitsemisen aiheuttaisi mellakan. Haluan ehdottomasti, että juttu hoidetaan ruhtinas Herdofin yksityisasiana.”

”Minun herrani haluaa samaa. Sitä varten hän lähetti minut sopimaan kanssasi, ylimmäinen pappi.”

”Ennen kaikkia huolehtikaa siitä, että meteliä ei synny. Roodiksen kuningaskunta kykenee tarvittaessa helposti tuhoamaan Pyhän kaupungin. Jos niin kävisi, temppelin menettäneet elfit hajaantuisivat kaikkialle maailmaan eikä Jumalan kansa enää voisi uudelleen kokoontua yhteen. Voidaksemme varjella Isrianin elfit meidän on hyväksyttävä humanojen hallintavalta.”

”Ymmärrän. Kastajan vangitseminen tapahtuu minun johdollani muutamalla sotilaalla. Minun herrani, ruhtinas Herdof saakoon arvostelun osakseen, mutta Roodista vastaan tuskin syntyy kapinaa.”

Virka-asunnossa käytiin pelottavaa keskustelua. Kastajasta ei halunnut päästä eroon vain ruhtinas Herdof, vaan myös Isrianin johtaja, ylimmäinen pappi. Varjo ja Mäyrä katsahivat toisiaan. ”Mihin Isrianin heimo on oikeastaan menossa, kun Jumalan lähettämän profeetan sijasta turvaudutaan humanojen hallintoon.”

Ylimmäisen papin ja Herdofin puolueen kahdenvälinen keskustelu jatkui vielä.

”Sepä hyvä”, ylimmäisen papin ääni. ”Jos sinä, jonka sanotaan olevan elfien paras miekkailijamestari, otat ohjakset, homma onnistuu varmasti. Milloin se tapahtuu?”

”Juhlan jälkeen neljän viikon kuluttua. Sen jälkeen, kun kaikki pyhiinvaeltajat ovat jo palanneet koiteihinsa. Niillä tienoilla teidän harminaiheuttajanne Kastaja on Kuolemanlinnassa vankina.”

”Varjo ja Mäyrä olivat saaneet tarpeelliset tiedot ja nyökkäsivät toisilleen. Mutta heidän oli valmistauduttava edessään olevaan uuteen koetukseen. He joutuisivat vielä kerran taistelemaan punasulkahattumiehen kanssa. Mutta tämä mies osoittautuikin miekkailijamestari, ritari Felamiriksi.

Samaan aikaan punaisiin pukeutunut vanhus poistui hiljentyneestä Pyhästä kaupungista ja suuntasi Oliivi-vuoren juurella sijaitsevaan Öljynpuristajanpuutarhaan. Hän samoin kuin hänen entinen oppilaansa Sarimas kuuluivat korkeimpaan neuvostoon. Tältä hän oli saanut tiedon, että temppeelialueella merkin suorittanut Jeshua majaili opetuslastensa kanssa puutarhan syvimessä sopessa nuorten puiden ympäröimässä kätköpaikassaan. Puikkelehtien hiljaa pyhiinvaeltajien teltojen välitse vanhus saapui lopulta perille.

Kun Sirion oli nukahtamaisillaan, hän havahtui vanhan puun ympärillä olevien puiden välistä tuikkivaan valoon ja nousi vastahakoisesti ylös. Yrittäen avalla raskaita silmälumiaan hän käveli puitten seasta ulos. Lamppua piteli kädessään punaisiin pukeutunut vanhus. Pimeässä hopeinen lamppu valaisi hänen viisaat silmänsä.

”Mitähän asiaa teillä on näin keskellä yötä?” Sirion kysyi vaivaantuneena.

”Olen pahoillani, kun häiritsen näin myöhään”, vanhus vastasi kohteliaasti. ”Olen lainopettaja Nikonder. Kuulin, että täällä olisi opettaja, joka antoi Pelastaja Messiaan merkin puhdistamisella temppelein. Haluaisin tavata hänet.”

Sirion oli ällikällä lyöty. Mutta eikö Nikonder olekin korkeimman neuvoston jäsen ja Pyhän kaupungin ylpeyden, Teologiatornin rehtori. Nyt siis jo korkein neuvostokin on alkanut tutkia opettajaa. Sirionin sydän pomppi kiivaana. Mutta toisaalta onhan tämä outoa. Miksi hän tulee yöllä ihmissilmiä vältellen?

”Olkaa hyvä ja tulkaa tännepäin. Opettaja on luullakseni vielä jalkeilla”, Sirion opasti vanhuksen salaiseen kätköpaikkaan.

Jeshua vilvoitteli itseään vanhan puun juurella yötulessa. Nikonder vanhus kumarsi kunnioittavasti Jeshualle, joka oli puolta nuorempi kuin hän. Jeshua vastasi tervehdykseen ja ikään kuin olisi tarjonnut tuolia osoitti hänelle vanhan oliivipuun erästä kookasta juurta istuimeksi. Nikonder istuutui sille varovasti. Kaikki tapahtui niin sulavasti, kuin Jeshua olisi etukäteen varannut istumapaikan ja ollut odottamassa hänen tuloaan. Oppilaat asettuivat hiukan erilleen kuuntelemaan tarkasti Jeshuan ja Nikonderin keskustelua. He eivät rohjenneet asettua istumaan samalle tasolle keskustelijoiden kanssa.

”Opettaja rabbi”, Nikonder puhutteli Jeshuaa kunnioittavasti. ”Me tiedämme, että sinä olet Jumalan lähettämä opettaja. Eihän kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssaan.”

”Sanotko, että minä olen tullut Jumalan luota? Ajatteletko niin sydämesi pohjasta?” Jeshua kysyi katsoen syvälle Nikonder vanhuksen kultaisten silmälasien taakse kätkeytyviin pyöreisiin silmiin.

”Millä tavalla Jumalan kuningaskunta toteutuu? Sitä olen yötä päivää tutkinut. Sitä varten olen lue-
nut Raamatun kaikkia kirjoja. Olen noudattanut Jumalan antamaa lakia ja opettanut myös kansaa tekemään niin. Juuri siksi sanon näin. Sinä olet Jumalan luota tullut opettaja. Raamattuun kirjoitetut ennustukset kertovat sen.”

Nikonder vanhus avasi sydämensä.

Jeshua nyökkäsi hyväksyvästi. ”Mutta kuuntele tarkasti. Joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan kuningaskuntaa.”

Nikonder tajusi, että Jeshua meni suoraan asian ytimeen. Kysymys oli siitä, millä ehdoilla Jumalan kuningaskuntaan päästään. Lainopettajien yleinen opetus oli, että kaikki elfit, jotka olivat Abrelimin jälkeläisiä, pääsisivät ilman muuta Jumalan kuningaskuntaan. Mutta Jeshua ei näyttänyt opettavan niin.

Isrianin huippu, Teologiatornin rehtori Nikonder ei ymmärtänyt lainkaan, mitä uudesti syntyminen tarkoitti. Oliko kysymys uskonnon vaihtamisesta? Vai puhuiko hän aikuisista ja avioliitosta. Oli niin tai näin, hänelle, joka oli jo vanhus, uudesti syntyminen oli mahdoton ajatus.

”Mitä minuun tulee, niin olen tällainen vanhus. Miten minun olisi mahdollista aloittaa kaikki alusta uudelleen?”

Nikonderin vastaus kuvasti hänen ymmärryksensä rajaa. Hän ei kyennyt vapautumaan siitä, mitä oli siihen mennessä oppinut.

”Kerron nyt totuuden”, Jeshuan silmät tutkistelivat korkeimmaksi arvostettua opettaja Nikonderia. ”Uudestisyntyminen ei ole ruumiillinen. Tarkoitan vedestä ja Pyhästä Hengestä syntymistä.”

Nikonder rypisti otsaansa. Hänen päänsä ei pysynyt tämän ensi kertaa kuulemansa opetuksen mukana.

Jeshua puolestaan hymähti. ”Älä ihmettele. Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee. Samanlaisesta on kysymys.”

”Mutta emme ole kuulleet mitään tällaista”, Nikonder vanhus vastasi rehellisesti. ”Kuitenkin olemme tutkineet tooraa ja kaikkia profeettakirjoja perusteellisesti.”

”Etkö sinä, joka olet Isrianin opettaja, ymmärrä tätä?” Jeshua kysyi surullisesti. ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme siitä, mitä olemme nähneet, ettekä te johtajat ota vastaan meidän todistustamme. Jos ette usko, kun minä puhun teille maallisista asioista, kuinka sitten voisitte uskoa, jos puhun teille taivaallisista? Minä olen tullut taivaasta. Ja niin kuin Mosalion korotti käärmeen autiomaassa, niin minutkin korotetaan synnintekijänä.”

Tämä ennustuksen omainen sana kosketi vanhuksen sydäntä. Jos Raamatun etukäteen kuvaamat esikuvat puhuvat tästä miehestä, niin minun on vielä kerran tutkittava Raamattu uudelleen.

Oppilaidenkin sydämissä myllersi. Mitä tämä tällainen arvovaltainen opetus oikein on? Teologiatornin rehtorikin on Jeshuan opetukseen verrattuna kuin pikku lapsi. Mutta ei vanhus eivätkä oppilaatkaan kyenneet ymmärtämään Jeshuan sanoja oikein. Kukaan ei vielä tajunnut, kuinka suuren lahjan Jumala oli antanut.

12. Kaksi profeettaa

Juhlat päättyivät ja Jeshua poistui oppilaineen Pyhästä kaupungista.

”Opettaja, minne me nyt menemme?” Sirion kysyi Jeshualta mieli iloisena kirkkaassa auringonpaisteissa.

”Kallio, mitä sinä ajattelet tuosta Kastajasta?”

”Galduinjoen Kastajastako?” Häntä ajatellessa Sirion ei voinut välttää syyllisyyden tunnettaan.

”Hän sanoi valmistavansa tietä sinulle. Eikä hän sanonut olevansa kyllin arvokas avaamaan edes sinun kenkiesi nauhoja. Siksi minä jätin hänet ja tulin sinun oppilaaksesi”, Sirion tunnusti viivytellen.

”Hän on oikeassa”, Jeshuan silmissä ei asunut häivettäköön arvostelua. Ne vangitsivat Sirioinin. ”Toistaaksemme, että hän oli oikeassa, meidänkin tulee suorittaa kasteita samalla tavalla kuin hän. Menemme sitä varten Galduinjoelle.”

Saavuttuaan oppilaineen Galduinjoelle Jeshua alkoi suorittaa kasteita vedessä niin kuin Kastajakin. Väkeä kerääntyi paljon heidän luokseen. Oppilaiden tehtävä oli suorittaa kasteet. Sirion, Ander, Filante, Nahamon ja jopa sokea Melve menivät jokeen ja upottivat sinne yksi toisensa jälkeen tulevia. Päivä päivältä tulijoiden määrä lisääntyi. Kun Sirion näki Jeshuan väentungoksen keskellä, hänestä tuntui mahtavalta. Päivä, jona Jeshuasta tulisi kuningas, oli lähellä. Samalla kun hän auttoi tulijoita veteen, hän ilonsa syveni.

Samaan aikaan myös Kastaja jatkoi kastamista uusien oppilaittensa kanssa Galduinjoen toisessa paikassa. Edelleen monet pitivät häntä profeettana ja yhä monet elfit tulivat saamaan kasteen häneltä.

Illan suussa yksi hänen oppilaistaan, nuori Gilrond tuli hapan ilme kasvoillaan Kastajan luokse. Hänen kapea leukansa ja ylös kohoavat silmänsä ilmaisivat tyytymättömyyttä. Kasvot muistuttivat rukoilijasirkkaa.

”Opettaja, tiedätkö?” Gilrond istuutui Kastajan viereen ja käänsi päänsä sivulle katsoen tiukasti Kastajaa. ”Galduinjoen toisella rannalla se, josta sinä todistit, suorittaa kasteita niin kuin mekin, vaikka sinä hän tämän aloitit. Tätä menoa väki virtaa hänen luokseen.”

Gilrond oli nuorekkaan elinvoimainen. Hänen kyljillään riippui kaksi lyhyttä miekkaa. Kuin henkivartija konsanaan hän pysytteli aina tiiviisti Kastajan lähellä.

”Ihminen voi tehdä ainoastaan sen, minkä Jumala antaa”, Kastaja vastasi rauhallisesti katsellen eloisesti loimuavaa nuotion liekkiä. ”Enkö minä sanonut: 'En minä ole Messias, vaan minut on lähetetty hänen edellään.' Teidän tehtävännehan on kiertää kaikkialla siitä kertomassa. Vihdoinkin hän on alkanut opettaa kansaa. Se vasta täyttää minut ilolla. Hänen tulee kasvaa mutta minun vähetä.”

Katsahtaessaan laskevaa aurinkoa Kastajan kasvoille levisi ihmeen rauhaisa hymy. Mutta Gilrond tuli entistäkin tyytymättömämmäksi.

Jeshua ja Kastaja jatkoivat Galduinjoen molemmilla rannoilla kastamista. Kansasta kukin valitsi, kumman luo halusi mennä. Lopulta Isrianin johtajat lähtivät toimimaan. Korkeimman neuvoston puheenjohtaja, lainopettaja Galatelas kutsui kaikki 70 jäsentä temppeliin. He kokoontuivat tempelialueella sijaitsevaan ”Neuvostotilaan”.

”Julistan korkeimman neuvoston kokouksen avatuksi”, puheenjohtaja löi nuijalla ja kokous alkoi.

”Käsiteltävä asia liittyy äskeisen juhlan aikana Pelastaja Messiaan tunnusmerkin tehneeseen henkilöön.”

”Puheenjohtaja, haluan heti esittää eriävän mielipiteeni.” Heti nousi seisomaan ylimmäinen pappi. Hänen lisäksi jäsenluetteloon kuului kahdenkymmenen neljän ylipapin nimet.

”Hyvät jäsenet!” ylimmäinen pappi jyrisi matalalla äänellään suunnaten katseensa paikalla olijoihin. ”Ei se mies näyttänyt minkäänlaista tunnusmerkkiä. Hän vain käyttäytyi holtittoman väkivaltaisesti.”

Kaksikymmentäneljä ylipappia alkoi taputtaa. Kummallista kyllä nämä Levirion suvun ylimystöön kuuluvat miehet olivat aina samaa mieltä. Seuraavaksi eräs suhteellisen nuori jäsen nosti kätensä saadakseen puheenvuoron. Hän oli lainopettaja Sarimas.

”Hän suoritti viimeisen profeetan kirjaan kirjoitetun temppelin puhdistuksen. Hän toimi niin kuin on ennustettu: *’Äkkiä tulee temppeliinsä Herra, jota te etsitte. Hän puhdistaa Levirionin pojat, jalostaa heidät kuin kullan ja hopean’*.”

Silloin kaksikymmentäneljä ylipappia alkoi esittää välihuutoja. Mutta heitä vastaan taas kaksikymmentäneljä lainoppinutta alkoi buuaamaan. Niin kuin aina neuvosto alkoi ylipappien ja lainoppineiden yhteentörmäyksellä.

”Pyytäisin harkitsemaan sanojasi!” Ylimmäinen pappi nousi ja puhui uhkaavalla äänellä. ”Väitätkö, että me Levirionin suvun jäsenet muka olisimme saastaisia?”

”Rauhoittukaa hyvät herrat!” Puhumaan nousi Teologiatornin rehtori, lainopettaja Nikonder.

Vanhus sanoi: ”Jäsen Sarimas ei puhunut vielä muusta kuin mahdollisuudesta. Tuota, saisinko puheenvuoron.” Vanhus heilutti kättään ylös ja alas rauhoitellakseen ylimmäistä pappia, joka oli avaamassa suunsa. ”Tärkeää on tässä se mahdollisuus, että hän saattaa olla Pelastaja Messias.”

”Enkö minä alusta asti sanonut, että mitään sellaista mahdollisuutta ei ole?” ylimmäinen pappi torjui pahantuulisena.

”En kyllä sanoisi noin” Nikonder vanhus ei pelästynyt. ”Hän on alkanut Kastajan tavoin suorittaa kasteita Galduinjoella ja kokoaa vielä enemmän kansaa. Sen taustalla näyttää olevan ihme, jonka hän teki Galunin kaupungissa.”

”Millaisen ihmeen?” puheenjohtaja Galatelas kysyi.

”Herra puheenjohtaja!” Nikonder vanhuksen sijasta jäsen Sarimas vastasi. ”Tuo Jeshua osallistui Galunin kaupungissa pidettyihin häihin ja hämmästyttävää kyllä hänen sanotaan muuttaneen puhdistusveden viiniksi.”

”Älkää hätäilkö!” ylimmäinen pappi hiljensi kokouksen. ”Sitä väittävät Pohjoisen elfit. Hehän ovat maalaisia. Ei heidän puheitaan pidä niellä sellaisenaan.”

”Mutta miten meidän sitten pitää suhtautua häneen?” Sarimas korotti äänensä. ”Hänen luokseen koontuu valtavasti väkeä. Emme voi enää sivuuttaa häntä.”

Sarimas ja ylipappi mulkoilivat toisiaan.

”Jos niin on, voin lähteä kuulustelijan ottamaan selvää hänestä.” Näin sanoen nousi seisomaan synkkäkatseinen nuori neuvoston jäsen. Hän oli yksi intomielisistä lainopettajista, puheenjohtaja Galatelaksen oppilas, hänen ylpeytensä aihe. Hänen nimensä oli Turinder. Epälukuisat elfit olivat joutuneet hänen raahaaminaan uskonnolliseen tuomioistuimeen, koska eivät olleet noudattaneet perinnäissääntöjä. Lainopettajien opetusta vastustaville Turinder oli erittäin vaarallinen henkilö.

Tähän kenelläkään ei ollut vastaan sanomista.

Nuori Sarimas katsoi huolestuneena Nikonder vanhusta, mutta tämä ei vastannut katseellaan vaan pudisteli päätään.

Ylimmäinen pappi taas hymyili tyytyväisenä ja suuntasi voitonriemuksena halveksivan katseen Sarimakseen.

”Siis”, nuijan kahdesti pöytään kopauttaen puheenjohtaja Galatelas julisti: ”Päätimme valtuuttaa jäsen Turinderin lähtemään korkeimman neuvoston kuulustelijana hänen luokseen. Kokous päättyy tähän.”

Juhlan päättymisestä oli vierähtänyt jo lähes neljä viikkoa. Jeshua ja oppilaat jatkoivat yhä Galduinjoella kastamista. Huhu levisi ja tulijoiden määrä sen kuin kasvoi. Se ilahdutti Sirionia suuresti.

Eräs Pyhästä kaupungista tullut elfi kertoi kasteen saatuaan:

”Opettaja, nyt lainopettajat puhuvat erityisesti sinusta. No, se on luonnollista, kun tänne kerääntyy enemmän kastettavia kuin Kastajan luokse. On vain ajan kysymys, milloin korkeimman neuvoston tarkastajat tulevat sinua tutkimaan.”

Kuullessaan sen Sirion hypähti vedestä iloissaan. 'Ehkäpä rehtori Nikonder on suositellut häntä. Jos niin on, opettaja hyväksytään pian Isrianin Pelastaja Messiaaksi. Siinä tapauksessa...' Sirion odotti malttamattomasti, mitä Jeshua tekisi seuraavaksi.

Illalla väen palattua koteihinsa Jeshua ja oppilaat alkoivat aterioida nuotion ympärillä. Oppilaat yllättyivät, kun Jeshua ilmoitti heille:

"Huomisesta lähtien opetamme Pohjoisessa."

Sirion nousi heti vastarintaan. "Odota vähän. Kuulithan päivällä, että korkeimman neuvoston tarkastajat ovat tulossa. Vihdoinkin sinun toimintasi on saamassa hyväksynnän. Sitä paitsi päivittäin väkeä koontuu tänne. Eikö olisi viisainta jäädä vielä joksikin aikaa tänne keräämään sinulle kannatusta?"

"Minäkin olen sitä mieltä", mietiskelevä Nahamon yhtyi ajatukseen.

Nuori Melve ja Ander eivät osanneet ottaa kantaa, vaan seurasivat keskustelun kulkua. Myös Nahamonin sydänystävä Filante antoi tukensa ajatukselle sanomalla: "Minä myös."

Saatuaan kahden muun tuen ehdotukselleen Sirion rohkaistui moittimaan Jeshuaa vielä lisää. Mutta päättäväisesti Joshua kieltäytyi ottamasta sitä kuuleviin korviinsa.

"Kallio, ei ole vielä tullut sen aika", Jeshua torjui hänet lempeästi. "Ennen kuin korkein neuvosto tekee päätöksensä, tapahtuu vielä paljon. Monet pimeydessä olevat huutavat ja kaipaavat valoa. Minun on mentävä sinne."

Sirion ei ymmärtänyt. 'Miksi hän ei toimi viisaammin?' Hän ei voinut sille mitään, että sisimmäsään hän syytti Jeshuaa. Mutta loppujen lopuksi Sirion päätti vastahakoisesti seurata Jeshuaa, vaikka hänen sydäntään kaiversi tyytymättömyys.

Koettelemukset eivät päättäneet siihenkään. Kun he olivat lähdössä Pohjoiseen, Jeshua hämmästytti heitä vielä lisää.

"Meidän on kuljettava Vartiometsän kautta."

Sirion epäili korviaan. 'Eihän mitenkään käynyt päinsä kulkea puoli-elfien asuttaman Vartiometsän kautta. Kaikille heille oli pienestä pitäen opetettu, että puoli-elfit olivat saastainen heimo. Jos mahdollista heidän piti välttää sellaisen rodun näkemistäkin.'

"Se ei kerta kaikkiaan käy!" Ensimmäisenä ennätti lausumaan kauppiaan poika Filante. "Menisimmekö muka puoli-elfien alueelle."

Myös Nahamon yhtyi: "Opettaja, siinä metsässä me saastumme."

"En minäkään kyllä haluaisi sitä reittiä kulkea", Ander säesti.

Mutta Jeshua katseli tiukasti oppilaitaan. Hänen sinertävistä silmistään ei näkynyt merkkiäkään siitä, että hän muuttaisi mielensä.

Silloin Sirion avasi rehellisesti sydämensä: "Minä en kyllä halua puoli-elfejä nähdäkään, enkä mennä sille alueelle. Miksi ihmeessä meidän täytyy kulkea sellaisen seudun kautta?"

"Koska hekin ovat kansa, jolle Abrelin antama lupaus kuuluu", Jeshau vastasi lempeästi.

Sirionin mielessä myrskysi. Toisaalta Jeshuan lempeys teki häneen vaikutuksen, mutta toisaalta hänessä nousi myös vastahenki. 'Eivätkö puoli-elfit olleetkin pakanallinen heimo, koska he eivät piittaa Pyhän kaupungin temppelistä ja suorittavat Kaksosvuorella omintakeista jumalanpalvelustaan? Ei voi mitenkään kuvitella, että he palvelisivat oikeaa Jumalaa.'

"Opettaja, sinä olet todellakin rakkaudellinen", Sirionin sanoi surullisena. "Mutta minä en ole sellainen. Minä en mitenkään kykene hyväksymään puoli-elfejä. Mutta, se..." 'Mitä minä oikein haluan sanoa?' "Anteeksi, opettaja. Miten sen nyt sanoisi..."

"Ymmärrän kyllä, Kallio", Jeshua laski kätensä Sirionin olalle. "Saat kaikessa rauhassa miettiä itseksesi. Sitä varten ei ole pahitteeksi tutustua heihin, joita Isrian pohjia myöten halveksii."

Oppilaat eivät vähään aikaan kyenneet sanomaan mitään. Lopulta kukin heistä nyökkäsi osoitukseksi päätöksestään. He kääntyivät Pohjoista kohden vakava ilme kasvoillaan ja huulet tiukasti kiinni.

13. Vartiometsä

Kun seurue saapui Vartiometsään, aurinko oli laskemassa. Iltahämärässä metsä oli hiljainen eikä ihmisiä näkynyt missään. Puiden väleistä pilkistelevät oranssiset valonsäteet värjäisivät metsän läpi kulkevan ainoan tien punertavaksi. Kun Sirion nosti katseensa, kuparinvärinen aurinko tirkisteli vihreiden lehtien välistä yksinäisenä. Tuntui kuin se olisi ollut surkean kaukana.

Huoltien painamat oppilaat kävelivät tietä eteenpäin yhä syvemmälle puoli-elfien asuma-alueelle. Viimein metsän keskivaiheella heidän silmiensä eteen avautui yht'äkkiä laaja laakso Kaksosvuorten välissä, Kaksosolanlaakso. Puut oli kaadettu, maata peitti matala ruoho. Kaksi loivarinteistä vuorta kohotti lakensa kuin vartioimaan tienoota. Laakson keskellä seisoivat lukuisia nelikulmaisista kivistä rakennettuja taloja, sekä korkeita että matalia, kapeita ja leveitä. Kaikkia niitä laskeva aurinko pehmensi. Tässä oli muinoin sijainnut Pohjois-Isrianin kuningaskunnan pääkaupunki Kaksosolka.

Sirion tunsu olonsa hiukan helpottuneeksi. Hän oli pysynyt erossa puoli-elfeistä, mutta kaupungin ulkomuoto ei eronnut mitenkään Isrianin elfien vastaavista. Tie jatkui loivasti mutkitellen eteenpäin kiviselle kaarisillalle, josta se kääntyi jyrkästi vasemmalle ja johti kaupungin portille. Seurue kulki portin kautta sisään. Entisenä Pohjois-Isrianin kuningaskunnan pääkaupunkina se oli ylpeä varsin suuresta koostaan. Korjattujen muurien välillä etelästä pohjoiseen kulki komea pääkatu. Siitä haarautui katuja, joiden varsille järjestytyi paljon taloja.

Koska oli jo ilta, ihmisiä ei näkynyt. Katua edettyään seurue saapui kivetylle torille, joka oli autio. Sen keskellä kasvoi huomiota herättävän kokoinen yksinäinen tammi. Sen oksat levittäytyivät ylhäällä joka puolelle kuin muodostaen valtavan kupolin. Puun juurella Sirionin sielu lepäsi kuin suuren käden suojassa.

”Tämä on Raamatussa mainittu Kaksosolan tammi”, mietтелиäs Nahamon sanoi.

”Niinkö, tämä”, Sirion liikuttui.

Melve, jolla oli erinomainen ulkomuisti, alkoi selittää Raamatun paikkaa.

”Raamatussa kerrotaan, että kun esi-isä Abrelim saapui ensi kertaa idästä, hän asettui asumaan tämän puun luokse. Sittemmin Klamdolin valloittanut sotapäällikkö Jostamur pystytti tämän puun alle kivipatsaan todisteena lupausten täyttymisestä. Minä en näe, mutta vieläkö se seisoo paikallaan?”

Oppilaat katsahtivat toisiinsa surullisina.

”Ei, Melve”, nuori Ander vastasi. ”Kivi ei enää seiso paikalla.”

”Varmaan siinä vaiheessa, kun dowafit hävittivät kaupungin, sekin menetettiin”, kauppiaan poika Filante arveli.

Seurue oli tähän asti matkannut lepäämättä, joten he olivat väsyneitä. Katsottuaan ympäristöä he havaitsivat vedenottoaikan, jolle johti kiviportaati. Niiden alapäässä avautui vanhan kaivon suu.

”Levätään tuolla”, Jeshua ehdotti.

Vedenottoaikkaa ympäröivässä kiviseinässä oli puolimpyrjän muotoinen luola, johon oli laitettu kiviä istuimia. Jeshua istahti penkille hengähtämään. Oppilaatkin olivat väsyneitä, mutta heidän ei sopinut vielä asettua lepäämään. Piti käydä ostamassa jotain syötävää. Neuvoteltuaan keskenään he jättivät Melven ja kiiruhtivat basaariin ostamaan leipää. Vaikka he riensivät juoksujalkaa, myyntiteltat oli jo purettu pois. Paikalla ei näkynyt ristien sielua. Vain myyntipöydät ja teltat makasivat tien poskessa.

Nyt ei auttanut muu kuin tehdä se, mitä Sirion viimeksi halusi edes ajatella: käydä puoli-elfien kodeissa pyytämässä ruokaa, tietenkin siitä maksaen. Olisi parempi kuolla kuin joutua ottamaan puoli-elfeiltä ruokaa velaksi. Silti pelkkä ajatus, että heiltä pitäisi anoa jotain inhotti Sirionia. Mutta mitään muutaakaan ei ollut tehtävissä. Päätäväisestään oppilaat lähtivät kiertämään taloja yksi toisensa jälkeen.

Ensimmäisellä talolla Sirion koputti raskain mielin ovea ja tietenkin ”sellainen” tuli avaamaan. Kun ovi aukesi, esiin tuli puoli-elfimiehen kasvot. Tämä oli ensitapaaminen. ”Vaikka hän on puoli-elfi, hänellä on parta!” Sirionia puistatti. Puun lehden muotoiset korvat ja paksu parta saivat Sirion voimaan pahoin. Yksi silmäys aiheutti kylmät väreet. Nähdessään Sirionin reagoivan niin, miehelle nousi epäilyttävä ilme, kuin hän olisi nähnyt sian, saastaisen eläimen.

”Tuota, tuota, tuota”, Sirion ei saanut sanoja suustaan. Hän oli kuin typerä idiootti.

Mies katseli entistäkin epäluuloisemmin.

”Tuota noin. Voisinko saada hiukan leipää?” Sirion ojensi kädessään olevat muutamat kuparirahat.

Mies tutki tarkasti Sirionin kädessä olevat rahat. Sitten hän huusi talon sisäosan suuntaan: ”Vaimo, täällä pyydetään leipää.”

Mitäs tämä on! Sirion odotti saavansa osakseen pilkkaa, mutta sitä ei tullutkaan. Talon perukoilta tuli nainen leipäkori mukanaan.

”Ota ja vie mukanas!” mies ojensi korin.

Kun Sirion yritti antaa rahat, mies ei ottanut niitä vastaan, tuhahti nenällään ja sulki oven. Seuraavassa talossa asia toistui. Leipä annettiin, mutta maksua ei otettu vastaan. Loppujen lopuksi koko joukon tarpeeksi riittävä määrä leipää saatiin kokoon pulittamatta ainoatakaan kuparirahaa.

Sirionista tuntui surkealta. ”Minähän halveksin heitä, vaikken tunne heitä yhtään. Mikä ihmeen hyväks minä oikein olen?”

”Tuntuu tosi pahalta”, leipää kantava Ander totesi.

”Niinpä”, Nahamon mietiskeli. ”Puoli-elfien yhteisössä ei ole lainopettajia. Siksi heillä ei myöskään ole perinnäissääntöjä. Mutta niin onkin parempi.”

”Mitä oikein tarkoitat?” Hänen sydänystävänsä Filante ihmetteli.

”He noudattavat Jumalan sanana vain lain antaneen Mosalionin kirjoittamaa tooraa. Se on paljon yksinkertaisempi kuin meidän oppimme. Siinä lukee...”

”Rakasta Jumalaa ja lähimmäistäsi!” Filante jatkoi.

Nahamon nyökkäsi. ”Ellei meillä olisi perinnäis-sääntöjä, niin ehkä me Isrianin elfitkin eläisimme sen mukaan.”

Sirionin pää painui vielä alemmas.

Ilta alkoi pimetä. Taloista alkoi näkyä kynttilän valoa.

Samaan aikaan kaivolle jäänyt Melve nojaili Jeshuaa vastapäätä olevaan kallioseinään ja kuunteli yötuulen huminaa. Kaivon toiselta puolelta kuului matkasta väsyneen Jeshuan hengitys. Silloin hän aisti kaivoa lähestyvien askelten äänen, vaikka oli jo myöhäistä. Teräväkuuloinen Melve tajusi, että se tuli naisen jalkineista. Ääni seisahtui portaiden yläpäässä. Ilmeisesti tulija oli yllätynyt nähdessään, että siihen kellonlyömään kaivolla oli vielä joku. Sitten askelten äänen nostattaja laskeutui varovasti portaat.

”Kas, olipa hyvä”, äkkiä kuului, miten Jeshua puhutteli naista. ”Voisitko antaa minulle vähän juotavaa, kun ammennat vettä?”

Varmaankin nainen hämmästyi, koska hän pysähtyi uudelleen. Hetkeen ei kuulunut mitään. Sokea Melve vaistosi tilanteen ilmapiirin: puoli-elfinainen katsomassa pitkään Isrianin miestä, joka puhutteli häntä.

Sitten nainen vastasi: ”Sinähän olet Isrianin mies?” Ääni oli keski-ikäisen naisen. ”Miksi pyydät minulta, Vartiometsässä asuvalta naiselta?”

Melve oli samaa mieltä. Yleensä puoli-elfit eivät puhuneet elfeille, vielä vähemmän opettaja naiselle. ”Eikö häntä huolestuta, että hän voi saastua naisen ammentamasta vedestä?”

”Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan,” Jeshua sanoi kuin muistuttaakseen naista siitä, ”ja hänet, joka sa-noo sinulle: 'Anna minulle juotavaa'.”

”Mitä sitten, jos tietäisin?”

”Jos tietäisit, niin sinä pyytäisit häneltä ja hän antaisi sinulle elävää vettä.”

”Mutta opettaja”, nainen ihmetteli, ”eihän sinulla ole edes ammennusastiaa, ja kaivo on syvä, mistä sitten saisit sitä elävää vettä?”

”Kaivon vettäkö? Jokainen, joka juo tätä vettä, tulee uudelleen janoiseksi, mutta joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, sille ei ikinä tule jano. Siitä vedestä, jota minä annan, tulee hänessä lähde, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.”

"Sehän olisi mukavaa", nainen huvittui. "Opettaja, anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano eikä minun tarvitsisi käydä täällä ammentamassa."

Jeshua nyökkäsi. "Mene kutsumaan miehesi ja tule tänne."

"Ikävä kyllä minulla ei ole miestä", nainen sanoi kiusoitellen Jeshuaa, koska tämä puhui kuin olisi ollut profeetta.

"Sanoitko, ettei sinulla ole miestä?" Jeshua osoitti rauhallisesti. "Oikein puhuit sanoessasi: 'Ei minulla ole miestä.' Viisi miestä sinulla on ollut, ja se, joka sinulla nyt on, ei ole sinun miehesi. Siinä puhuit totta."

Nainen kalpeni. Sokea Melvekin tajusi sen.

"Opettaja, minä huomaan, että sinä olet profeetta", nainen myöntyi. "Mutta ei se meitä koske. Meidän esi-isämme ovat palvoneet Jumalaa tällä Kaksosvuorella, mutta te sanotte, että Pyhässä kaupungissa on se paikka, missä tulee palvoa."

"Nainen, usko minua! Tulee aika, jolloin ette palvo Isää tällä vuorella ettekä Pyhässä kaupungissa. Mutta tulee aika, ja se on jo nyt, jolloin oikeat rukoukijat palvovat Isää hengessä ja totuudessa, sellaisia palvojia Isä etsii."

"Tulisikohan todellakin sellainen aika?" nainen häkeltyi. "Minä tiedän, että Pelastaja Messias tulee. Kun hän tulee, hän ilmoittaa meille kaiken."

Sirion ja muut oppilaat kävelivät nopein askelein kohti paikkaan, missä Jeshua odotti. Siitä, kun he olivat sanoneet menevänsä basaariin, oli kestänyt kauan. Kun he lähestyivät torin vedenottoa paikkaan laskeutuvia portaita, he kuulivat Jeshuan puhuvan jonkun kanssa.

"Minä olen se, minä, joka puhun kanssasi", Jeshua julisti.

Sitten he kuulivat Jeshuan kanssa keskustelewan henkilön haukkovan henkeään. Oppilaat katselivat toisiaan hämmentyneinä.

"Kenen kanssa hän oikein puhuu?" Ander ihmetteli.

Sirion pudisteli päätään. Katsoessaan tarkasti iltahämärässä hän näki penkillä istuvan Jeshuan vieressä puoli-elfin naisen polvillaan. Jeshuan viimeinen sana näytti tehneen valtavan vaikutuksen naiseen. Hänen jalkojensa juuressa oli vesiruukku. 'Näinkö myöhään hän oli tullut noutamaan vettä? Siihen hänellä täytyy olla hyvä syy.'

Ehkä nainen havaitsi tulijat, koska nousi nopeasti seisomaan, pujahti oppilaiden ohi ja juoksi pois. Hän mahtoi olla melko lailla suunniltaan, koska hän unohtamansa vesiruukku jäi paikalleen.

Oppilaat laskeutuivat portaat Jeshuan luokse tajuamatta, mistä oli kysymys.

"Opettaja, ota syötävää!" Ander ojensi kädessään olevaa leipää Jeshualle.

"En tarvitse. Syökää te. Minä olen nyt kylläinen."

"Mutta eihän se niin voi olla", Sirion yllättyi. "Täytyyhän sinullakin olla nälkä. Kävelimme pitkään syömättä juuri mitään." 'Vai olisiko äskenen nainen tuonut jotain syötävää?'

Sirion katsahti Melveä. Nuorukainen tuki leukaa sauvaansa ja vaikenen jotenkin oudon oloisena. Sirion katsoi uudelleen Jeshuaa ja näki, miten tämän kasvot loistivat iloa ja syvää tyytyväisyyttä. Jeshua kääntyi hämillään olevien oppilaittensa puoleen:

"Minua tyydyttää se, että teen lähettäjäni tahdon ja vien hänen työnsä päätökseen."

Sirion ei oikein käsittänyt sitä.

Oppilaat jakoivat leivät ja alkoivat syödä. Sirionia kaiversi äsken kokemansa, 'että hänen pitikin nyt syödä puoli-elfien armollisesti antamia leipiä.' Sirion pureksi niitä vastenmielisesti. 'Voisiko Jumalan kuningaskunta todellakin toteutua tällä tavalla?' Väsyneenä asian ajatteleminen tuntui liian työläältä.

Jonkin ajan kuluttua kaupungista alkoi kuulua hälyä.

"Ettekö sano: 'Vielä kestää kauan sadonkorjuuseen?'" Jeshua haastoi. "Kohottakaa katseenne ja katselkaa vainioita, sillä ne ovat vaalenneet sadonkorjuuta varten. Toiset ovat kovalla työllä kylväneet. Te saatte leikata sitä, mistä ette ole nähneet vaivaa."

Jeshua nousi ja oppilaat seurasivat häntä portaita ylös.

Kylväminen ja leikkaaminen? Oppilaat eivät käsittäneet, mutta nousivat saamansa kehotuksen mukaisesti ylös torille. Hämmästykseseen, he näkivät koko alueen täynnä lyhteitä. Torin verran kultaisia tähtiä lainehti yötuulella. Tarkemmin katsoen kaikkialta kaupungista oli kokoontunut väkeä palavat kynttilät kässissään.

”Katsokaa, täällä hän on!” Äskeinen nainen opasti iloisena kansaa. ”Hän kertoi minulle kaiken, mitä olen tehnyt. Uskoisin, että juuri hän on Pelastaja Messias.”

Nainen oli kiertänyt kertomassa Jeshuasta kaupunkilaisille. ’Niin tietenkin, eihän mikään ole helppoa naisille kuin huhujen levittäminen.’

Sinä yönä monet puoli-elfit kallistivat korvansa Jeshuan puheelle. Yhden Jeshuaan uskoneen naisen kylvämä siemen tuotti runsaan sadon. Jeshua ja oppilaat saivat osakseen innosta hehkuvan vastaanoton ja he viipyivät kaksi päivää puoli-elfien luona. Sirion oli ylpeä siitä, että Jeshua oli sellainen opettaja, joka saavutti jopa puoli-elfien kunnioituksen. Hän vapautui myös täysin Vartiometsässä asuviin kohdistuneista epäluuloistaan. Elfit ja puoli-elfit antoivat toisilleen sydämestään anteeksi väärät asenteensa.

Oppilaiden ilon sammutti kuitenkin kerta heitolla erään Etelästä tulleen kauppiaan tuoma järkyttävä uutinen.

”Eihän?” Sirionin ei ollut helppo uskoa kuulemaansa. ”Voiko se olla totta?”

Mutta kauppias toisti: ”Kyllä on! Galduinjoen Kastaja on vangittuna Kuolemanlinnassa.”

14. Kastajan vangitseminen

Palaamme Kastajan vangitsemispäivään.

Jo usean päivän ajan vastarintaliikkeen kaksi sissiä oli pitänyt vartiota Halkeamavuoren huipulla. Vuori sijaitsi lähellä Suolamerta. Sen laelta ei ollut mahdollista havainnoida vain Galduinjokea ja Kuolemanlinnaa, vaan sieltä avautui näköala lähes koko aiemmin Klamdoliksi kutsuttuun maahan. Muinoin lain antanut Mosalion oli tältä vuorelta katsellut lupausten maata ennen, kuin Jumala itse oli haudannut hänet.

Sinäkin päivänä sissit vaanivat aamuvarhaisesta asti kalliolla ja valvoivat Galduinjokea. Elfien äärimmäisen tarkan näkökyvyn avulla he erottivat Galduinjoen rannalta Kastajan ja muutamat hänen oppilaansa. He olivat yhä turvassa. Roodiksen sotilaita ei ympäristössä näkynyt.

”Joen toisella puolella kasteita suorittanut Jeshuan porukka on lähtenyt jonnekin”, Mäyrä totesi pu-reskellessään kuivattua lihanpalaa aamupalakseen.

”Vai niin”, Varjo vastasi tylysti haluttomana ajatusten vaihtoon.

”Sinnehän kokoontui tosi paljon väkeä, mihinkähän suuntaan tuuli on kääntynyt? Ota siitä nyt selvää, mitä sekin mies ajattelee.” Mäyrää hermostutti Jeshuan selittämätön toiminta.

Varjo ei vastannut.

”Ei se mies ole tavallinen. Miksi hän oikein pyrkii keräämään kansaa ympärilleen?”

”Niinkö paljon se sinua vaivaa?” Vastentahtoinen Varjo vastasi sinnikkäästi puhetta jatkaneelle Mäyrälle.

”Kyllä se vain minua kiusaa”, Mäyrä tuiskahti. ”Entistä enemmän epäilen, että tuo mies on vanhempieni surmaaja.”

”Unohda sellaiset, ainakin nyt! Ajattele pikemmin, kuinka väkevä vastustaja meidän on kohdattava.”

Mäyrä nyökkäsi. Hän ei kyennyt rauhoittumaan miettiessään, millaisen vihollisen kanssa he joutuisivat taistelemaan.

Kun aurinko nousi ylimmilleen, alkoi tapahtua. Kaksitoista ratsumiestä saapui nelistäen Pyhän kaupungin suunnalta kohti Kastajan olinpaikkaa. Ratsastajien haarniskat olivat ultramariinin väriset. Aivan varmasti kyseessä oli Roodiksen joukko-osasto.

”Nyt se alkaa!” Varjo murahti matalalla äänellä.

Hänellä oli varma miekkailutaidostaan. Käärmeluolan läpi kestäneet harjoitukset olivat kehittäneet hänelle yli-inhimilliset kyvyt. Vaikka hänen nuorella toverillaan ei ollut paljon taistelukokemusta, liike- ja havainnointikyvyssä sekä reagointiherkkyydessä Mäyrä jopa ylitti hänet. Silti tuon kuuluisan miehen kohtaaminen värisytti. ’Oliko tuo miekkailumestari vieläkin parempi?’ Ei, Varjo puisteli päätään ravistellakseen pois pelkonsa. ’Usein huhut ampuvat yli.’

Varjo kohensi kupeella olevan pitkän miekkansa asentoa ja puristi kädessään jousta. Toisessa kädessään hänellä oli nuolirypäs. Mäyrä menetteli samoin. Hänen kädessään olevien nuolien päät kertoivat jännityksestä.

Varjo hengitti syvään rauhoittuakseen. Hänen silmänsä seurasivat tarkasti kaukana nelistäviä ratsumiehiä. Sotilasjoukko piiritti nopeasti Kastajan seurueen. Yksi oppilaista kiskaisi molemmilta kyljiltään lyhyet miekat ja asettui Kastajan eteen tukkimaan tien.

”Yrittääkö kaveri puolustaa Kastajaa?” Mäyrä ihasteli.

Mutta Varjo tuhahti. ”Kahden miekan kanssahan hän on kuin rukoilijasirkka. Jos hänellä olisi kuusi kättä, homma voisi ehkä luonnistua, ei hän yksin kykene puolustamaan Kastajaa.”

Tapahtui niin, kuin Varjo oletti. Hetkessä molemmat miekat iskettiin miehen käsistä ilmaan ja mies pauskattiin maahan. Sotilaat eivät välittäneet oppilaista, vaan ottivat kiinni ainoastaan Kastajan. He sitoivat hänet ja nostivat kaikkein suurimman mustan hevosen selkään. Kastaja ei vastustellut vähääkään. Sitä hevosta ohjasi punasulkahattuinen ritari, Herdof puolueen parhaaksi miekkamestariksi sanottu Felamir. Poikkeuksellisen silmiinpistävästä hatusta hänet oli mahdollista tunnistaa tuoltakin etäisyydeltä.

”Nyt asemiin!”

Varjo ja Mäyrä menivät asemiinsa, Varjo kätkeytyi Halkeamavuoren solan eteläpuolelle ja Mäyrä pohjoispuolen tiheikköön. Koska he olivat jalkamiehiä, he eivät ryhtyneet avoimeen yhteenottoon. He suorittaisivat ensin yllätyshyökkäyksen jousilla ja sitten taistelisivat miekoin.

Varjo kuunteli tarkkaan, kavioiden ääni lähestyi. Nyt! Varjo asettui tulijoiden tielle ja ampui yhtä aikaa kaksi nuolta. Nuolet jakautuivat oikealle ja vasemmalle ja lävistivät yhdellä kertaa kahden sotilaan kurkun. Sellainen taidonnäyte onnistuu vain jousen käytössä taitavilta elfeiltä. Seuraavalla nuolella hän ampui hevosta. Kun nuoli osui sen rintaan, se nousi takajaloilleen ja esti perässä tulevien sotilaiden etenemisen.

Hetkeäkään hukkaamatta Mäyrä syöksyi esiin ampumaan nuolia. Niillä kaksi sotilasta kaatui. Myös kahden muun selkään jäi töröttämään nuoli. Yllätetty ja puolet jäsenistään menettänyt sotilasosasto järjestäytyi nopeasti uudelleen. Nähtyään sekä edessä että takana vihollisen he jakautuivat kahdeksi kolmen ratsumiehen ryhmäksi ja kävivät hyökkäykseen.

Varjo jännitti jouta voimakkaasti. Kolme rakuunaa syöksyi suoraan häntä kohti. Yksi heistä oli mustalla hevosella ratsastava Felamir. Hänen edessään näkyi köysillä sidottu Kastaja. Varjo ampui nuolen, mutta Felamirin musta hevonen väisti sivuun, ikään kuin olisi lukenut nuolen liikkeen, eikä se osunut. Viisas hevonen! Musta hevonen hyökkäsi potkien, sen isäntä ratsasti sapeli paljastettuna. Varjo vetäisi miekkansa esiin ja otti sillä vastaan sapelin terän. Kapea sapeli löi odottamattoman kovaa vastaan, Varjo katui maahan.

Jos ratsumiehet olisivat paenneet nyt paikalta, heidät olisi voitu pysäyttää nuolisateella. Myös rakuunat näyttivät ajattelevan niin, joten kolme sotilasta nousi ratsailta ja ympäröi Varjon.

”Tämäpä yllätys, tekö taas!” Felamir nosti hattunsa lieviä ja katsoi tarkasti hyökkääjän kasvoja.

”Minulle on kunnia, että muistit minut, miekkamestari”, Varjo vastasi samalla, kun varmisti, oliko Mäyrä hengissä. Nuori elfi taisteli miekka heiluen yhtä aikaa kolmea sotilasta vastaan.

”Miekkamestari tosiaan”, Felamir antoi kahdelle muulle sotilaalle merkin toisella kädellään. Yllätäen he panivat miekkansa tuppeen ja vetäytyivät sellaisen matkan päähän, etteivät olisi häiriöksi.

”Sinä taidat olla turhan varma.” Varjo suuntasi pitkän miekan terän Felamiria kohti.

”Varmako? Ei siitä ole kysymys”, Felamir sanoi. ”Päin vastoin, minusta tuntuu, että sinä olet kovin itsevarma, pidän sinua melkoisena miekkamiehenä. Siksi aion taistella kaikin voimin ja pyysin alaisia siirtymään syrjemmälle. Näin pääsen vapaasti taistelemaan.”

Ennen kuin miekkamestari ehti sanoa lauseen loppuun, hän pyörähti ympäri ja sapelin terä alkoi halkoa ilmaa kuin pyörremyrsky. Jos olisi ollut kysymys entisestä Varjosta, hänen päänsä olisi yhdellä iskulla lentänyt, mutta Varjon omaksi hämmästyksekseen tajusi heti miekkamestarin ensimmäisestä liikkeestä, millainen isku olisi tulossa. Käärmeluolan harjoituksen vaikutus osoittautui oletettua tehokkaammaksi, nyt Varjo näki täysin vastustajan silmien ja lihasten liikkeen sekä painon siirtymän. Koska Varjo kykeni ennakoimaan hyökkäykset, hän pystyi vähäisin liikkein väistämään ne ja suuntasi Felamiriin rajun miekaniskun.

Pyörivää liikettään pysäyttämättä Felamir kyyristyi ja väisti miekaniskun, mutta pyörähtäen kerran suuntasi iskun vihollisen jalkoihin. Varjo väisti hypähtämällä taaksepäin.

”Melkoinen tekijä!” Felamir päästi hämmästyksensä ilmoille. ”Miten on? Tulisitko minun joukko-osatoni? Tuollaisesta taidosta jopa ruhtinas Herdofkin ilahtuisi.”

”Vitsit sikseen!” Varjon ärjäisi. ”Kuka nyt Herdof puoluetta haluaisi auttaa? Vain Jumalaa pitää palvella. Se on vastarintaliikkeen uskontunnustus.”

”Vai sillä lailla”, Felamir huokaisi. ”Kumma kyllä, vaikka olemme samoja Isrianin elfejä, kullakin on oma ajattelutapansa.” Ritari katsoi kirkkain silmin Varjoa. ”Ei voi mitään, meidän on omista lähtökohdistamme tehtävä ratkaisut.”

Felamir vetäisi sapelia pitävän kätensä taakseen ja alkoi pelottavalla nopeudella jakelemaan iskuja. Varjolla oli tekemistä niiden väistämisessä eikä löytänyt tilaisuutta vastahyökkäykseen vaan joutui vetäytymään taaksepäin.

”Väistätkö vielä tämänkin?” Felamir hymyili iloisesti.

Sapeli raapaisi Varjon rannetta ja siitä alkoi vuotaa verta. Vaistomaisesti Varjon toinen käsi koski haavaa.

”Nyt ei ole aikaa hoitaa haavoja”, Felamir koukisti kyynärpänsä uuteen iskuun.

Mutta tosi asiassa Varjo ei vienyt kättään haavaan, vaan käsi, joka näytti menevän haavalle, vetäisi-kin hihaan nahkahihnalla kiinnitetyn mustateräisen tikarin ja yhdessä väläyksessä heitti sen vihollista kohti. Yllätetty Felamir onnistui viime tingassa väistämään sen kyyristymällä, mutta sitä seurannutta miekaniskua hän ei enää ehtinyt välttää. Pitkä miekka osui olkapäähän. Olkahaarniskan ansiosta käsi ei katkennut, mutta iskun voimasta hän pudotti sapelin maahan. Varjon aikoessa lyödä horjahtanutta miekka-mestaria, tämä kierähti nopeasti kyljelleen, otti sapelinsa ja viilsi vastustajan lonkkaan haavan. Siitä pulpusi verta, mutta Varjo ei kaatunut.

”Ikävä kyllä lopetan tähän.” Miekkamestari nousi pudistellen likaa vaatteistaan.

”Mitä oikein puhut?” Varjo puristi voimakkaasti pitkää miekkaansa.

”Tuon jalkasi ja kätesi haavan kanssa tuskin kykenet enää ajamaan meitä takaa tai ampumaan nuolia peräämme.” Felamir pani sapelinsa tuppeen ja nousi ratsaille. Hänen kasvonsa vääristyivät ehkä hänen olkapäähän saamansa iskun vuoksi. Hän painoi sitä kädellään.

”Odota! Pakenetko?” Varjo yritti astua nostaakseen jousensa, mutta ruumis ei totellut.

”Velvollisuus ennen kaikkea. Omia asioita tärkeämpää on uskollisuus annetuissa tehtävissä. Se on minun uskontunnustukseni”, Felamir julisti.

Ritarin perässä kaksi rakuunaa nousi myös ratsaille.

”Odota! Pyydän, odota!” Varjo ei voinut muuta kuin huutaa.

Siitä välittämättä Felamir ratsasti Kastaja mukanaan kohti Kuolemanlinnaa.

Mäyrä! Varjo kääntyi katsomaan nuorta elfiä ja kauhistui. Mäyrä ja kolme sotilasta makasivat verilätäkössä toinen toistensa päällä. Mäyrän oikeassa kädessä törötti puoliksi uponneena vihollisen sapeli. Mikään ei liikkunut, kuvain tuulen huojuttamat valkoiset liljat.

”Pruut, pruut, seis!” Felamir pysäytti ylpeytensä, mustan ratsunsa tallin eteen ja auttoi Kastajan alas satulasta.

”Olen pahoillani, että jouduin käyttämään väkivaltaa.” Felamir avasi Kastajan köydet. Missään ta-pauksessa Kuolemanlinnasta ei kukaan pääsisi karkuun. Köysillä ei olisi mitään virkaa. Erikoisen näköi-nen, kamelinkarvapukuun ja nahkavyöhön pukeutunut Kastaja ei valittanut sanallakaan, vaan tutki hiljaa katseellaan linnan sisäosaa.

”Ole hyvä, tänne päin”, Felamir opasti vankitornille.

Kävellessään kylmää kiviäkäytävää Kastaja avasi äkkiä suunsa: ”Teitkö tämän ruhtinas Herdofin käs-kystä?”

”Kyllä, juuri niin”, Felamir vastasi.

”Korkeimman neuvoston määräystä ei siis ollut?”

”Ei, pelkästään ruhtinas Herdofin toimeksianto.”

”Sepä hyvä. On siis vielä toivoa”, Kastaja huokaisi helpottuneena.

”Ikävä kyllä, elfien johtajat tuskin pyytävät vapauttamaan sinua”, Felamir vastasi, koska oletti Kasta-jan tarkoittavan mahdollista vapaaksi pääsyä.

”Vapauttamistako, se on yhdentekevää. Kysymys on siitä, nousiko Isrianin elfien sukukunta Jumalan tahtoa vastaan vai ei. Jos villi-elfi, ruhtinas Herdof toimi itsenäisesti ongelmaa ei ole. Jumalan kuningas-kunta pystytetään suunnitelman mukaisesti elfien varaan.”

”Jumalan kuningaskunta?” Felamir kallisti päätään hämmentyneenä.

Kastaja ei vastannut siihen mitään, vaan teki toisen kysymyksen: ”Onko siis niin, että ruhtinas Her-dof vangitutti minut kostoksi siitä, että arvostelin hänen avioliittoaan?”

”Suurin piirtein”, Felamir huokaisi.

”Tuo avioliitto.” Ruhtinas Herdof oli riistänyt velipuolensa vaimon ja mennyt naimisiin hänen kans-saan. Sellainen ei tietenkään ollut elfien säädösten mukaan sallittua. Sitä paitsi se oli lain kirjassa, tooras-

sa selkeästi kielletty. Mutta Etelän ja Pohjoisen alueen ruhtinasta Herdofia ei kukaan rohjennut nuhdella, paitsi siis Kastaja.

”Pikemminkin kai raivostutin tuon naisketun.”

Kun Kastaja sanoi sen, Felamir vaikenä ja nyökkäsi. ”Niin se oli. Entisen miehensä hyljännyt ja ruhtinas Herdofiin vaihtanut nainen pitää hallitsijaani talutusnuorassaan. Tähänkin asti hän on toiminut hyvin itsekkäästi, mutta kaikkein pahinta on profeetan vangitseminen. Tätä en tahdo kestää.” Felamir polki suutuksissaan jalkaa edetessään kivikäytävää.

He päätyivät pieneen torniselliin. Sen seinä oli kiinni linnan muurissa ja sisäänkäyntinä oli paksu puinen ovi. Sitä vastapäätä oli pieni kämmenen kokoinen ikkuna. Kastaja meni vastaan panematta sisään.

”Olen pahoillani, mutta joudun lukitsemaan oven.”

”Ei se haittaa”, Kastaja hymyili oveen upotetun teräsheikkosen valvonta luukun läpi.

Kun tehtävänsä loppuun suorittanut Felamir oli palaamassa, hän vilkaisi taakseen ja näki hätäntyneenä rakuunan juoksevan peräänsä.

”Herra Felamir, kauheata!” sotilas huusi ja saapui hengästyneenä hänen luokseen.

”Mikä hätänä?”

”Sinun, sinun poikasi.”

”Mitä pojalleni on tapahtunut?” Felamir huolestui, kun näki sotilaan levottoman olemuksen.

”Poikasi on sairaana ja kuolemaisillaan”, sotilas kertoi tuskaisena. ”Hänessä on Kuolemanvarjonmaahan levinnyt kostean tuulen sairaus. Palaa nopeasti Lohtulassa olevaan asuntoosi. Jos ratsastat kovaa, ehdit ehkä ennen, kuin hän kuolee.”

Felamir tyrmistyi. Harppujärven ympäristön suoalueille oli jo kauan sitten levinnyt tuo sairaus. Tarunnan saaneilla ei ollut toivoa. Seutua kutsuttiin siksi Kuolemanvarjonmaaksi.

”Mene Galunin kaupunkiin!” masentuneen Felamirin takaa kuului ääni.

Katsoessaan taakse hän näki Kastajan tirkistelevän valvontaluukusta.

”Mene tapaamaan häntä, Jumalan Karitsaa.” Kastaja työnsi hiukan likaantuneen sormensa luukusta ulos ja osoitti pohjoiseen. ”Tiedäthän Galduinjoen toisella puolella kasteita suorittaneen Jeshua nimisen henkilön. Hän suoritti Galunissa ensimmäisen ihmeensä, varmaan hän on mennyt sinne taas.”

”Mitä hyötyä hänen tapaamisestaan olisi?” Toivottomuuteen vajoava Felamir ei ottanut kuuleviin korviinsa Kastajan sanoja.

Mutta Kastaja ei antanut periksi.

”Usko häntä! Hän parantaa poikasi.”

”Mikä hän on miehiään?”

”Hän on Pelastaja Messias. Hänet on Jumala lähettänyt rakentamaan Jumalan kuningaskunnan.”

15. Valo loistaa Kuolemanvarjonmaahan

Pelkäsin Kuolemanvarjonmaata. Jos olisin arastelematta astunut eteenpäin, minutkin olisi ehkä valittu kahdentoista joukkoon. Tai ehkei sittenkään. Kaikki tapahtuu Jumalan suunnitelman mukaan.

Profeetoissa lukee näin:

"Järven tie, Galduinin takainen maa, ihmisten Pohjoinen maa - kansa, joka asui pimeydessä, näki suuren valon, ja niille, jotka asuivat Kuolemanvarjonmaassa, loisti kirkkaus."

Vanhin Melve

Kuultuaan Kastajan vangitsemisesta Jeshua ja oppilaat lähtivät Kaksosolanlaaksosta kohti Pohjoista. Sieltä kotoisin olevia Sirionia ja Anderia sekä Filantea ja Nahamonia rauhoittivat kotiseudun äidillisesti tuoksuvat hiljaiset vuoret. Mutta Etelästä kotoisin oleva Melve oli jotenkin rauhaton. Hän kuunteli kukkuloiden välistä puhaltelevaa tuulta, korva tarkkana kuin jänis.

He saapuivat ensin Galunin kaupunkiin. Sen asukkaat ottivat Jeshuan vastaan todella lämpimästi. Siellä lähes kaikki sen asukkaat tiesivät Jeshuan muuttaneen siellä veden viiniksi. Pyhän kaupungin juhlilla käyneet olivat myös kertoneet kaiken, mitä siellä olivat kuulleet ja nähneet.

"Aika on täyttynyt, ja Jumalan kuningaskunta on tullut lähelle. Kääntykää ja uskokaa evankeliumi", Jeshua julisti kansalle. Sanoma oli sama, mitä Galduinjoen Kastaja oli kuuluttanut.

Jeshua viipyi muutamia päiviä kaupungissa. Eräänä päivänä, kun hän opetti synagogassa, eräs elfi ryntäsi sisään.

"Kauheaa! Valtion viranomainen on tulossa", mies karjui. "Ruhtinas Herdofia palveleva ritari."

Oppilaita huolestutti. Kastajan vangitseminen oli jo riittävä huolen aihe. Oliko ruhtinas Herdof aikeissa pidättää myös hänet, jota Kastaja nimitti Jumalan Karitsaksi?

"Näyttää tosi pahalta", miettiä Nahamon tuskaili.

Synagogassa syntyi hälinä. Sirion ei tiennyt, mitä tehdä, vaan katsoi Jeshuan ilmettä.

"Ei hätää, rauhoittukaa!" Jeshua tyyntytteli kansaa. "Kukaan ei voi minua vangita vastoin Jumalan suunnitelmaa."

Ilme kyllä kaikki tyyntyiväy nähdessään Jeshuan kasvot. Kun synagoga hiljeni, kauempaa kuului nelistävän hevosien kavioiden kapse. Ääni lähenei koko ajan, sitten se hiljeni ja loppui kokonaan aivan synagogan edessä. Ovi aukeni, virkamies astui sisään. Hän oli Roodiksen ritari, lisäksi varsin korkea-arvoinen. Hänellä oli päällään ultramariininvärinen erityishaarniska ja päässä punasulalla varustettu hattu. Ritari käveli hiljaa Jeshuan eteen ja otti nopeasti hatun päästään.

Sirion hämmästytti nähdessään kiharan tukan välistä esiin pilkistävät lehden muotoiset korvat. 'Hän on elfi! Meidän muiden kaltainen Isrianin elfi.'

"Olen Lohtulassa asuva Felamir", ritari kumarsi kunnioittavasti. Hän oli ilmeisesti tullut kovaa vauhtia, koska hänen tukassaan helmeili hiki.

"Kuulin, että olisit Galunissa, ja siksi tulin tänne", Felamir selitti ehtimättä haukata henkeään. "Poikani on kuolemaisillaan, pyydän, tule Lohtulaan auttamaan häntä."

Sirion tiesi miehen nimen, miekkamestari Felamir. Hänellä oli asunto samassa Lohtulan kaupungissa kuin Sirionilla ja hän oli hovin palveluksessa. Huolimatta siitä, että hän oli Isrianin elfi, hän oli liittynyt Roodiksen ratsuväkeen ja toimi humanojen kätyrinä. Siksi hän oli kaupungin asukkaille etäinen olento. Hän palveli ruhtinas Herdofia, jonka hallittavaksi Roodis oli antanut maan Pohjoisen ja Itäisen osan. Felamir kierteli alueita työkseen: Jos jotain ongelmia esiintyi, hänen tehtävänsä oli panna asiat järjestykseen johtamansa ratsuväkiosaston toimesta. Sen tunnus oli suden vaakuna.

Sirion tuijotti ratsusotilasta. Mies oli tullut Jeshuan luo kuin tarttuen viimeiseen oljenkorteen. 'Hänellä ei ollut mitään muuta, mistä saisi apu. Mutta eikö tuo ole jo liian itsekästä? Tämä on häpeämätöntä ruhtinas Herdofin kätyriltä, joka on juuri vanginnut Kastajan.' Sirion ei kyennyt peittämään suuttumustaan, mutta jäi seuraamaan, miten Jeshua kohtelisi upseeria.

"Ellette näe tunnustekoja ja ihmeitä, te ette usko", Jeshuan moitti viileästi.

'Siitäs sait', Sirion mietti, mutta oli hiukan pettynyt. Hän olisi odottanut Jeshuan osoittavat suurempaa lempeyttä, sillä olihan hän opettanut lempeästi halveksittuja puoli-elfejäkin.

"Pyydän, tule, ennen kuin lapseni kuolee." Sääliävän Felamirin ainoa turva oli Jeshuassa. Hän oli epätoivoinen.

"Palaa kotiisi!" Jeshua määräsi.

Pettynyt Felamir kätki kasvonsa käsiinsä.

Mutta Jeshuan vastaus ei ollut vielä päättynyt. "Poikasi on parantunut."

Ritari nosti kasvonsa yllättyneenä.

Vierellä kuunnellut Sirion ymmärsi, että Jeshua koetteli miestä. Opettaja halusi ottaa selvää, uskoisiko ritari näkemättä.

Felamirin otsalle nousi hiki, hänen ilmeensä oli ahdistunut. Jeshua oli sanonut vain, että poika oli parantunut. Hän ei ollut kiiruhtanut sairaan luo rukoilemaan ja panemaan käsiä hänen päälleen. Miehen usko oli kovalla koetuksella. Hänen olisi turvauduttava pelkkään Jeshuan sanaan.

Felamir näytti miettivän hetken aikaa. Normaalialia kai olisi ollut, ettei hän olisi ottanut sanaa vastaan. Mutta Herralle tietä valmistamaan tulleen Kastajan, erämaassa huutava äänen, kohtaaminen oli muuttanut hänen sydämensä. Felamir uskoi, kumarsi uudestaan Jeshualle ja ryntäsi ulos synagogasta. Kotimatalla hänen kasvonsa olivat valoisat, enää hän ei tarvinnut merkkiä.

Muutaman päivän kuluttua Jeshua ilmoitti oppilailleen: ”Eroan nyt teistä ja palaan Vesalan kylään. Tapaamme seuraavan kerran syksyllä lehtimajanjuhlassa, kätköpaikassamme.”

Oppilaat jättivät vastahakoisesti jäähyväiset ja seurasivat katseellaan, kun Jeshua ilta-auringossa matkasi kohti Vesalaa.

”Onko oikein, että näin juhlien aikana tapaamme ja niitten loputtua taas eroamme?” Mietiskelevä Nahamon heitti kysymyksen kohdistamatta sitä kenellekään erikseen. ”Mahtaakohan Jumalan kunin-gaskunta toteutua tällä tavalla?” kauppiaan poika Filante huokaisi.

Ilta-auringossa viiden hämmentyneen miehen varjot pitenivät.

”Siispä, minä jään tänne valmistautumaan syksyn juhliin.” Nahamon palasi kotiinsa.

”Minä menen Kalatalonkylään auttamaan isäni liiketoimissa.” Filante heilutti kättään ja käänsi selkäänsä. ”Pitää ansaita hiukan varoja julistustyötä varten.”

Sirion katsahti punaiseksi värjäytynyttä iltaruskoa ja huokaisi.

”Melve, mitä sinä teet?”

”Palaan tietenkin Pyhään kaupunkiin.”

”Etkö voisi edes kerran tulla käymään meille?”

”Niin, kyllä, mutta...”, Melve sanoi epäroiden silmät kiinni. ”Totta puhuen pelkään.”

”Pelkäätkö, mitä?” Nuori Ander ihmetteli.

”Sitä..., Kuolemanvarjonmaaksi sanottua.”

”Vai niinkö?” Ander ymmärsi. Hän selitti ällistyneelle isoveljelle, jotta tämäkin tajuaisi. ”Melve on Pyhän kaupungin kasvatti ja on kuullut puhuttavan suoalueen sairaudesta ja pelkää sitä.”

Nuurukainen nyökkäsi anteeksipyytävästi.

”Eihän nyt sellaista tarvitse pelätä”, Sirion rohkaisi. ”Katso meitä! Mehän olemme ihka hyvässä kunnossa.”

”Huhujen keskellä kasvaneelle Melvelle alue on pelottava”, Ander puolusti nuorukaista. ”Sitä paitsi sairastuneita on varsin paljon. Felamirin poikakin on yksi heistä.”

”Niinpä kai”, Sirion antoi periksi.

”Mutta”, Melve nosti päänsä. ”Jonakin päivänä haluaisin tulla. Olen kovin varovainen, se johtuu ehkä sokeudestani. Joka tapauksessa joskus vielä tahtoisin matkata sinne.”

”Kyllä se vielä toteutuu”, Ander rohkaisi.

Lohtulaan palanneet Sirion ja Ander ryhtyivät jälleen kalastamaan. Päivästä päivään he tekivät työtä. Viikko meni, sitten toinen, kuin huomaamatta kului kuusi viikkoa. Sirionia alkoi taas kaivertaa tyhjyyden tunne. Galunin kaupungissa nähty ihme haalistui unikuva kaltaiseksi, vain kalastajan elämä tuntui todelliselta.

Mutta ihmisten puheet todistivat, että Jeshuan tekemä ihme ei ollut mikään kuvitelma. Avainhenkilöksi muodostui kaupungissa asuva ritari Felamir. Jeshuan sanan uskonut upseeri oli kotiinsa palattuaan saanut kuulla, että poika oli tosiaankin toipunut juuri sillä hetkellä, kun sana ”Poikasi on parantunut” oli lausuttu. Ei vain Felamir vaan koko hänen perheensä uskoivat Jeshuaan. Herdof puolueeseen kuuluvalla aatelisperheelle ratkaisu merkitsisi suostumista suuriin uhrauksiin, silti he eivät sivuuttaneet tapahtunutta tosiasiaa. He valitsivat uskon Jeshuaan.

Sirion oli menettänyt intonsa kalastajana, niin kokosydämisellä antaumuksella kuin hän olikin ennen omistautunut työlleen. Vaikka hän lähtikin kalaan Osmond veneellä, ylpeyden aiheellaan, enää hän ei löytänyt sellaista tyydytyksen tunnetta, joka hänellä oli ollut Jeshuan kanssa viettämäänsä aikana. Joka päivä hän kyllä lähti järvelle, heitti verkot, nosti saaliin ja pesi verkot. Mutta entinen intohimo kalastukseen tuntui kuin kuolleeksi kuivuneelta kalalta.

Eräänä sapattina Sirion ja Ander menivät yhdessä synagogaan palvomaan Jumalaa. Heidän saapuessaan saarna oli jo alkanut. Huoneen etuosassa kivituolilla istui opettaja ja julisti kokoontuneelle runsaslukuiselle kansalle. Mutta puhuja ei ollut heidän tavanomainen opettajansa. 'Kuka hän mahtaa olla?' Katsoessaan opettajaa kasvoihin Sirionin silmät suurenivat. 'En voi erehtyä, hänhän on Jeshua!' Tämä oli saapunut sinä päivänä Vesalasta Lohtulaan opettamaan synagogassa.

Jeshua huomasi ovensuussa seisovan Sirionin ja hymyili lapsenomaisen huolettomasti. Mykistyneet Sirion ja Ander istuutuivat Verkkosen ja hänen kahden poikansa viereen, jotka kuuntelivat Jeshuan opetusta silmät loistaen.

Yht'äkkiä kuulijoiden joukosta nousi mies ja alkoi huutaa: "Hei, Vesalan Jeshua!"

Hämmästyneenä kansa kääntyi katsomaan.

"Tulitko tuhoamaan meidät? Minä tiedän, kuka sinä olet, Jumalan Pyhä!" Läsnaolijat tiesivät huutajan olevan pahan hengen vallassa. Inhoten he ottivat etäisyyttä häneen.

Jeshua nousi seisomaan ja käski: "Vaikene ja lähde hänestä!" Hän ei suunnannut sanaansa miehelle vaan pahalle hengelle, riivaajalle. Silloin mies kaatui selälleen muiden sekaan. Nousi kohahdus, mutta pian synagogaan laskeutui hiljaisuus. Mies, joka oli huutanut, nousi istumaan yllättyneen näköisenä ja katsoi Jeshuaa. Paha henki, demoni oli ajettu hänestä ulos. Kansa alkoi ylistää ja taputtaa käsiään. Tieto Jeshuan saapumisesta levisi hetkessä koko kaupunkiin.

"Opettaja!" Sirion juoksi synagogasta tulevan Jeshuan luokse. "Tulit siis Lohtulaan, sinun poissa ollessasi päivät tuntuivat tyhjiltä."

"Kallio, hienoa, kun olet kunnossa", Jeshua syleili Sirionia tiukasti. "Niin ja Ander myös." Jeshua kietoi kätensä myös Sirionin pikkuveljen hartioille.

"Miten julistustyö Vesalassa meni?" Ander kysyi.

"Eihän profeettaa oteta vastaan omassa kaupungissaan", Jeshua nauroi. "Olin vähällä joutua tapetuksi."

"Ei kai, lasket leikkiä", Sirion vastasi hymy suussa. "Tulisitko meille syömään."

"Mielelläni. Ettekö tekin tulisi kanssamme?" Jeshua kutsui Verkkosen kahta poikaa, jotka olivat äsken kuunnelleet innoissaan hänen opetustaan. Aran ja Ivor ilahtuivat hetkeksi, mutta synkistyivät pian.

"Mutta eikö ole liikaa, jos mekin tulemme..."

"Ei mitään ongelmaa!" Sirion tokaisi hätäisesti. "Älkää huolehtiko, sopii hyvin. Tulkaa tekin!"

Tosin häntä huolestutti anoppinsa. Tämä oli maannut korkeassa kuumeessa jo jonkin aikaa. Syynä oli suoalueella puhaltava tuuli. Anoppikin oli sairastunut alueella levinneeseen kuolettavaan tautiin.

Seurueen saapuessa taloon Sirionin huomio kiinnittyi hänen vaimoonsa Marineliin. Nähdessään suuren vierasjoukon saapuvan taloon tämä suuntasi syyttävän katseensa Sirioniin, mutta Sirion vältteli sitä. Hän opasti tulijat vierashuoneeseen ja palasi sitten selittämään Marinelille.

"Tämmöisellä hetkellä? Näin monta vierasta?" Marinelin ilme kertoi sanoittakin hänen syytöksensä.

"Opettaja on tullut", Sirion selitti hädissään.

"Kuulithan Felamirin pojasta. Opettaja parantaa varmasti sinunkin äitisi."

"Mutta valmistaa nyt näin monelle aterialle tällaisessa tilanteessa", Marinel räjähti.

Sirion pelkäsi, että vieraat kuulisivat. Vaimon vihaseminen oli toki ymmärrettävää. Onko järkevää kutsua vieraita taloon, jossa on sairas? Sitä paitsi seuratessaan Jeshuaa Sirion oli toistuvasti ollut pitkiä aikoja poissa kotoa, siitä hän oli saanut jo useita kertoja kuulla kunniansa.

"Eikö Pelastaja Messiaan palveleminen olekin meidän elfien tehtävä?" Sirion yritti jotenkin rauhoitella, mutta se ei tehonnut.

"Niin sinä vain kuvittelet", Marinelin suuttumus vain yltyi. "Miten sinä oikein aiot huolehtia elatuksestamme? Et kai sinä vain aio sanoa, että lopetat kalastamistakin? Ennen muuta sinun pitää suorittaa velvollisuutesi ihmisenä."

"Ymmärrän, mutta puhutaan siitä myöhemmin sillä nyt..."

"Tee niin kuin huvittaa! Minä en tule tarjoilemaan", Marinel repäisi esiliinan päältään, heitti sen sängylle ja nousi toiseen kerrokseen äitinsä luokse.

Tilanne oli surkea. Sirion ei tiennyt, mitä tehdä. Hän oli kysymättä kutsunut vieraat, odottaen, että Marinel huolehtisi aterioivista. Vaikka hän yrittäisi jotain, siitä ei tulisi mitään. Hänhän ei tiennyt edes

sitä, miten minttuteetä tarjoillaan. Sirionia kadutti, ettei hän siihen mennessä ollut koskaan tehnyt kotias-kareita.

Hän meni vierashuoneeseen ja häpeänsä kestäen kertoi tilanteen Jeshualle.

"Ei huolta", Jeshua hymyili lempeästi. "Ohjaa minut sairaan luo."

Sirion opasti Jeshuan toisen kerroksen huoneeseen, jossa sairas lepäsi. Muut oppilaat seurasivat perässä huolestuneina. Marinelin äiti makasi seinän vieressä olevalla vuoteella. Hänen otsallaan oli vilvoittava pyyhe, silmät olivat tiukasti kiinni. Hän kärsi pääkivusta ja korkeasta kuumeesta. Kun Sirion astui Jeshuan kanssa huoneeseen, sairaan vieressä istunut Marinel heitti kylmän katseen Sirioniin ja asettui seisomaan seinustalle ikään, kuin ei olisi halunnut olla missään tekemisissä tulijoiden kanssa.

Kun häkellyksissään Sirion ei tiennyt miten menetellä, Jeshua lähestyi hiljaisesti anoppia. Anoppi avasi silmänsä, kun aisti jonkun lähellään. Hän katsoi kuumeisin silmin Jeshuaa ja oppilaita. Yllättäen hän yritti nousta palvellakseen vieraita.

"Älä nouse, pysy makuulla!" Jeshua puhutteli anoppia lempeästi ja polvistui hänen viereensä. Sitten hän tarttui naista kädestä ja sanoi: "Kostean tuulen sairaus, tätä naista et saa enää vaivata."

Yhtäkkiä anopin kasvojen tuskaisa ilme väistyi ja muuttui rauhalliseksi.

"Miltä tuntuu? Nousisitko?" Jeshua kysyi naiselta hellästi.

Anoppi nousi hitaasti pitäen kiinni Jeshuan kädestä.

"Äiti, älä tee mitään yli voimiesi." Seinän vierustalla seisova Marinel katseli huolestuneena.

"Kyllä, tämä menee jo. Olen täysin terve", äiti hymyili.

Sitten hän kääntyi Jeshuan puoleen ja sanoi: "Kiitos paljon, Jeshua. On suuri ilo nähdä jälleen. Jää tänne meille majoittumaan. Se olisi minulle kaikkein suurin ilo."

Oppilaat katselivat toisiaan ihmeissään. Sairaus oli parantunut yhdessä hetkessä. Ei tarvinnut odottaa toipumista, anoppi oli täysin terve.

Kun Sirion varovasti suuntasi kasvonsa Marineliin, tämä seiso i seinän vieressä paikallaan, peitti silmänsä ja itki.

Seurueelle pöydässä tarjoilevan anopin kasvot loistivat. Palvelu oli hänelle elämän tarkoitus ja toivo. Jeshua otti vapaasti vastaan hänen huolenpitonsa, koska tiesi sen ilahduttavan häntä.

Kuolemanvarjonmaan pimeyteen loisti valo, Jeshua. Illan tultua sapatti päättyi ja suuri joukko ihmisiä vieraili Sirionin luona. He halusivat Jeshuan parantavan heidän sairaansa ja ajavan ulos pahat henget niiden riivaamista. Syy, miksi he tulivat vasta illalla, oli lainopettajien perinnäissäännoiss ä, niiden mukaan lepopäivänä ei saanut kantaa sairaita eikä parantaa, koska se olisi ollut työn tekemistä. Siksi kansa odotti auringon laskua, josta elfien ajanlaskun mukaan vaihtui vuorokausi, ja tuli vasta sen jälkeen. Jeshua paransi jokaisen panemalla kätensä heidän päälleen.

Seuraavana aamuna ennen auringonnousua Sirion ja Ander poistuivat talosta hiljaa, jotteivät olisi herättäneet yläkerrassa nukkuvaa Jeshuaa. He lähtivät kalaan. Jeshuan parantama anoppi oli noussut heitäkin aiemmin valmistamaan heille eväät. Öinen Harppujärvi kimalteli kuun paisteessa. Rannalla kaksi venettä keinui aalloilla. Toinen oli Sirionin rakas karavelli Osmond ja toinen vanhempi Verkkosen omistama vuokravene. Verkkonen oli jo kahden poikansa kanssa valmiina veneessä.

"Olettepa myöhässä. Lähdemme edeltä soutamaan, tulkaa sitten perässä", he lähtivät liikkeelle.

Sirion ja Ander tekivät valmistelut työmiestens ä kanssa ja lähtivät sitten soutamaan kuutamoon. Saatuttuaan tavanomaiselle apajalleen Osmondin kalastajat laskivat verkkonsa pystysuoraan alas kuin seinäksi. Kun kalat uivat sitä päin, ne jäivät kiinni verkkonsilmiin. Valoisaa aikaan verkon levittämisessä ei ole mieltä, koska kalat näkevät sen, siksi he kalastivat pimeään aikaan.

Mutta miten ollakaan, sinä päivänä he eivät saaneet ainoatakaan kalaa, vaikka he upottivat verkon kuuteen kertaan.

"Onkohan Melkelhemur vihainen?" Ander kysyi.

Lause oli kalastajien sanontatapa silloin, kun eivät saaneet saalista. Melkelhemur oli Harppujärven haltija, hirviö, jonka muinaisesta asti sanottiin asustele van järven keskiosassa. Kenelläkään ei ollut tarkkaa käsitystä, miltä Melkelhemur näytti, mutta monet väittivät nähneensä siitä kuin delfiinin evän. Toiset väittivät jonkun mulkoilleen heitä neljällä silmällä. Tämä hirviö upotti usein Harppujärven halki kulkeneita veneitä, siksi paikalliset kalastajat eivät koskaan menneet järven keskiosaan asti.

Kalastajien sanonta Melkelhemurin viha (lyhyesti sanottuna vain ”viha”) merkitsi sitä, että hirviön vuoksi kalat olivat piiloutuneet jonnekin.

”Ei voi mitään. Noustaan maihin ja huolletaan verkot”, Sirion totesi pettyneenä.

Heidän palatessaan rantaan Verkkonen poikineen oli jo pesemässä verkkoja.

”Eikös vaan, teilläkin oli turha reissu. Tänään Melkelhemur on vihainen”, Verkkonen nauroi karhealla äänellään.

Vanhimpana Verkkonen tiesi paremmin kuin muut, että sellaisena päivänä oli ajan hukkaa jatkaa pyyntiä. Maihinnousun jälkeen oli edessä kuitenkin vaiva, vaikka kalaa ei tullutkaan, verkot piti silti huoltaa kunnolla. Nuori Sirion istuutui kannelle ja alkoi muiden kanssa selvittää verkkoja ja järjestellä työvälineitä.

”Vaikka kalaa ei tullut, niin leviä ja oksia riittää sitäkin enemmän.” Harmissaan Sirion repi niitä irti ja heitti rannalle. Sitä tehtäessä aamu valkeni ja auringon säteet alkoivat lämmittää kalastajien kehoa.

”Kallio!” Etäämpää kuului odottamatta huuto. ”Kallio! Laskisitko veneen vesille?”

Nostettuaan päänsä Sirion näki Jeshuan lähestyvän kaupungin suunnalta, häntä seurasi suuri väkijoukko. Jeshua tuli kalastajien luo, käveli vesi roiskuen Osmondin veneen luo ja nousi siihen. Perässä tullut kansa tunteksi ja hälsäsi rannalla.

”Souda pienen matkan päähän rannasta!” Jeshua pyysi.

Sirion teki niin.

Jeshua puristi märät helmansa kuivaksi ja istuutui veneen perään ja alkoi opettaa kansaa, joka kuunteli tarkkaan. Jeshuan julistus sai kaikki valtaansa.

Puheen päätyttyä Jeshua sanoi Sirionille: ”Sinulla on tosi hyvä vene, soutaisitko vähän selälle päin.” Hän taputti kevyesti veneen laitaa. Se taisi olla puuseppien tapa. He tarkistavat työnsä laadun puuta napauttamalla.

Vene, Sirionin ylpeä mestariteos, oli elfien tapaan koottu puusta käyttämättä nauloja.

”Tämän nimi on Osmond”, Sirion kehaisi.

”Sehän on ensimmäisen tuomarin, tulipuna Osmondin nimi”, Jeshua muisteli. ”Hänen urotyönsä oli, Vesalaakson valloitus ja hän sai siitä palkinnoksi vaimokseen Kelbin tyttären Alfianin. Sen jälkeen Isrian joutui kahdeksaksi vuodeksi Kushanin orjuuteen. Kun kansa etsi apua Jumalalta, Pyhä Henki laskeutui Osmondin ylle. Hän ei vain kukistanut Kushania vaan hankki Isrianille rauhan neljäksikymmeneksi vuodeksi.”

”Sinä tunnet asiat hyvin”, Sirion ihaili jälleen opettajan tietämystä.

Jeshuan sinertävistä silmistä kuvastui merkillinen sävy, kuin hän olisi kaivaten muistellut ennen komaansa.

”Nyt”, Jeshuan ilme palautui hänelle ominaiseen huolettomaan hymyyn. ”Emmekö laskisi hiukan verkkoja.”

Mielessään Sirion oli vähällä räjähtää tällaisesta amatöörimäisyydestä. Opettajalla oli toki paljon tietoa, mutta kalastukseen nähden hän oli maallikko.

”Opettaja, koko yön me olemme tehneet työtä emmekä ole saaneet mitään. Tällaista päivää kutsumme ’vihaksi’. Sitä paitsi auringon noustua verkkojen laskeminen on turhaa, sillä kalat näkevät ne.”

Samalla kuitenkin Sirionin sydämeen levisi jonkinlainen toiveikkuus: ”Mutta sinun käskystäsi minä lasken verkot.” ”Ei nyt kuitenkaan mitään saa, mutta jospa sittenkin. Surkeaa, jos joudun uudelleen pesemään verkot, mutta menköön niin kuin menee.”

Verkkoa pidellen Sirion antoi määräyksen työmiehille.

”Tuntui miltä tuntui, riittää, kun koetatte”, Jeshua mutisi hiljaa kuin itsekseen.

”Mitä?”

Verkossa tuntui valtaisa vastaveto. Niin voimakasta hän ei ollut koskaan aiemmin kokenut. Häätäisesti kalastajat alkoivat vetää verkkoja ylös. Ne eivät nousseet. Verkot olivat repeämisillään. Anderin silmät olivat selällänsä.

”Hei! Tulkaa auttamaan! Pian, pian!” Sirion huusi täysin palkein rannan suuntaan.

Verkkosen venekunta lähti kiireesti apuun. Kun he saapuivat, yhteisvoimin kalastajat onnistuivat kiskomaan verkot ylös. Taas ja taas, verkkoon jääneitä muhkeita kaloja nousi rivissä. Lyhyessä ajassa he saivat molemmat veneet niin täyteen kalaa, että ne olivat uppoamaisillaan.

Sirionia pelotti. 'Kuka oikein on tämä, joka saa kalaa, niin kuin tahtoo?' Vedettyään verkot Sirion heittäytyi Jeshuan jalkoihin. Lopultakin hän tajusi, millaisen henkilön kanssa hän oli siihen asti saanut olla. Jeshuan äidin Mariamin kertoma oli totta.

"Mene pois minun luotani, Herra, sillä minä olen syntinen mies." Sirion särkyi. Hän suuntasi sanansa Jumalalle. Myös veli Ander ja toisessa veneessä olleet Verkkosen kaksi poikaa polvistuivat. Verkkoselta suu jäi auki ja muut työmiehet vapisivat.

Järven pintaa puhalsi tuulen vire. Jeshuan matala mutta lempeä ääni kaikui: "Älä pelkää, Kallio. Tästedes sinä saat saaliiksesi ihmisiä."

Tämän tapauksen jälkeen Sirion ja Ander sekä Verkkosen kaksi poikaa Aran ja Ivor jättivät kalastuksen ja lähtivät Jeshuan kanssa suorittamaan julistustyötä. Ihmisten kalastus oli heidän uusi ammattinsa.

Kun Sirion kertoi asian vaimolleen Marinelle, tämä vain nyökkäsi sanaa sanomatta. Ei Marinel voinut täysin hyväksyä sitä, mutta ei voinut kieltääkään. Ei sille voinut mitään. Hänen ei ollut kovinkaan helppo pysyä miehensä oikullisten toimenpiteiden mukana.

'Ajan mittaan Marinel kyllä ymmärtää.' Syyllisyyttä kokien Sirion suoristi selkänsä ja jätti vaimonsa Jumalan haltuun.

Sirion huomasi itsessään tapahtuneen suuren muutoksen esimerkiksi suhteessaan kalastukseen. Ennen näkemättömän suuren kalansaaliin nähtyään, hänen mielenkiintonsa ei kohdistunutkaan siitä saatavaan hintaan, vaan Jeshuan suuruuteen. Aikaisemmin saadessaan kalaparven, hän oli ajatellut vain rahaa, mutta nyt hän näki siinä Jumalan kirkkauden. Hänen sydämensä täytti tietoisuus siitä, että Isrianin kuninkaaksi ja myös hänen omaksi opettajakseen oli tullut juuri tuollainen valtava persoona.

Pohjoisalueen julistusmatka alkoi. Sirion iloitsi suuresti saadessaan Jeshuan kanssa kuuluttaa Jumalan kuningaskunnan tuloa. Koko sydäimestään hän antautui työhön. Kun Jumalan kuningaskunta saapuisi, hän haluaisi palvella kuninkaan oikeana kätenä. Tämä ajatus pyöri hänen mielessään.

Jeshua kiersi Pohjoisen kyliä ja kaupunkeja julistamassa ja parantamassa sairaita. Kalatalonkylän kauppiaan poika Filante ja Galunin kaupungin miittelias Nahamon liittyivät mukaan opetustyöhön. Jeshuan toiminta kasvoi päivä päivältä. Kuolemanvarjonmaahan loisti valo. Pohjoisen elfit saivat omin silmin nähdä sen. Jumalan kuningaskunta olisi pian toteutumassa ja sen kuningas käveli heidän keskellään.

16. Veronkantaja Levmat

Valkolilja keinui tuulessa. Mutta se ei kukkinut maan pinnalla, vaan sitä piti kädessään karkeatekoinen mies.

”Luulin tosiaankin, että sinä kuolit silloin”, Varjo heitti kädessään olevalla liljalla edessään kävelevää Mäyrää.

”Olen pahoillani, että tuotin sinulle pettymyksen”, Mäyrä vitsaili ja yritti heilauttaa molemmat kätensä ilmaan, mutta tosi asiassa vain vasen käsi nousi.

Varjon ilme oli synkkä. Kastajan pelastusoperaatiossa epäonnistuneilla sisseillä ei ollut muuta paikkaa, minne mennä kuin vastarintaliikkeen tukikohta. Heitä odotti surkein mahdollinen kohtelu. Kaksi kertaa tehtävässään epäonnistunut Varjo oli menettänyt täysin johtajien luottamuksen ja oikean kätensä menettäneeseen Mäyrään suhtauduttiin kuin loiseen.

He kävelivät vaitonaisina Jättiläisenpäähän kaiverrettua käytävää. Lopulta he saapuivat luolaston perukassa sijaitsevaan komentopaikkaan. Päänsä kaljuiksi ajaneet kaksi tiukkaa johtajaa ottivat heidät kylmästi vastaan.

”Olen vihdoinkin keksinyt tehtävän, joka teiltäkin onnistuu”, vanhempi veli aloitti ivallisesti. ”En enää sano, ettette saa epäonnistua, tehkää se valmiina kuolemaan. Muussa tapauksessa teidän ei tarvitse tulla takaisin”, häränkasvoinen puhisi.

Varjo ei kyennyt sanomaan mitään.

”Onneksi on vielä toinenkin profeetta”, sanoi nuorempi veli, jolla oli käärmeen viekkaat silmät. ”Jeshua niminen mies. Olette kai kuulleet.”

Mäyrän korvat nytkähtivät.

”Kyllä tietenkä”, Varjo vastasi. ”Pohjoisen kaupungeissa ja kylissä siitä profeetasta puhutaan.”

”Käytämme sitä miestä hyväksemme kapinan nostattamiseen”, nuorempi veli päästi kurkustaan kyykäärmeen sihinän. ”Pohjoisessa kansa odottaa Jumalan kuningaskunnan pystyttämistä. Onko tuo mies sopiva kuninkaaksi, on eri asia, mutta odotukset ovat korkealla. Jos nyt kohotamme kapinalipun Roodista vastaan, elfit nostattavat vaikka väkisin tuon miehen hyökkäämään Pyhään kaupunkiin. Meidän ei tarvitse muuta kuin antaa hiukan työntöapua, tilanne on jo valmis.”

Varjo ja Mäyrä nyökkäsivät.

”Miten on tuon kätesi laita?” Käärmemäinen johtaja osoitti Mäyrän oikeaa kättä. ”Eikö sitä enää voi liikuttaa? Entä tarttua miekkaan?”

”Niin”, Mäyrä vastasi. ”Tämä käsi ei toimi, onneksi se jäi kiinni ruumiiseen.”

”Sepä ikävä”, käärmemäinen johtaja sääli. Mutta hänen viekkautensa löysi asialle käyttöä. ”Jeshuaksi sanottu mies harjoittaa parantamista. Ehkäpä sinunkin kätesi vielä tulee käyttökuntoon.”

Mäyrä katseli vaieten luolan perukan pimeyttä.

Tuli kesä. Pohjoisen kaupungeja ja kyliä opettamassa kiertänyt Jeshua ja hänen kuusi oppilastaan - nimitäin Sirion ja Ander, Aran ja Ivor, Filante ja Nahamon - palasivat Lohtulan kaupunkiin. Sinne johtavalla tiellä oli paljon kulkijoita. Matkaajien kasvot loistivat auringon valossa ja mielialat olivat korkealla. Mutta oli yksi poikkeuskin.

Kaupungin porttikaaren varjoon asetetulla tuolilla istui eräs elfi, jota painoi toivottomuus. Hän oli veronkantaja Levmat. Hän tarkkaili huolellisesti ohikulkijoita. Hän pyrki selvittämään, oliko heidän joukossaan muilta paikkakunnilta tulijoita, joilta hän aikoi kerätä läpikulkutullia.

Kun Jeshuan seurue oli kulkemassa ohi, veronkantaja Levmat katseli heitä epäluuloisesti. Heti kun hän huomasi, etteivät he olleet kauppiaita, hänen mielenkiintonsa katosi. Hän ei välittänyt niistä, joilta ei saisi tullia. Hän sormeili hermostuneena tilikirjaansa ja seurasi katseellaan jälleen vilkkaaksi käynnyttä liikennettä.

Joka päivä veronkantaja Levmat istui samassa paikassa. Aina hänet ohittaessaan Sirionin olisi mieli tehnyt sylkäistä häntä. Vaikka Levmat oli Jumalan kuningaskunnan, Isrianin elfi, silti hänestä oli tullut humanojen kätyri, joka keräsi omilta heimolaisiltaan raskaita veroja. 'Mahtaako olla Jumalan kuningaskuntaan sopimattomampaa kuin hän?' Sirion kulki portin läpi rukoillen, että Jumala antaisi oikeudenmukaisen tuomionsa kohdata Levmatia.

"Nyt sitten me menemme vähäksi aikaa kotiin katsomaan isäämme", Verkkosen pojat Aran ja Ivor ilmoittivat saavuttuaan kaupunkiin. "Kerro taas, kun lähdetään matkaan." He juoksivat kotiaan kohti.

Sirion ja Anderkin palasivat kotiinsa ja ottivat muut mukaansa. He päättivät viipyä siellä jonkin aikaa.

"Hei, tervetuloa!" hymyilevä anoppi toivotti tulijat taloon. "Käykää sisään! Valmistan teille aterian pian."

"Suurkiitokset", kauppiaan poika Filante kiitti kohteliaasti.

"Älkää nähkö liikaa vaivaa", Nahamon lisäsi. "Riittää, kun pääsemme sateen suojaan."

"Ei teidän nuorten tarvitse huolehtia tuolla tavalla", anoppi hymyili. "Teette minut onnelliseksi, kun syötte ja juotte. Eikö niin Jeshua."

Jeshua vastasi hymyllä.

Kun he asettuivat vierashuoneen pöydän ääreen, lounaan valmistus alkoi välittömästi. Toisin kuin vieraanvarainen anoppi, Marinel oli huonolla tuulella, mikä oli ymmärrettävää, kun hänen miehensä ei kalastanut vaan kiersi kaupunkeja ja kyliä. Hänen silmänsä kertoivat, että hän oli viettänyt monta huolten täyttämää päivää, kun he olivat ilman tuloja.

Sillä aikaa kun Jeshua ja muut oppilaat juttelivat vierashuoneessa, Sirion meni Marinelin luokse ja kysyi arastellen: "Riittävätkö rahat?"

"Jopas, minulle on kunnia, että Pelastaja Messiaan oppilaskin on sellaisesta kiinnostunut." Marinel vastasi hyvin sarkastisesti, sanat riittivät masentamaan Sirionin.

"Kyllä, riittävät toistaiseksi", Marinel sanoi keskeyttämättä ruoan valmistusta. "Siitä asti, kun sinä lopetit työnteon, olen kaikin voimin vähentänyt menoja. Jokapäiväinen huoleni on, miten selviämme jatkossa."

Sirionin vatsaa kivisti. Hänhän oli syy vaimon taakkaan. Hän oli odottanut, että Marinel olisi rauhoittunut opittuaan tuntemaan opettajan. 'Miten hänkin voisi ymmärtää? Jeshuahan on oikea Pelastaja. Hänen palvelemisensa oli oikein ja tuotti iloa. Niin, eikö meidän elfien tehtävä olekin palvella Pelastaja Messiaasta.' Miettiessään sitä Sirionia alkoi suututtaa. 'Sitä paitsi, minäkö muka en tee mitään?' Hänen mieleensä nousi selityksiä yksi toisensa jälkeen, kuin pato olisi murtunut. 'Ei pidä paikkaansa, etten tekisi mitään. Pikemminkin teen arvokkaampaa työtä kuin ennen. Sitä paitsi Jeshua voi tarvittaessa nostattaa valtaisan määrän kaloja ja täyttää tarpeemme. Miksi ihmeessä pitää kaiken aikaa vain murehtia? Eikö hän parantanut kuolemaisillaan olleen anopinkin. Eikö Marinel muista yhtään, mitä me olemme Jeshualta tähän mennessä saaneet.'

Mutta Sirion muisti, että jos hän avaisi suunsa, siitä syntyisi varmasti suukopu. Siksi hän sulki sen tiukasti. 'Aiheutan kyllä vaivaa. Vielä vähän kärsivällisyyttä. Pohjoisessa ei ole enää ketään, joka ei tunne opettajaa. Jopa Pyhän kaupunginkin puheenaihe on opettaja. Jumalan kuningaskunta on tosi lähellä.'

Hänen olisi ehkä ollut hyvä kertoa kaikki tämä. Mutta Sirionin voimavarat eivät riittäneet siihen. Töin ja tuskin hän sai pidetyksi suunsa kiinni. Puristaen huulensa tiukasti yhteen ja alakuloisena hän palasi vierashuoneeseen, jossa Jeshua oli.

Sinä iltayönä saapui odottamaton vieras, joka pyrki välttelemään nähdyksi tulemistä, ritari Felamir perheineen. Jeshuaan uskova upseeri toi mukanaan vaimonsa ja poikansa. Sirion kutsui heidät sisälle vierashuoneeseen. Siellä Jeshua oli keskustelemassa Filanten ja Nahamonen kanssa Isrianin historiasta.

"Opettaja, näyttää siltä, että on tulossa vieraita", keskustelua viereltä seurannut Ander keskeytti.

"Tässä on ritari Felamir", Sirioin esitteli aatelisen. "Katso, hän on se, joka tuli Galunin kaupunkiin pyytämään sinulta poikansa paranemista."

"Herra, me tulimme kiittämään sinua ja ylistämään Jumalaa", Felamir lausui. "Suo meille anteeksi, että tulimme näin myöhään huomiota vältellen", Herdof puolueen jäsen kumarsi syvään.

Jeshua nyökkäsi ja pyysi heitä istuutumaan. Kolmihenkinen perhe asettui Jeshuaa vastapäätä.

"Tässä on vaimoni Josanna", Felamir esitteli puolisonsa, joka näytti älykkäältä ja arvokkaalta naiselta.

"Nimeni on Josanna", puoliso tervehti. "On suuri kunnia saada tavata poikamme parantaja. Sinä olet todellakin Pelastaja Messias. Uskomme, että olet meidän kuninkaamme."

"Tässä on se poikamme", Felamir osoitti vierellään istuvaa nuorukaista.

"Kiitos siitä, mitä silloin teit", nuorukainen lausui jännittyneenä. "Sinun ansiostasi minä..."

"Näytät aivan terveeltä", Jeshua jutteli tuttavallisesti ensi kertaa tapaamalleen nuorukaiselle. "Ei sinun tarvitse jännittää, olemmehan jo ystäviä?"

Parannettu poika vastasi iloisesti hymyillen: "Kyllä."

Alkujännitys laukesi. Kokoontuneet elfit joivat minttuteetä ja nauttivat hauskaa juttelusta. Ajoittain anoppi toi lisää juotavaa ja osallistui keskusteluun, mutta Marinel ei näyttäytynyt.

Kun tuli paluun aika, Herdofin ratsusotilaan ilme kiristyi ja hän varoitti: "Ole varovainen Turinder nimisen lainoppineen suhteen. Se mies pitää elämäntehtäväänään raastaa ja vangita niitä, jotka vastustavat lainoppineiden opetuksia. Mies on lähtenyt Pyhästä kaupungista ottamaan selvää sinusta ja on saapumassa tänne Pohjoisosaan."

Kolme päivää myöhemmin alkoi hiipien se, mistä Jeshuaa varoitettiin.

Kun oli levinnyt tieto Jeshuan palaamisesta kaupunkiin, Sirionin kotiin alkoi tulvia ihmisiä. Vierashuone täyttyi ja oven ulkopuolellekin ahtautui väkeä. Jeshua opetti kansaa ja paransi sairaita. Sirionin talo oli kuin synagoga konsanaan. Ihmiset kuuntelivat Jeshuaa ilolla ja parannetut kiittivät häntä sydämensä pohjasta.

Silloin tapahtui välikohtaus. Täyteen ahtautuneen vierashuoneen hämärään tunkeutui yhtäkkiä valonsade. Ihmiset katsoivat heti ylös kattoon. Siihen avautui aukko, josta aurinko tunkeutui sisään. Joku purki kattolevyjä.

Sirionin veri kiehahhti. "Mitä ihmettä ne oikein tekevät toisen talolle!"

Sitten katon aukosta laskeutui hitaasti köysien varassa vuode, jolla makasi mies. Tämän niska ja sormenpäät olivat krampin vääristämät. Ihmiset ymmärsivät, että toispuolisesti halvaantunut halusi parantua ja siksi häntä laskettiin alas. Oven suu oli niin tungoksen täyttämä, että sitä kautta he eivät voineet päästä sisään. Jeshuaan uskovat toverit huolehtivat hellästi halvatusta. He laskivat hänet katon aukosta suoraan Jeshuan eteen. Sitten neljän miehen kasvot kurkistivat katon aukosta. He vetosivat Jeshuaan.

"Herra, vapauta ystävämme. Jos vain tahdot, hän paranee."

Kun Jeshua näki heidän uskonsa, hän sanoi halvaantuneelle: "Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi."

Ihmiset seurasivat tapahtumaa henkeään pidätellen. Kasvot punaisina elfit odottivat saavansa nähdä Jeshuan suorittaman ihmeen, mutta heidän joukossaan oli muutamia, jotka kylmin ilmein tuijottivat häntä. Nämä miehet erosivat selkeästi muista seuratessaan tapahtumien kulkua oven suusta. Jeshua suuntasi katseensa heihin ja kysyi:

"Miksi te sellaista ajattelette sydämessänne?"

Kaikkien läsnäolijoiden huomio suuntautui miehiin. Nämä jäykistyivät Jeshuan sanoista, sillä ne paljastivat hänen näkevän heidän sydämeensä.

Miehiä oli kolme, he olivat pukeutuneet kullalla kirjailtuihin mustiin viittoihin. Heidän päistään laskeutui samanlaiset kirjaillut pitkät liinat. Keskimäinen johtajan näköinen mies tarkasteli mustan päällynsä takaa kuin haukka. Se, mitä he sydämessään ajattelivat, kuului näin: "Kuinka tämä näin puhuu? Hänhän pilkkaa Jumalaa. Kuka muu kuin Jumala yksin voi antaa syntejä anteeksi?"

Jeshua kysyi heiltä: "Kumpi on helpompaa, sanoa halvaantuneelle: 'Sinun syntisi annetaan anteeksi', vai sanoa: 'Nouse, ota vuoteesi ja kävele'?"

"Tietenkin se, missä riittävät pelkät sanat", Sirion ajatteli. "Jos määräisi miehen kävelemään, mutta hän ei liikahtaisikaan, niin siitä saisi valtavan häpeän päälleen."

Mustaviittaiset eivät vastanneet. Silloin Jeshua kääntyi halvautuneen puoleen. Tämä ei kyennyt liikumaan, vaan katseli katossa olevaa aukkoa.

"Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi", Jeshua käski.

Silloin tapahtui valtava ihme. Oli kuin miestä sitonut taikaköysi olisi katkennut, hän alkoi liikkua ja nousi seisomaan. Hän puristi kätensä nyrkkiin ja avasi sen ikään kuin varmistuakseen kehonsa vapaudesta, kiitti Jeshuaa ja iloitsi yhdessä ystäviensä kanssa. Katolta nousi hullaantunut riemuhuuto.

Parannettu polvistui Jeshuan eteen ja eikä hänen kiittämisestään ollut tulla loppua. Kokoonnut kansa oli hämmästyksissään. Sirionkin unohti kokonaan kattoonsa avatun aukon ja ihaili Jeshuan valtaa. Mutta kaikkein ällistyneimpiä olivat mustaviittaiset miehet. He eivät tienneet, miten suhtautua tapahtuneeseen. Kuin horjuen he pakenivat paikalta.

Aamulla Jeshua käveli Harppujärvellä ja opetti sen rannalla kansaa. Keskipäivällä hän lähetti väen luotaan ja palasi oppilaiseen Lohtulaan. Kaupungin kaariportin luona istui entiseen tapaan veronkantaja Levmat. Mutta hänen silmänsä olivat jotenkin erilaiset kuin ennen, tyhjät kuin kuolleen kalan silmät, aivan ilman toivoa.

Sirion ajatteli kulkea nopeasti ohi niin kuin aina. 'Tällaista miestä en halua edes nähdä.' Mutta nyt se ei käynyt päinsä, sillä Jeshua pysähtyi miehen eteen. Levmat huomasi hänet ja nosti katseensa. Kun hän tajusi, että siinä oli kohuttu Jeshua, hänen silmänsä levähtivät selälleen. Pohjoisosassa ei ollut enää ketään, joka ei tiennyt, kuka Jeshua oli. 'Pelastaja Messiaaksi sanottu mies katselee minua, minua veronkantajaa.' Gilant vapisi pelosta.

Jeshua katsoi kiinteästi häntä ja sanoi sitten vain yhden sanan: "Tule minun kanssani!"

Hämmästyttävää kyllä, silloin Levmat silmät selällään, huulet väristen nyökkäsi kyynelehtien.

'Mistä nyt on kysymys?' Sirion heitti veljensä Anderin suuntaan kysyvän katseen, mutta tämä palautti vain hämmentyneen ilmeen.

Sinä päivänä Levmat lopetti työnsä veronkantajana ja lähti seuraamaan Jeshuaa hänen oppilaanaan. Hän jopa järjesti omassa kodissaan ylenpalttiset pidot Jeshualle. Hän tarjosi runsaan viini ja ruokakestityksen kaikille, jotka vain tulivat mukaan. Ennen niin ahneessa tullimiehessä oli tapahtunut mullistava muutos.

'Mutta veronkantaja on veronkantaja.' Sirion katseli pitopaikkaa viileästi. Olkoon, että se oli avoin kaikille... paikalla istui vain veronkerääjiä ja yleisiä naisia. Lisäksi suureen vierashuoneeseen järjestetyistä pyöreistä pöydistä melkein kaikki olivat tyhjiä. 'Aivan niin kuin oletin', Sirion pudisteli päätään. 'Eiväthän kunnan elfit osallistu veronkantajan järjestämiin juhliin. Pöydissä on vain sellaista porukkaa, jonka kanssa en ole ollut missään tekemisissä.'

Sirionin pöydässä istuivat Jeshua, oppilaat sekä pitojen järjestäjä Levmat. Heidän pöytänsä erosi selkeästi kaikista muista. 'Rehellisesti sanottuna tuntui epämukavalta. Miksi täytyy ateroida tuollaisten tyyppien kanssa?' Sirion katseli vieressä istuvaa Levmatia viileästi. 'Vaikka hän oli jättänyt veronkantajan työnsä ja ryhtynyt oppilaaksi, ei keskinäinen yhteenkuuluvaisuus noin vain synny.' Sirion katsahti arvovalle sävyyntä vastapäätä istuvaa Jeshuaa. Tämä katsoi takaisin. Hänen silmistään näkyi selvästi, että koettelemalla Sirionia, hän pyrki auttamaan tätä eteenpäin. Kyllä Sirionkin tiesi, mitä piti tehdä, ei hänkään voisi jatkuvasti pitää etäisyyttä. Hän huokaisi ja puhutteli Levmatia.

"Minua jäi hiukan vaivaamaan", Sirion rohkaistui aloittamaan. "Mikä sai sinut jättämään veronkantajan työn ja seuraamaan opettajaa?"

Levmat yllättyi, kun häntä puhuteltiin, ja katseli hetken hölmistyneenä Sirionia.

Hiljentyneessä huoneessa kuului vain ruokailuvälineiden kilinää. Tilanne muodostui kiusalliseksi. Kun Sirion oli avaamaisillaan suunsa vaihtaakseen puheen aihetta, silloin Levmat alkoi lopulta kertoa.

"Siksi koska, hän puhutteli minua", Levmat kuiskasi hiljaa. Hänen äänensä kuulosti yllättävän nuorekkaalta. "Synnyin varakkaaseen kotiin ja elimme huoletonta elämää. Vanhempieni kuoltuakin rahaa oli runsaasti. Kaikkeaa kykenimme hankkimaan. Missään ei tarvinnut pihistää. Kukapa haluaisi sellaisesta elämäntavasta luopua tai edes ajatella sellaista. Luonnollisesti minäkin omistauduin vanhempieni tapaan hankkimaan lisää rahaa. Se on yksinkertaista. Niin kuin tiedät, raha kerääntyy sinne, missä sitä jo on."

"Älä puhu pötyä!" Sirionin kasvot jäykistyivät. "Lasketko leikkiä?"

"Totta se on, jopa huvittavassa määrin. Rikkaat pyrkivät lisäämään varallisuuttaan. Kysymys ei ole lainkaan siitä, riittääkö raha vai ei. Kaikkia huolestuttaa, jos rahat vähenevät, myös kaikkein rikkaimpia. Niin oli myös minun laitani. Siksi minuakin riivasi halu lisätä varallisuutta, omistauduin pelkästään sille."

"Sen kyllä ymmärrän", Sirion nyökkäsi. "En ole niin varakas kuin sinä, mutta silloin kun on rahaa, sen väheneminen pelottaa. Tajuan, miltä se tuntuu."

Levmat nyökkäsi. "Ostin humanoilta oikeuden kerätä veroja, sellainen huutokaupataan. Se, joka maksaa eniten Roodikselle, saa veronkantoluvan. Kun sen saa haltuunsa, sitten...", Levmat puisteli päätään. "Sitten saa tehdä, mitä haluaa. Kaikki kerätty vero menee veronkantajan taskuihin. Voi pettää mielin määrin, järjestelmä on sellainen, että raha kertyy sinne, missä sitä on."

Sirion nyökkäsi ymmärtävästi.

Levmat katseli poissa olevan tuntuisesti eteensä. "Saimme runsasta Jumalan siunausta. Muut kadeh-
tivat elämäämme. Oli tulevaisuuden toivo vailla huolia." Jostain syystä hän puhui hyvin surullisena.

Vierashuone oli täynnä hämmästyttävän koristeellisia esineitä, seinille ripustettuja tauluja ja orna-
mentteja, lattialla paksut matot, katosta roikkuva kristallikruunu.

"Mutta kaikki oli vain harhaa", Levmatin äänessä huokui haavekuvien tyhjyyttä. "Eräänä päivänä ka-
ton päällä ollut kultainen tuuliviiri katkesi ja putosi maahan. Sen rautainen kannatin tanko oli ruostunut poikki. Löydettyäni sen jouduin miettimään. Vaikka tuuliviiri oli aitoa kultaa, pyörikö se hauraan alustan
päällä. Pelästyin, minkähän varassa minun elämäni lepää?"

Sirionista tuntui, että hän tajusi, mitä Levmat tarkoitti.

"Rikkaus, seisoin omaisuuteni varassa ja toimin sen mukaan, miten muut minua arvostivat. Minut
valtasi sanomaton toivottomuus. Tuntui, kuin minäkin jonakin päivänä katkeaisin ja putoaisin. Tai ei ole
kysymys pelkästä tunteesta, jokainen ihminen kuolee kerran. Rikkautta ei voi viedä rajan toiselle puolelle.
Se, mitä olin pitänyt siunauksena, rupesi tuntumaan ruosteiselta raudalta. Olin romahtamaisillani ja etsin
epätoivoisesti jotain, mihin tukeutua."

Levmat suuntasi surullisen katseen Sirioniin.

"Ei ollut mitään, mihin nojata. Enää ei ollut kysymys katolta putoamisesta, vaan olin luisumassa epä-
toivon kuiluun. Tiedän kyllä, mitä veronkantajista ajatellaan. Silti valitsin tämän työn maksamalla kor-
kean hinnan." Levmatin kasvoille nousi tuskainen ilme. "Suurin uhrauksin hankittu rikkauteni, halvek-
suntaa ja solvauksia kestäen hankittu elämäni hedelmä..." Lopulta Levmatin silmiin nousivat kyyneleet.

"Mitä merkitystä sillä on?" Poskille alkoi valua. "Ihminen kuolee jonain päivänä. Kukaan ei voi sitä
väistää. Ruumiimme heikkenee, tunteemme kuihtuvat, varmaa vauhtia lähestyy kuolema. Tähän asti yritin
olla ajattelematta sitä."

"Mutta joskus sitä on ajateltava."

Levmat nyökkäsi. "Tajusin, miten sydämessäni on tyhjä aukko, jota ei voi rahalla täyttää. Mitä
enemmän ajattelin, sitä suuremmaksi tuo aukko kasvoi. Lopulta en enää kestänyt tuskaani. Siksi...", Lev-
mat keskeytti raskaan hengityksensä ja tunnusti sitten: "Päätin kuolla."

Sirion tunsu sääliä Levmatia kohtaan. Hän ymmärsi hyvin, miltä tyhjyys tuntui. "Ihmisellä on synty-
mästä asti aukko sydämessään. Miksi olen syntynyt? Mitä tässä maailmassa pitää tehdä? Millainen arvo
minulla on? Mihin joudun kuoltuani? Tuo aukko kasvaa suuremmaksi iän myötä. Onko mitään, joka voisi
tuon aukon täyttää. Se on..."

"Jumalan rakkaus", Sirion mumisi.

Kuullessaan sen Levmat avasi silmänsä selkosen selälleen.

"Niin on. Pelastaja Messiaan seistessä edessäni sieluni huusi: Auta! Pelasta minut tästä tilasta!... Ja
sitten hän sanoi: 'Tule kanssani!' Nuo sanat riittivät täyttämään sydämeni." Levmatin silmistä vuosivat
kyyneleet vuolaana.

Nyt Sirion ymmärsi kaiken. Hänelle siis riitti tuo yksi sana.

Levmat pyyhki kyyneleet hihaansa ja jatkoi: "Siksi halusin esitellä tämän miehen muille minun lail-
lani kärsiville ja järjestin nämä pidot. Halusin edes hiukan käyttää maallista omaisuuttani oikealla tavalla.
Ajattelin, että jos hän on todella Pelastaja Messias, hän kykenee täyttämään kenen tahansa sydämen tyh-
jyyden."

Sirion pani kätensä Levmatin olalle. "Varmasti hän tekee niin. Hän on totisesti Pelastaja Messias."

Silloin heidän selkensä takana olevasta pöydästä, miehet nousivat seisomaan. He olivat ne kolme mustaviittaista, jotka olivat jo jonkin aikaa vakoilleet Jeshuaa. Keskimäinen mies lähestyi Sirionia. ”Väitätkö hänen olevan Pelastaja Messias?”

”Kuka tuo mies oikein on?” Sirion suuntasi kysyvän katseen Levmatiin, joka oli pitojen järjestäjä. Levmat osoitti elein, ettei tuntenut miestä.

Nähdessään sen tämä avasi suunsa: ”Nimeni on Turinder. Olen tullut tänne korkeimman neuvoston lähettämänä tutkijana.” Hän siirsi päästään riippuvaa pitkä liinaa hiukan sivummalle ja näytti kasvonsa, jotka muistuttivat korppikotkaa. Hän oli nuori mies.

”Turinderko?” Kuullessaan miehen nimen Sirionia puistatti. Hänestä hän Felamir oli varoittanut.

”Kysyt, onko siis. Hän on Pelastaja Messias”, Sirion vastasi pelokkaasti.

”Jos niin on, kysyn: Kuinka hän syö ja juo veronkantajien ja syntisten kanssa!” Lainoppinut Turinder vaati vastausta tarkoituksellisen kovalla äänellä, jotta kaikki kuulisivat. Pitopaikan täytti jännittynyt ilma-piiri. Sirion ei osannut vastata.

Silloin Jeshua itse korotti äänensä ja vastasi tutkijan kysymykseen:

”Eivät terveet tarvitse parantajaa vaan sairait. He tarvitsevat apua. Siksi olen heidän vierellään. Jumala etsii laupeutta eikä ulkoisia menoja. Ellet sitä vielä ymmärrä, niin opiskele Raamattu uudelleen. En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita vaan syntisiä.”

Veronkantajien ja yleisten naisten alas painuneet kasvot alkoivat yhtäkkiä loistaa. Heidän joukossaan oli myös sellaisia, jotka katsoivat Jeshuaa kyynelsilmin. Sitä vastoin korkeimman neuvoston tutkijakolmikko suuttui. He nousivat seisomaan ja pudistelivat pölyjä vaatteitaan, kuin olisivat lähdössä sikalasta ja poistuivat pitotalosta.

17. Merimies Mastuon

Veronkantaja Levmatin järjestämissä pidoissa oli eräs toinenkin henkilö, josta oli myös tullut Jeshuan oppilas. Hän oli valtamerilaivan merimies. Hänen nimensä oli Mastuon (elfien kielellä se merkitsee Kaksosta). Miksi vanhemmat olivat antaneet hänelle sellaisen nimen, on epäselvää. Kerron nyt, miten Mastuonista tuli Jeshuan oppilas.

Kuukautta ennen pitoja hän oli vielä Länsimerellä työskentelevä tavallinen merimies.

”Hei, Mastuon. Vihdoinkin Kuninkaankaupunki tuli näkyviin”, Pyrstöksi kutsuttu auringon ruskettama elfi huusi. Kuninkaan kaupunki oli Eteläosan vilkkain satamakaupunki.

Kantta kiillottanut Mastuon nousi seisomaan, venytti voimakkaasti selkäänsä ja katseli vielä kaukana näkyvää kaupunkia mieli iloisena, että vihdoinkin pääsisi vapaaksi raskaasta työstään. Vaikka hän kävi vasta kolmatta kymmenettä, hänellä oli vanhan miehen ahavoituneet ja tummahkot kasvot. Niiden poikki kulki ohimolta leukaan viistosti miekan haavan arpi.

Hän oli työskennellyt pitkään kaluuni laivalla. Nyt hän oli palaamassa meren toisella puolella sijaitsevasta Ihannekaupungista elfien maahan. Matka oli kestänyt jo yksitoista päivää. Laiva kuljetti viljaa ja viinejä Länsimerellä. Joka kerta satamasta lähtiessä siihen palkattiin joutilaita merimiehiä, jotka joutuivat tekemään rankkaa työtä pienellä palkalla. Edestakaisen matkan aikana he joutuivat tekemään kaikenlaista kuten kannen kiillottamista, lastin purkamista ja lastausta.

”Kun päästään satamaan, mennään ottamaan ilo irti ryypäämällä dowafien paloviinaa”, Pyrstö tokaisi.

”Se taitaa olla turhan kallista”, Mastuon väänsi irvistyksen. ”Niin tuhlaamme heti rahamme loppuun. Siitä paheesta emme kuitenkaan pääse irti.”

Miehet nauraa höröttivät. Asia oli, niin kuin Mastuon sanoi. Iloissaan siitä, että pääsivät vapaaksi raskaasta työstä, merimiehet tuhlasivat aina palkkansa nopeasti maihin tultuaan.

”Niin kai se on. Mutta voin kertoa sinulle hieno suunnitelman omaisuuden ansaitsemiseksi.” Naurettuaan aikansa Pyrstö laski ääntään ja kuiskasi: ”Etkö sinäkin lähtisi mukaan?”

”Toki lähden, jos kyseessä on tosiaankin hyvä juttu”, Mastuon lupasi. ”Merirosvoksi en enää lähde, siinä hommassa elämän pituuskaan ei riitä, vaikka se jatkuisi loputtomiin.” Puhuessaan hän sipaisi kasvojensa suurta arpea.

”Nyt ei ole kyse merirosvoudesta. Paljon turvallisempi ja varmempi tapa tienata paljon.”

”Turvallinen ja varma tapa netota?” Mastuon höristi hiukan korviaan.

”Niin, Mastuon, tiedätkö, että veronkantajien keräämät verorahat laivataan Kuninkaankaupungista vietäväksi Roodiksen emämaahan.”

”Tiedän toki. Mutta luuletko, että hyökkäisin sellaiseen laivaan, joka on täynnä sotilaita. Sitä paitsi, Pyrstö, enkö juuri sanonut, että en enää ryhdy merirosvoksi.”

”Kuule, Mastuon. Nyt on kyse laivasta, joka pian satamasta lähdettyään kaatui myrskyssä ja upposi. Joten...”

”Tarkoitat siis, että se nostettaisiin ylös”, Mastuon silmät kirkastuivat heti.

”Juuri niin. Nyt alkavat olla kaverit koossa.”

”Onko uppoamispaikka selvillä?”

”Juuri se on ongelma. Tietenkin Roodiksen tyypit lähtivät merelle naaraamaan sitä tosissaan. Mutta loppujen lopuksi eivät hylkyä löytäneet. Ei ole epäilystäkään siitä, että laiva upposi, sillä etsinnän ensimmäisenä päivänä laivan miehistön ruumiita nousi pintaan.”

”Miten sitten luulet löytäväsi sen?”

”Sepä se. Itse asiassa yksi laivan matsuusi jäi henkiin. Laudankappaleesta kiinni pitäen hän viimeisin voimin ui rantaan. Järkevänä tyyppinä hän teki tarkkoja havaintoja uppoamishetken tähtien asennosta ja saarien sijainnista.

”En kyllä heti usko, ennen kuin näen”, Mastuon epäili. Mutta hänen silmänsä torkahtivat jo näkemään unta kullasta.

Saavuttuaan Kuninkaankaupunkiin, Pyrstö alkoi puhua asiasta uudestaan.

”Tarkoituksemme on lähteä kahden viikon kuluttua. Jos haluat tulla porukkaan mukaan, niin tule Viherpapukaijan kapakkaan. Siellä keräämme takuutalletukset.”

”Takuutalletus?” Mastuon katsoi epäluuloisesti Pyrstöä.

”Tietenkin!” Pyrstö sanoi. ”On sovittava, miten voitot jaetaan. Aarteen nostamiseen tarvitaan niin monta venettä, että kaikki miehet mahtuvat mukaan, verkkoja ja kaikenlaista muuta. Sitä paitsi kaiken varalta, siis kaiken varalta, jos hylkyä ei kuitenkaan löytyisi, tarvitaan takuu. Matruusi, joka tietää uppoamispaikan, antaa meille tiedot siitä tuota rahaa vastaan.”

”Tarkoittaako se, että tuo matruusi saa rahat löytyi hylkyä tai ei”, Mastuon sylkäisi sataman kiveykselle.

”Ei sille mitään mahda. Ellemme toimi näin, hän aikaa myöten etsii itse aarteen. Vastineeksi siitä, että hän jakaa sen monen kanssa, hän saa kaiken varalta takuurahamme.”

”Entä kuinka paljon hän kynii meiltä?”

”Kolmekymmentä hopearahaa”, Pyrstö naurahti vihjaavasti.

”Sehän on epäonnen luku. Eikös se ole kuolleen orjan hinta”, Mastuon sylkäisi vielä kerran.

”Eikös se ole luku, joka sopii juuri meille? Mutta en pakota sinua. Tee itse päätöksesi.” Pyrstö lähti ja katosi kaupungin kujille.

Raju merituuli ravisteli viherpapukaijan muotoista kapakan mainoskylttiä. Mastuon työnsi oven auki ja meni sisälle hämärään. Hyllyn paikan tietävä matruusi ei ollut elfi vaan humano, hänellä oli musta parta ja hänen päässään oli ryppyinen kolmion muotoinen hattu. Kapakan perukan pimeydessä hän keräsi merimiehiltä takuurahoja.

Loppujen lopuksi Mastuonkin päätti lähteä mukaan suunnitelmaan. Hän maksoi lähes kaiken edellisellä laivamatkalla ansaitsemansa rahat miehelle ja löi sopimuksen merkiksi kättä päälle.

”Sano minua Robertiksi”, matruusi esittäytyi.

Robert esitteli Mastuonille kaikki mukaan tulijat. Heitä oli yhteensä viisitoista. Noin puolet oli humanoja ja toinen puoli elfejä. Tuttuja heistä oli ainoastaan ahavoitunut Pyrstö.

”Arvasin, että tulisit”, Pyrstö kehaisi. ”Eihän sinulla ollut mitään syytä olla tarttumatta tilaisuuteen netota isot rahat.”

”Niinpä kai, kun sinä vanha kaverini kerroit, niin tulin mukaan”, Mastuon raapi päätään.

Päivät ennen lähtöä varustauduttiin aarteen nostamiseen ostamalla veneitä ja verkkoja. Epäilevä Mastuon seurasi tarkkaan Robertia, ettei hän lähtisi karkuun takuurahat mukanaan, mutta mitään siihen viittaavaa ei ollut havaittavissa. Robert teki työtä muiden kanssa.

”Tiedätkö profeetta Jonekun?”

Eräänä iltana Pyrstö kysäisi Viherpapukaijaan kokoontuneilta kavereiltaan. Elfit virnistelivät tietäväisinä, mutta humanot eivät näyttäneet tietävän mitään.

”Mikä se sellainen profeetta Joneku on?” Robert kysyi partaansa sukien.

”No, se on meidän Raamatussamme esiintyvä hauska heppu”, Pyrstö selosti siemaisten lasillisen viinaa. ”Koska tarina liittyy vähän teihin seiloreihinkin, niin ajattelin kertoa sen.”

Merimiehet pitivät tarinoista ja kaikki innostuvat heti kuuntelemaan.

”Joneku toimi profeettana 700 vuotta sitten. Elfien kielellä hänen nimensä merkitsee kyyhkystä. Jumala lähetti hänet dowafien pääkaupunkiin Kultajolle.”

”Minkä vuoksi?” Robert kysyi.

”Vaatimaan asukkaita tekemään parannuksen. He elivät aivan hirveässä pahuudessa. Mutta Jumalan on laupias, hän ei halua hävittää dowafejakaan. Siksi hän lähetti profeetta Jonekun heidän luokseen kehottamaan heitä parannukseen.”

”Mutta hänpä ei lähtenytkään”, Mastuon keskeytti. Kaikille elfeille tarina oli tuttu.

”Aivan niin”, Pyrstö nyökkäsi. ”Joneku tiesi, että Jumala oli armahtava. Siksi hän arveli, että Jumala muuttaisi mielensä eikä tuomitsisikaan dowafeja, jos he kääntyisivät. Se inhotti Jonekua.”

Humanot nyökkäsivät. Kaikki tiesivät, kuinka huonoissa väleissä elfit ja dowafit olivat keskenään.

”Niin ollen Joneku nousi laivaan, joka lähti päinvastaiseen suuntaan. Hän pakeni Jumalaa. Mutta laiva joutui rajuun myrskyyn ja oli vähällä uppota.”

Rajuilmoja kokeneita merimiehiä puistatti, erityisesti Robertia, joka oli juuri äsken kokenut merihädän.

”Matruusit heittivät laivan lastin mereen ja rukoilivat epätoivoisesti apua jumaliltaan. Sitten he löysivät ruumasta kaikessa rauhassa nukkuvan Jonekun, herättivät hänet ja vaativat häntäkin rukoilemaan omaa Jumalaansa. Mutta myrsky ei laantunut. Silloin he rupesivat etsimään syyllistä, jonka vuoksi Jumalan viha oli kohdannut heitä.

Kolmiolakkinen Robert sylkäisi.

”Merimiehet kokoontuivat ja heittivät arpaa, se osui Jonekuun. Alistuneena Joneku paljasti, kuka hän oli ja millä matkalla hän oli, ja käski muita heittämään hänet mereen, mutta se kuulosti merimiehistä vastenmieliseltä. Siksi he yrittivät vielä kaikin voimin ohjata laivaa rantaan. Mutta eivät onnistuneet. Kun muu ei auttanut, he jättivät asian Jumalalle ja heittivät Jonekun mereen. Silloin myrsky asettui.”

Kuulijat puistelivat päätään. He eivät haluaisi sellaista kokea.

”Miten sen profeetan sitten kävi?” Yksi porukasta kysyi kuullakseen jatkon.

”Siis mitäkö Jonekulle tapahtui?” Pyrstö nyökkäsi tärkeillen kolmesti. ”Jumala järjesti valtavan kalan ja pelasti Jonekun antamalla sen nielaista hänet. Hän oli kolme päivää kalan vatsassa. Sitten Jumala antoi kalan sylkäistä Jonekun kuivalle maalle, niinpä hän lähti vastahakoisesti Kultajoenkaupunkiin julistamaan dowafeille Jumalan tuomiota.”

”Häh, onko muka sellaisia kaloja?” Äskeinen merimies kysyi, mutta Pyrstö ei vastannut mitään.

”Miten sitten dowafeille kävi?” Pyrstö palasi tarinaan ja seurasi katseellaan kuulijoiden ilmeitä.

Elfit, jotka tiesivät jatkon, hymähtivät, mutta humanot puistelivat päätään.

”Yllättävää kyllä he kääntyivät ja tekivät parannuksen. Sitä taas Joneku ei ollut osannut kuvitellaan. Hän ei voinut hyväksyä sitä, vaan hän asettui jonkun matkan päähän seuraamaan, mitä kaupungille tapahtuisi, mutta mitään ei tapahtunut. Autiomaassa aurinko paistoi Jonekun päähän niin kuumasti, että hän oli kuolemaisillaan. Silloin Jumala kasvatti yhdessä yössä risiinikasvin ja pelasti hänet toistamiseen. Saatuaan varjon Joneku rauhoittui, mutta nyt Jumala antoikin sen kuihtua nopeasti. Silloin Joneku raivos-tui Jumalalle sanoen, että hänen olisi parempi kuolla. Silloin Jumala vastasi: ’Sinä säälit risiinipensasta, joka yhden yön lapsena syntyi. Enkö minä sitten rakastaisi enemmän noita yli 100 000 ihmistä.’ Ymmärrätkö?”

Humanot hämmentyivät.

”Jumala siis haluaa kaikkien pelastuvan”, Pyrstö vakuutti. ”Tajuatteko, kaikkien eikä vain elfien, myös dowafien ja humanojen, eikä vain hyvien vaan myös pahojen. Eikö se ole ihmeellistä?”

Kaikki nyökkäsivät paitsi yksi, jolla oli ehkä epäilyksensä. Hän kysyi: ”Mutta eikö hän alussa uhanut hukuttaa kaupungin? Jäi vähän vaivaamaan. Jos kerran Jumala on pahoilleen armahtava, miksi hän ei antanut dowafien elää niin kuin heitä huvitti. Eikö tuhoamisella uhkaaminen ole pelottelua?”

”Minä en kyllä haluaisi maailmaa, jonka Jumala jättäisi oman onnensa nojaan.” Mastuon keskeytti. ”Se olisi hirvittävä päivä, jos Jumalan oikeudenmukaisuus poistettaisiin maailmasta.” Sen sanottuaan Mastuon tilasi lisää viinaa.

Muutaman päivän kuluttua koitti lähdön hetki. Aamusta alkaen ilma oli kaunis. Lokit kiertelivät vilkkaasti sataman yllä. Lopulliseen porukkaan tuli mukaan kahdeksantoista henkeä, kaikki merimiehiä. Veneitä oli neljä, kuhunkin nousi neljästä viiteen miestä. Robert anto merkin ja he soutivat merelle.

Matka kohteeseen sujui hyvin. Kun saavuttiin Robertin arvioimaan paikkaan, miehet jakautuivat kahden veneen pareiksi, laskivat verkot ja aloittivat naarauksen. Uppoamispaikka voitaisiin määrittää, jos laivan masto tai hylyn osa tarttuisi verkkoon. Mitään sellaista ei niihin jäänyt, kun ne nostettiin.

"Täytyy vain yrittää kärsivällisesti", Robert rohkaisi. "Turha toivoa, että se löytyisi ensimmäisenä päivän. Parempi, että hauskan pito jatkuu pidempään."

"Niinpä tietenkin!" Pyrstö säesti kovalla äänellä.

Mastuon ja muu miehistö vastasivat hurraa huudolla.

Kerta toisensa jälkeen he laskivat verkot, naarasivat ja nostivat ne taas ylös. Samalla kukin merimiehistä uneksi siitä, miten hän käyttäisi löytyvät kultarahat. Niin päättyi ensimmäinen päivä. Miehet nukkui-
vat hyvin yönsä nähden unta itsestään rikkaina. Aamulla kaikki kahdeksantoista soutivat taas aarte-
etsintään. Robertin osoittamalla paikalla merimiehet laskivat verkot. Mastuon varmisti mantereen ja saar-
ten sijainnin perusteella, että he olivat samalla alueella kuin edellisenäkin päivänä. Robert ei näyttänyt va-
lehtelevan.

"Hei, älkää turhaan huolehtiko", Robert kohotti porukan mielialaa. "Olemme suunnilleen oikealla paikalla, ennemmin tai myöhemmin hylän masto tarttuu verkkoon. Jos haluatte, voitte myös sukella. Laivan varjo saattaa osua silmiinne."

Koska oli vielä keinoja, joita he eivät olleet kokeilleet, merimiehet eivät menettäneet toivoaan seu-
raavaan aamuun asti.

Kolmannen päivän aamuna Robert oli kadonnut. Loput seitsemäntoista olivat raivoissaan. He ko-
koontuivat maihin vedettyjen veneiden luo ja purkivat suuttumustaan.

"Tuo lurjus! Hän livisti takuurahat mukanaan. Hän petti meidät", Mastuon heitti kouraansa kaapiman hiekan venettä päin.

"Alun perinkin rahat olivat tuon kelmin", Pyrstö totesi synkkänä. "Näin tässä kävi, mutta yritetään tällä porukalla."

"Älä puhu pötyä!" muut merimiehet panivat vastaan. "Meidät on petetty. Ei siellä mitään aarretta ole."

Porukka vaikenä. Kaikki miettivät sitä, oliko meren pohjassa lainkaan haaksirikkolaivaa.

"Minä luulen...", hetken kuluttua Pyrstö katkaisi hiljaisuuden. "Eiköhän sittenkin Robert puhunut totta."

"Ei pidä paikkaansa", muutamat huusivat.

"Kunnetkaahan nyt, ettemme vain kärsisi tappiota", Pyrstö tynnytteli raivostuneita miehiä ajattele-
maan järkevästi. "Miksi tyyppi ei livahtanut pois heti ensimmäisenä päivän, jos hän olisi puhunut valetta? Tai pikemminkin miksi hän ei paennut ennen kuin ostimme veneet, niin hän olisi voittanut vielä enem-
män? Miksi hän ei tehnyt niin?"

"Koska me vahdimme häntä", Mastuon sanoi.

"Ehkä niinkin", Pyrstö sanoi. "Mutta kuitenkin hän tuli kahtena päivänä mukaamme. Lisäksi minun havaintoni mukaan molemmilla kerroilla paikka oli sama. Hänen olisi halunnut löytää aarteen."

"Miksi hän sitten lähti karkuun?" Eräs toinen merimies kysyi.

"Ehkä hän näki, että teidän kärsivällisyytenne loppuisi", Pyrstö karhensi ääntään. "Hän pelkäsi, että hän joutuisi sakin hivutukseen, jos hylän löytyminen vielä viipyisi. Siksi hänelle oli parempi paeta pelkkä takuuraha käsissään."

Mastuon huokaisi. "Asia taitaa olla niin kuin Pyrstö sanoi. Jos vielä kaksi päivää olisi kulunut hylän löytymättä, varmasti olisi ryhdytty kapinoimaan. Hän ennakoii asian ja pakeni."

"Nyt on päätettävä", Pyrstö jatkoi, "jatketaanko me aarteen etsimistä vai hajaannutaanko ilman raho-
ja. Sanottakoon nyt sekin, että meidän neljä venettämme eivät ole minnekään kadonneet."

Lähes kaikki ilmoittivat jatkavansa.

"Sehän on kuin yrittäisi ottaa savua kiinni", Mastuon epäili vahvasti. "Minä en lähde mukaan."

"Selvä, Mastuon", Pyrstö sanoi, "mene vapaasti minne vain. Jonain päivänä kutsun sinut kartanoon, jonka aion rakentaa."

Hetken Mastuon epäro i jättää vanhaa toveria, mutta lähti kuitenkin pois.

Pahinta oli, että lähes rahaton Mastuon ei löytänyt uutta työtä. Kaluunalaivaan oli kyllä etsitty taas työ-
miehiä, mutta sillä aikaa, kun he olivat etsineet aarretta, alus oli lähtenyt satamasta. Ei löytynyt muuta-
kaan laivaa, jossa olisi tarvittu työvoimaa.

Harppujärvellä hän löytäisi ehkä laivamiehen töitä. Niinpä Mastuon lähti Etelän suurimmasta sata-
makaupungista ja suuntasi kohti Pohjoisosan suurinta kaupunkia Lohtulaa. Kun hän saapui lopulta sinne,

hän oli niin nälästä kaatumaisillaan. Kerjätessään syötävää torikauppiailta hän kuuli, että veronkantaja Levmat oli järjestämässä pitoja, joihin kuka tahansa olisi tervetullut.

’Voiko noin hyvä olla totta?’ Epäillen Mastuon kuitenkin hakeutui veronkantajan taloon kuin viimeisenä oljenkortena. Yllätyksekseen hän havaitsi, että pidot olivat tosiaan käynnissä. Hän pääsi istumaan pöytään kenenkään estämättä, söi ruokaa ja joi viiniä. Hän kuuli Jeshuasta ja näki, miten talon omistaja Levmat tunnusti tämän Pelastaja Messiaaksi sekä kuuli, miten tämä oli lähtenyt seuraamaan Jeshuaa kaiken jättäen.

’Pelastaja Messias? Isrianin kuningas? Jos se on totta, niin sen parempaa mahdollisuutta ei ole rikastua. Jos pääsisi kuninkaan palvelukseen, niin ei tarvitsisi huolehtia huomisesta.’

Pitojen jälkeen Mastuon meni Jeshuan luokse ja pyysi mahdollisuutta ryhtyä hänen oppilaakseen. Jeshua otti hänet avoimesti vastaan, näin hänestä tuli sellainen. Siitä huolimatta hän epäili kaiken aikaa, oliko Jeshua todella Pelastaja Messias.

18. Vastarintaliikkeen Lasron

Kevät saapui. Metsän puut lauloivat ja järven laineet tanssivat elämän sykkeessä. Jeshuan ja oppilaiden julistustyö Pohjoisosassa oli jatkunut jo pian vuoden siitä, kun ruhtinas Herdof oli vanginnut Kastajan. Tämä virui yhä Kuolemanlinnan vankilassa. Kukapa olisi kyennyt hänet pelastamaan tuosta vahvasta linnoituksesta.

Jeshua ja oppilaat lähtivät Pyhään kaupunkiin viettämään pääsiäisjuhlia. Jeshuan seuraajien määrä oli kasvanut. Heitä olivat Sirion ja Ander, Filante ja Nahamon, Verkkosen kaksi poikaa Aran ja Ivor, veronkantaja Levmat ja merimies Mastuon. Lisäksi Pyhän kaupungin sisääntulossa odotti vielä yksi oppilas, nuori Melve. Tämä sokea lausui ulkoa Raamattua tavallisella paikallaan portin lähellä ja sai ohikulkijoilta almuja. Tunnistettuaan Jeshuan äänen hän ryntäsi iloisena tämän luo sauva toisessa kädessään.

Ennen menoa temppeliin Jeshua poikkesi oppilaineen kaupungin pohjoispuolella olevaan Laupeudentalo nimiseen terveyskylpylään. Se muodostui nelikulmion muotoisesta altaasta, jota ympäröivät pylväskäytävät. Sinne oli kokoontunut paljon sairaita. Se johtui legendasta, jonka mukaan altaaseen laskeutui aika ajoin enkeli, joka kuohutti veden. Se, joka kuohuntahetkellä ensimmäisenä astui siihen, tuli terveeksi, sairastipa mitä tautia tahansa. Tosiasiassa veden pintaan nouseva kuohu johtui kuumasta lähteestä. Tiesivät ihmiset sen tai eivät, joka tapauksessa monet sairaat tulivat Laupeudentaloon hakemaan paranemista, kuin viimeisenä oljenkortenaan. Käytävillä makaili potilaita, jotka odottivat, milloin kuohu nousisi ja voisivat hypätä sinne ensimmäisenä.

Saavuttuaan sinne Jeshua kiinnitti huomionsa erääseen sairaista. Hän oli vanhus, joka makasi vuoteensa päälle käpertyneenä eikä katsellut enää veden suuntaan. Hän oli maannut siinä jo pitkään ja alistunut siihen, että ei ehtisi kuitenkaan ensimmäisenä altaaseen.

Jeshua polvistui miehen viereen ja puhutteli häntä: ”Sapatin rauhaa, shalom.” Se oli elfien kerran viikossa käyttämä lepopäivätervehdys.

Pitkään aikaan miestä ei kukaan ehkä ollut tervehtinyt. Mies yllättyi ja katsoi Jeshuaa.

”Kuinka pitkään olet täällä maannut?” Jeshua kysyi.

Miehen silmiin nousi kyyneleet pelkästään siitä, että joku puhui hänelle. Hän vastasi kuivat huulet väristen: ”Nyt jo kolmekymmentäkahdeksan vuotta.”

Sinertävillä silmillään Jeshua katsoi miestä tiukasti suoraan silmiin: ”Tahdotko tulla terveeksi?”

Vanhus alkoi kertoa nopeasti saatuaan kerrankin tilaisuuden: ”Herra, minulla ei ole ketään, joka veisi minut altaaseen, kun vesi kuohuu. Ja kun minä olen menossa, toinen astuu sinne ennen minua. Kaikki ajattelevat vain itseään. Vaikka olen ollut täällä näin pitkään, sinä olet ensimmäinen, joka puhuu minulle.”

Mies sääli Sirionia. ”Kolmekymmentäkahdeksan vuotta! Kuinka pitkä aika! Mieshän on viettänyt täällä melkein koko elämänsä. Hänellä ei ollut ystäviä eikä omaisia, jotka olisivat voineet auttaa häntä. Miten surkean yksinäistä!”

Kun oppilaat katselivat miestä säälien, Jeshuan sanat olivat tiukat:

”Nouse, ota vuoteesi ja kävele!”

Vanhus hämmentyi. Hän katsoi hölmistyneenä Jeshuaa kykenemättä sanomaan mitään. Seuraavassa hetkessä hän huomasi erään asian, hänen ruumiinsa liikkui, kipu hävisi ja olo keveni. Kokeeksi mies yritti nousta pystyyn. Silloin tapahtui ihme. Keho, joka ei ollut kyennyt mihinkään, tottelikin häntä vaivattomasti. Jeshuan sanan voima nosti hänet seisomaan. Sana ei parantanut vain hänen ruumistaan, vaan vapautti hänet myös alistuneisuudesta ja itsesäälistä. Mutta hänellä oli vielä yksi asia, joka hänen piti tehdä, kääntyminen pois synnistä. Se vanhuksen oli tehtävä itse.

Jeshua ja oppilaat jättivät Laupeudentalon taakseen ja suuntasivat kulkunsa temppeliin. Koska oli juhla-aika, pakanoiden esipiha kuhisi taas elfejä. Vaikka Jeshua oli puhdistanut temppelin, se oli palannut enti-

seen kuosiinsa. Punaiset, siniset ja keltaiset teltat olivat jälleen pystyssä tuottamassa ylettömiä voittoja ylimmäisen papin perhekunnalle.

Jeshuan ja oppilaiden kävellessä pakanoiden esipihalla äsken parannettu vanhus ilmestyi heidän silmiensä eteen. Hän oli jo täysin terve eikä mitenkään näyttänyt siltä, kuin olisi ollut kolmekymmentäkahdeksan vuotta vuoteen omana. Nähdessään Jeshuan mies riensi kiireesti hänen luokseen ja alkoi keskeyttämättä esittää kysymyksiä:

”Kerro minulle nimesi. Mistä olet kotoisin? Kuka sinä olet?”

Miehen olemus tuntui Sirionista epäilyttävältä. Hän kyllä ymmärsi, että mies halusi tietää, kuka hänet oli parantanut. Silti hänessä oli jotain outoa. Vanhuksen äänestä ei välittynyt kiittolisuutta. Pikemmin...

Esitettyihin kysymyksiin Jeshua vastasi suoraan: ”Vesalan Jeshua.”

Vastauksen kuullut vanhus alkoi heti hykerrellä, kuin olisi saanut voiton.

Silloin Jeshua sanoi: ”Sinä olet tullut terveeksi. Älä enää tee syntiä, ettei sinulle tapahtuisi mitään pahempaa.”

Vanhus hätkähti, mutta hävisi sitten jonnekin hiukan epävarmoin askelin. Sirion rypisti kulmiaan. ”Mikä tuo vanhus on oikein miehiään? Laupeudentalossa hän kyynelin turvautui Jeshuaan, mutta nyt parannuttuaan on tuollainen.”

Jonkin ajan kuluttua vanhus palasi mukanaan mustaviittaisia miehiä. He olivat korkeimman neuvoston kuulustelijoita. Heidän joukossaan oli myös korppikotkankasvoinen lainopettaja Turinder.

”Tuo mies paransi minut”, vanhus osoitti Jeshuaa. ”Hän sanoi minulle: ’Ota vuoteesi ja kävele!’”

Lopultakin Sirion tajusi tilanteen. Lainopettajat olivat nähneet miehen kantavan vuodettaan. Heidän laatimiensa perinnäissääntöjen mukaan, sapattina vuoteen kantamien oli kiellettyä, koska se oli työn tekemistä. Lepopäivärikkomuksesta sai kovan rangaistuksen. Vapiseva vanhus vieritti syyn Jeshuan niskoille. Nyt näytti siltä, että hän selviäisi pälkähästä.

Lainopettaja Turinder lähestyi vihasena.

”Miksi sinä olet sellaista käsenyt?” Nuori lainopettaja suuntasi korppikotkankasvonsa Jeshuaa kohti. ”Sinun kaltaistesi tähden Pelastaja Messiaan tulo viivästyy. Sapattina ei saa tehdä työtä. Etkö tiedä, mitä Mosalionin laissa lukee?”

”Minun Isäni on tehnyt työtä tähän asti ja tekee yhä, ja niin teen minäkin.” Jeshua vastasi.

”Lainopettajien kasvot punertuivat raivosta, koska Jeshua väitti olevansa Jumalan veroinen. Kunnon elfi ei koskaan sanoisi mitään sellaista, ei varsinkaan korkeimman neuvoston edustajille, joilla oli valta määrätä sellaisesta kivitystuomio.”

Vaikka Sirion oli kauhuissaan, hän tajusi, että lainopettajat olivat väärässä. ”Eikö heidän olisi pikemminkin pitänyt olla iloisia vanhuksen parantamisesta. Sitä paitsi heidän olisi pitänyt hyväksyä parantaja joko Pelastaja Messiaaksi tai edes yhdeksi profeetoista. He eivät nähneet kolmekymmentäkahdeksan vuotta vuoteen omana olleen vanhuksen paranemista, vaan ainoastaan sen, että mies kanto vuodetta. Kuinka ahdasmielisiä he olivatkaan!” Heidän luomansa perinnäissäännöt olivat sokaisseet heidät. Mutta kukaan oppilaista ei kyennyt sitä lainopettajille sanomaan, he vain katselivat hiljaa maahan.

Jeshua oli toista maata: ”Sanotaanpa asia selvästi.” Hän käänsi silmänsä Turinderia kohti. ”Poika tekee vain Isän tekoja. Hän tekee vielä suurempia kuin tämä, jotta te oppisitte pelkäämään häntä.”

”Mitä sinä luulet voivasi tehdä, jos käyt meitä vastustamaan?” Turinder mulkoili Jeshuaa kylmästi kuin saalislintua.

”Niin kuin Isä herättää kuolleet ja antaa elämän, niin myös Poika antaa elämän niille, joille hän tahtoo. Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo, sillä on iankaikkinen elämä.”

”Kuka luulet olevasi!” Turinder vapisi raivoista. Hänen uskonkäsityksensä mukaan Jumalan pilkkaa ei voinut koskaan saada anteeksi. ”Tajuatko? Ellet kykene todistamaan, että Jumala on lähettänyt sinut, huolehdin siitä, että Jumalan edessä sinut tuomitaan ja joudut sovittamaan syntisi.”

”Minulla on todistajani. Tehän lähetitte kuulustelijoita Kastajan luokse. Eikö Kastaja antanut teille todistusta minusta. En minä kuitenkaan ota ihmiseltä todistusta. Minulla on todistus, joka on painavampi kuin se. Teot, jotka Isä on uskonut minun täytettäväkseni. Ne teot, jotka minä teen, todistavat minusta.”

”Ne ovat pelkkiä silmänkääntötemppuja ja taikuutta.”

”On muukin. Myös Isä, joka on minut lähettänyt, on todistanut minusta.”

Silloin Turinder naurahti kierosti: ”Jopas jotakin. Mitä muka isäsi sanoi? Hei, kuuliko joku teistä Jumalan äänen?” Niin sanoen hän seurasi uteliaita läsnäolijoita.

”Se löytyy Raamatusta. Te tutkitte kirjoituksia, koska luulette, että teillä on niissä iankaikkinen elämä, mutta juuri ne todistavat minusta. Minä annan iankaikkisen elämän. Silti te ette tahdo tulla minun luokseni.”

”Ei sinusta ole voitu kirjoittaa mitään. Mistään sellaisesta en tiedä. Sinä pyrit vain pettämään ihmisiä ja korottamaan itsesi palvonnan kohteeksi.”

”En minä ota vastaan kunniaa ihmisiltä. Minä kyllä tunnen teidät: teissä ei ole Jumalan rakkautta. Sen osoittaa se, kun minä olen tullut Isäni nimessä, te ette ota minua vastaan.”

”Jos niin on, niin mitä sinä oikein haluat? Aiotko syyttää meitä Jumalan edessä?”

”En minä syytä teitä Isän luona. Teidän syyttäjänne on Mosalion, johon te olette panneet toivonne. Jos te uskoisitte Mosalionia, uskoisitte minuakin, sillä minusta hän on kirjoittanut. Mutta jos te ette usko hänen kirjoituksiaan, kuinka te voisitte uskoa minun sanojani?”

”Sinä sekasikiö...”

Sen pidemmälle väittely ei jatkunut, koska äärimmilleen raivostunut Turinder jäykistyi ja pyörtyi.

Siitä lähtien Turinder alkoi seurata Jeshuan toimintaa avoimen vihamielisenä. Kun juhlan päätyttyä Jeshua ja oppilaat poistuivat Pyhästä kaupungista, tutkijat seurasivat heidän perässään. Jeshuan seurue kulki Galduinjoen itärantaa pitkin ja lähestyi kaunista Elfi-tasankoa. Niityllä puhalsi lämmin kevätuuhi.

”Täällä on aina niin kaunista”, Sirion hengitti syvään keväistä ilmaa. ”Olisipa Melvekin tullut mukaan.”

”Sokeana hän kokee varmaan turvattomuutta pitkällä matkoilla”, veli Ander arveli, ”sellaista, mitä me emme käsitä.”

Tiellä kulki heidän lisäksi suuri joukko muita matkalaisia, jotka juhlien loputtua olivat palaamassa Pohjoisosaan. Eikä vain heitä. Mustaan viittaani pukeutuneet kolme miestä olivat seurannut heidän kintereillä Pyhästä kaupungista asti. Nähdessään korkeimman neuvoston tutkijoiden varjostavan heitä sinnikkäästi Jeshua opasti:

”Mennään tätä tietä.”

He poikkesivat pääreitiltä kärrytielle. Sen molemmilla puolilla levittäytyi ohrapeltoja silmin kantamattomiin. Osittain tuleentuneet tähtäpäät taipuivat jyvien painosta. Ne muodostivat ikään kuin aaltoja kullanväriselle peltomerelle.

Oppilaiden vatsaa kurni. He eivät olleet syöneet kunnolla pääsiäisaterian jälkeen. He olivat köyhiä. Siitä lähtien, kun Sirion ja Ander olivat lopettaneet kalastuksen, heillä ei ollut mitään vakituksia tuloja. Veronkantaja Levmatkin oli myynyt kartanonsa ja jakanut koko omaisuutensa köyhille. Mahdollisuudet jatkaa julistamista eivät näyttäneet hyviltä. Nälkäiset oppilaat katselivat kateellisina runsaita ohravainioita. Heillä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin kävellä eteenpäin. Heitä suututti, kun tutkijat seurasivat heitä kärrytiellekin ja pitivät heitä silmällä jonkin matkan päästä.

Mutta eikös juuri silloin Jeshua poiminut yhden ohrantähkän, puristanut sen sisältä siemenet esiin ja työntänyt ne suuhunsa. Oppilaat kummastuivat. Syy ei ollut siinä, etteikö muiden pelloilta olisi saanut ottaa syötävää. Sellaisen laki, toora salli, eikä elfien tapojenkaan mukaan asiassa ollut ongelmaa. Mutta kysymys oli siitä, että oli lepopäivä. Perinnäissäännöissä kiellettiin erityisesti työn teko sapattina. Heidän opetuksensa mukaan viljantähkän katkominen merkitsi elonkorjuutyötä, siementen esiin puristaminen puintia, akanoiden erottaminen järjestelyä ja niiden syönti varastointia. Toisin sanoen heidän uskomustensa mukaan se, mitä Jeshua teki - uskomatonta kyllä - edusti työn tekoa.

Sirion katsoi taakseen ja niin kuin oli odotettavissa, näki lainopettajien, Turinder etunenässä lähestyvän hyvin vihaisina.

”Syökää toki tekin!” Jeshua rohkaisi oppilaitaan.

”Mutta tuota...”

”Syökää rauhassa! Laki, toora ei tällaista kiellä.”

Kun kerran Jeshua käski, niin oppilaatkin alkoivat vastahakoisesti syödä. Alussa asia epäilytti, mutta syömään ryhtyttyään, siitä ei tahtonut tulla loppua, niin nälkäisiä he olivat.

Heidän luokseen ehtinyt Turinder hymyili voitonvarmasti, kuin olisi saanut kiinni pirua kurkusta:

”Katso, sinun opetuslapsesi tekevät sellaista, mitä ei ole lupa tehdä lepopäivänä.”

Oppilaat katselivat hämillisen oloisina.

”Enkö minä sitä juuri sanonut?” Sirion syytti katseellaan Jeshuaa. ”Ei se ole meidän syy, hän käski.” Sirion vieritti koko syyn Jeshuan niskaan. Aivan kuin se vanhus...

”Miten aiotte selvittää? Sapattirikkomuksesta rangaistaan kivittämällä kuoliaaksi. Teillä ei ole mitään verukkeita”, korppikotkankasvo julisti ylpeänä. ”Jumala loi elfit noudattamaan lepopäivää.”

”Päin vastoin”, Jeshua pudisti päätään. ”Lepopäivä on asetettu elfejä varten, eikä elfejä lepopäivää varten.”

”Mitä oikein puhut. Olemme iät ja ajat noudattaneet sapattia miellyttääksemme Jumalaa.”

”Te ette sitten yhtään ymmärrä, mitä Jumala todella haluaa. Jumala iloitsee vanhurskaasta sydäimestä eikä rituaalien noudattamisesta.”

”Mutta eikö Jumala asettanut sapattia, jotta elfit noudattaisivat sitä?”

”Noudattamaanko lepopäivää?” Jeshua pudisti päätään. ”Ei, vaan minä olen sapatin herra.”

Tämä kuninkaallinen sana hämmensi lainopettajat. He eivät keksineet vastaväitteitä.

Jeshuan ja oppilaiden saavuttua Lohtulaan, Turinder seurasi heitä sitkeästi kuin metsästäjä saalistaan.

Tehtävän saaneet Varjo ja Mäyrä olivat samaan aikaan laskeutuneet Jättiläisenpäiltä, tulleet Lohtulaan ja yöpyivät kaupungin vanhassa majatalossa. Korkeimman neuvoston tutkijat tapasivat nämä sissit eräänä sapattina. Ensiksi heihin kiinnitti huomionsa Turinder. Tietenkään Varjo ja Mäyrä eivät olleet pukeutuneet mustiin vaatteisiinsa vaan tavallisiin asuihin kaupungilla kulkevien joukossa. Turinderin huomio kiinnittyi Mäyrän surkastuneeseen oikeaan käteen.

”Tuota voimme käyttää hyväksemme”, Turinder kuiskasi tovereilleen. Muina miehinä he lähestyivät näitä kahta.

”Sapatin rauhaa, shalom”, Turinder puhutteli heitä ystävällisesti.

Varjo ja Mäyrä havahtuivat varuilleen, kun heitä yllättäen puhutteli korppikotkankasvoinen mies. Turinder ei välittänyt siitä, vaan katsoi Mäyrän oikeaa kättä ja sanoi:

”Anteeksi, mutta kätesi...”

”Tämäkö? Loukkaannuin taannoin, käsi ei liiku enää. Minulle on sanottu, ettei sitä voi parantaa mitenkään”, Mäyrä selitti.

”Älä anna periksi. Tunnen miehen, joka kykenee parantamaan kätesi”, Turinder lähestyi varautunutta Mäyrää. ”Tiedätkö Jeshua nimisen henkilön?”

Mäyrän kulmakarvat värähtivät. ”Olen kyllä kuullut hänestä. Pohjoisosassa hänen sanotaan tekevän ihmeitä.”

”Se mies on nyt tässä kaupungissa”.

Turinder vetäytyi hiukan taaemmaksi seuraamaan Mäyrän reaktiota. Mäyrä vilkaisi Varjoa, joka nyökkäsi hiukan.

”Missä hän nyt majailee?” Mäyrä kysyi Turinderilta.

Nyt Turinder hymyili voitonvarmasti: ”Opastan, seuraa minua!”

Niin he saapuivat Turinderin johtamina synagogaan. Koska oli sapatti, sinne oli jo kokoontunut paljon elfejä.

”Tuo mies on Jeshua”, Turinder osoitti miestä, joka opetti.

Varjo ja Mäyrä katsoivat toisiaan ja nyökkäsivät. Mies oli se, jonka he olivat kahdesti nähneet Pyhässä kaupungissa. Vastarintaliikkeen sissit istuutuivat penkille muiden kuulijoiden sekaan. Sen sijaan kolme mustaviittaista jäi seisomaan sisäänkäynnin viereen. Kuin ohi mennen Jeshuan silmät osuivat Mäyrän surkastuneeseen käteen. Suunnaten katseensa kokoontuneeseen kansaan Jeshua kysyi:

”Kysyn teiltä, onko tooran mukaan lepopäivänä lupa tehdä hyvää vai pahaa.”

Kukaan ei vastannut. Niin Jeshua kysyi vielä toisen kerran:

”Ei tämän pitäisi olla epäselvää. Onko lupa pelastaa henki vai tappaa?” Tällä kertaa hän suuntasi katseensa oven pielessä seisoviin lainopettajiin.

Turinder pysyi visusti hiljaa teräksinen ilme kasvoillaan.

Nyt Jeshua kutsui Mäyrää: ”Tule tänne keskelle!”

Mäyrä nousi arastellen ja teki niin kuin oli sanottu. Hän käveli hitaasti eteenpäin oikea käsi velttona roikkuen. Juuri odottamansa tilaisuuden tullen Turinder avasi suunsa:

”Lepopäivänä parantamien on rikos! Aiotko siitä huolimatta parantaa hänet!”

Se oli ansa. Jos hän parantaisi, kansa nousisi häntä vastaan sapattirikkomuksen tähden. Jos taas hän ei parantaisi, kansa pettyisi ja menettäisi mielenkiintonsa Jeshuaan. Lainopettaja oli virittänyt salakuopan tietoisena Jeshuan laupeudesta. Huolimatta siitä, että hän tunnusti Jeshuan ihmeitä tekevän voiman, hän ei uskonut Jeshuaan. Perinnäissäännöt olivat sumentaneet hänen silmänsä ja oman ylpeytensä tähden hän ei kyennyt näkemään totuutta.

"Outoa puhetta!" Jeshua sanoi hiljaa. "Jos jollakin teistä on lammas ja se putoaa kuoppaan sapattina, eikö hän tartu siihen ja nosta sitä ylös? Kuinka paljon arvokkaampi onkaan ihminen."

Turinderin kurkkua kuristi eikä hän kyennyt vastaamaan.

Jeshua suuntasi silmänsä uudelleen Mäyrään: "Ojenna kätesi."

Mäyrä ojensi kätensä eteenpäin, niin kuin oli käsketty. Hän tosiaan kykeni tekemään niin. Käsi tuli ennalleen, yhtä terveeksi kuin toinenkin. Kiitollisena hän näytti kättään lainopettajille.

Turinder kääntyi ympäri ja lähti synagogasta vihasena, kuin olisi halunnut sanoa: 'Älä näytä minulle sitä kättä!'.

Synagogasta Turinder suuntasi kulkunsa Lohtulassa olevaa ritari Felamirin taloa kohti. Hän oli raivoisinaan.

'Nyt ei enää tarvitse välittää siitä, mitä meistä sanotaan. Meidän on liittouduttava Herdof puolueen kanssa, heidän kanssaan saisimme tuon miehen vangituksi ja pois tieltä. Tosiaan hänet pitää tappaa! Jos hänen annetaan jatkaa oppiensa levittämistä, tätä menoa kansa nostattaa hänet vielä Isrianin Pelastaja Messiaaksi. Aivan hullua, eihän Messias voi mitenkään olla sapatinrikkoja! Sietämätöntä, jos hänestä yritetään tehdä kuningas. Olkoon se sitten vaikka Herdof puolue, mutta keinolla millä tahansa tuo mies on pysäytettävä. Roodiksen kuninkaan lisäksi emme tarvitse muita kuninkaita. Se toisi vain vaikeuksia. Jeshuan on kuoltava. Meidän ja Herdof puolueen edut ovat yhteiset.'

Lainopettaja Turinder koputti Felamirin talon ovea, sillä tämä oli ruhtinas Herdofin uskottu. Felamir yllättyi hänen tulostaan. Siihen asti lainopettajat ja Herdof puolue olivat vastustaneet toisiaan. 'Mikähän on tuulen kääntänyt? Palvelijoiden kertoman mukaan hän on korkeimman neuvoston lähettiläs. Jos se on totta, niin häntä ei kyllä voi noin vaan poiskaan lähettää. Kuunnellaan nyt kuitenkin, mitä asiaa hänellä on.' Vastentahtoisesti Felamir päästi Turinderin sisälle.

Kuultuaan lainopettaja uskomattoman ehdotuksen Felamir hermostui. 'Tämä mies haluaa tappaa Jeshuan, joka pelasti hänen poikansa elämän ja vaatii, että asiasta pidettäisiin heti kokous.'

Felamir oli hankalassa välikädessä. Toisaalta hän uskoj rakastamaansa Jeshuaan Pelastaja Messiaana, mutta toisaalta ei käynyt päinsä kieltäytyä korkeimman neuvoston edustajan pyynnöstä pitää kokous. Hänen ei auttanut muuta kuin kutsua se koolle kotiinsa, niin kuin häneltä vaadittiin.

Niin sitten Pohjoisosassa asuneet Herdof puolueen kaikki aatelistet kokoontuivat ja asettuivat paikoilleen Felamirin kotona. He olivat kaikki Isrianin elfejä, joille oli myönnetty aatelisarvo siitä syystä, että he tukivat Herdof puoluetta. Lainopettajat ja Herdof puolueen edustajat tapasivat toisensa nyt ensimmäistä kertaa historia aikana samassa pöydässä.

"Näistä syistä Jeshua on erittäin vaarallinen henkilö. Jos hänen annetaan toimia vapaasti, hän nostaa varmasti kapinalipun Roodiksen kuningasta vastaan. Jos niin käy, Roodis syyttää ruhtinas Herdofia, jonka hallintaan Pohjoisosa on annettu. Pyytäisin teitä harkitsemaan tilannetta", Turinder vetosi taitavasti aatelisten pelkoon.

"Mutta ettekö te lainopettajat ole jo pitkään vastustaneet Roodiksen hallintavaltaa?" Yksi aatelistista nosti äänensä kuuluviin: "Kuulostaa oudolta, että te nyt olette huolissanne kapinasta Roodiksen kuningasta vastaan."

"Nyt on aika taistella yhdessä", Turinderin silmät kiiluivat halpamaisesti. "Toivomme sapatinrikkojan kuolemaa yhdessä kanssanne. Hän on pilkannut Jumalaa, ei noudata lepopäivää ja pitää korkeinta neuvostoa pilkkanaan. Toisin sanoen hän on Isrianin vihollinen, meidän yhteinen vihollisemme."

Puhe sai aatelistet vakuuttumaan. Felamir hätäntyi. 'Näin asian ei pitäisi mennä, Jeshua vangittaisiin ja surmattaisiin. Mutta asemansa puolesta hän ei voinut mitään, kun keskustelu eteni lujaa vauhtia siihen suuntaan.'

"Olen todella pahoillani, mutta...", Felamir nousu päättäväisenä seisomaan. "Muistin hyvin kiireellisen tehtävän. Te voitte jatkaa täällä kaikessa rauhassa, mutta minun täytyy nyt poistua."

Felamir lähti nopeasti huoneesta ja nappasi eteisen hattutelineeltä hattunsa. Sen hän pani tukalleen, hypähti ratsaille ja nelisti pois. Hän suuntasi kulkunsa Sirionin taloa kohti.

Samoihin aikoihin Sirionin kotiin kutsutut Varjo ja Mäyrä söivät ilta-ateriaa Jeshuan kanssa.

”Kiitos, kun paransit minut”, Mäyrä sanoi. ”Olen tähän asti...”, hän vilkaisi Varjoa, sillä hän oli ai-keissa paljastaa, mitä hän oli siihen asti tehnyt.

Varjo nyökkäsi myöntymisen merkiksi.

”Olen taistellut vastarintaliikkeen riveissä”, Mäyrä avautui. ”Sen sodankäynti tähtää Pelastaja Mes-siaan vastaan ottamiseen. Tavoitteemme on valmistaa tietä hänen tulolleen. Siksi haluamme päästä kai-kesta, mikä estää Jumalan kuningaskunnan toteutumisen.”

Jeshua ja oppilaat kuuntelivat miestä tarkasti arvostelematta tai pelkäämättä.

”Eräässä taistelussa oikeaa kättäni lyötiin, jolloin sotilasurani oli ohi. Se teki minut epätoivoiseksi. Koin suurta voimattomuutta ja vajosin pimeyteen.”

Jeshua nyökkäsi sanomatta mitään.

”Mutta sain kokea sinun valosi. Sinä ilmestyit ja vapautit minut pimeydestä. Paransit käteni, niin että se nyt toimii.”

Jeshua kosketti lempeästi hänen oikeaa käsivarttaan. ”Mikä sinun nimesi on?”

”Nimeni on...”, Mäyrä vastasi ääni väristen, ”Lasron (elfien kielellä nimi tarkoittaa kuuliaista). Van-hempani antoivat sen.”

”Siis, vastarintaliikkeen Lasron. Lähde tänään seuraamaan minua”, Jeshua kutsui.

Juuri sillä hetkellä Sirionin talon oveen koputettiin. Sirion avasi oven miettien, kukahan oli tulossa. Ilta-aurinkoa vasten ulkona seisojasta musta hevonen ja mies. Punainen sulka heilui tuulessa. Se oli Herdof puolueen ritari Felamir.

”Tämäpä, tämäpä, herra Felamir. Käy sisään!” Sirion kutsui hänet sisään ja väistyi ovenaukosta.

Samassa selän takaa kuului voimakasta ääntä. Kääntyessään katsomaan Sirion näki, että vastarinta-liikkeen sissit olivat nousseet riuskasti pystyyn ja katselivat hämmästyneinä Felamiria. Eivät vain he, vaan myös Felamir jäykistyi silmät selällään. Sirion ei tajunnut, mistä oli kysymys.

”Miksi te olette täällä?” Felamir ennätti kysymään ensimmäisenä.

”Mekin haluaisimme tietää”, Varjo sanoi äkeästi ja mulkoili upseeria. ”Ettekö te vain ole taaskin yh-dessä punoneet juonen saadaksenne meidät ansaan?”

”Ei, siitä ei ole kysymys”, Felamir puolustautui. ”Tulin tuomaan viestin. En todellakaan tiennyt, että te olisitte täällä.”

”Epäilenpä, muistatko, kuinka monta sotilasta kuoli sinun virittämässäsi ansassa.”

”En asemani vuoksi voinut sille mitään. Mutta minulla ei ole nyt aikaa riidellä siitä. Tulin tänne pu-humaan tämän opettajan kanssa.”

Eivät he tietenkään voineet luottaa toisiinsa vaan seurasivat toisiaan varuillaan.

”Tule nyt kuitenkin tänne”, hämmästyneenä Sirion vei Felamirin Jeshuan luo.

”Herra.” Felamir kumarsi kunnioittavasti Jeshualle.

”Mikä hätänä?” Jeshua kysyi rauhallisesti.

”Niin, tänään kodissani pidettiin kokous. Se oli lainopettajien ja Herdof puolueen välinen neuvonpi-to.”

”Olipas erikoinen kokoonpano”, Jeshua naurahti.

”Juuri niin, outo kokous tosiaan. Mutta Herra, asia, josta neuvoteltiin, oli sinun surmaamisesi.”

Oppilaat kalpenivat.

”Voisiko olla totta, että lainvalvojat aikoisivat tehdä murhan?” Harvinaista kyllä miytteliäs Nahamon korotti äänensä vihasena. ”Hehän pitävät suurta meteliä pikkurikkomuksista ja nyt siis suunnittelevat kai-kesta rauhassa murhaa...”

”Tosi röyhkeää”, merimies Mastuonin kasvot vääntyivät suuttumuksesta.

”Rauhoittukaa!” Jeshua tyynnytteli levottomia oppilaitaan.

Felamir jatkoi puhettaan: ”Eivät hekään täysin viatonta voi surmata, mutta heidän tavoitteensa on keksiä tekosyy, jonka perusteella saisivat sinut teloitetuksi. Ole siis erityisen varuillasi ansoista, joita he yrittävät viritellä.”

”Siksi olisi hyvä taistella”, vastarintaliikkeen Varjo julisti. ”Jos kerran sinä olet Pelastaja Messias, voisit hyvin nostattaa elfit Roodista vastaan. Mikset perustaisi Isrianin kuningaskuntaa ja vapauttaisi elfejä humanojen tyrannian alta? Voisin toimia välittäjänä vastarintaliikkeen ja sinun välillä. Elfit ovat vihoissaan Kastajan vangitsemisen vuoksi. Jos sinä nousisit johtoon, suuret joukot olisivat valmiit seuraamaan sinua ruhtinas Herdofin kukistamiseksi.”

”Juuri noin pitää tehdä!” Mastuon taputti käsiään. ”Jos kerran lainopettajat lyöttäytyvät yhteen Herdof puolueen kanssa, niin silloinhan mekin voisimme yhdistää voimamme vastarintaliikkeen kanssa.”

Muutkin oppilaat olivat samaa mieltä ja odottivat kärsimättömästi, mitä Jeshua sanoisi. Jopa Felamir asettui samalle kannalle vakava ilme kasvoillaan:

”Jos teet sen, niin minä jätän asemani ja seuraan sinuna. Vaimonikin varmaan hyväksyy sen.”

Mutta itse Jeshuan silmissä ei näkynyt taisteluhaltia. Hän vain kulautti minttuteetä hiljaa ja sanoi:

”Aikani ei ole vielä tullut. Poistumme kaupungista varhain huomisaamuna. Vuoret ja kedot, kukkulat ja järvenrannat ovat minun synagogani. Levitämme sanomaa luonnon keskellä. Valitsemme paikat, joista on hyvä näkyvyys, niin että voimme vetäytyä pois vihollisten tullessa.”

Kuullessaan sen oppilaat huokasivat pettyneinä. He ajattelivat, että sillä tavalla Jumalan kuningaskuntaa ei saada toteutumaan.

Sinä iltana Varjo ja Mäyrä palasivat majataloon ja keskustelivat siitä, mitä tekisivät vastaisuudessa.

”Kuinka tosissasi olet?” Varjo kysyi kulauttaen hankkimaansa dowafien paloviinaa.

”Niin, missähän määrin?” Mäyrä mumisi, kuin olisi kysynyt itseltään.

”Et kertonut vanhempiesi vihamiehestä”, Varjo heitti kiperän kysymyksen.

”En niin. Totta on, että olen vielä epäilevällä kannalla.”

”Nimesi on siis Lasron?”

Varjo kuvitteli kysyneensä vailla suurempaa mielenkiintoa. Mutta Mäyrä kääntyi yllättyneenä Varjoon päin:

”Se on oikea nimeni.”

”No, se on yhdentekevää”, Varjo otti toisen huikan viinaa.

Mäyräksi nimitetty vastarintaliikkeen sissi Lasron nousi äkkiä ylös ja kääntyi muodollisesti suoraan Varjoon päin.

”Kiitos kaikesta tähänastisesta. Aion seurata sitä miestä. Olen pahoillani, mutta eroan täten vastarintaliikkeestä.”

Hän odotti vilpittömästi, että ystävä osoittaisi hänelle ymmärrystä.

”Jos olet niin päättänyt, se sopii minulle. Johtajat tulevat pitämään sinua petturina. Kestätkö sen?”

”Kyllä”, nuorukainen vastasi päättäväisesti.

”Älä ole huolissasi! Mäyrä kuoli tänään minun silmiäni edessä. Kaverin mieli muuttui. Hän lähti Lasronina uudelle matkalle. Aion kertoa johtajille vain sen, että Mäyrä kuoli”. Sanoessaan sen Varjo huomasi tuntevansa ensi kertaa myötätuntoa nuorukaista kohtaan. Typerää. Minäkö muka olisin hempeämmlinen? Varjo oli ottamaisillaan vielä yhden ryypyn, mutta katsellessaan Lasronia luopui siitä. Tämän huulet värisivät.

”Kiitos. Sinä siis tosiaan aiot palata?”

”Ei minulla ole muuta paikkaa. Sitä paitsi minun on mahdotonta pitää Pelastaja Messiaana kaveria, joka ei ole valmis taistelemaan. Oikean Pelastaja Messiaan tulee olla Isadavin kuninkaan kaltainen ja hankkia voitto kymmenien tuhansien sotilaiden voimalla.”

”Niinkö?” Lasron sanoi surullisesti.

”En aseta sinun päätöstäsi kyseenalaiseksi”, Varjo taputti toveriaan olalle. ”Emme todennäköisesti enää tapaa, mutta rukoilen sinulle siunausta.” Heti kun hän oli sen sanonut, hän ei voinut uskoa, mitä oli suustaan päästänyt ja pudisti päätään.

”Niin, siunausta myös sinulle”, Lasronin silmät kostuivat. ”Mutta mikä sinun nimesi on?”

Varjo käänsi selkensä. ”Ei se ole lainkaan sellainen nimi, jota voisin kantaa.”

Lasron oli vielä kerran avaamaisillaan suunsa, mutta vaikenä, kun näki, miten ystävän selkä vähän nytkähteli.

19. Miten Jumalan vanhurskauden saa?

Jeshua lähti oppilaittensa kanssa kaupungista ja ryhtyi opettamaan kansaa kedolla Harppujärven tuntumassa. Aluksi oppilaat ihmettelivät, miksi hän halusi toimia paikalla, jossa ei ollut mitään. Mutta pian he huomasivat, että toimenpide tuottikin hyvän tuloksen. Ensiksikin niitylle kokoontunut väki herätti paljon enemmän huomiota kuin synagogan seinien sisällä. Kun kansaa oli koolla järven tuntumassa, tiellä ohikulkijat tulivat uteliaisuuttaan katsomaan, mitä oli tapahtumassa, niin he pysähtyivät kuuntelemaan Jeshuan opetusta. Toiseksi sanoman koskettamina he kertoivat siitä sinne, mihin olivat menossa. Näin tieto Jeshuasta levisi paljon kauemmaksi kuin siihen asti ja entistäkin suuremmat joukot kokoontuivat häntä kuulemaan.

Väenpaljouden tungeksiessa lähelle Jeshuaa Sirion toimitti paikalle veneen, johon Jeshua pääsi noustakseen. Näin hän ei jäänyt tungoksen puristamaksi. Veneestä käsin hän paransi sanallaan sairaita.

Joukossa oli myös niitä, jotka halusivat ryhtyä hänen oppilaikseen ja lähteä julistamaan sanaa hänen kanssaan. Esimerkiksi Goberoksen kaupungista tuli seppäveljekset, jotka uskoivat, että Jeshua oli Pelastaja ja Messias. Heille ahjo oli ollut elämän tärkein asia, mutta sen he jättivät ja lähtivät seuraamaan Jeshuaa. Mukaan liittyi myös Etelästä kotoisin oleva Junder, jolla ei ollut varsinaista ammattia, vaan hän oli viettänyt vaeltelevaa elämää. Kuultuaan Jeshuasta hänkin halusi työskennellä Jumalan kuningaskunnan tulemiseksi ja liittyi oppilaaksi.

Eräänä päivänä Jeshua sanoi menevänsä rukoilemaan, poistui järveltä ja nousi yksin vuorelle. Oppilaat odottivat hänen paluutaan leiriytyneenä järven rannalle. Jeshua tuli takaisin seuraavana aamuna. Ilmestyttyään oppilaittensa luokse hän valitsi heidän joukostaan vain kaksitoista ja kutsui heidät luokseen. Nämä kaksitoista olivat Sirion ja Ander, Verkkosen pojat Aran ja Ivor - näitä kahta kiivasluonteista veljestä Jeshua kutsui ukkosenjylinän pojiksi - kauppiaan poika Filante, mietтелиäs Nahamon, veronkantaja Levmat, merimies Mastuon, Goberoksesta tulleet seppäveljekset, vastarintaliikkeen Lasron ja kaikkein viimeiseksi Etelästä oppilaaksi saapunut Junder.

"Nimitän teidät kaksitoista apostoleiksi", Jeshua valtuutti. "Annan teille sen vallan, joka minulla on, toimitte minun edustajinani. Näin voimme levittää sanomaa entistä laajemmalle. Lähetän teidät Edenin jokaiseen kolkkaan saakka, ettei yksikään minun lampaistani joutuisi hukkaan."

Sirion iloitsi. "Kuningaskunnan toteuduttua meistä kahdestatoista tulee varmasti hallintojohtajia. Isrianin kaksitoista sukukantaa annetaan meidän vastuullemme. Sitä varten Jeshua varmaan sanoikin, että minusta tulee ihmisten kalastaja. Kierrämme kaikkialla kokoamassa niitä, jotka haluavat palvella kuninkasta."

Jeshua nosti yllättäen kätensä korkealle. Hän piti siinä tyhjää nahkapussia.

"Siirrymme yhteiseen talouteen, annan kukkaron yhdelle teistä".

Kaikki pidättelivät hengitystään, sillä se, jolle kukkaro uskottaisiin, olisi kaikkein luotettavimmaksi arvioitu oppilas. Jeshua keräsi oppilaiden hopearahat ja pani ne nahkapussiin. Katsellessaan sitä Sirionin sydän pamppaili kovaa kuin lasten kenkien kopina, sillä hän oli täysin varma siitä, että hän oli luotetuin. "Mutta ehkäpä se olisi veljeni Ander. Hänestähän oli tullut ensimmäisenä oppilas. Mutta kuka oli tarjonut kotinsa ja veneensä Jeshuan käyttöön. Minä tietenkin. Siksi varmasti..."

Kunkin elätellessä toiveitaan Jeshua ojensi rahapussin yhdelle heistä. Oppilas, joka sen sai, katseli mykistyneenä Jeshuaa.

"Junderillekö?" Sirion suuntasi Jeshuaan protestoivan katseen.

'Ei niin, etteikö häneen voisi luottaa. Mutta jos heidän joukostaan oli valittava yksi, niin miksi se oli Junder? Hänhän oli tullut oppilaaksi aivan äskettäin. Jotenkin vielä voisin hyväksyä asian, jos kysymyksessä olisi ollut pitkään rahoja käsitellyt veronkantaja Levmat tai vastarintaliikkeen Lasron, joka kykenisi puolustamaan rahoja rosvoja vastaan. En todellakaan tajua, millä ansioilla Junder valittiin.'

Asiasta näytti hämmentävän itse Junderiakin. Hän seisoskeli hölmistyneenä ja katseli kädessään olevaa rahapussia. Mutta kun opettaja oli sen kerran päättänyt, oppilailla ei ollut siihen suun koputtamista.

Jeshuan hiusten hulmutessa tuulessa hän istahti kalliolle ja opetti:

"Te, jotka olette näin kokoontuneet, olette onnellisia, koska ymmärrätte, kuinka syntisiä ihmiset ovat."

Tosiaan, sellaisesta porukastahan tässä oli kysymys. Poikkeuksetta jokaisella heistä oli ollut jotain pimeää elämässään ennen Jeshuan kohtaamista. Jeshua oli pelastanut heidät siitä. Siksi he tiesivät, kuinka syvää ihmisen syntisyys on.

"Jumalan kuningaskunta on valmistettu teidän kaltaisianne varten", Jeshua jatkoi.

Oppilaiden kasvot loistivat. Kaikkien hylkimille, paljastumista pelänneille, epätoivon musertamille loisti valo.

"Te olette Edenin valo. Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja tunsivat Jumalan kirkkauden."

Pimeydessä vaeltaneet olivat kokeneet muutoksen ja kirkkaus valaisi nyt heidän koko olemuksensa. Se oli kuin kuun valoa, joka heijastui Jumalan kirkkaudesta.

"Älkää luulko, että minä olen tullut lakia ja profeettoja kumoamaan", Jeshua jatkoi. "En ole tullut kumoamaan vaan täyttämään."

"Pyritkö sinä siis samaan päämäärään kuin lainopettajatkin?" mietтелиäs Nahamon kysyi huolestuneena. "He noudattavat innokkaasti lakia. Heidän syvä toiveensa on, että he voisivat täyttää koko lain."

"Minä sanon teille:" Jeshua painotti. "Ellei teidän vanhurskautes ole paljon suurempi kuin lainopineiden, te ette pääse Jumalan kuningaskuntaan."

Oppilaat hämmästyivät.

"Lainopettajat ylittävä vanhurskausko?" Nahamonin ääneen sekoittui hämmästyä ja surua. "Eihän kukaan kykene noudattamaan lakia täydellisesti."

"Aivan niin", Jeshua selitti. "Jumalan lain täydellinen noudattaminen *ei ole ihmisille mahdollista*. Laki on annettu sitä varten, että ihmiset tajuaisivat sen. Jumalan vaatimaa vanhurskautta eivät ihmiset saavuta omin voimin. Jos joku väittää, ettei hän ole tehnyt syntiä, hän kertoo vain, ettei hän tiedä, mitä synti on. Jumalan tuomioistuimen edessä yksikään ihminen ei ole synnitön. Miten sitten vanhurskauden voi saada?"

Jeshuan katse kiersi oppilaat, mutta kukaan ei näyttänyt tietävän vastausta.

"Siten, että *Jumala antaa* sen. Siinä on vastaus. Lain tehtävä on opastaa ihmiset tämän vastauksen luo. Kun se on saatu, lakia ei enää tarvita, lopultakin se on täytetty."

Mutta tätä oppilaat eivät vielä kyenneet ymmärtämään.

"Sen ymmärrän, että en kykene itse vanhurskautta saavuttamaan", Nahamon myönsi. "Mutta mitä tarkoittaa käytännössä ylittää lainoppineiden vanhurskaus? Merkitseekö se, että meidän pitää noudattaa lakia vielä tiukemmin kuin he?"

"Te olette kuulleet lainopettajien sanovan: 'Älä tapa' ja 'Joka tappaa, on ansainnut oikeuden tuomion.' Mutta minä sanon teille. Se, joka hautoo sydämessään vihaa, on jo tehnyt saman synnin kuin murhaaja. Pelkästään siitä hänen on jo saatava tuomio."

Nahamon ei kyennyt peittämään hämmästyksensä. "Vaaditaanko meitä noudattamaan Jumalan vanhurskautta sydämen sopukkoja myöten? Sitäkö tarkoitat?"

Kauppiaan poika Filante totesi: "Mutta niinhän se juuri on. Lainopettajat noudattavat ulkokohtaisesti lakia, mutta eivätkö he yhdessä Herdof puolueen kanssa juuri suunnittele opettajan murhaamista. Eivät sellaiset voi saada Jumalalta hyväksyntää vanhurskaudelleen. Selvää on, että Jumalan silmissä he ovat jo tehneet murhan."

Jeshua nyökkäsi. "Lainopettajat opettavat: 'Rakasta lähimmäistäsi' ja 'Vihaa vihamiestäsi.' Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihamiehiänne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka vainoavat teitä, että olisitte taivaallisen Isänne lapsia. Hän antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyvällekin ja antaa sataa niin vanhurskaille kuin väärintekijöillekin. Jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, minkä palkan te siitä

saatte? Eivätkö pahat ihmisetkin tee samoin? Ei se riitä teille. Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen."

Puheen kuultuaan Sirion oli aivan lyöty. 'Lainopettajia suurempi vanhurskaus, jopa täydellinen vanhurskaus. Miten ihmeessä minunlaiseni ihminen voisi koskaan tulla niin täydelliseksi?'

Tähän kysymykseen ei yksikään oppilaista löytänyt vastausta.

"Kuinka pitkään aiot oikein jatkaa!" Eräänä iltana Marinel huusi miehelleen niin kovaa, että yläkerrassa nukkumassa oleva Jeshuakin saattoi sen kuulla.

Julistustyön jatkaminen merkitsi sitä, että Sirion joutui vaimonsa ankaran kritiikin kohteeksi. Marinel ei puhunut suoraan Jeshualle, joka oli parantanut hänen äitinsä, mutta ollessaan kahden kesken miehensä kanssa hän aina räjähti. Sirion vastasi ääntään hilliten:

"En minä tiedä. Jos tosissasi haluat, että lopetan hänen oppilaanaan ja palaan kalastajaksi, niin voin tehdä sekin. Sitäkö pyydät?"

"Älä vaadi minua päättämään puolestasi! Itsehän sinä siihen ryhdyit kysymättä minulta. Väitit vain, että haluat olla kuuliainen Jumalalle. Muutatko sinä mielesi sen mukaan, mitä minä sanon?"

"Se..."

Sirion oli ymmällään. 'Mitenkähän tähän ongelmaan löytyisi ratkaisu?' Hän koetti kaikin voimin hillitä inhottavia tunteita, jotka nousivay hänen vaimoaan vastaan. 'Marinel ei ymmärrä eikä sille mitään voi, hänen mielipahansa on ymmärrettävää. Minustakin tämä tuntuu oudolta, mutta Jeshua tekee minuun syvän vaikutuksen. En osaa sitä selittää. Mutta miksi minun syytetään? Mitä pahaa olen sitten tehnyt?' Aina kun hän puolustautui, hänelle nousi viha. Hän yritti kovasti karistaa sen mielestään ja koetti löytää palsamia, jolla olisi voinut lepyttää vaimonsa.

"Katsokaa taivaan lintuja!" Sirion kuiskasi heikolla äänellä. "'Eivät ne kylvä, eivät leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja silti teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Jumala ei voi hyljätä teitä, jotka olette paljon arvokkaampia kuin ne.'" Näin Jeshua opetti."

Sirionia nuo sanat lohduttivat, mutta hänen olisi pitänyt tietää, ettei tuleen kannata valaa öljyä.

"Jos asia niin on, hoida homma siten, että saat häneltä jotain. Tosi hienoa uskoa, että Jumala pitää huolta, vaikka ei itse tee mitään. Mutta minähän olen epäuskoinen!"

'Taasko tein sen.' Sirion katui syvästi sitä, että oli yrittänyt puolustaa itseään. 'Aina, kun selitän, käyn näin. Tiesinhän, että näin asiat vain mutkistuvat...'

"Pane edes paikat kuntoon, kun sinä et kerran kylvä etkä leikkaa!" Marinel nappasi rätin ja heitti sen miestänsä päin.

Marinel meni nukkumaan.

Sirion jäi yksin huoneeseen. Vaimon sanat pistivät sydämeen. Hän seisoj pitkään tuijottaen ovea, josta vaimo oli poistunut. Kyyneleet kastelivat hänen poskiaa. Kohta hän tarttui rättiin, pyyhki pöydän tärisevin käsin ja lopuksi lakaisi lattian.

Seuraavana päivänä Jeshua ja Sirion viettivät aikaa yläkerran pienellä terassilla minttuteetä juoden. Sää oli pilvinen, mutta heillä oli pitkästä aikaa hetki levähtää.

"En olekaan vielä kertonut, mitä Vesalan kylässä tapahtui", Jeshua sanoi yhtäkkiä.

"Sanoit kyllä vitsinä, että profeettaa ei oteta kotikylässä vastaan ja että olit vähällä tulla tapetuksi", vastasi huonosti yönsä nukkunut Sirion poissaolevana.

"Vitsinäkö?" Jeshua katsoi Sirionin kasvoihin ja hymyili. "Kyllä siellä todellakin tapahtui niin."

"Voiko olla totta?" Hämmästyneenä Sirion pani minttuteelasin takaisin pöydälle.

"Kyllä vain. Palattuani Vesalaan menin sapattina synagogaan. Kun tuli profeettojen lukemisen vuoro, esimies ojensi minulle kirjakäärön ja pyysi lukemaan. Nousin ja luin: *'Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille. Hän on lähettänyt minut julistamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päättämään sorretut vapauteen ja julistamaan Herran suosion vuotta.'*"

Sirion yllättyi. 'Tuohan oli profetia, jota Verkkonen toisti usein. "Kuka tahansa Isrianin kansasta osaa sen ulkoa. Mutta kun ajattelen asiaa, niin sehän on kirjoitettu aivan kuin sinusta."

Jeshua nyökkäsi. "Kun lopetin lukemisen, kaikkien synagogassa olevien katseet kohdistuivat minuun. Silloin julistin heille: 'Tänään tämä raamatunkohta on toteutunut teidän korvienne kuullen'."

”Mitä silloin tapahtui?” Sirion kysyi pelonsekaisesti.

”Niin, kaikenlaista sanottiin”, Jeshua nauroi. ”Oli niitä, jotka iloitsivat hyvästä sanomasta, mutta enemmistö kysyi: ’Mitä hän oikein puhuu? Eikö tämä ole Joosefin poika?’”

”Niille, jotka tuntevat sinut entuudestaan, sinä olit...”

”Aivan niin. Siksi sanoin: ’Yksikään profeetta ei ole arvostettu kotikaupungissaan. Sen saivat kokea tulen profeetta Elasar ja hänen jälkeensä tulleet.’ Silloin he suuttuivat, ajoivat minut ulos synagogasta ja veivät jyrkän teelle syöstäkseen minut alas.”

”Voiko olla totta, että sinut hyvin tuntevat ihmiset tekevät sellaista...”

”Veljenikin ajattelevat minun menneen sekaisin, läheisimmät ovat vaikeimpia. Viesti ei mene perille, vaikka haluaisi. Vaikeata se on, mutta ei pidä luovuttaa. Minäkin olen joutunut maistamaan samaa. Isämme antaa meille kuitenkin pelkkää. Rukoilin eilisiltana, että selviäisit tästä koetuksesta.”

Sirion ei kyennyt vastaamaan mitään, nyökkäsi ja hörppäsi vapisevalla kädellä minttuteetä, johon sekoittui kyynelten suolainen maku. Tuo suola oli se voima, joka syntyi koetuksissa, kun oppilaat halusivat olla kuuliaisia Jumalalle.

20. Tulen profeetta Elasar

Kun kaksitoista apostolia oli valittu, Jeshua jatkoi heidän kanssaan Pohjoisosan kiertelyä. Eräänä päivänä heidän lähestyessään Goberoksen kaupunkia sieltä tuli ulos hautasaattue. Elfien tapoihin kuului, että nähdessään hautajaiskulkueen jokainen liittyi siihen mukaan ottaakseen osaa suruun.

Kaupungista kotoisin olevat seppäveljekset juoksivat heti saattueen luo ottamaan selvää tilanteesta. Palattuaan he ilmoittivat Jeshualle:

”Näyttää siltä, että saattueen kärjessä kävelevän naisen ainoa poika oli peltotöissä yhtäkkiä kuollut. Äidin osa on säälittävä, sillähän ei pelkästään menettänyt poikaansa vaan myös taloudellisen tukensa eikä nyt tiedä, miten selviäisi elämässä eteenpäin.”

Kuultuaan sen Jeshua käveli suoraan naisen luo ja sanoi: ”Älä itke.”

Mutta se ei herättänyt naisessa toivoa, ei tietenkään, sillä hän oli ainoa poika. Jeshua lähestyi paareja ja kosketti niitä. Kantaja-elfit pysähtyivät hämmästyneinä, sillä parien koskeminen saastui ihmisen. Siitä välittämättä Jeshua käski:

”Nuorukainen, nouse!”

Tapahtui ihme: Kuollut nousi istumaan ja rupesi puhumaan.

”Mitä minulle...”, nuorukainen katseli ympärilleen tajuamatta, missä oli.

Tapahtuma jäykisti parien kantajat paikalleen. Jeshua ojensi kätensä ja auttoi nuorukaisen alas.

”Katso, poikasi palasi elämään”, Jeshua antoi hänet takaisin äidille.

Äiti syleili poikaansa ja itki kovalla äänellä. Kaikki tunnusteon nähneet joutuivat pelon valtaan. Kuukaan ei ollut sellaista ennen nähnyt, ei todellakaan nähnyt, mutta... kansa muisti. Olihan muinaisuudessa tapahtunut jotain vastaavaa: Profeettojen kirjassahan lukee, että tulen profeetta Elasar herätti eloon lesken ainoan pojan.

”Suuri profeetta on noussut meidän keskuuteemme!” Goberoksessa nousi valtava huuto, joka levisi hetkessä koko kaupunkiin. Ihmiset muistivat, mitä viimeisessä profeettakirjassa sanotaan: *’Katso, minä lähetän teille profeetta Elasarin, ennen kuin tulee Herran päivä, se suuri ja pelottava.’*

Mutta ennustus ei koskenut Jeshuaa...

Nuhjuiseen kamelinkarvapukuun ja nahkavyöhön pukeutunut mies oli joutunut sopimattomaan paikkaan. Hänen silmiensä edessä istui valtaistuimella loistavaan pukuun sonnustautunut keski-ikäinen elfi, alueen hallitsija, ruhtinas Herdof. Hänen hartioille asti ulottuvassa tukassaan oli punertava vyöhyke, joka kertoi siitä, että hänessä virtasi villi-elfien verta. Hänen vierellään seisoivat Isrianin elfien parhaaksi miekkailumestariksi mainittu, Lohtulassa asuva ritari Felamir. Hän oli ainoa vartija, yksin hän vastasi viittäkymmentä sotilasta.

Herdof oli viime ajat oleskellut Kuolemanlinnassa. Hänen harvoja ajanvietteitä oli kutsua Kastaja eteensä ja kuunnella tämän puheitaan.

”Olet siis vain edellä kulkija etkä itse Pelastaja Messias?” Herdof kysyi sivellen sormella leukaansa.

”Olenhan sanonut sen jo monta kertaa. Minun jälkeeni tullut on Pelastaja Messias.”

Kastaja ei osoittanut vähäisintäkään pelkoa aluehallitsijan edessä.

”Tarkoitat siis Jeshua nimistä miestä.”

”Aivan niin”, Kastaja myönsi.

”Minun tekisi mieli tavata hänet.”

Kastajaa suututti. ”Aiot siis ottaa hänetkin kiinni.”

"En minä niin sanonut", Herdof otti sormen leualtaan ja heilutti sitä silmiensä edessä. "Sinusta saat-taa tuntua oudolta, mutta uskon, että sinä olet pyhä Jumalan mies. En tällä imartele sinua. Jos kerran sinä sanot, että hän on Pelastaja Messias, niin ajattelin, että asiassa on perää. Haluaisin nähdä, millainen tämä Isrianin kuninkaaksi ennustettu mies on."

"Jos sitä haluat, niin sinun pitää tehdä parannus ja ryhtyä hänen oppilaakseen", Kastaja vaati.

"Ei se oikein käy, se ei sovi minun arvolleni. Se merkitsisi kapinalipun nostamista Roodiksen kunin-gasta vastaan, vai mitä Felamir?"

"Aivan niin", Felamir vastasi kohteliaasti.

Ritari tiesi, että hänen herrallaan ei ollut vähäisintäkään aikomusta ryhtyä Jeshuan oppilaaksi. Ruhti-nas oli pelottavan julma mies, uteliaisuuttaan hän saattoi lähestyä jotakuta, mutta jo seuraavana päivänä muuttaa mielensä ja tunnottomasti tappaa hänet.

"Onko ennustettu, mitä Pelastaja Messias tekee seuraavaksi?" Herdof vei sormen takaisin leualleen.

"Hän kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella. Hänellä on kädessään viskain, ja hän puhdistaa puimatante-reensa. Jyvät hän kokooa aittaansa, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa tulella."

"Tarkoittaako puhdistaminen sitä, että hän kaataa temppelissä rahanvaihtajien pöydät ja ajaa eläimet sieltä ulos?"

"Kyllä, mutta se on vasta alkua."

"Mutta siitähän on jo kokonainen vuosi enkä ole kuullut, että mitään Pyhän Hengen kastetta tai tuli-kastetta olisi tapahtunut."

Siihen Kastaja ei osannut vastata. "Miksi Messias viivyttelee?" Hän nosti katseensa ylös kuin pyy-täen vastausta taivaasta.

Kun audienssi oli ohi, Felamir vei Kastajan takaisin muurin sisään rakennettuun pieneen vankityr-mään.

"Olen pahoillani epä mukavuudesta, jota joudut kärsimään", Felamir lukitsi sellin oven. Hän ei kyen-nyt paljastamaan kenellekään, ei edes Kastajalle, että hän uskoi Jeshuaan. Hän tiesi, mitä seuraisi, jos se sattumalta tulisi hänen herransa tietoon. Valvontaluukusta hän näki, miten vaitonainen Kastaja katseli vas-takkaisella puolella olevasta ulkomuurin pienestä ikkunasta ulos. Murheissaan Felamir kumarsi, kääntyi ja poistui.

Jonkin aikaa Kastaja katseli ulos poissaolevana, mutta sitten hän huomasi oppilaittensa juoksevan ik-kunan alle.

"Saimme uutta tietoa", puuskutti hengästynyt Gilrond, jonka kyljillä roikkui kaksi lyhyttä miekkaa. Rukoilijasirkkan näköisestä kapeasta leuasta puristui esiin hikeä.

"Kerro!" Kastaja pyysi.

"Niin", Gilrond pyyhki molemmilla hihoillaan otsan hikeä ja alkoi selittää. "Hän on Goberon kau-pungissa, jossa hän herätti eloon lesken ainoan pojan. Siksi koko kaupunki puhuu hänestä. Hänet nähneet sanovat, että profeetta Elasar on saapunut."

"Miten korkein neuvosto suhtautuu häneen? Tunnustavatko johtajat hänet Pelastaja Messiaaksi?" Kastaja kysyi.

"Ei, sellaista julistusta ei ole annettu. Toisekseen, ei niin, että epäilisin sinun sanojasi..." Gilrond kat-soi häntä viileästi. "Jos hän on Pelastaja, miksi hän ei tule vapauttamaan sinua."

"Gilrond, ajatteletko, ettei hän olisikaan Pelastaja Messias?" Kastajan kasvoissa näkyi ensi kertaa kärsimättömyyttä. "Jos hän ei ole, niin ketä meidän pitäisi odottaa?"

Oppilas puisti päätään vastuuttomasti.

"Voisiko mennä hänen luokseen kysymään asiaa?" Kastaja pyysi huolestuneena. "Kysy, oletko sinä se tuleva, vai pitääkö meidän odottaa toista!"

"Teen sen", Gilrond lupasi ja lähti muiden oppilaiden kanssa tornin luota pois.

Sinäkin päivänä Jeshuan luokse oli aamusta asti kokoontunut paljon kansaa etsimään apua vaivoihinsa. Hän ajoi riivatuista pahoja henkiä ja paransi sairaita. Päivän kallistuessa iltahämärään ihmiset palailivat koteihinsa ja vain oppilaat jäivät Jeshuan vierelle. Rahapussin haltija Junder oli käynyt ostamassa hiukan leipää. Jeshua ja oppilaat alkoivat kiitosrukouksen jälkeen syödä. Tumman punaiseksi värjäytyneelle tai-vaalle alkoi ilmestyä tähtiä. Nuotion lieskat valaisivat heidän kasvonsa.

Kun riittämätön ruoka oli syöty loppuun, Sirion nosti päänsä ja näki iltapimeässä muutamia lähestyviä ihmishahmoja. Hän ajatteli, että Jeshuan pitäisi saada vähän levätä, nousi seisaalleen ja puhutteli tuloja, ennen kuin he ehtivät heidän luokseen.

”Jos tarvitsette parantamista, tulkaa uudelleen aamun valjettua. Nyt opettaja on väsynyt työskennellyään koko päivän.”

Silloin kuului vastaus: ”Olemme Kuolemanlinnaan vangitun Kastajan oppilaita. Tulimme opettajan lähettämänä.”

Sirion kääntyi Jeshuan puoleen saadakseen selville, miten tämä reagoisi.

Jeshua nyökkäsi hiljaa.

”Voitte tulla tänne!” Sirion kutsui heidät nuotion ääreen.

Kastajan ja Jeshuan oppilaat istuivat nuotion ympärillä. Sirion helpottui nähdessään useita uusia Kastajan oppilaita, sillä siitä lähtien, kun hän, entinen Kastajan oppilas, oli lähtenyt pois, hänen mieltään oli vaivannut ajatus Kastajan yksin jäämisestä. Nyt syyllisyyden tunne katosi kokonaan.

”Opettaja pyysi meitä kysymään sinulta”, sanoi nuori oppilas, jonka kasvot muistuttivat rukoilijasirkkaa. ”Oletko sinä se tuleva, vai pitääkö meidän odottaa toista?”

Sen kuullessaan Sirionin alkoi ahdistaa. ”Jopa Hengessä palavalle Kastajallekin on noussut epäilyksiä. Onkohan pitkä vankeus uuvuttaneet hänet? Niinpä varmaan. Hänen lienee mahdotonta ajatella Pelastaja Messiaana sellaista, joka ei vapauta häntä, tien valmistajaa.”

Jeshua vastasi suoraan ja rohkaisi: ”Menkää ja kertokaa Kastajalle, mitä kuulette ja näette: Sokeat saavat näkönsä ja rannat kävelevät, spitaaliset puhdistuvat ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään ja köyhille julistetaan evankeliumia.”

Sirion rohkastui. ”Tuohan oli Raamattuun kirjoitettu profetia, joka kuvasi Pelastaja Messiasta. Viime päivinä Jeshuan toiminta oli ollut aivan sen mukaista.”

”Autuas se, joka ei loukkaannu minuun”, Jeshua lisäsi.

Kastajan oppilaat katselivat tovin tulta ajatuksiinsa vaipuneena, mutta nousivat sitten ja palasivat oman opettajansa luokse. Kun he katosivat näkyvistä, Jeshua kääntyi oppilaittensa puoleen ja sanoi:

”Teidän joukossanne on joitakin, jotka Kastaja on kastanut.”

Yli puolet heistä nyökkäsi.

”Älkää kuvitelko, että hän olisi joutunut epäuskon valtaan! Mitä te lähditte Galduinjoelle katsomaan? Ruokoako, jota tuuli huojuttaa? Ellette sitä, niin mitä? Rikasta miestäkö? Silloin teidän olisi pitänyt mennä kuninkaanlinnaan. Vai mitä sitten lähditte katsomaan? Profeettaako? Todellakin! Minä sanon teille: hän on enemmän kuin profeetta. Hän on se, josta on kirjoitettu: *’Minä lähetän sanansaattajani sinun edelläsi, hän valmistaa tien sinun eteesi.’* Totisesti minä sanon teille: ei ole naisista syntyneiden joukosta noussut suurempaa kuin Kastaja.”

Oppilaat ihmettelivät. ”Tarkoittaako se sitä, että tuo nuhjuinen Kastaja olisi suurempi kuin lain antanut Mosalio tai profeetta Elasar tai jopa elfien esi-isä Abrelim?” Nähdessään oppilaiden hämmästyksen Jeshua jatkoi:

”Mutta Jumalan kuningaskuntaan tuleva on vielä suurempi. Vähäisin taivasten kuningaskunnassa on suurempi kuin hän.”

Oppilaat joutuivat hämmästyivät. ”Miten heistä voisi tulla valitun kaltaisia?”

Jeshua jatkoi: ”Taistelu Jumalan kuningaskunnasta on ollut käynnissä jo Kastajan päivistä asti. Jos ihmiset uskoisivat, hän olisi heille se, joka suorittaa profeetta Elasarin tehtävän.”

21. Uusi suunnitelma

Lohtulan kaupungin erään suuren rakennuksen edessä seisoi komea musta hevonen, jonka hengitys höyrysi, kun se oli kiidättänyt ratsastajansa perille. Se murskasi vahvoilla kavioillaan allaan olevan lätäkön jään. Ratsailta noustuaan isäntä sivali sen uljasta kaulaa, joka höyrysi kylmässä. Annettuaan ohjaket palvelijalle hän riensi taloon sisälle.

”Terve tuloa kotiin!” tervehti hänen vaimonsa Josanna. ”Tällä kertaa jouduit olemaan kovin pitkään poissa. Jätät rakkaan vaimosi ja teet kovasti työtä.” Vaimo nyrpisti tahallaan nenäänsä, mutta alkoi hymyillä heti ja syleili miestänsä.

”Olen pahoillani, Josanna. Viime aikoina on ollut kova kiire”, Felamir selitti ja heitti punasulkahattunsa hyllylle. ”Ruhtinas Herdof viettää talven Tuulikaupungissa. Nyt voin viipyä jonkin aikaa kotona, mutta pian joudun taas lähtemään, Itäosassa esiintyy levottomuuksia.”

Felamir tarkisti, että hattu oli osunut oikeaan paikkaan ja nyökkäsi tyytyväisenä.

”Mutta onko poika kunnossa?”

”Kyllä melkein liiankin terve. Hän sanoi haluavansa menne ratsastusretkelle ja lähti eilen Vesalan kylään. Hän ei hevin pysy paikoillaan. Luulisin, että hänen teki mieli nähdä Jeshuan kotipaikka.”

”Vai niin”, Felamir hymähti ajatellen, että poika oli tullut kovin isäänsä. ”Mutta missähän Jeshua mahtaa nyt oleilla?”

”Toisin kuin poikamme, Jeshua on tullut tänne ja majoilee nyt oppilaansa kotona.”

”Sirionin talossa siis. Haluaisin tavata hänet, mutta asemani vuoksi en voi. Eräs asia on vaivannut minua pitkään. Kun Jeshua ja oppilaat tekevät pelkkää hyväntekeväisyyttä, heidän rahavaransa lienevät vähissä. Haluaisin toimittaa heille tukea edes sitä varten.”

”Voi, sinäkinkö?” Josannan silmät kirkastuivat. ”Ajattelin puhua juuri samasta asiasta kanssasi”, Josanna katsoi päättäväisesti Felamiria. ”Minä olen ajatellut ryhtyä hänen oppilaakseen.”

”Oppilaaksi? Sinähän olet nainen?”

”Kyllä vain”, Josanna sanoi painokkaasti. ”Ei siinä ole mitään ongelmaa, jos hän vain suostuu ottamaan minut vastaan.”

Felamir tyrmistyi kuullessaan näin epäsovinnaisen ehdotuksen.

”On toki muitakin naisia, jotka opiskelevat opettajan johdolla, mutta että sinäkin...”

”Mutta olisihan minun monin verroin helpompaa tulla oppilaaksi kuin sinun.”

Tätä ei miekkailumestarikaan kyennyt vastustamaan.

”Totta. Minun on asemani vuoksi mahdoton ryhtyä oppilaaksi. Mutta...”

”Päätetty. Minä lähdän hänen oppiinsa. Niin voimme myös tukea heitä taloudellisesti ja sinä pääset huolestasi.”

Ottelu oli ohi. Felamir tiesi, että hän ei kykenisi estämään ihanaa vaimoaan Josannaa, joka oli rohkea ja todellisuudentajuinen, ylittämätön.

”No olkoon menneeksi, tai pikemminkin minun pitäisi olla kiitollinen, että sinä olet valmis tekemään sen, mikä oikeastaan kuuluisi minulle. Arvostan sitä. Minä taas omistaudun tehtäviin, jotka minulle uskotaan.”

Josanna ilahtui saatuaan miehensä suostumuksen.

”Mutta”, Felamirin ilme oli tiukka, ”älä unohda, mitä muut ajattelevat meistä, kun olemme Roodiksen palveluksessa. Hän kyllä ottanee Roodiksen virkamiehenkin sydämellisesti vastaan, mutta hänen ympärillään parveileva kansa ei välttämättä tee niin. Saat varmasti osaksesi ikävää kohtelua.”

”Niin”, Josanna nyökkäsi. Siihen hän oli jo mielellään varautunut.

Aivan niin kuin hänen miehensä oli arvellut, Jeshua otti Josannan oppilaakseen. Aatelisrouvan liittyminen mukaan merkitsi sitä, että Junderin rahapussin paino kasvoi huomattavasti. Julistustyötä kyettiin taas jatkamaan jonkin aikaa. Sirion oli kiitollinen Jumalan huolenpidosta.

Tieto Jeshuasta oli levinnyt jo niin laajalle Pohjoisosassa, että elfit oli pakko ottaa häneen kantaa. Heidän edessään oli kaksi vaihtoehtoa: joko uskoa Jeshuaan tai vihata häntä. Mitään kultaista keskitietä ei ollut, sillä nuo kaksi vaihtoehtoa erotti selkeästi toisistaan miekka.

Jeshua ja oppilaat poikkisivat Minashar nimiseen järven rantamille rakennettuun kaupunkiin. Tuomarien aikakaudella sen nimi oli kuulunut Minas-haar (elfien kielellä se merkitsee kalatornia). Nimensä mukaisesti suolakala oli kaupungin erikoistuote. Vilkkaana se kuhisi kalastajia, jotka toivat sinne veneillä saalistaan Kalatalon kylästä, sekä kauppiaita jotka ostivat valmiita tuotteita.

Jeshua istui Minasharin synagogassa ja julisti sanaa. Paljon väkeä oli kokoontunut kuulemaan ja sadakseen parantua. Mutta joukossa oli muitakin, korkeimman neuvoston kuulustelijatkin olivat paikalla. Oppilaat eivät olleet varautuneet siihen, että Herdofin kanssa liittoutunut Turinder ilmestyisi jälleen paikalle.

Ennen kuin oppilaat ehtisivät varautua, Turinder lähti toimimaan. Hän raahasi erään nuoren naisen Jeshuan eteen. Tämän pitkä, pörröinen musta tukka peitti kasvot. Hänen olemuksensa oli silmiinpistävän outo. Hänen silmänsä harittivat ja suu oli auki. Hän seisoa töllötti Jeshuan edessä elottoman näköisenä.

”Opettaja, minulla olisi pyyntö”, Turinder käytti sanoja, jotka hän oli edeltä harkinnut. ”Tässä naisessa on useita riivaajia. Hän ei näe eikä kykene puhumaan. Ajaisitko pahat henget hänestä ulos?”

”Säälittävä nainen. Kuinkahan moni riivaaja pitikään häntä vallassaan?” Kansa katseli synkkää naista ja odotti Jeshuan vapauttavan hänet.

Turinder hymyili julkeasti, hän tiesi, että kukaan ei pystyisi ajamaan riivaajia ulos siinä tilassa olevasta ihmisestä. Hänen mielessään oli menetelmä, jota elfien rukoilijat käyttivät ajaessaan pahoja henkiä ulos. Sen mukaan riivaajan kanssa piti kyetä puhumaan. Rukoilijat kysyivät ensin demonin vaivaamalta, mikä oli pahan hengen nimi, sitten he määräisivät Jumalan nimessä hengen poistumaan. Tämä oli ainoa tapa vapauttaa riivattu. Siksi elfien rukoilijat eivät kyenneet ajamaan riivaajia kuuroista, koska he eivät voineet saada selville pahan hengen nimeä. Ainoastaan Pelastaja Messias kykenisi siihen. Lainopettajat opettivat näin. Siksi Turinder oli varta vasten etsinyt kuuron naisen ja tuonut hänet paikalle. Jos Jeshua epäonnistuisi, hän voisi julistaa, että tämä mies ei ollut Pelastaja Messias, vaan hänet pitäisi kivittää kuoliaaksi jumalanpilkkua ja kansankiihotukseen syyllistyneenä. Mutta hän arvioi väärin, koska hän oletti, ettei Jeshua ollut Messias.

Jeshua ei kysynyt riivaajan nimeä eikä ajanut sitä ulos huutaen suureen ääneen. Kansan seurattessa tiilannetta henkeä pidätellen, Jeshua sanoi naiselle vain yhden sanan: ”Sinun syntisi on annettu anteeksi.”

Ihmiset nieleskelivät äänekkäästi.

”Sanopa nyt jotakin”, Jeshua puhutteli naista lempeästi.

”Miten mahtaa käydä?” Naisen äsken sameina harittaneet silmät suuntautuivat Jeshuaan ja jäivät katsomaan häntä. Sitten hän alkoi päästää äännähdyksiä. Koska hän ei ollut pitkään aikaan kyennyt puhumaan, sanoja ei aluksi löytynyt, kuului vain huokailuja ”aa” ja ”uu”. Mutta jonkun ajan kuluttua hän äänsi: ”Näen.” Silloin väenjoukosta nousi riemun ja ihmettelyn kohahdus.

Lainopettajat jäivät sanattomiksi. Kaikkein hämmästynein oli Turinder. Vaikka hän oli saanut tehtävä selvittää asian, hän ei ajatellutkaan tunnustaa Jeshuaa Pelastaja Messiaaksi. Yksi mukana olevista lainopettajista kysyi Turinderiltä arasti:

”Eihän hän tietenkään ole Isadavinin jälkeläinen?”

Isadavinin jälkeläinen oli nimitys, jota käytettiin ennustusten kuninkaasta, joka tulisi vapauttamaan kansan Roodiksen vallasta.

”Ei, ei missään tapauksessa!” Turinder ärähti. ”Tämä villitsijä ajaa riivaajia ulos pahojen henkien päämiehen Beelsebulin voimalla.”

Klamdolia muinoin asuttaneet orkit palvoivat lohikäärmettä nimeltään Beelsebul, jota palvottiin yhä valtameren rannikkoalueen kaupungeissa. Riivaajien päämies, Saatana käytti mielellään tätä lohikäärmettä. Siksi Isrianin elfit käyttivät Beelsebulia riivaajien päämiehen kutsumanimenä.

Näistä Turinderin huutamista sanoista tuli yleinen julistus. Traagista oli, että kansa uskoi sen. Jeshua ei ollut Pelastaja Messias, vaan taikuri, joka johti ihmisiä harhaan Beelsebulin voimalla. Se oli Isrianin el-

fien vastaus Jeshualle. Muinaisuudessa orjuudesta vapautettu kansa hylkäsi uudelleen Jumalan lupaaman maan.

Turinder oli iloissaan. Taikuutta harjoittavalle, ihmisten harhauttajalle kuului kuolemantuomio. Niin toorassa luki.

"Senkin Saatanalle sielusi myynyt taikuri!" Turinder huusi.

Mutta Jeshua oli rauhallinen.

"Jokainen kuningaskunta, joka riitaantuu itsensä kanssa, tuhoutuu", Jeshua alkoi kertoa. "Jos Saatan, ajaa ulos omiaan, kuinka hänen kuningaskuntansa silloin voi pysyä pystyssä? Ja jos minä ajan ulos riivaajia, Beelsebulin voimalla, kenen voimalla teidän rukoilijanne sitten tekevät niin?"

Kuulijat eivät kyenneet vastaamaan.

"Näin te vain tuomitsette itsenne", Jeshuan ilme oli tiukempi kuin koskaan aiemmin.

"Entä jos minä ajan riivaajia ulos Jumalan Hengen voimalla, silloinhan Jumalan kuningaskunta on tullut teidän silmienne eteen", Jeshua julisti kiistämättömän totuuden. "Jos joku aikoo pelastaa kansan suurvallan alta, hänen on ensin sidottava vihollisensa. Muuten se ei onnistu. Siksi minun oli tehtävä näin."

Jeshua katsoi parannettua naista ja sitten muita: "Kumman puolen te valitsette, ette voi olla puolueettomia. Se joka ei ole minun puolellani on minua vastaan. Kuulkaa! Jokainen synti ja pilkka annetaan ihmisille anteeksi, mutta Pyhän Hengen pilkkaamista ei koskaan."

Kansa säpsähti. Pitikö heidän valita, menisivätkö lainopettajien vai Jeshuan puolelle? Väristyksen vallassa elfien mielet ailahtelivat.

"Tietäkää, että hyvä puu tekee hyvää hedelmää. Päin vastoin huono puu tekee huonoa hedelmää", Jeshua jatkoi. "Hedelmistään puu tunnetaan."

Jeshua katsoi tiukasti lainopettajia. "Kyykäärmeiden sikiöt! Kuinka te voisitte puhua hyvää, kun itse olette pahoja! Sydämen kyllyydestä suu puhuu. Hyvä ihminen tuo hyvytensä varastosta esiin hyvää, ja paha ihminen tuo pahuutensa varastosta esiin paha. Mutta minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset puhuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili. Sillä sanoistasi sinut julistetaan vanhurskaaksi ja sanoistasi sinut tuomitaan syylliseksi."

Hämmentynyt Turinder haastoi heikolla äänellä: "Jos niin on, niin opettaja näytä meille merkki."

"Vai merkki", Jeshua nosti päänsä kuin palauttaen mieleensä jotakin. "Jumalalle selkänsä kääntänyt kansa vaatii aina merkkejä. Anna vettä, anna leipää, jos on Jumala niin näytä se. Mutta...", Jeshua pudisti päätään. "Sille ei anneta muuta merkkiä kuin profeetta Jonekun merkki. Teille annetaan lopulta vain yksi merkki, niin kuin Joneku oli meripedon vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, niin myös minä tulen olemaan maan povessa kolme päivää ja kolme yötä."

Nainen, josta riivaaja oli ajettu ulos, lähti seuraamaan Jeshuaa. Hänen nimensä oli Ainanna.

"Minä uskon, että sinä olet Pelastaja Messias", nuori Ainanna katseli kirkkain silmin pörröisen tukkansa takaa ja tunnusti Jeshualle uskonsa.

Jeshua nyökkäsi ja antoi hänet Felamirin vaimon Josannan huostaan. Josanna puetti hänet uusiin vaatteisiin, vuodatti öljyä hänen hiuksiinsa ja toi hänet oppilaiden luokse.

"Tämäpäs vasta yllätys", Mastuon hämmästeli. "Ei häntä tunnistaiksi samaksi ihmiseksi."

Aivan niin, Ainanna oli muuttunut kauniimmaksi kuin kukaan kaupungin tyttäristä. Hänen puheensa oli sulavaa. Hän oppi nopeasti. Riivaajista vapauduttuaan hän oli kuin uudestisyntynyt, hän koki kaiken väkevästi ja iloitsi kuin pieni lapsi.

Tämän tapahtuman jälkeen Jeshuan julistustyössä tapahtui suuri muutos. Oppilaat huomasivat se, kun he olivat palanneet Minasharista Lohtulaan. Siellä Jeshua alkoi taas saarnata kansanjoukoille Harppujärven rannalla Sirionin veneestä käsin. Ranta kuhisi elfejä. Pimeyden varjosta heikot ihmiset kokoontuivat kuulemaan Jeshuan väkevää julistusta. Eivät kuitenkaan vain he, häneen avoimen vihamielisesti suhtautuvia-kin tuli pitkienkin matkojen takaa varta vasten häntä kuulemaan.

Jeshua istui Osmond veneen perässä ja opetti rannalla olevia:

"Kuulkaa, kylväjä lähti kylvämään. Hänen kylväessään muutamat siemenistä putosivat tien oheen, ja linnut tulivat ja söivät ne. Toiset putosivat kallioperälle, missä niillä ei ollut tarpeeksi maata. Ne nousivat pian oraalalle, koska niillä ei ollut syvää maata, mutta auringon noustua oraat paahtuivat, ja koska niillä ei ollut juurta, ne kuivettuivat. Toiset taas putosivat orjantappuroihin, ja orjantappurat kasvoivat ja tukahdut-

tivat oraan. Mutta toiset putosivat hyvään maahan ja tuottivat sadon, jotkut sata, jotkut kuusikymmentä ja jotkut kolmekymmentä jyvää. Jolla on korvat, se kuulkoon!"

Oppilaat hämmästyivät muutosta, joka oli tapahtunut Jeshuan opetustavassa. Oli kuin hän olisi ker-
tonut arvoituksia. Hän puhui koko päivän alusta loppuun sillä tavalla.

"En ymmärrä, mitä hän tahtoo sanoa." Monet lähtivät närkästyneinä pois.

Oppilaatkin olivat ymmällään. Kun illalla kansa oli poistunut, Sirion kiinnitti veneen nuoralla ran-
taan ja kysyi Jeshualta:

"Miksi sinä puhut tuolla tavalla? Miksi käytit pelkkiä vertauksia varta vasten kokoontuneelle väelle.
Monet lähtivät suuttuneina pois."

"Te pääsette ymmärtämään armon aikakauden, mutta noille muille sitä ei sallita", Jeshua vastasi.

"Armon aikakaudesta?"

"Niin. Sitä voi kutsua myös salaisuudeksi. Surukseni Isrian torjui Jumalan kuningaskunnan tulon.
Siksi heidän silmiensä edessä ollut *kuningaskunnan aikakausi* otetaan pois ja sen sijaan alkaa *armon aika-
kausi*. Kysymys on Jumalan suunnitelmasta, jota ei ole aiemmin kertaakaan ennustettu. Mutta tämä suun-
nitelma on ollut Jumalan tahto jo ennen maailman perustamista. Opetan tästä lähtien, millainen armon ai-
kakausi on. Opetan sitä vertauksilla. Vain ne, joille se sallitaan, voivat sen ymmärtää."

"Eikö sitä suodakaan sitten kaikille?"

"Jolla on, sille annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin. Mutta jolla ei ole, siltä otetaan pois sek-
in, mitä hänellä on. Minä puhun heille vertauksin, koska he näkevät eivätkä kuitenkaan näe ja kuulevat eivät-
kä kuitenkaan kuule eivätkä ymmärrä. Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän
korvanne, koska ne kuulevat."

"Selittäisitkö meille?" Sirion pyysi. "Mitä oikein tarkoittit puheellasi siemenistä?"

Jeshua katsoi hämillään Sirionia. "Ettekö käsitä tätä vertausta? Kuinka sitten voisitte ymmärtää kaik-
ki muut vertaukset?"

Sirion katsoi maahan hämmentyneenä. Muutkin oppilaat kokoontuivat, koska halusivat kuulla seli-
tyksen.

"Siemen on Jumalan sana. Tien oheen pudonnut kuvaa niitä, jotka kuulevat sanan mutta joiden sydä-
mestä Paholainen tulee ottamaan sen pois, jotta he eivät uskoisi ja pelastuisi. Kalliolle pudonnut kuvaa
niitä, jotka kuullessaan sanan, ottavat sen iloiten vastaan, mutta joilla ei ole juurta. He uskovat vain het-
ken aikaa ja koetuksen hetkellä luopuvat. Se, mikä putosi orjantappuroihin, tarkoittaa niitä, jotka kuulevat
sanan mutta vaeltaessaan tukehtuvat tämän elämän huoliin, rikkauteen ja nautintoihin eivätkä tuota kyp-
sää hedelmää. Mutta se, mikä on hyvässä maassa, tarkoittaa niitä, jotka sanan kuultuaan säilyttävät sen
vilpittömässä ja hyvässä sydämessä ja kestävinä tuottavat satoa."

Niinpä tietenkin. Oppilaat nyökkäsivät.

"Olethan sinä, opettaja siemenen kylväjä?" mietтелиäs Nahamon kysyi.

"Nyt se olen kyllä minä, mutta ennen pitkää te. Vaikka kylvämmekin siementä, useimmat eivät kan-
na hedelmää. Mutta ne, jotka tuottavat hedelmää, alkavat vuorostaan kylvää. Sellainen on armon aikakau-
tena Jumalan kuningaskunnan luonne."

Armon aikakausi. Sinä yönä oppilaissa mielissä sekoittuivat odotus ja huoli, kun he miettivät uutta
salaisuutta.

Eräänä iltana Jeshua ja oppilaat kokoontuivat Sirionin kotiin. Siinä istuivat Sirion ja Ander, ukkosenjyli-
nän pojat Aran ja Ivor, Filante ja Nahamon, veronkantaja Levmat ja merimies Mastuon, vastarintaliikkeen
Lasron, seppäveljekset, rahastonhoitaja Junder, Felamirin vaimo Josanna ja riivaajista vapautunut Ainan-
na. Pelkistä oppilaista muodostui jo melkoinen suurperhe.

Sirion oli taas pitkästä aikaa kotona, mutta häntä odotti Marinelin viileä vastaanotto. Tämä suhtautui
Sirioniin kuin laiskaan juoppoon. Mies, joka ei ansainnut rahaa, oli hänelle kuin jätettä.

Sanaakaan sanomatta Marinel täräytti jalkojenpesuvadin lattialle. Siitä roiskuneen veden määrä ker-
toi hänen suuttumuksensa tason. Vieraanvarainen anoppi puolestaan otti oppilaat iloisesti vastaan ja alkoi
valmistaa aterialla. Mutta he eivät ehtineet syödä, kun kaupunkilaisia jo ryntäsi tapaamaan Jeshuaa. Vieras-
huone täyttyi ihmisistä ja ovista tunki yhä lisää tulijoita.

Sirion oli musertua vaimonsa sanattomien syytösten painosta. Vilkaisemalla keittiöön hän näki, kuinka pahalla tuulella Marinel oli puhdistessaan uunia, vaikka siihen ei sillä hetkellä ollut mitään syytä. Marinel kiillotti sitä, harja liikkui ylös ja alas. Sen kitisevä ääni raastoi Sirionin sydäntä kuin myllynkivi.

Jeshua alkoi opettaa, mutta Sirion ei kyennyt keskittymään siihen. Yleensä harjan ääni ei olisi merkinnyt mitään, mutta nyt se kuului kauhean äänekkäänä. Vaikka hän yritti olla välittämättä siitä, se kaikui aivan hänen päänsä sisälle.

'Miksi häntä näin syytetään?' Sirion tuskastui. 'Vaikka olemme perhe! Puolisot!' Sirion murehti. 'Kuinka monta kertaa hän olikaan joutunut itkemään vaimonsa raivoa, pelkäämään hänen pahantuulisuuttaan ja kärsimään omantunnon syytöksiä siitä lähtien, kun hän oli lähtenyt seuraamaan opettajaa. Senhän piti olla Jumalan tahto, kun hän lähti seuraamaan Jeshuaa?'

Ääni kasvoi kasvamistaan. Lopulta kaikki äänet muuttuivat Marinelin harjan ääneksi. Sirionia alkoi pyörryttää. Kalpea käsi, joka kietoi kaiken tuohon ääneen, kuristi häntä. Hengitys kävi tuskalliseksi... Hädissään Sirion pakeni Jeshuan luo. Jumalan Pojan vieressä rauha palasi hänen sydämeensä. 'Onpa tosi hyvä, että Jeshua on täällä. Hän antoi minulle tehtävän. Tein Jumalan tahdon, kun jätin kalastuksen. Haluan etsiä ennen kaikkea Jumalan kuningaskuntaa ja hänen vanhurskauttaan.' Varmuus asiasta vapautti hänet. 'Tämän miehen kanssa selviän.' Sirionin sydämeen palasi rohkeus. 'Onhan minulla samanmielisiä tovereita.' Hän katsoi muita oppilaita.

'Kunpa voisimme kokoontua meillä', aatelisrouva Josanna pahoitteli.

Toipunut Sirion puisti rohkeasti päätään: 'Olen kiitollinen saadessani antaa Pelastaja Messiaan käyttöön kotini, vaikka se on vaatimaton.'

Kun hän katsoi Jeshuaa, tämä vastasi lempeällä hymyllä.

Silloin Ander pujotteli huoneen tungoksen läpi:

'Opettaja, sinun äitisi ja veljesi ovat tulleet tapaamaan sinua, mutta väkijoukolta he eivät pääse sisään. He odottavat sinua ulkona...'

Sirion arvasi, mistä oli kyse. 'He haluavat viedä Jeshuan takaisin kotiinsa, koska äskeisen tapahtuman jälkeen lainoppineet olivat meteliä pitäen kiertäneet laajalti Pohjoisosaa levittämässä huhua, että Jeshua oli Beelsebulin riivaama.'

"Kuka on minun äitini, ja ketkä ovat minun veljiäni?" Jeshua kysyi niin kovalla äänellä, että se kuului ulos asti. "Katsokaa! Tässä ovat minun äitini ja veljeni! Sillä jokainen, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon, on minun veljeni ja sisareni ja äitini."

Sanat nostattivat Sirionin silmiin kyynelä. 'Vain tämä mies, niin vain hän ymmärtää minun sydämeni syvyydet. Aivan samoin kuin taivaallinen Isä tietää ja tuntee kaiken, vain tämä mies...'

Yhtäkkiä hän huomasi, että harjan ääni oli lakannut kuulumasta. Marinelin käsi oli pysähtynyt, hän tuijotti mietteliään näköisenä uunin aukkoa.

22. Järven toiselle puolelle

Jeshuan vertauksin tapahtunut opetustyö järven rannalla jatkui useita päiviä. Se ei merkinnyt mitään niille, jotka eivät ymmärtäneet, mutta niille, jotka halusivat löytää vertauksiin kätketyn sanoman, ne tarjosivat järisyttävän totuuden. Aivan niin kuin Jeshua oli sanonut: 'Ne, joilla on, annetaan, mutta niiltä, joilla ei ole, otetaan pois.'

"Millainen Jumalan kuningaskunta on? Mihin sitä vertaisin?" Jeshua opetti lisää sen olemuksesta 'armon aikakaudella'.

"Se on kuin sinapinsiemen, jonka mies otti ja kylvi peltoonsa. Se on kaikista siemenistä pienin, mutta kun se on kasvanut täyteen mittaansa, se on puutarhakasveista suurin. Siitä tulee puu, niin että taivaan linnut tulevat ja pesivät sen oksilla."

Oppilaat alkoivat pikku hiljaa ymmärtää. Sirion mietti vertauksen merkitystä. 'Opettaja haluaa siis sanoa, että armon aikakaudella Jumalan kuningaskunta ei olisi vielä kuin pieni alku, mutta aikaa myöden se vähitellen laajenisi. Jonain päivänä se tulisi olemaan kaikkia valtakuntia suurempi. Taivaan linnut - ne tarkoittavat Saatanaa, koska tien varteen pudonneet siemenet syöneet lintu oli pahojen henkien päämies. Jumalan kuningaskunta kasvaa niin suureksi, että siihen sekoittuu niitä, jotka ovat Saatanan vaikutuksen alaisia.'

Jeshua käytti monia vertauksia. Vasta iltahämärissä hän lopetti työn. Kun väki oli palannut koteihinsa, veneen perässä istuva Jeshua sanoi Sirionille: "Lähdetään saman tien järven toiselle puolelle, sillä saamme pohjoistuulen viemään venettä."

"Järven toiselle puolelleko?" Sirion irvisti. "Siellä ei ole ainoatakaan elfien kaupunkia, vain Kymmenkaupungiksi kutsuttu humanojen asuinalue."

"Myös heille pitää julistaa sanaa löytääksemme sinne kätkeytyjä arvokkaita helmiä, toisin sanoen todellisia Isrianin elfejä."

"Niin, niin", Sirionia huolestutti eräs toinenkin asia. "Mutta järven keskiosan kautta kulkeminen ei oikein..."

"Miten niin?"

"Sinne on uponnut vaikka kuinka monta venettä. Se hirviöksi sanottu..." Sirion epäroï kertoa. Hänestä tuntui jotenkin hävettävältä puhua Jeshualle merihirviöstä. Ander veli tuli apuun:

"Kalastajien parissa kulkee tarina, että järven keskustassa asustelee Melkelhemur haltia, joka upottaa ohimeneviä laivoja. Mutta ei siitä tarvitse välittää, olen nähnyt monien asiasta tietämättömien Roodiksen sotalaivojen kulkevan järven halki."

"Mennään siis. Rohkeutta nyt, Kallio", Jeshua taputti Sirionin selkään.

Happamana Sirion nosti kasvonsa ja näki, miten mustat pilvet täyttivät taivaan.

Kun Osland, jossa Jeshua ja osa oppilaista istuivat, nosti purjeet, sitä lähti seuraamaan kaksi pienempää venettä. Ensimmäistä sousti ukkosenjylinänpöika Aran ja siinä matkustivat Josanna ja Ainanna. Toista sousti nuorempi veli Ivor ja siihen oli noussut vastarintaliikkeen Lasron ja rahastonhoitaja Junder.

Aurinko oli laskemassa, mustien pilvien ja horisontin välistä pilkistävä aurinko muodosti läntisten vuorten ylle punaisen vyön.

Sirion seisoi Oslandin keulassa tähyillen huolestuneena vastarannan punamustia vuoria, jotka vielä erottuivat vähäisessä valossa. Kalastajan vaistolla hän tajusi, että vesille lähtö oli nyt vaarallista. Jeshua näytti olevan tosi väsynyt, koska hän nukkui veneen perä tyynynään.

Viime päivinä oli tapahtunut useita suuria muutoksia. Sirionia jotenkin helpotti, kun hän katsoi si-
keään uneen vaipunutta Jeshuaa. 'Hänkin on ihminen, joka sekä väsy että kokee tuskaa. Juuri siksi hän
kykenee lähestymään heikkoja ihmisiä, hän ymmärtää heitä.'

Pohjoistuuli vei venettä etelään päin ja pian oltiin lähes järven keskiosassa. Aurinko oli laskenut ja
oli tullut sysipimeää. Kuuta ja tähtiä ei näkynyt. Vähäistä valoa antoi mastossa roikkuva lyhty. Pimeydes-
sä vene liukui mustaa vedenpintaa. Kaikki kolme venettä kulkivat lähekkäin. Aaltojen alla tervan paksu
pimeys velloi kuin aukko pohjattomaan syvyyteen.

Kuului naisten pelokkaita ääniä. Samassa veneessä oleva Aran yritti heitä kaikin tavoin rohkaista,
mutta hänen äänensäkin kuulosti jotenkin huolestuneelta. Järvi näytti aivan erilaiselta, kuin he olivat tot-
tuneet sen näkemään. Oli kuin he olisivat astuneet tuntemattomaan maailmaan.

Kotvan kuluttua heidän pelkonsa kasvoi entistään. Kaukaa kuului ääntä, joka muistutti aaveen itkua,
se oli tietenkin pelon synnyttämää kuvittelua. Ei mutta se todellakin kuului, ja läheni koko ajan. Kauheal-
la nopeudella jokin läheni järven pintaa pitkin.

Kun jännitys oli äärimmillään, veneeseen iski raju tuulen puuska, myrskyn kärki, jonka vihellys oli
aiheuttanut äänen. Vene kallistui voimakkaasti. Heti alkoi sataa kuin saavista kaataen. Naiset alkoivat kir-
kua peloissaan, miehet huusivat. Veneet heittelevivät kovassa aallokossa ylös ja alas.

"Hei kaikki, pitäkää lujasti kiinni!" Sirion huusi samalla, kun hän veti kaikin voimin purjeita kasaan.
Pyytämättä Ander tuli heti auttamaan.

"Minä hoidan takamaston." Entinen merimies Mastuon lähti toimimaan.

Purjeköyttä kiskoen Sirion katsoi muita veneitä. Karavelliluokan Osmond kesti vielä hyvin, mutta
pienien veneiden tilanne oli paljon vaarallisempi. Pian hän ei ehtinyt enää huolehtia toisten veneiden koh-
talosta, sillä hyökyaalto iski ja alus alkoi täyttyä vedellä. Aalto pyyhkäisi mennessään lyhdyn jatuli täysi
pimeys. Jumalan armosta infranäkö alkoi toimia. Heidän silmänsä kykenivät lämmön perusteella teke-
mään havaintoja. Läpimärkinä ja kylmissään elfien ruumiinlämpö ei erottunut hyvin aalloista. Tilanne oli
äärimmäisen vaikea.

"Heittäkää köysi! Haluamme siirtyä teidän laivaanne", huusi pienestä veneestä Lasron.

'Niin tosiaankin pitäisi tehdä.' Sirion avasi köyden, joka oli kierretty Osmondin mastoon ja heitti sen
Lasronin veneeseen. Kun he saivat nuorasta kiinni, Sirion ja Ander kiskoivat molemmat veneet kiinni Os-
londiin. Josanna ja Ainanna saatiin turvallisesti kannelle, mutta kun he tarttuivat jäljellä olevaa Arania kä-
destä vetääkseen hänet ylös, vene kallistui voimakkaasti. Tasapainonsa menettänyt Sirion alkoi liukua
reunan yli järveen.

"Varo!" Ander ehti tarttua Sirionin vaatteisiin. Jos hän olisi hetkenkään myöhästynyt, Sirion olisi
lentänyt pää edellä veteen. Anderin avustuksella Sirion ja Lasron konttasivat jotenkuten laivaan. Toisella
laidalla Filante ja Nahamon Levmatin avustamana kiskoivat Lasronin ja Junderin ylös. Kun viimein Ivor-
kin kapusi kannelle, laiva tuli ääriään myöten täyteen. Kaikki yrittivät kestää hakkaavaa sadetta päät ala-
haalla. Pelokas Ainanna nyyhkytti, vahva Josanna lohdutteli häntä.

"Vettä täytyy kauhoa pois, auttakaa!" Sirion ojensi lähellä oleville Goberoksen seppäveljeksille
ämpärit ja he alkoi riuskasti äyskäröidä vettä pois, mutta siitä ei ollut paljon hyötyä, kun aallot löivät yli
laidan.

"Ei auta, purje on heitettävä menemään", Sirion huusi Anderille ja ukkosenjylinän pojille. Pitäen
kiinni mastosta hän otti esiin veitsen. Silloin Sirion kuuli takaa puun katkeamisen aiheutuman rähähdyk-
sen. Kääntyessään katsomaan hän huomasi, että vielä äsken pinnalla ollut pieni vene oli kadonnut. Toisel-
ta laidalta kuului samanlainen ääni ja toinenkin pikkuvene upposi. Samalla Sirion oli näkevinään jotain
kauheaa, aivan kuin valtava evä olisi noussut aalloista ja pyyhkäissyt pikkuveneet mennessään. Oliko
hyökyaaltojen vyöry vain näyttänyt siltä, infrapunanäöllä ei värejä voinut erottaa. Korkealle nousevat aal-
tojen tyrskyt saattoivat hyvinkin näkökulmasta riippuen, näyttää hirviön eviltä.

'Ei kyllä se ...' Mitä enemmän hän ajatteli, sitä varmemmalta näytti, että järvestä nousi hirviön evä.
Ankara sade hakkasi ruumista, tuuli ja aallot voivat millä hetkellä tahansa viedä heidät mennessään, sitten
vielä pelko, että hirviö upottaisi laivan. 'Tästä ei enää selvitä.' Kun oppilaat kauhulla pelkäsivät sitä, kuin
epätoivon sinetiksi ukkonen jyrisi ja salama leimahti.

Silmänräpäyksen ajaksi kaikki tuli näkyviin. Sirion näki perässä nukkuvan Jeshuan hahmon. Sirio-
nia alkoi raivostuttaa. Suuttumuksen voimasta hän menetti malttinsa ja tunkeutui muiden välistä aluksen
perässä nukkuvan Jeshuan luo.

”Opettaja, etkö välitä, vaikka me olemme hukkumaisillamme!” Sirion tiuskaisi.

Taivas salamoï kuin ottaen osaa hänen vihastumiseensa. Välähdysten valossa Jeshua avasi toisen silmänsä ja nousi ylös. Sirionin hämmästykseksi hän sanoi vain yhden sanan:

”Miksi te pelkätte?”

Sitten hän kääntyi selin ja huusi tuuleen päin: ”Vaikene! Ole hiljaa!”

Uskomatonta kyllä, tuuli tyyntyi yhdessä hetkessä ja tuli rasvatyyni. Syvä pelko valtasi oppilaat. ’Kuka tämä oikein on, kun tuuli ja aallot tottelevat häntä?’ Vavisten oppilaat katsoivat toisiaan.

”Ettekö te vielääkään usko?” Jeshuan ääni oli surullinen. ”Olettehan nähneet paljon ihmeitä ja kuulleet opetustani, mitä te oikein olette nähneet ja kuulette?”

Oppilaat käsittivät lopultakin, etteivät he olleet siihen mennessä ymmärtäneet vielä mitään: Jeshua oli saman aikaisesti sekä ihminen että Jumala. Vaikka Sirion oli aiemmin Jeshuan sellaiseksi tunnustanut, hän ei ollut sitä käsittänyt omakohtaisesti. Hän oli kyllä päällä sen tiennyt, mutta se ei ollut piirtynyt hänen sydämeensä.

Ennen aamun valkenemista alus saapui järven kaakkoisrannalle. Seurue nousi laivasta kivikkoiselle äyräälle ja ojenteli jäykistyneitä jäseniään. Vaatteet ja hiukset olivat läpimärkiä.

Jeshua noukki kiven ja heitti sen järven pinnan suuntaisesti. Se teki pari kolme pomppua veden pinnasta, kunnes molskahtaen katosi veden alle. Nähdessään sen molemmat ukkosenjylinäpojat poimivat kiviä ja heittivät niitä matalassa kulmassa. He näyttivät, miten hienosti heidän kivensä kimpoilivat. Kumpikin ylitti Jeshuan saavutuksen yli kolminkertaisesti.

”Ratkaisevaa on, millaisen kiven valitsee”, Ivor sanoi ylpeänä.

Sirion huokaisi vaistomaisesti. ’Vastahan he olivat olleet kuoleman vaarassa. Heidät pelasti tuo mies, joka on Jumala.’ Jeshua ja kaikki oppilaat selvisivät eikä kukaan edes loukkaantunut. Sirion ja Ander ilmaisivat ilonsa taputtaen toisiaan poskelle.

Rannalla vastarintaliikkeen Lasron yritti sytyttää tulta märillä tuluksilla. Josanna ja Ainanna kampsivat hajalle päässeitä hiuksiaan. Veronkantaja Levmat ja rahastonhoitaja Junder avasivat huostaansa uskotun rahapussin ja laskivat uudelleen siinä olevat hopearahat. Filante ja Nahamon sekä Goberoksen sepäveljekset kävivät läpi, miten he olivat pelastuneet vaarasta. Merimies Mastuon katseli itäistä taivasta kädet polviensa ympärillä.

Auringon nousuun oli vielä hiukan aikaa. Sirion ankkuroi aluksen köydellä, oikaisi selkensä ja katsoi vielä hämärää kukkulaa, jonka päällä näkyi sikalauma. Elfeille ne olivat saastaisia eläimiä, joihin ei saanut edes koskea. Niitä oli parisen tuhatta. Lauman keskellä näkyi kävelevän muutamia paimenia. ’Tämäkö on siis Kymmenkaupungin alue?’ Näkymä kertoi selvästi, että oltiin humanojen asuttamalla seudulla. ’Mitähän opettaja tällä alueella aikoo tehdä?’ Sirion ei kyennyt tukahduttamaan levottomuuttaan.

Aamuhämärästä kuului ääni kuin joku olisi potkinut maata juostessaan. Lasron luopui tulen teosta ja vei kätensä kupeella roikkuvaan miekkaansa. Muutkin oppilaan suuntasivat jännittyneinä katseensa hämärän suuntaan.

Kuulosti kuin kaksi petoeläintä olisi juossut kiskoen perässään jotain kilisevää. Ne lähestyivät heitä kohti. Lopulta oppilaat näkivät äänen aiheuttajat, kaksi suurta sutta, joiden kaulassa ja jaloissa oli rautakahleet. Kilinä aiheutui kahleista roikkuvista ketteistä. Sudet pysähtyivät vähän matkan päähän. Niiden suusta valui kuola lakkaamatta. ’Olisivatko ne raivotautisia?’ Yllättävää kyllä sudet avasivat suunsa ja alkoivat puhua.

”Mitä sinä tahdot meistä, Jumalan Poika? Oletko tullut tänne piinaamaan meitä ennen aikaa?”

Nehän ovat ihmissusia. Sirion vapisi. Tosiasiassa he olivat ihmisiä, mutta riivaajien hallinnassa he olivat muuttuneet tuollaisia. ’Se, että he tunsivat opettajan nimen, kertonee siitä, että pahojen henkien keskuuteen on levinnyt tieto Jumalan Pojan tulosta maan päälle. Näyttää siltä, että riivaajat tuntevat meitä paljon paremmin Pelastaja Messiaan.’

”Mikä on nimesi?” Jeshua kysyi.

”Legioona on meidän nimemme” riivaaja vastasi. ”Meitä on monta.”

’Legioona. Sehän on sana, joka tarkoittaa Roodiksen sotaväen suurinta yksikköä. Muinoin Roodiksen emämaasta tullut legioona murskasi Galserin johtaman kahden tuhannen vastarintaliikkeen joukko-osaston. Näin ollen noiden ihmissusien sisällä asui tuhansia riivaajia. Jos he hyökkäisivät kimppuumme, olisimme täysin avuttomat.’

Mutta pikemminkin riivaajat vapisivat.

”Pyydän, älä käske meitä menemään syvyyteen.”

”Mitä sitten?” Jeshua katsoi tiukasti ihmissuden silmiin.

”Odota! Sopisitko, että lähettäisit meidät noihin sikoihin”, riivaajat pyysivät pelokkaina.

Jeshua määräsi: ”Menkää!”

Ihmissudet kaatuivat heti tajuttomina, riivaajat lähtivät heistä. Ihmissusien karva oheni, he alkoivat palata ihmishahmoon. Oppilaat seurasivat tapahtumaa ihmeissään. Sitten kukkulan päältä alkoi kuulua rajua röhkimistä. Näkymättömien riivaajien joukko syöksyi kilvan tuhatlukuisen sikalauman kimppuun.

Sikopaimenet olivat kuin ällikällä lyödyt. He tärisivät sikalauman keskellä, kun se yhtäkkiä alkoi lailla riehua. Heistä välittämättä lauma ryntäsi pois, ikään kuin peläten jotain näkymätöntä siat syöksyivät jyrkänteeltä alas.

”Oi!” Sirionin huudahtaessa ensimmäiset siat putosivat päätä pahkaa järveen. Yksi toisensa jälkeen siat putosivat jyrkänteeltä alas. Paniikissa paimenet eivät kyenneet tekemään mitään. Lopulta kaikki siat putosivat ja hukkuivat, kahdentuhannen sian ruhot kelluivat järvestä. Paimenet lähtivät peloissaan pois. Oppilaatkin kalpenivat. ”Kuka oikein kykenee tällaiseen?”

Tapahtumaa hölmistyneenä seurannut Sirion kääntyi katsomaan paikkaa, mihin kaksi sutta oli kaatunut. Siinä istui mies ja nainen, jotka olivat alueen asukkaita. Josanna ja Ainanna juoksivat ja pukivat heidät viittoihin. Muutkin oppilaat riensivät heidän luokseen.

Jeshuan tullessa nämä kaksi kumartuivat hänen eteensä: ”Jumalan Poika Jeshua, kiitos, kun autoit meitä.”

Jeshua tutki heidän kasvojaan. ”Kertokaa, miten te jouduitte tähän!”

Mies kuvaili elämänsä vaiheita: Kun he olivat useaan otteeseen joutuneet riivaajan valtaan, rukoilijat olivat ajaneet niitä ulos. Mutta kun se oli toistunut, lopulta kaupungin asukkaat olivat sitoneet heidät kahleisiin. He olivat kuitenkin katkonut ketjut ja paenneet erämaahan, jota kierrellessä heihin oli tunkeutunut lisää pahoja henkiä. Pelloissaan ihmiset olivat ajaneet heidät hautausmaalle, missä he olivat majoilleet luolissa, niissä ellessään he olivat pikku hiljaa muuttuneet susien kaltaisiksi.

”Minäkin kärsin samalla tavalla.” Ainanna, jota useat pahat henget olivat riivanneet, istuutui näiden kahden viereen, tarttui heitä kädestä ja kertoi, mitä Jeshua oli tehnyt hänelle. Koska Ainanna ei osannut puhua muuta kuin elfien kieltä, kauppiaan poika Filante tulkitsi häntä. Humanoa kuuntelivat totisina.

Jonkin ajan kuluttua läheisestä Gobelin kaupungista tuli paikalle paljon kansaa.

”Minun sikani... Mitä täällä oikein on tapahtunut?” Ensiksi saapunut keski-ikäinen mies mutisi kasvot kalpeana. Kenties hän oli alueen johtomiehiä ja sikojen omistaja. Vapautetun miehen ja naisen nähdessään hän hämmästytti kovasti.

”Te! Ettekö te olleet demonien sitomia?”

Filante sääli miestä ja selitti tälle kaiken, mitä oli tapahtunut.

”Tekö siis teitte tämän? Miksi ihmeessä?” mies huusi naama punaisena.

”Mitä sinä haluat meidän tekemän?” Jeshua kysyi.

Jeshuan katse säpsäytti miehen ja hän mumisi. Sitten hän rykäisi kurkkuaan ja sanoi: ”Jätän sikojen asian sikseen, mutta lähtekää täältä nopeasti, sillä en halua kärsiä enempää tappiota.”

Muutkin alkoivat vaatia samaa. ”Poistukaa meidän alueeltamme.”

”Lähdemme toki”, Jeshua lupasi. Hän nousi oppilaiden kanssa laivaan.

Nyt riivattuna ollut mies tuli laivan vierelle nainen seurattessa kauempaa.

”Ottakaa minut mukaan!” mies anoi.

”Siihen pyyntöön en voi suostua”, Jeshua puisti päätään.

”Mene kotiin omaistesi luo ja kerro heille, mitä Herra on tehnyt sinulle ja miten hän on armahtanut sinua.”

Mies nyökkäsi surullisena, nosti sitten kasvonsa, katsoi vielä Jeshuaan ja kiiruhti päättäväisesti matkaan.

23. Tuulastussoihtu

Oppilaat olivat nähneet paljon. Heidän sydämiinsä oli kaiverrettu tietoisuus siitä, että Jeshua oli Jumala. Mutta ihmisen tunteet palavat kuin tuulastussoihtu. Aluksi se roihuaa kirkkaana, mutta kun kalastajat kiinnittävät huomionsa saaliiseen, se alkaa pikku hiljaa hiipua, lopulta sammuu kokonaan ja tuuli vie tuhkat mennessään.

Monia ihmeitä nähneen Sirionin tuulastussoihtu liekehti kirkkaana. Kun Jeshua ja oppilaat olivat syöneet iltaterian Sirionin kodissa, osa heistä meni kotiinsa ja osa toiseen kerrokseen nukkumaan. Sirion jäi innostuneena olohuoneeseen kertoakseen Marinelle, mitä hänellä oli mielessään, koska tämä harvinaista kyllä kuunteli häntä.

”Toden totta, Jeshua on ihmeellinen. Arvioni hänestä osui oikeaan. Siksi jätin kaiken ja lähdin seuraamaan häntä. Katso muita kalastajia! Vaikka he odottavat Jumalan kuningaskunnan tuloa, he eivät tee mitään sen hyväksi. Pelastaja Messias on jo tullut. Häntä on seurattava uskossa. Huomaathan, että minä toimin niin.”

Aluksi Marinel kuunteli innokkaasti, mutta vähän ajan kuluttua hän alkoi nuokkua. Sirion oli kyllä ylistävinään Pelastaja Messiasta, mutta tosiasialla kehuskeli upeaa uskoa. ”Kuka sellaista puhetta jaksaisi kuunnella?”

”Kyllä sinun uskosi on mahtava, mutta eikö mentäisi pikku hiljaa nukkumaan, että jaksamme huomisen tehtävissä.”

”Tehdään niin, mutta tähän asti on ollut jatkuvasti ihmeitä. Yhdellä sanallaan Hän tyynnytti myrskyn. Lisäksi hän ajoi useita tuhansia riivaajia ulos, ja käski niiden mennä sikalaumaan...” Sirion kuvasi tapahtumia niin laajoin kädenliikkein, että oli vähällä kaatua tuolilta, mutta sitä Marinel ei enää nähnyt. Hän oli noussut sammuttamaan takan tulta ja kuunteli astioita korjatessaan.

Sirionin innostus ei ottanut laantuakseen. Hän jatkoi mistään piittaamatta:

”Hänen seuraamisensa on vaikea tie, mutta kaikkien pitäisi herätä kuuntelemaan häntä. Minasharista tullut Ainanna ja Felamirin vaimo Josanna ovat esimerkillisiä. Naisilta kysytään suurta rohkeutta liittyä opettajan seuraan. Kuunteletko?”

”Koko ajan, todella mahtavaa.” Marinelin äänensävy oli muuttunut, joten Sirion sulki suunsa. Astioiden kolina tuntui hiukan voimistuneen, niin tapahtui aina, kun Sirion päästi suustaan jotain ajattelematonta.

”Mikä sinun tuli?”

”Ei mitään erikoista, olen vain kiireinen. Kotiaskareet pitää hoitaa. Lisäksi saadaksemme vähän lisätuloja keräilen pudonneita tähtiä ja puin niitä. Olen väsynyt, joten anna minun jo mennä nukkumaan.”

”Mistä sinä suutuit?”

”En ole vihainen. Tarinasi on vain liian pitkä ja väsähdin vähän.”

”Miten saatat sanoa noin, vaikka puhun Pelastaja Messiasta?”

”Ymmärrän, mutta lopeta nyt tältä päivältä.”

Marinel poistui huoneesta tukkien korvansa molemmin käsin.

Seuraavana aamuna Sirion heräsi pahantuulisena.

Aamuateriaalla Jeshua sanoi: ”Lähdemme Vesalan kylään.”

”Sepä hyvä ajatus”, Ander innostui heti. ”Tällä kertaa kotipaikkasi ihmiset tulevat ottamaan sinut avosylin vastaan.”

'Niin varmaan.' Sirionin kyynärpää työntyi ulospäin, kun hän pureksi leipää. 'Sellainenhan ihmissydän on. Se on valmis vastaanottamaan aiemmin torjumansa henkilön sankarina, jopa sellaisen, jonka oli aikeissa tappaa, koska hänestä on tullut kuuluisuus.' Huomaamattaan Sirion huokaisi syvään.

Aamuaterian jälkeen oppilaat valmistautuivat matkaan. Sirion lähti Levmatin kanssa Felamirin talolle kertomaan lähdöstä Josannalle ja siellä yöpyneelle Ainannalle.

Viime aikoina Levmat näytti käyttävän veronkantaja-aikaista nahkakantista tilikirjaansa päiväkirjana. Sitä mukaan tapahtumat etenivät, hän otti sulkakynäänsä mustetta ja teki siihen merkintöjä. Luultavasti hän kirjoitti ylös Jeshuan opetuksia. Harrastus sopi hänen tunnontarkalle luonteelleen. Joka kerta muistikirjan nähdessään Sirion ajatteli, että jonakin päivänä hän haluaisi lukea sen. Itse asiassa Levmat kokosi muistiinpanonsa kirjaksi, eikä vain yleensä kirjaksi vaan osaksi Raamattua, mutta se tapahtui paljon myöhemmin.

He saapuivat perille, koputtivat ovea ja Felamirin vaimo Josanna otti heidät iloisesti vastaan. Sirion ja Levmat saivat teetä juodakseen.

"Minä voisin huolehtia ruoka- ja majoituskuluista", Josanna ehdotti kuultuaan seuraavan matkanpään.

"Siitä olisi suuri apu." Helpottuneena Sirion ojensi kätensä pöydällä olevaan minttuteekuppiin. Se oli Pohjoisosan Lasi Ovolin uunissa poltettua elfien arvokasta posliinia. Kuppi sopi käteen, kuin olisi tuntenut pitäjänsä. Pöydän toisella puolella Levmat ja Ainanna syventyivät keskustelemaan, keskinäisestä syntien anteeksi antamisesta.

"Maistuiko tee?" Josanna puhutteli ajatuksiinsa vaipunutta Sirionia.

"Kyllä, tietenkin. Näin hyvää minttuteetä en juuri koskaan ole juonut", Sirion vastasi heti.

Josannaa huvitti Sirionin äkillinen kohteliaisuus. Sirionia hävetti ja hän kätki kasvonsa nostamalla kupin ja hotkaisemalla minttuteen. Sirion ei kestänyt Josannan katsetta, joka oli kiinnittynyt häneen. Hän vaihtoi puheen aihetta.

"Miten muuten ritari Felamir jaksaa?"

Josanna huokaisi. "Viime aikoina mieheni on kokenut kovia Kuolemanlinnaan sidottuna. Itäosassa on esiintynyt levottomuuksia. Sitä paitsi pian pidetään kuulema ruhtinas Herdofin syntymäpäiväjuhlat, joiden valmistelu pitää vasallit kiireisinä."

"Vai sillä lailla", Sirion vastasi heikosti. Kuolemanlinnan mainitseminen palautti hänen mieleensä siellä viruvan Kastajan.

"Ajattelet varmaan Kastajaa", Josanna aavisti, mitä Sirion tuumi.

"Aivan niin."

"Toistaiseksi hän on kunnossa. Ruhtinas Herdof kutsuu häntä aina tilaisuuden tullen eteensä ja kuuntelee hänen opetustaan. Miehenikin kuulee ne yhdessä hänen kanssaan. Kastaja kuulema puhuu pelottomasti Isrianin pelastuksesta ja kertoo innoissaan, miten sen avain on Jeshuan käsissä."

"Millä mielellä Herdof mahtaa hänen puheitaan kuunnella?"

"Mieheni kertoman mukaan hän on hämmentynyt, mutta pitää Kastajaa pyhänä miehenä ja kuuntelee häntä mielellään."

'Jos se on totta, niin Kastajan vapauttaminen on lähellä. Edellyttäen, että hänen puheensa osoittautuu todeksi. Siihen riittäisi, että Jeshua tunnustettaisiin aidoksi Pelastaja Messiaaksi.' Edessä oleva Vesalan vierailu alkoi äkkiä herättää Sirionissa toiveikkuutta.

Jeshua ja oppilaat lähtivät Lohtulasta ja suuntasivat Vesalan kylää kohti.

'Millaisiahän ihmeitä opettaja tekee kotikonnuillaan?' Sirion pani koko toivonsa sen varaan. Hänen tuulastussoihtunsa roihusi yhä.

Seurue saapui Vesalaan saman päivän illaksi. He löysivät kaikkein halvimman majatalon ja asettuivat siihen yöksi. Rahastonhoitaja Junderin huostaan oli annettu Josannan varaamat rahat. Kun Junder maksoi kaikki kustannukset, rahapussi keveni melko lailla.

Seuraava päivä oli lepopäivä. Seurue käveli kylän keskustassa sijaitsevaan synagogaan. Edellisenä päivänä oli levinnyt tieto, että Jeshua on palannut. Synagogaan kokoontui useita elfejä - lukumäärä ei ollut kuitenkaan kovin suuri, sillä kylä oli varsin pieni. Jeshuan äiti Mariam ja hänen poikansa ja tyttärensä olivat myös paikalla.

Kyläläisten silmät kiinnittyivät Jeshuaan. Synagogan esimiehen nimittämänä Jeshua nousi ylös eteen lukemaan sen päivän tooran tekstin. Sen jälkeen hän istuutui ja alkoi opettaa.

”Ellei teidän vanhurskautenne ole paljon suurempi kuin lainoppineiden, te ette pääse Jumalan kuningaskuntaan...”

Kyläläiset kuuntelivat opetuksen hiljaa, mutta alkoivat sen jälkeen kiistellä keskenään.

”Mistä hänellä on tämä viisaus ja nämä voimateot?”

”Olette siis kuulleet minusta. Mikä siis on viisauteni ja ihmeitteni lähde ja mikä on niiden valtuutus? Jos te sen tietäisitte, te hämmästyisitte.”

Äiti Mariam koki olonsa epämukavaksi ja kiiruhti ulos.

Mariaminiin poistuttua synagogasta ihmiset alkoivat puhua entistäkin röyhkeämmin.

”Eikö tämä ole se rakentajan poika? Väitetään, että hän on Mariamin lapsi edellisestä avioliitosta.”

”Mutta muualla kuin meidän kylässämme on paljon niitä, jotka väittävät hänen olevan Pelastaja Messias.”

”Hänkö muka Pelastaja Messias? Hänhän on selvästi ihan tavallinen elfi. Sen todistaa sekin, että hänen sisaruksensa viettävät tavallista elämää tässä kylässä.”

”Kaikkialla Pohjoisosan hänen sanotaan tekevän ihmeitä...”

”Taikuutta se on, Beelsebulista kotoisin. Hän on saanut siltä kyvyt taikomiseensa.”

Jeshuan julistustyö kotikylässä epäonnistui. Kyläläisille hän oli vain heidän tuntemansa paikkakuntalaiskaveri. He eivät lainkaan luottaneet Jeshuan suorittamaan Jumalan työhön, puhumattakaan siitä, mitä Jeshua merkitsi perheelleen...

Sirion tajusi nyt. Niin oli laita Marinelinkin kohdalla. Viisitoistavuotiaasta asti tämä oli seurannut monella tavalla puutteellista miestänsä. Ei ole ihme, ettei Marinel kykene häneen luottamaan, kun hän oli aloittanut työn Jumalan kuningaskunnan hyväksi. ”Turha luullakaan, että vaimo kykenisi uskomaan.”

Sirionin huokaus sekoittui aamusumuun, joka virtasi syvälle laaksoon. Samalla sammui Sirionin tuulastussoihdu, joka oli Jumalan töiden näkemisen toivossa palanut kirkkaana. Tuhkana se levisi kaukaisille vuorille.

Synagogasta palattuaan Jeshua selitti oppilailleen: ”Ei profeetta ole halveksittu muualla kuin kotikaupungissaan ja kodissaan. Menkää siksi rauhassa, vain usko on tarpeen. Minä olen siellä, missä tekin.”

Katsoessaan Jeshuaa silmiin Sirion tajusi, että tämä oli varta vasten halunnut näyttää heille kotikylässä tapahtuneen epäonnistumisensa. ”Jumalan työssä ei ole tärkeää ihmissilmin havaittava menestys vaan uskollisuus. Vesalan kylän elfit pitävät Jeshuaa epäonnistujana, mutta Jumalan näkökulmasta asia ei ole niin. Jeshua kulkee uskollisesti Jumalan tahdossa.”

Tapahtuma vaikutti yllättävällä tavalla. Jeshuan epäonnistuminen osoittautuikin oppilaille uudeksi polttoaineeksi. Jopa Jumalan Poikakin voi joutua vainotuksi. Se synnytti oppilaissa eräänlaista rauhaa.

Sirion piirsi asian syvälle sydämeensä. ”Hänen ei tarvitsisi ponnistella, riittäisi, että hän julistaisi totuutta. Niin tehden ihmiset jakautuisivat itsestään niihin, jotka kuuntelevat ja niihin, jotka eivät. Jumalan suunnitelma on sellainen.”

”Vielä on jäljellä paljon niitä, jotka tarvitsevat minua”, Jeshua katsoi kauas vuorille. ”He ovat eksyksissä. He ovat putoamaisillaan kuiluun, kun pimentyneet johtajat opastavat heitä.”

Jeshua katseli ympärillään olevia oppilaita.

”Eloa on paljon. Mutta työtekijöitä on vähän. Rukoilkaa siksi elon Herraa, että hän antaisi työntekijöitä elonkorjuuseen.”

Oppilaat alkoivat rukoilla. Kaksitoista tuulastussoihdun sai uutta Jumalan öljyä ja alkoi palaa korkealla liekillä.

Kaikkien ihmisten on valittava, menevätkö he Jumala luo vai paikkaan, missä Jumalaa ei ole. Missä ei Jumala ole, ei ole myöskään elämää, vain ikuinen pimeys ja kuivuus.

24. Kastajan kuolema

Ritari Felamirilla ei ollut viime päivinä aikaa nukkuakaan, hän teki työtä yötä päivää. Hän poistui Kuolemanlinnan luoteiskulman huoneesta, jossa sijaitsi komentokeskus, ja käveli nopein askelin ties kuinka monetta kertaa käytävää, joka johti kaakkoiskulman neuvotteluhuoneeseen. Kun sen ovi tuli näkyviin, hän hengitti syvään varautuakseen edessä olevaan.

”No, mihin asti te olette päässeet?” Avattuaan oven hän kysyi siellä istuvilta hovin virkamiehiltä.

”Esittämämme aterian sisältö sopii hyvin. Nyt olemme huolella käymässä läpi kutsuvieraslistaa.”

”Siinäkö vaiheessa vasta?” Hermostuneena hän nappasi pöydälle levitetyn kirjakäärön.

”Tässähän on ruhtinas Pilarin nimi, mitä te sillä tarkoittatte?” Hän tenttasi virkailijoilta osoittaessaan Eteläosan hallitsijan nimeä.

”Ajattelimme, että kohteliaisuussyistä hänetkin pitäisi kutsua...”

”Ei tarvitse. Pyyhkikää pois”, Felamir torjui sivaltaen. ”Eihän hän kuitenkaan tulisi. Jos hänet kutsutaan, pöytään syntyisi vain tyhjä paikka. Ruhtinaamme menettäisi kasvonsa. Edelleen korkeimman neuvoston puheenjohtaja Galatelasta ja Teologiatornin rehtori Nikonderia ei tarvitse kutsua.”

”Emmekö siis kutsu neuvoston jäseniä? Entä miten sitten teemme ylimmäisen papin suhteen?”

”Ylimmäiselle papille ja ylipapistolle voitte kutsun lähettää. Ruokiin liittyvien puhtaussäädösten vuoksi he eivät kuitenkaan voi osallistua aterialle. Heidän pitänee kuitenkin tulla tervehdyskäynnille. He ovat kiitollisuuden velassa siitä, että heidän perhekunnalleen suotiin heidän virkansa. Muut voitte päättää, niin kuin hyväksi näette. Saatuanne ne valmiiksi pankaa majoitussiipi kuntoon. Älkääkä unohtako lisätä hevosille tallitilaa. Kun tulen takaisin, teillä pitää olla valmiina suunnitelma siitä, kenen vastuulle mikin tehtävä tulee. Laatikaa heille myös vuorolistat.”

Odottamatta vastausta Felamir poistui neuvotteluhuoneesta ja suuntasi komentokeskukseen. Aurinko oli vasta hiljan noussut. Iltaan oli vielä pitkään. Kävellessään käytäviä hän yritti selvittää itselleen, mitä kello oli. Hän painoi nykiviä silmäluomiaan. Häntä rasitti kaksi suurta tehtävää. Toinen oli neuvotteluhuoneessa tapahtuva ruhtinas Herdofin syntymäpäiväjuhlien järjestely, toinen komentokeskuksessa tapahtuva strategian suunnittelu Itäosan levottomuuksien tukahduttamiseksi.

Felamir saapui komentokeskukseen. Hän istui hiljaa paikallaan sormi ohimolla ja kyynärpää pöydällä. Huoneessa upseerien käsitykset iskivät yhteen. He olivat kaikki Roodiksen ritareita, humanoja. Ainoan poikkeuksen muodosti Felamir, joka oli elfi. Hän kuunteli muiden väittelyä silmät kiinni.

”Ettekö vieläkään ole saaneet selville, keitä vihollisemme ovat?” Jonkin aikaa äänessä ollut valkopartainen, kalju ritari huusi kovalla äänellä.

”Emme vielä”, vastapäästä istuva nuori ritari vastasi. ”Tiedämme vain sen, että heidän johtajaansa sanotaan Isänpoika Barabbakseksi.”

”Vai Isänpoika Barabbas, onpa röyhkeä nimi.” Silmät suljettuina Felamir puisteli hiukan päätään. ”Kuvitteleeko surkimus olevansa Pelastaja Messias? Luultavasti hän yrittää pystyttää Jumalan kuningaskuntaa väkivalloin. Ilman Jumalan suunnitelmaa sellainen ei tule onnistumaan.”

Valkopartaritari vei alistuneena kätensä kaljulle. ”Emme pysty estämään vihollisten tihutöitä, ellemme saa selville, keitä he ovat.”

”Emme tietenkään”, nuori ritari yhtyi.

Kukaan ei tiennyt, mitä pitäisi tehdä. Maan Itäosa kuului ruhtinas Herdofin hallintoalueisiin. Uusi vastarintaliike aiheutti siellä uhan. Kaikesta päättäen vihollisena oli eri järjestö kuin Pohjoisosan liike. Sen näytti muodostaneen joku Barabbas. Sillä ei ollut päämajaa. Se teki yllätyshyökkäyksiä veronkantajia

ja Roodiksen kuljetusjoukkoja vastaan sekä yllytti elfejä kapinaan juhlien ja veronkeruun aikoina. Huolimatta pienestä koostaan se sai aikaan paljon vahinkoa.

”Meidän on joka tapauksessa vahvistettava kaupunkien ja kylien puolustusta”, valkopartainen upseeri ehdotti.

”Pitäisikö meidän luvata palkkio Barabbaksen päästä?” eräs toinen ritari kysyi. ”Antaisimme hyödyllisistä vihjeistä korvauksen.”

”Se on vasta viimeinen keino. Sehän kertoisi sen, että me Roodiksen sotilaat, emme saa mitään aikaan.”

”Täytyisikö meidän soluttaa vakoilijoita?”

”Elfienkö? Emme voi luottaa heihin. Hehän saattavat siirtyä vastustajan puolelle ja pettää meidät.” Sen sanottuaan valkopartainen ritari kalpeni, sillä hän oli unohtanut, että heidän komentajansa Felamir oli elfi. Upseerit katsoivat pelokkaina Felamirin ilmettä.

Äärimmäisen väsynyt Felamir oli nukahtanut. Kukaan ei syyttänyt häntä noista nokkaunista.

Muutamia päiviä myöhemmin vietettiin komeasti ruhtinas Herdofin syntymäpäiväjuhlia. Pitojen päähenkilö Herdof istui juhlasalin etuosan aitiopaikalla. Hän nautti suuresti aterista ja esityksistä.

Naiset osallistuivat juhliin Kuolemanlinnan eräässä toisessa salissa. Heidän joukossaan oli myös Herdofin puoliso Ulrike, joka oli melkoinen kanalja. Alun perin hän oli ollut naimisissa Herdofin velipuolen kanssa, mutta päästäkseen vielä vaikutusvaltaisempaan asemaan hän halusi vaihtaa miehekseen Herdofin. Hän käytti kaikki tilaisuudet hyväkseen lähennelläkseen ja vietelläkseen ruhtinaan ja myös onnistui pyrkimyksissään. Herdof pakotti velipuolensa avioeroon ja otti Ulriken omakseen.

Kastaja oli julkisesti syyttänyt Herdofia ja Ulrikea siitä, että heidän avioliittonsa oli laitton. Sillä hän sai päälleen Ulriken rajun vihan. Tämä pakotti miehensä vangitsemaan Kastajan. Vaimo halusi tappaa Kastajan. Ruhtinaallakaan ei ollut mitään sitä vastaan, mutta hän epäröi, koska pelkäsi, että se aiheuttaisi Isrianin elfien keskuudessa kansannousun.

Kun ruhtinas alkoi sitten uteliaisuuttaan kuuntelemaan Kastajan puheita, Ulriken mahdollisuudet surmata Kastaja vähenivät. Herdof tunnusti Kastajan pyhäksi mieheksi ja halusi suojella häntä, mutta Ulrike tahtoi päästä Kastajasta eroon, maksoi, mitä maksoi. Hän etsi pitkään tilaisuutta siihen. Juhlapäivänä mahdollisuus vihdoinkin koitti yllättäen.

Herdofia ilahduttamaan oli suunniteltu tanssiesitys, jossa esiintyi Ulriken tytär. Tämä oli syntynyt avioliitosta Ulriken entisen miehen kanssa. Tytär oli loistava tanssija. Esitys alkoi, hetkessä hän sai vieraat lumotuksi ihastuksen valtaan.

”Suurenmoinen tanssi!” Nähdessään silmiensä edessä karkeloivan viehkeän tyttären Herdof huokaisi ihmetyksestään. Hän oli hyvin ylpeä, että esityksellään tytäruoli vangitsi arvokkaan yleisön.

Yleisö puhkesi raivoisiin suosionosoituksiin. Tanssin vaikutuksesta hän lupasi kaikkien kuullen:

”Aivan ihmeellinen esitys! Ehdottomasti upein ohjelmanumero tänään! Vannon, antavani sinulle, mitä ikinä pyydät minulta, vaikka puolet kuningaskuntaani.”

Kutsuvieraat taputtivat käsiään kannattaen rohkeaa lupasta. Äkillisen tarjouksen yllättämä tytär ei heti tiennyt, mitä pyytäisi.

”Kiitos, mutta odottaisitteko hetkisen, käyn neuvottelemassa ruhtinattaren kanssa.” Tytär juoksi äitinsä luokse. Ulrike riemuitsi villisti, että vihdoinkin hänen tilaisuutensa oli tullut.

”Pyydä Kastajan päätä!” äiti vaati. ”Vastaa näin: Tahdon, että nyt heti annat minulle vadilla Kastajan pään!”

Tytär ei esittänyt vastaväitteitä, vaan kiihottui ehdotuksesta, kuvitteli mielessään isäpuolensa hämmennystä ja tunsii tiettyä tyydytystä. Hän oli äitinsä tytär. Hän pinkaisi takaisin juhlasaliin ja esitti pyyntönsä isäpuolelleen. Herdof kalpeni, koska ei muistanut, että tytär oli äitinsä kaltainen. Katumisesta ei olisi apua, valansa ja pöytävieraiden tähden hän ei kyennyt torjumaan pyyntöä.

”Tee niin kuin tyttö sanoo!” Hän sylki sanat suustaan vieressään istuvalle Felamirille, joka jähmettyi seisomaan kuoleman kalpeana.

”Etkö kuullut? Minähän käskin sinun tuomaan Kastajan pää tänne!” Herdof huusi suuttuneena.

Kalpea Felamir lähti salista kuin joku olisi kirkonut hänen elottomat kätensä ja jalkansa liikkeelle.

Kastaja teloitettiin ja hänen oppilaansa ottivat ruumiin haltuunsa. Heidän etunenässään oli rukoilijasirkan-kasvoinen Gilrond, jolla oli kaksi lyhyttä miekkaa vyöllään. Loppujen lopuksi niistä ei ollut mitään hyö-tyä Kastajan puolustamisessa. Gilrond oli tyytymätön niin kuin aina ja hänen leukansa tärisi vihasta, kun he lähtivät Kuolemanlinnasta.

Felamir saatteli heidät. Elfien miekkailumestarin olemus näytti kutistuneelta. Hän oli lopen uupunut. 'Mitä olenkaan tehnyt?' Hänen kärsi syvästä tyhjyydestä. 'Mihin sydämeni on kadonnut?' Hän hapuili sil-millään jotain kaukaa pilvien raoista. Värinsä menettänyt sielu vajosi kuin rapiseva hiekka ja katosi kivi-lattian rakoon.

25. Julistustyö pareittain

”Hei, isovelji! Jousimäki näkyy jo, samoin Goberoksen kaupungin valot.” Ander osoitti laakson suuntaan.

Illansuun vuoripolkuun katseensa suunnannut Sirion tarkisti, mitä pikkuveljen osoittamassa suunnassa näkyi. Tosiaan mäen juurelta erottui tuiketta. Kotikylästään lähdön jälkeen oli kulunut jo pitkään siitä, kun he viimeksi olivat tehneet kahdestaan matkaa.

”Janottaa.”

”Tosiaan.”

Heillä ei ollut mitään mukanaan, ei edes vettä eikä ruokaa, ei yhtään kolikkoa, ei myöskään vaihtovaatteita. He kulkivat Jumalan johdatuksen varassa. Jeshua oli antanut heille sellaiset ohjeet.

Hän oli lähettänyt oppilaansa pareittain Pohjoisosan kaupunkeihin vain vaatteet varusteinaan. Hän oli sanonut, että oli vain vähän aikaa jäljellä ja oli kieltänyt heitä menemästä humanojen ja puoli-elfien alueelle. Heidän tuli saarnata vain Isrianin elfeille. Heidän piti löytää arvolliset ihmiset, joiden luokse majoittua. Kymmenen päivää ennen pääsiäistä heidän oli määrä palata Lohtulaan.

”Ovatkohan muut jo löytäneet talot, joihin he voivat asettua”, Sirion kysäisi hiukan huolestuneena.

”Miten lienee? Mutta kyllä he varmaan löytävät sellaiset”, Ander oli veljeään optimistisempi. ”Sanoihan opettaja: ’Menkää Isrianin huoneen kadonneitten lampaiden luo!’ Etsitäänkö nyt ensin tuosta Goberoksen kaupungista? Jos löydämme jonkun, joka antaa meille yösijan, niin jäämme siihen taloon.”

”Entä jos kukaan ei ota meitä yöksi?”

”Lähdemme pois kaupungista. Hänhän sanoi, että jos joku ei ota meitä vastaan, meidän tulee lähteä pois pudistaen tomu jaloistamme.”

Jutellen matka taittui ja Goberoksen kaupungin muuri lähestyi.

”Tästä alkaa kylväminen!” Ander kulki kaupungin portin läpi suurin odotuksin.

Goberos oli vanha kaupunki, jota muinoin kutsuttiin Gober-ostiksi (elfien kielellä Kotilinnaksi). Nimensä mukaisesti kaupunki oli eloisa. Talot oli rakennettu riveittäin. Toisiinsa kiinni rakennettujen talojen seinät toimivat myös sen muurina. Nyt se oli hiljentynyt nukkumaan. Vähän aiemmin Jeshua oli herättänyt siellä henkiin lesken pojan ja siitä oli syntynyt kohu. Jeshuaa oli väitetty profeetta Elasariksi.

”Ei tässä auta muu, kuin kierrellä talosta taloon ovia koputtelemassa.” Ander suuntasi erään asunnon ovelle.

Näissä tilanteissa tehtävä kuului hänelle, koska hän oli taitava neuvottelija. Sirion seurasi hiljaa perässä.

Anderin valitsema talo oli pieni ja rähjäinen, se oli järjestyksessä ensimmäisenä. Sirion asennoitui niin, että heiltä menisi pitkään, ennen kuin löytäisivät majapaikan.

”Rauhaa, shalom!” Ander tervehti ja koputti ovea, siitä pisti esiin nuoren elfin pää.

”Hei?” Sirion ja Ander hämmästyivät nähdessään hänet. Tämähän on selvä Jumalan johdatus! Nuorukainen ei kuitenkaan tuntenut heitä vaan katseli epäluuloisesti.

”Onko siellä vieraita?” Äiti työntyi esiin pojan takaa.

”Ai, teidän siellä olette!” äiti huudahti kimeästi nähtyään, ketkä seisoivat ovella.

”Ovatko he äidin tuttuja?”

”He ovat sinut henkiin herättäneen miehen oppilaita.”

Pojan kasvoille nousi kunnioittava ilme.

”Käykää toki sisään!” Äiti viittoi Sirionille ja Anderille. Hämmästyttään salaamatta he astuivat taloon.

Kuultuaan tilanteen äiti pyysi heitä jäämään yöksi.

”Kiitos paljon, mielellämme”, Sirion sanoi. ”Kyllä yllätyimme, että osuimmekin juuri teidän taloonne.”

”Jumala on näin valmistanut meille tilaisuuden osoittaa kiitollisuutta”, äiti sanoi katsoen hellästi ainoaa poikaansa, joka hioi auranterää hänen vierellään.

”Opettaja kehottaa aina, että meidän pitää antaa lahjaksi”, Sirion torjui heiluttaen kättään. ”Siksi teillä ei ole mitään syytä kiitollisuudenvelan maksamiseen. Kuulutte niihin, jotka ovat arvollisia samaan Jumalan rauhan.”

Seuraavana päivänä Sirion ja Ander aloittivat julistustyön Goberoksen kaupungissa. Torilla seisten he kuuluttivat kutsuaan:

”Jumalan kuningaskunta on lähellä, tehkää siis parannus ja kallistakaa korvanne hyvälle sanomalle!”

Ihmisiä tuli kyllä kokoon, mutta he olivat epäluuloisia, koska lainopettajat olivat jo ryhtyneet vastatoimiin. He olivat kiertäneet levittämässä huhua, että Jeshuan opetus oli petosta. Kuitenkin pieni osa kaupunkilaisista kuunteli puhetta vakavissaan. He olivat niitä, jotka etsivät valoa pimeyteensä.

”Armahtakaa minua!” Keski-ikäinen naiselfi työntyí pyytämään apua. Hän oli niin laiha, että olisi voinut milloin tahansa kaatua, kuolemaisillaan sairastuttuaan samaan Pohjoisosan kostean tuulen tautiin kuin Sirionin anoppikin.

’Nyt tämäkin tilanne tuli sitten vastaan.’ Ajatellessaan, mitä hänen tulisi tehdä, Sirionia jännitti niin, että hänen kätensä vapisivat. Lähettäessään oppilaansa matkaan Jeshua oli nimittäin antanut heille vallan parantaa sairaita ja ajaa ulos riivaajia. ’Kykenisikö hän siihen todellakaan?’ Sirion ei voinut mitään sille, että häntä epäilytti, vaikka tiesi, ettei hänen tarvitsisi epäillä. Hänen otsalleen puristui hikeä ja hän katseli ympärilleen kuin apua hakien. Elfit tuijottivat häntä silmät hehkuen. He saivat hyvän puheenaiheen riippumatta siitä, onnistuisiko hän vai ei. Anderkin jätti asian kokonaan veljensä hoitoon seuraten tapahtumaa vähän kauempaa.

’Minun pitää se vain nyt tehdä.’ Sirion polvistui ja rukoili silmät kiinni: ’Auta minua epäuskossani! Auta, että voisin uskoa, että kykenen siihen!’ Heti hän koki, miten hänet itseensä sitonut Jeshua antoi voiman, kun hän jättäytyi sen varaan, paino hartioilla keveni. Jumalan voima nosti Sirionin seisomaan.

Hän otti kyyristynyttä naista kädestä kiinni ja käski Jumalan antamin sanoin: ”Kostean tuulen tauti, älä kiusaa enää tätä ihmistä!” Hän toimi uskossa, että Jeshua oli hänet valtuuttanut.

Samassa naisen kasvoille nousi puna. Hän nousi ylös ja hänen kasvoilleen levisi valoisa ilme, hän oli parantunut.

Palattuaan majapaikkaan heitä odotti ilta-ateriaksi leipää ja vedellä jatkettua soppaa. Nelisin he kiittivät Jumalaa ja söivät.

”Kastaja on kuulema murhattu!” Talon poika kertoi järkyttävän uutisen. Sirion ja Ander tyrmistyi-vät, heidän lusikkansa putosivat lautaselle.

”Onko se totta?” vakavana Ander kysyi nuorukaiselta toivottuaan hengityksen salpautumisesta.

”Kyllä. Galduinjoen itäpuolella Kastajan seuraajat ovat vihoissaan ruhtinas Herdofille.”

Veljekset katsoivat toisiaan. ’Eikö Kastaja olisi enää tässä maailmassa? Jeshuahan oli väittänyt häntä profeettaakin suuremmaksi mieheksi...’

”Miten julmaa...”, talon emännän valitti synkkänä. ”Mitä te nyt teette?”

Veljekset miettivät hetken. He tiedostivat, että Kastajan surmaamisesta voisi alkaa laajempikin vaino. Siitä huolimatta he eivät saisi päästää sydämissään palavaa tulta sammumaan. Sirion sai sanotuksi ensin:

”Opettajammehan sanoi: ’Älkää siis pelätkö ihmisiä! Minkä minä sanon teille pimeässä, se puhukaa päivänvalossa. He tappavat ruumiin mutta eivät voi tappaa sielua. Pelätkää enemmän häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin’.”

”Aiotte siis jatkaa julistusta entiseen tapaan?”

”Tietenkin”, Ander vastasi. ”Mutta jos olemme vaivaksi, voimme kyllä lähteäkin.”

”Ette suinkaan”, emäntä vakavoitui päättäväisenä. ”Jääkää meille! Minulla ei riitä sellaista rohkeutta, etten välittäisi henkiin jäämisestä, mutta tämän verran minäkin haluan antaa uhrikseni. Minäkin olen Jeshuan oppilas.”

Veljekset nyökkäsivät ja iloitsivat, että olivat löytäneet kodin, jossa haluttiin tehdä Jumalan tahto.

26. Kansa kuninkaan ympärillä

Tuli kevät. Kaareutuvilla kukkuloilla kilpiruohot työnsivät esiin pallomaiset kukkansa ja paimenet antoivat lampaistensa syödä niitä niin paljon kuin ne halusivat. Pääsiäinen lähestyi, oli aika kokoontua Jeshuan luo.

Sirion ja Ander sanoivat jäähyväiset Goberoksen kaupungin äidille ja pojalle. Sitten he lähtivät vaelamaan kohti Lohtulaa. Heidän julistustyönsä oli kantanut runsasta hedelmää. Hyvin monet elfit olivat kuulleet heidän sanomansa ja saaneet iloita siitä, että heidän kuninkaansa oli tullut. Kun he olivat kyselleet, missä he voisivat tavata hänet, Sirion oli kehottanut heitä tulemaan Harppujärvelle.

Sirion ja Ander olivat tosi väsyneitä, mutta heidän askeleensa olivat keveät. Toiveikkaana he astelivat tuoksuilla niittyillä ja kukkuloilla kuin vuorilla hyppelehtivä jänis. He kuuluivat yhtäkkiä hilpeän äänen takaansa:

”Rauhaa, shalom! Sirion ja Ander.”

Vilkaistessaan taakse he näkivät, että vastarintaliikkeen Lasron ja rahastonhoitaja Junder juoksivat heitä kohti.

”Lasron! Junder! Oletteko tekin paluumatkalla?” Sirion tervehti heitä kovalla äänellä.

He syleilivät toisiaan ja jatkoivat yhdessä matkaa kohti Lohtulaa.

”Vai sillä tavalla. Teidänkin julistustyönne meni siis hienosti.” Lasron käveli takaperin ja hymyili leveästi Sirionille. Ennen kovin synkkä soturi oli nyt innoissaan.

”Niin, kaikki johtui siitä valtuutuksesta, jonka saimme”, Sirion korosti. ”Teimme samaa, mitä opettaja.”

”Niin mekin”, Lasron puuskutti intoa, joka ei ollut laantunut.

Kun he olivat kulkeneet jonkun matkaa, Sirionin korvan juurelle tuli Junder ja kuiskasi: ”Minulla olisi hiukan puhuttavaa.”

”Mistä on kysymys?” Sirion hidasti kävelyvauhtia, antoi Lasronin ja Anderin mennä edemmäksi ja kuunteli sitten, mitä Junderilla oli kerrottavana.

”Minua hiukan huolestuttaa Lasron”, hän sanoi hiljaa. ”Saattaa olla, että hän puhuu kummia, siitä ei tarvitse välittää.”

”Mitä hän sitten puhuisi?”

”Tuota... Ehkä hän haluaa saada aikaan välirikon keskinäisiin suhteisiimme.”

”Miksi hän tekisi sellaista?”

Hieman kiihtyneenä Junder jatkoi: ”...Eikö hän ollutkin alun perin vastarintaliikkeen jäsen? Luuletko, että hänestä on tullut ihan oikeasti Jeshuan oppilas?”

”Hä?”

”Minulla heräsi vain hiukan epäilyjä”, nuorukainen käänsi katseensa pois.

”Älä puhu perättömiä!” Sirion paheksui. ”Totta on, että nimitämme häntä ’vastarintaliikkeen Lasroniksi’, mutta se on pelkkä lempinimi. Mehän näimme, miten hän sanoutui irti liikkeestä.”

”Tiedän, tiedän. Mutta kaiken varalta muista, mitä sanoin.” Junder nopeutti kävelyään ja ehti edellä kulkevien luokse.

Vain Sirion jäi taakse mietiskelemään levottomana.

Illan suussa nämä neljä saapuivat Lohtulaan. He palasivat Sirionin kotiin, jossa heitä odottivat jo ukko-senjylinänpojat, Filante, Nahamon ja heidän Herransa Jeshua.

”Sirion, Ander ja vielä Lasron ja Junder!” Heidän saapumisensa huomannut Filante ilmaisi ilonsa.

Katsoessaan vierashuoneen perukkaa Sirion näki Jeshuan kyykyssä puhumassa lempeästi jonkun tuntemattoman miehen kanssa, joka itki kokoon käpertyneenä.

”Tuo mies tuli vähän aikaisemmin. Opettaja ajoi hänestä ulos riivaajan.” Filante selitti. ”Tänne tulee jatkuvasti riivattuja ja sairaita hakemaan opettajalta apua. Hän ei ehdi edes syödä.”

Heidän sitä puhuessaan ovelta kuului koputus. Vieressä seisonut Ander riensi avaamaan. Ulkona seisoi nuori nainen tukien toista, joka vaikutti hänen äidiltään.

”Kuulin, että Jeshua olisi täällä”, tytär selitti.

”Hän on tuolla peremmällä”, Ander opasti.

Nainen pyysi kyynelsilmin: ”Auttakaa äitiäni! Hän on kärsinyt jo monta kuukautta kovia kipuja.”

”Jos niin on, käykää sisään”, Ander kutsui heidät ja sulki oven.

Mutta seuraava vieras työnsi jo oven auki.

”Levmat! Mastuon! Tulitte takaisin?” Ander iloitsi nähdessään miehet, jotka avasivat oven.

”Näyttää siltä, että olette kaikki jo palanneet”, Levmat sanoi kurkistaessaan syvemmälle huoneeseen.

”Olimmeko me viimeisin pari?” Mastuon kysyi.

”Ette, seppäveljekset eivät ole vielä saapuneet”, Filante vastasi huoneen takaosasta. ”Kun he palaavat, niin kaikki kaksitoista ovat koolla.”

Kohta Jeshuan vieressä kyyhöttänyt mies nousi valoisana ja poistui ovesta ulos. Vuoroaan odottaneet nuori nainen ja hänen äitinsä menivät Jeshuan luokse. Koko ajan ihmisiä tuli ja meni. Sirion näki, miten huoneen toisessa päässä Marinel työskenteli kiireisenä. Sirionin oli vaikea päättellä, millä mielellä Marinel oli, kun hän tarjoili vieraille juotavaa ja jakeli jaloille pesuvettä sekä pyyhkeitä. Vierellä hänen äitinsä paistoi leipää ryppyisin käsin.

”Oikaisepa nyt selkäsi!” Yllättäen hänen korviinsa kantautui Jeshuan ääni.

Äskeinen rouva oikoi selkäänsä iloisena ja varmistui siitä, että oli parantunut. Taas ovi läimähti auki ja siinä seisovat vierekkäin seppäveljekset.

”Hei! Nyt kaikki ovat koossa”, Sirion iloitsi.

Samalla oven avauksella parantunut rouva ja hänen tyttärensä poistuivat.

”Nyt”, lopultakin Jeshua korotti äänensä, ”ennen kuin ovi uudelleen avautuu, mennään hiljaiseen paikkaan lepäämään.”

”Me olemme kyllä ihan kunnossa. Sinun antamallasi valtuutuksella paransimme sairaita ja ajoimme ulos riivaajia. Jaksamme vielä hyvin tehdä työtä, ei meillä ole aikaa lepäillä”, Sirion uhosi, muutkin nyökäsivät.

”Ei, kyllä te olette tehneet tarpeeksi työtä. Nyt on levon aika. On parasta, että lähdemme johonkin rauhallisen paikkaan lepäämään.”

Juuri kun Sirion oli vielä sanomaisillaan vastaan, kauppiaanpoika Filante ehdotti kovaaäänisesti:

”Jos niin on, lähdetään Kalatalon kylän tienoille. Siellä on hiljainen vuori, noustaan sille. Sen nurmella olisi mukava lepäillä.”

”Päätetty! Kallio, anna meille vene”, Jeshua katseli kirkkain silmin Sirionia.

”Selvä on”, Sirion suostui vastahakoisesti. Hän oli niin hyvällä mielellä, ettei hän kokenut levon tarvetta, mutta hän päätti totella Jeshuaa.

Kun Sirionin vaimon ja anopin valmistamat eväät oli pakattu mukaan, Sirion otti kaikki Oslondiin ja ohjasi sen kohti itää.

Vaikka sydän palaisi innosta, ruumis silti väsyi. Syötyään evänsä, oppilaat nukahtivat. Järvi oli tyyni, kuun valossa vene liukui yhä idemmäksi. Sirion antoi sopivan länsituulen kuljettaa sitä ja keskittyi kertomaan Jeshuulle kaiken, mitä Goberoksen julistustyössä oli tapahtunut.

”Tosiaan, kuinkahan monta sairasta parantuikaan! Lisäksi pahat henget lähtivät ulos, kun käskin niitä. En olisi voinut uskoa, että kykenisin sellaiseen. Opettaja, monet uskoivat siellä sinuun. Kerroin heille tarkasti, mitä sinä olet opettanut meille.”

Jeshua ilahtui Sirionin innostuneesta selostuksesta. Kun Sirion oli päässyt loppuun, Jeshua ehdotti:

”Kallio, eikö sinunkin pitäisi nukkua vähän?”

”Niin mutta minun pitää huolehtia laivasta...”

”Etkös sinä tiedä, että minä voin nuhdella tuulta?” Jeshualla oli huvittunut ilme.

”Niinhän se oli”, Sirion irvisti hämillään ja nukahti muiden oppilaiden viereen.

Oli levon hetki.

Aamuvorhain vene saapui Kalatalon vaatimattomaan satamaan, jota saattoi hädin tuskin sellaiseksi nimitää. Siinä oli vain yksi vaivainen lahoava laituri. Kun he nousivat rantaan, niin kumma kyllä, sinne oli jo kokoontunut paljon kansaa. Kun Sirion ihmetteli, mistä oli kysymys, hänelle kerrottiin, että ihmiset olivat nähneet heidän lähtönsä ja olivat seuranneet perässä järven pohjoisrantaa. Sirionin suu jäi ihmetyksestä auki. Rantaa pitkin kävellen ehti tietenkin nopeammin kuin hitaalla veneellä, mutta miksi ihmiset seurasiivat Jeshuaa sinne asti. Sirion hämmästeli heidän intoaan, niin, hän tunsu hiukan kateuttakin.

”Tapahtukoon teille, niin kuin uskotte.” Jeshua armahti heitä ja paransi sairaat.

Sen jälkeen Jeshua ja oppilaat lähtivät Kalatalon kylästä ja kiipesivät Filanten opastuksella lähes puuttomalle vuorelle. Aamu-usva nousi. Viileä ilma tasoitti oppilaiden intomieltä. He nousivat kasteista ruohikkoa pitkin huipulle.

’Juuri niin kuin Filly sanoit, täällä voi levätä kaikessa rauhassa.’ Sirion hengitti syvään ja hänen keuhkonsa täyttyivät raikkaasta ilmasta. Aurinkoisen huipun peitti loivasti laskeutuva ruoho. Alhaalla aamusumu virtasi pilvien lailla vuorten välissä. Aurinko oli kuivattanut huipun nurmen. He istuutuivat ja laskivat väsyneet jalkansa maahan.

”Hienoa, että tiesit näin hyvän paikan!” Sirion lausui pienen kohteliaisuuden lapsuuden ystävälleen Filantelle. Mutta tämä suuntasi Sirioniin vaivautuneen katseen:

”Mitä sinä oikein puhut? Sinähän tämän salaisen paikan minulle kerroit.”

”Minäkö muka?”

”Kyllä vain. Lapsuudessa tulimme tänne usein. Sinähän kerroit silloin, että nousemalla tänne ennen sumun hälvenemistä, tuntuu, kuin olisi pilvien yläpuolella?”

”Niinkö se oli?” Sirioin ei muistanut sitä, mutta Filantelle asia oli jäänyt mieleen hyvänä muistona. ’Outoa, ettei kertoja muista sitä, mikä kuulijalle on jäänyt pysyvästi mieleen. Niinkö se on?’

Sirion heittäytyi selälleen ja katseli taivaalla lipuvia pilviä. ’Kaikki tuntuu kuin unelta, että minäkin olen jättänyt kaiken ja lähtenyt työhön, vieläpä Jeshuan kanssaan, joka on itse Jumala.’ Sirion muisteli, miten Goberoksen kaupungissa hänen käsiensä kautta sairaat parantuivat ja riivaajat karkotettiin. ’Aivan uskomatonta, mutta niin todella tapahtui.’

Maassa makaillessaan hän ei nähnyt muuta kuin sinitaivaan. Kun hän heittäytyi tunteittensa valtaan, oli kuin hänen kehonsa olisi noussut kellumaan ilmaan. Hämmentyneenä hän nousi ylös, ja varmisti kädellään, että alla oli tosiaankin maata. Sydän löi kiivaasti, hän koki olevansa kuin todellisuuden ja unen välimaastossa.

’Jeshuan kohtaaminen on muuttunut minun maailmani. Entisiin turhiin päiviini on tullut aivan uusi elinvoiman. Toivon ja seikkailujen täyttämä uusi kertomus on alkanut, mikä muutos! Kuolemakaan ei enää pelota, kun jokaisen päivän saan viettää Jumalan kanssa. Mikä onni!’ Hän sulki silmänsä maistellakseen iloaan. ’Tästä onnesta haluan kertoa muille. Onko mitään tähän verrattavaa?’

Laaksossa virtaavan usvan keskeltä alkoi kuulua ihmisten ääniä. Sirion nousi pystyyn ja näki, miten sumun seasta ilmestyi paljon elfejä. He olivat tulleet maata pitkin Lohtulasta, eikä vain sieltä. Kun aamu-usva alkoi haihtua, koko vuori tuli näkyviin. Rinteet täyttyivät elfeistä, heitä oli enemmän kuin Roodiksen legioonassa sotilaita, pelkästään miehiä viitisen tuhatta. He olivat tulleet monista kaupungeista kuultuaan, että Jeshua ja oppilaat olivat kokoontuneet yhteen. Kansanpaljous oli kahdentoista oppilaan julistustyön hedelmää. Koska pääsiäisjuhla lähestyi, oppilaiden julistusta kuulleet olivat kokoontuneet lähteäkseen Jeshuan kanssa Pyhään kaupunkiin.

Joka puolella oli ihmisiä ja taas ihmisiä. Tälle yksinäiselle vuorelle levittäytyi näky, joka muistutti temppelein esipihan tungosta.

Jeshua vastasi kansan odotuksiin ja julisti heille Jumalan kuningaskunnasta. Valtaisa määrä elfejä istui ruohikolla ja kuunteli. Aikanaan 2000 elfiä oli sankari Galserin johdolla noussut kapinaan ja taistellut Roodiksen ratsuväkeä vastaan, mutta nyt oli paljon suurempi määrä miehiä kokoontunut Jeshuan ympärille. Kansa oli siinä määrin innoissaan, että jos Jeshua olisi julistanut siinä paikassa toteuttavansa Jumalan kuningaskunnan, he olisivat päästäisivät ilmoille valtaiset suosionosoitukset. Oppilaat olivat koko sydämestään mukana tässä odotuksessa.

Vuorenrinne täynnä kansaa! Ihme oli sekin, että Jeshuan puhe kantautui kaikkien korviin. Jumalan Poika puhui, kuin olisi puhutellut jokaista yksilönä. Tuulen kantamana ääni kaikui aivan laakson perukoille asti.

Kun tienoo alkoi hämärtyä, oppilaita alkoi huolestuttaa, miten väki selviäisi yötä vasten omiin koteihinsa. Kaiken lisäksi ihmiset olivat nälissään. Jos opetus vielä jatkuisi, kansa voisi nääntyä.

”Opettaja, tämä paikka on autio, ja päivä on jo pitkällä. Päästä siis ihmiset luotasi, jotta he menisivät kyliin ostamaan itselleen ruokaa”, Sirion kuiskasi.

Nyt Jeshua sanoi hämmästyttävät sanat: ”Ei heidän tarvitse mennä pois. Antakaa te heille syötävää.”

”Meidänkö pitäisi?” Sirion hölmistyi.

”Juuri niin. Hei Filly...”, Jeshua puhutteli yllättäen Filantea. ”Mistä ostaisimme leipää, että nämä ihmiset saisivat syödä?”

”Karkeasti arvioiden pelkästään miehiä on viisi tuhatta. Eivät kahdensadan denaarin leivät riitä heille, niin että jokainen saisi edes vähän.” Hän vastasi rehellisesti, niin kuin kauppiaan pojalta voi odottaa. Eikä heillä ollut sellaisia rahoja.

”Minkä verran leipää on?” Opettaja kysyi oppilailtaan. ”Menkää ottamaan selvää!”

Jos vähänkin leipää olisi jäljellä, niin Jeshua kykenisi jotenkin hoitamaan asian. Sirion juoksi vuoren rinnettä alas. Hän ryntäsi laiturilla olevaan Oslandiin ja etsi sinne jätetyistä tavaroista, mutta eväistä ei ollut jäljellä edes leivänpalaa. Hikisenä vuorelle palannut Sirioin kertoi asian Jeshualle. Juuri silloin Ander tuli mukanaan tuntematon poika.

”Opettaja, täällä on pieni poika, jolla on viisi ohraleipää ja kaksi pientä kalaa. Mutta mitä ne ovat näin monelle...”

”Se riittää. Järjestäkää ihmiset aterioimaan. Muodostakaa heistä 50 hengen ryhmiä!”

Oppilaat kulkivat ympäri vuorta ja asettivat ihmiset istumaan ateriakunnittain. Kun he olivat saaneet sen tehdyksi, Jeshua sanoi pojalle: ”Anna ne tänne!”

Ander rohkaisi hämmentynyttä poikaa: ”Ole huoleti. Vie ne vain opettajalle!”

Poika nyökkäsi nöyrästi ja vei Jeshualle korin, jossa oli leivät ja suolakalat. Jeshua otti ne, rukoili kiitos- ja ylistysrukouksen. Sitten hän mursi leivät ja antoi ne opetuslapsilleen. Heidän hämmästykseseen leipä ei loppunut, vaikka hän mursi sitä kerta toisensa jälkeen. Sama tapahtui kaloille. Loppujen lopuksi kaikki söivät ja tulivat kylläisiksi. Kun kaikki olivat saaneet tarpeeksi, taivaan täyttivät tuikkivat tähdet.

”Kootkaa tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään joutuisi hukkaan”, Jeshua käski.

Kukin kahdestatoista oppilaasta keräsi tähteitä omaan koriinsa. Kaikki tulivat täyteen. Tapahtuma oli aivan kuin manna ihme. Muinoin kun lainantaja Mosalionin johdolla Isrianin kaksitoista sukukuntaa pelastuivat, Jumala elätti heitä taivaasta laskeutuneella leivällä...

Tähtitaivaan alla kansa alkoi ylistää: ”Tämä on Mosalionin ennustama profeetta.” He alkoivat keskustella siitä, että hänestä pitäisi heti tehdä kuningas. Sitä oppilaatkin toivoivat. Vihdoinkin Jumalan kuningaskunta näytti toteutuvan.

’Lähemmekö tästä valloittamaan Pohjoisosan pääkaupunkia Tuulikaupunkia vai menemmekö ottamaan haltuumme Pyhän kaupungin, jonka kukkulalla seisoo temppeli? Oli kysymys kummasta tahansa, nyt on kokoontunut sellainen määrä elfejä, että sille eivät vedä vertoja mitkään aikaisemmat vastarintaliikkeet. Kiertämällä kaupunkeja saamme värvätyksi vielä paljon lisää vapaaehtoisia.’ Isrianin kuningaskunnasta unelmoivat oppilaat olivat haltioissaan.

Mutta he olivat unohtaneet tärkeän asian. Isrianin elfithän olivat jo hyljännyt tulleen Pelastaja Messiaan. Nyt oli Jumalan suunnitelmassa alkamassa uusi armon aikakausi, jonka aikana Jumalan kuningaskunta ilmenisi toisin kuin heidän unelmansa.

”Laskeutukaa nyt vuorelta alas ja palatkaa järven toiselle puolelle”, Jeshua käski oppilaitaan.

”Ei kai nyt sentään!” merimies Mastuon protestoi. ”Eikö Jumalan kuningaskunta ole juuri nyt käsillä?”

”Aivan niin kuin Mastuon sanoo”, Junder yhtyi. ”Etkö sinä tullut ollaksesi Isrianin kuningas?”

Sirion oli tietenkin samaa mieltä.

Mutta Jeshua oli eri mieltä: ”Jumalan suunnitelma ei ole sellainen.”

”Kerro, millainen se sitten on?” Sirionkin avasi suunsa.

”Paljon parempi, Kallio”, Jeshua hymähti surumielisesti. ”Te ette taida sitä nyt hyväksyä. Tietenkin aion kertoa sen sisällön teille, mutta askel askeleelta, sitä mukaan, kun te kasvatte. Laskeutukaa nyt joka tapauksessa vuorelta ja palatkaa Lohtulaan.”

Vaikka oppilaat olivat tyytymättömiä, he eivät panneet enempää vastaan.

”Opettaja, mitä sinä aiot tehdä? Tulethan kanssamme laivalla?” Sirion kysyi huolestuneena.

”Niin. Taidan mennä tuolle vuorelle”, Jeshua osoitti asutuksesta vielä kauempana olevaa vuorta. ”Rukoilen siellä yksinäni.”

”Niinkö?”

Kaikkien oppilaiden, myös Sirionin innostus haihtui hetkessä. He jättivät kansanjoukot taakseen, kulivat pimeää vuoripolkua alas, nousivat Oslandiin ja levittivät purjeet.

Laiva eteni hitaasti länteen pimeällä järvellä. Kukaan ei halunnut puhua. Kun oltiin jo kaukana rannasta, yllättäen lännestä puhaltava vastatuuli pysäytti etenemisen. Sirion ja Ander käärivät purjeet kokoon, ottivat käsiinsä aivot, laskivat ne aaltoihin ja alkoivat soutaa. Länsituuli yltyi yhä voimakkaammaksi ja aallokko kiusasi.

”Tämä tekee myrskyä”, Mastuon arvioi.

Aivan kuin taivas olisi kuullut nämä sanat, oudon nopeasti mustat pilvet peittivät tähdet. Heidän yläpuolellaan kuu vilkkui pilvien raoista kuin sammumaisillaan oleva kynttilä. Kovasta soutamisesta ei ollut apua, laiva ei edennyt lainkaan. Väsymyksen masentamien Sirionin ja Anderin sijaan airoihin tarttuivat nyt ukkosenjylinän pojat, mutta lopulta hekin väsyivät ja seppäveljekset siirtyivät soutamaan. Heidän jälkeensä aivot saivat Lasron ja Junder. Oppilaat taistelivat aaltoja vastaan.

”Tällaista emme ole aiemmin kokeneet”, Sirion tuskastui. ”Jotain outoa tässä on.”

”Miten niin?” Aaltoja tuijottava Lasron huusi niin kovaa, että se kuului läpi myrskyn pauhun.

”Jonkin pahan voiman tässä täytyy vaikuttaa. Jokin pahan hengen kaltainen estää etenemistemme.”

Sellaista ei olisi pitänyt puhua pimeällä järvellä. Elfejä alkoi heti pelottaa. Lasronin paikalle airoihin tullut Mastuon lakkasi huomaamattaan soutamasta.

”Hei mikä tuolla on?”

Kaikki kääntyivät katsomaan, mihin Mastuon tuijotti. Idän puolella näkyi jokin järven päällä liikkuva valkoinen olento. Kuun valon pilkahdellessa pilvien välistä pimeän keskeltä saattoi ajoittain erottaa sen hämärästi. Se eteni veden päällä hitaasti samaan suuntaan laivan kanssa.

”Se on aave!” Mastuon huudahti.

Oppilaat alkoivat huutaa. Seppäveljekset nappasivat mykistyneenä seisovan Mastuonin kädestä aivot ja alkoivat soutaa holtittomasti. Levmat ja Junder ryhtyivät käsin kauhomaan vettä kuin hukkumaisillaan olevat koirat. Lasronin vapiseva käsi tarttui miekan kahvaan, vaikka hän hyvin tiesi, ettei siitä olisi mitään hyötyä aaveita vastaan. Ukkosenjylinänpojat taas tarttuivat mihin tahansa esineeseen, jolla voisi heittää aavetta.

Tuulen huminan keskeltä kantautui kirkas ääni oppilaiden korviin:

”Rauhoittukaa! Minä se olen. Älkää pelätkö!”

Hämmästyneet oppilaat nostivat päänsä ja näkivät, että veden yläpuolella leijailevalla oli valkopukuisen ihmisen hahmo.

”Herra, oletko se sinä?” Sirion huusi vastaan.

”Kyllä”, kuului vastaus. ”Ajattelin kilpailla laivan kanssa, mutta puheenne aaveesta oli minulle liikaa.”

Sirion helpottui hiukan.

”Herra, jos se olet sinä, niin käske minun tulla luoksesi vettä pitkin”, Sirion pyysi.

Kaikki tuijottivat Sirionia, kuin hän olisi mennyt sekaisin. Mutta Sirion oli epätavallisen rauhallinen katsolessaan vakavana eteenpäin. Vaikka tuuli pyyhki hänen kasvojaan, jännityksestä niihin kihosi hiekeä. Hänen sormensa, joilla hän piti laidasta kiinni, olivat valkeat puristuksen voimasta.

Ääni sanoi: ”Tule!”

Sirion työnsi vapisevan jalan laidan yli. Silti Kallio, Sirion ei pysähtynyt. Väristen hän astui toisella jalallaan veden päälle ja seisoi sen yläpuolella. Hän käveli epävarmin asekelin vettä myöten kuin vasta kävelemään oppinut lapsi. Hänen kasvonsa vääntyivät erikoiseen ilmeeseen, jossa sekoittuivat hymy ja kauhu. Hän näytti huvittavalta, mutta hänen silmänsä kostuivat liikutuksesta. Hän oli rohjennut ottaa yh-

den askeleen johonkin sellaiseen, mihin hänen ei olisi pitänyt kyetä. Jumalan voimalla se oli mahdollista. Olisiko kukaan muu pyyntöä esittänyt, mutta hän sen teki.

Silmät tiukasti Jeshuaan kiinnitettynä Sirion lähestyi häntä. Hetken pilvenraosta pilkistävä kuunsäde valaisi veden päällä olevaa hahmoa. Se oli tosiaan Jeshua. Nähdessään hänen kasvonsa Sirion rauhoittui. Jeshuan valkeat vaatteet liehuivat tuulessa, kun hän rohkaisevana seiso i veden päällä.

Mutta nähdessään Jeshuan hulmuavat vaatteet Sirion huomasi ympärillään puhaltavan rajun tuulen. Hän siirsi katseensa Jeshuasta veden pintaan. Hänen jalkojensa alla ei ollutkaan enää tukevaa maata vaan myrskyävät aallot. Eihän niiden päällä voisi mitenkään seistä. Sitä ajatellessaan hän vajosi veteen. Oli kuin musta järven pohja olisi avannut kitansa nielaistakseen hänet pohjattomaan kuiluun. Epätoivoisesti räpistellen hän sai kasvonsa veden pintaa ja huusi:

"Herra, pelasta minut!"

Mutta aallon hyöky nielaisi hänet uudelleen. Pikimustassa vedessä häneltä katosi taju siitä, missä ovat pinta ja pohja. Kuolemanhädässään hän huitoi käsiä ja jalkoja, kun voimakas käsi tarttui häntä ran-teesta ja kiskaisi hänet veden pinnalle.

"Sinä vähäuskoinen, miksi epäilit?" Jeshua huokaisi.

Hetken Sirion vain yski ankarasti ja kyyhötti veden päällä vastaamatta mitään. Vihdoin rauhoitut-tuaan hän nosti häpeissään katseensa Jeshuaan. Jumalan Poika hymyili hänelle lempeästi, ilmeessä ei ollut lainkaan syytöstä, pikemminkin siinä häivähti ylpeys oppilaasta.

27. Oppilaiden keskelle kätkeytynyt Saatana

Lopultakin uskalsin lähteä Kuolemanvarjonmaahan. Onnistuin voittamaan siihen kohdistuneen pelkoni. Ehkä se johtui siitä, että ikäväni saada tavata hänet, oli kasvanut niin suureksi, varsinkin sen jälkeen, kun Kastaja oli surmattu.

Voi! Edelläkävijän kuolema ennakoi Jumalan Pojan kuolemaa. Se aiheutti minulle sietämätöntä levottomuutta. Mutta mitäpä ihmisten huolet merkitsevät Jumalan suunnitelmien rinnalla, sillä oli jo määrätty, että Pojan oli kuoltava. Hän tiesi senkin, että noiden kahdentoista joukossa oli petturi.

Vanhin Melve

Vielä äsken Jeshua oli ollut heidän keskellään, mutta nyt häntä ei näkynyt missään. Aamun sarastaessa vuorelle jääneet yli viisituhatta elfiä huomasivat sen. Heidän joukossaan oli myös Etelästä kotoisin oleva syntymästään asti sokea nuorukainen Melve. Kuultuaan, että Kastaja oli surmattu, hän ei enää jaksanut odottaa pääsiäisjuhlaan asti, vaan riensi Pyhästä kaupungista Jeshuan luokse. Perille saavuttuaan Jeshua olikin tuhansien ihmisten ympäröimä ja nuorukainen ajatteli, ettei hänen olisi nyt sopiva lähestyä Jeshuaa.

Melve ei nähnyt auringon nousevan, sen säteet, joiden olisi pitänyt lämmittää, olivat heikot, eikä hän nyt kyennyt päättelemään, mistä suunnasta se paistoi. Ainoa, mitä hän kykeni tekemään, oli tarkata ihmisten aikaansaamia ääniä.

”Veneitä ei tosiaankaan ollut kuin yksi.”

”Niinpä hän varmaankin nousi siihen ja lähti oppilaidensa kanssa.”

”Ei, ainoastaan oppilaat menivät sillä. Hän meni tuon vuoren suuntaan.”

Ristiriitaista tietoa risteili ilmassa, mutta vain osittaista eikä mitään varmaa. Ihmiset kulkivat sinne tänne etsien Isrianin kuningasta.

”Hei tuolta on tulossa joitakin pieniä laivoja.”

”Tosiaankin, nuohan ovat Tuulikaupungin kauppa-aluksia, jotka ovat tulossa lastaamaan kalaa Kalatalosta.”

”Aikookohan hän palata yhdessä tuon venekunnan kanssa?”

Jotkut laskeutuivat vuorelta. Melve yritti parhaansa mukaan seurata heidän jäljessään kuunnellen heidän jalkojensa töminää. Kun he ehtivät alas laiturille, huipulta nähty venekunta oli jo saapunut rantaan ja lastaustyö oli käynnissä.

”Hei! Ettekös te ole Tuulikaupungin kauppiaita? Oletteko nähneet Jeshua nimistä opettajaa?”

Nostettuaan painavan näköisen tynnyrin laivaan eräs elfi oikaisi selkensä ja vastasi: ”Ei olla nähty. Onko kysymys siitä henkilöstä, jonka huhutaan olevan Messias?”

”Kyllä, häntä tarkoitan. Kuuntelimme vähän aikaa hänen opetustaan, sitten jossain vaiheessa hän katosi. Näimme vain hänen oppilaittensa palaavan järven toiselle puolelle.”

”Emme ole kyllä huomanneet sellaista venettä.”

”Mutta ihan varmasti he menivät vastarannalle. Miten on, voisitteko ottaa osan meistä paluumatkalle?”

”Tuota noin”, mies mietti. ”No, muutamia voimme ottaa. Jos teille sopii, niin vain ne, jotka nyt olette tässä laiturilla mahtuvat kyytiin.”

”Kiitos paljon”, he nousivat heti veneisiin.

Melve rukoili mielessään, että hänkin kuuluisi lukuun ja lähestyi venettä. Huoli osoittautui turhaksi. Edellä veneeseen noussut nuorukainen auttoi hänet alukseen.

”Oletko sinä sokea?” Melveä taluttanut elfi kysyi ja istahti veneen pohjalle niin, että hänen vyöllään olleet miekat kolahtivat.

”Olen”, Melve vastasi jännittäen veneen keinahdusta.

”Pyydä rohkeasti, jos tarvitset apua! Minun nimeni on Gilrond.”

”Kiitos, minä olen Melve.”

Matkalla kohti Tuulikaupunkia he esittäytyivät.

”Olipa yllättävää kuulla, että sinäkin olit Kastajan oppilas”, Gilrond huokasi innoissaan.

”Mutta minä jätin hänet pian päästäkseni Jeshuan oppilaaksi.”

”Muutit siis mielesi”, Gilrond vahvisti.

”En ajattele sitä niin.”

”Ei niin, että syyttäisin sinua. Minullekin kävi melkein samalla tavalla. Kastaja surmattiin, hän ei ollut Pelastaja Messias. Siksi ajattelin lähteä seuraamaan sitä, jonka hän väitti olevan todellinen Pelastaja. Minun olisi kai pitänyt tehdä niin jo aiemmin, kun hän suoritti kasteita Galduinjoen toisella puolella.”

Sen kuultuaan Melve sulki sydämensä tältä mieheltä. Heidän keskustelunsa vaimeni ja lopulta vene saapui vastarannalle.

Samaan aikaan Jeshua opetti kahdentoista oppilaansa kanssa Lohtulan synagogassa. Vaikka oli kulunut vasta yksi päivä, siitä kun Jeshua oli ruokkinut viisituhatta miestä, Sirionista tuntui kuin hän olisi omin silmin nähnyt kuningaskunnan perustamisen ja tuhon. Niin väkevästi hän oli kokenut ajan kulun. Edellisenä iltana oli kokoontunut valtaisa väkijoukko, joka olisi voinut kukistaa Roodiksen vallan, mutta oliko

se ollut vain unta, kooltaan legioonan ylittävä suuri armeija oli saatu koolle ja yhdessä yössä se katosi jäljettämiin.' Sirionin päässä sekoittuivat yhä unelmat ja todellisuus, eikä kyennyt keskittymään Jeshuan opetukseen.

Synagogan ovi levähti auki ja melua elfijoukko tuli sisään. He tunkeutuivat opetusta kuunnelleiden läpi ja ympäröivät Jeshuan. Etummaisella miehellä oli kaksi miekkaa vyöllään. Hän uhkui: "Täälläkö sinä ole, Jeshua, Isrianin kuningas? Tulimme tunnustamaan sinut hallitsijaksemme."

Sirion tunnisti miehen. Tällä oli rukoilijasirkkan tavoin eteen työntyneet silmät ja terävä leuka. Hän muisti, että mies oli käynyt Jeshuan luona tuomassa viestin Kastajalta.

Kaiken varalta vastarintaliikkeen Lasron nousi ja asettui Jeshuan ja miehen väliin: "Sinähän kävit äskettäin Kastajan lähettiläänä. Mistä nyt on kysymys?"

Mies hymyili pelottomasti. Hänellä ei näyttänyt olevan pienintäkään kunnioitusta oppilaita kohtaan. Hänen asenteensa kertoi ylemmyydestä.

"Nimeni on Gilrond. Edustan eilen vuorella kokoontuneita elfejä."

Leuka tiukkana hän käännähti Jeshuaan päin kasvoillaan teennäinen hymy.

"Opettaja, me etsimme sinua joka paikasta. Milloin sinä tulit tänne?" Gilrond puhutteli Jumalan Poikaa, kuin olisi ollut hänen läheisin ystävänsä.

Synagogan tuolilla istuen Jeshua vastasi: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ette te minua sen tähden etsi, että olette nähneet tunnustekoja, vaan siksi, että saisitte syödä leipää. Te haluatte sellaista elämää, ettei teidän tarvitsisi huolehtia ruoan hankkimisesta. Älkää tavoitelko sellaista kuningasta."

"Sellaista me...", Gilrond rypisti kulmiaan epämiellyttävästi.

"Ymmärrätekö, toimiaksenne Jumalan kuningaskunnassa teidän ei pidä tavoitella katoavaa ruokaa vaan sitä, joka säilyy iankaikkiseen elämään, tehkää työtä Jumalan sanan tähden. Sitä ruokaa minä teille annan. Minuun Jumala itse on painanut sinettinsä."

Gilrond rypisti kulmiaan vielä enemmän. "Mitä meidän on käytännössä tehtävä, jotta tekisimme Jumalan tekoja?"

Tämä kysymys terästi kuulijat, Sirionkin kumartui kuullakseen vastauksen.

"Jumalan tekojen suorittamista on se, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt."

"Mitä? Vainko sitä?" Kuulijoiden keskeltä kuului pettymyksen huokaus. Gilrondin seurue eivätkä oppilaatkaan kenneet hämmennykseltään sanomaan mitään. Syy oli, että he olivat tottuneet kuulemaan lainopettajia, jotka korostivat Isrianin heimolle, että vanhurskaus voidaan saavuttaa vain kovin ponnistuksin.

"Pelkästään uskomallako?" Lopulta tointunut Gilrond avasi suunsa.

"Aivan niin, kuvitteletteko pystyvämme tekemään jotakin? Tarvitsisiko kaikkivaltias Jumala ihmisten apua? Ei totisesti, riittää, että uskotte. Isä Jumala on lähettänyt minut teitä pelastamaan. Kaikki, mitä teidän tulee tehdä, on uskoa, että minä olen Pelastaja Messias."

"Vainko uskomalla?" Sirion ei kestänyt enempää vaan keskeytti. "Jos niin on, miksi lähetit meidät julistamaan sanaa?"

"Antaakseni teille ilon. Jumala kohtelee teitä lapsinaan. Vaikka hän kykenisi itse tekemään kaiken, hän haluaa antaa teille tehtävän, jossa voitte kokeilla saamaanne valtuutusta. Kallio, ettekö te palanneet julistusmatkalta täynnä iloa. Vasen tahtoanne teidän ei tarvitse tehdä mitään, eikä siinä olisi mieltäkään. Kysymys ei ole siitä, että Jumala tarvitsisi apua, kun ei ole tarpeeksi ihmisiä."

"Niinhän se on. Miksen ole ymmärtänyt sitä aiemmin?" Sirionia hävetti, kun hän oli kuvitellut avustavansa Jumalaa.

"Uskokaamme siis!" Gilrond sanoi lipevästi. "Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me sen nähtyämme uskoisimme sinuun? Mitä sinä teet? Meidän isämme söivät mannaa autiomaassa, niin kuin lainantaja Mosalion kirjoitti: 'Hän antoi heille taivaasta leipää syötäväksi'."

Puhetapa suututti Sirionia. "Mies halusi sanoa, että Mosalion antoi joka päivä leipää, mutta Jeshua vain yhden kerran."

"Totisesti minä sanon teille", Jeshua avasi suunsa, "ei Mosalion antanut teille leipää taivaasta, vaan minun Isäni antaa teille taivaasta todellisen leivän. Sillä Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän."

"Herra, anna meille joka päivä sitä leipää." Gilrond pyysi kevyesti.

"Minä olen se!" Jeshua julisti arvovaltaisesti. "Minä olen elämän leipä. Sille, joka tulee minun luokseni, ei koskaan tule nälkä, ja sille, joka uskoo minuun, ei koskaan tule jano. Mutta..." Jeshua puisteli päätänsä surullisesti, "vaikka te olette nähneet minut, te ette kuitenkaan usko."

Synagogaan laskeutui jäätävä hiljaisuus.

Hetken kuluttua Gilrond avasi suunsa: "Voi hyvänen aika, tähän on pelkkää ajan ja energian hukkaa." Tajusiko hän, ettei saisi mitä halusi? Oli miten oli, hänen asenteensa muuttui yhtäkkiä. Hän alkoi katsella Jeshuaa kylmästi kuin arvotonta olentoa.

"Jokainen, jonka Isä antaa minulle, tulee minun luokseni", Jeshua valisti. "Sitä, joka tulee minun luokseni, minä en ikinä heitä ulos. Minä olen tullut alas taivaasta, jotta kaikki, jotka uskovat, saisivat iankaikkisen elämän."

"Muka taivaasta tullut?" Gilrond mulkoili Jeshuaa ja sylkäisi, vaikka oltiin sisällä synagogassa. "Eikö tämä ole Vesalan kylästä kotoisin? Tavallinen puusepän poika puhuu häpeämättömiä."

Elfit, jotka olivat samaa mieltä, nostivat metelin.

Silloin Jeshua jatkoi: "Älkää nurisko keskenänne. Ei kukaan voi tulla minun luokseni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, vedä häntä. Sen, joka tulee, minä herätän viimeisenä päivänä. Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo, sillä on iankaikkinen elämä. Minä olen elämän leipä. Teidän isänne söivät mannaa autiomaassa, ja kuitenkin he kuolivat. Minä olen elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän ei kuole."

Gilrond ja hänen seurueensa nauroivat: "Miten tämä mies voi antaa lihansa meille syötäväksi? Hänen puheistaan ei mahamme varmasti täyty." Hän heitti sanat ilmaan ja marssi joukkonsa kanssa ulos.

Vastarinta ei rajoittunut vain heihin, nekin, jotka vielä äsken olivat iloittelevasti kuunnelleet Jeshuan opetusta, alkoivat nurista. Kuin siivilässä jyvät ja akanat erottuvat toisistaan, monet putosivat pois ja lähtivät ulos. Alun perinkin ylpeiden elfien oli vaikea ottaa vastaan opetus pelkästä uskosta, sillä sehän merkitsisi suostumista kerjäläiseksi. Heitä olisi miellyttänyt puhe sukujuurista ja vaivannäöstä, joihin heidän ajatuksensa olivat kiinnittyneet.

Sirionille tuotti pettymyksen kannattajien väheneminen, mutta puoliksi alistuneena ajatteli, että niin oli ehkä hyvä. Jumalan kuningaskunnan pystyttäminen ei onnistu muuta kuin sopusoinnussa Jeshuan kanssa. Muutoin nousisi aina vastaväitteitä eivätkä asiat menisi eteenpäin. Jäljelle jääneiden kanssa suunnitelman toteuttaminen olisi paljon helpompaa.

Havahduttuaan hän huomasi, että synagogaan oli jäänyt oppilaiden lisäksi vain yksi ihminen. Huomattuaan, kuka tämä oli, hän huudahti yllättyneenä.

"Eikös siinä olekin Melve!"

Molemmat kädet sauvansa päällä Melve seisoi laihana kuin koivutolppa mutta suoraselkäisenä.

"Tulitko Pyhästä kaupungista tänne asti aivan yksin? Mikä yllätys!" Sirion pani kätensä Melven olalle ja talutti hänet Jeshuan luokse.

"Rauhaa, shalom, rakas oppilaani!" Jeshua otti kaukaa matkanneet sokean nuorukaisen syleilyynsä. Muut oppilaat katselivat sitä ylpeinä. "Enkö sanonut, että minun luokseni tulevat ne, jotka Isä antaa minulle."

Oppilaat nyökkäsivät, mutta katsellessaan tyhjää synagogaa heitä murehdutti. Seinän raosta puhaltanut tuulenvihellys soi hetken yksinäisesti, mutta vaikenä taas. Kuulijoina olivat enää vain kylmät kivipilarit.

"Älkää olko noin allapäin!" Jeshua oli yhtä valoisa kuin muusikko, jonka esitys oli juuri päättynyt, mutta hänkin katseessaan oli apeutta. "Ette kai tekin tahdo mennä pois?"

Sirion nosti heti katseensa: "Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat, ja me uskomme ja tiedämme, että sinä olet Jumalan Pyhä."

Jeshua nyökkäsi. Mutta sitten hän jatkoi jälleen surulliseen sävyyn: "Enkö minä ole valinnut teidät kaksitoista? Kuitenkin...", Jumalan Poika sanoi jotain uskomatonta, "yksi teistä on Saatana."

28. Kirottu Sunagolin alue

Tieto siitä, että Jeshua oli Pohjoisosassa koonnut viisituhatta elfiä, kantautui tietysti myös Kuolemanlinnaan ruhtinas Herdofin korviin.

”Mitä kansa oikein ajattelee hänestä?” Pöytään asettunut Herdof kysyi ryhtymättä aterioimaan.

”Jotkut sanovat tulenprofeetta Elasarin ilmestyneen, toiset taas jonkun muun profeetoista.” Vierellä seisova ritari Felamir selitti. ”Oli miten oli, emme voi sivuuttaa sitä, että hän ruokki viisituhatta miestä.” Hänen äänensä vaipui.

”Hänen täytyttyä olla Kastaja. Hän on noussut kuolleista”, Herdofin kasvot kalpenivat. ”Sen tähden nämä voimat vaikuttavat hänessä.”

Ruhtinas ei syönyt juuri mitään suuhunsa, vaan sulkeutui omaan huoneeseensa. Kylmään ruokasaliin jäänyt Felamir katseli ikkunasta ulos. Sataa tihutti, pisarat kastelivat linnan kivilaattoja ja maisema oli harmaa, samoin kuin ritarin sydän. Mikään ei innostanut häntä. Itäosassa Barabbaksen aiheuttama uhka kasvoi päivä päivältä, mutta hän ei piitannut siitäkään. Olihan hän osaltaan vastuussa Kastajan kuolemassa.

”Mitä minä oikein olen tekemässä?” Felamirin sydämen tyhjä aukko vain laajeni. Masentuneen miehen mieleen nousi äkkiä eräs henkilö, jolla oli punainen turbaani, punainen viitta ja kotkannenän päällä kultaiset silmälasit. Tällä pyöreäsilmaisellä vanhuksella oli kasvoillaan syvät rypyt, jotka kertoivat hänen viisaudestaan. Hän oli Teologiatornin rehtorina toimiva Nikonder.

”Mihinkähän hänoli menossa sinä yönä?” Felamir muisti tilanteen, jossa oli viimeksi tavannut hänet. ”Sinä päivänä temppelin esipihassa oli noussut meteli, jonka oli aiheuttanut ...tosiaankin Jeshua. Hän oli pannut sekaisin ylipapin perhekunnan myyntitilat. Nykyisin kyllä väitetään, että silloin olisi tapahtunut temppelin puhdistaminen... Niinhän sen täytyy olla. Nikonder vanhus oli heti tajunnut sen merkityksen ja mennyt tapaamaan Jeshuaa. Mahtaako hänkin ole yksi Jeshuaan salaa uskovista?” Felamir rohkaistui äkkiä. ”Taidanpa mennä tapaamaan Jeshuaa, kun hän saapuu juhille Pyhään kaupunkiin.” Ritarin sydämeen puhalsi toivon tuulahdus.

Katsahtaessaan ulos hän huomasi, että sade oli lakannut ja pilvien raoista pilkisti sinitaivas.

Sirionia oli jo jonkin aikaa vaivannut tunne, kuin Valkovuoristo olisi ollut romahtamaisillaan hänen päällään. He olivat saapuneet kirotulle Sunagolin alueelle. Siellä asui vielä hiukan orkeja, jotka olivat jääneet heimostaan jäljelle. Tosin nämä Länsimeren rantamaille rakennetut kaupungit eivät enää olleet heidän hallussaan. Tätä nykyä Sunagolkin oli väkivahvojen humanojen asuttama ja Roodiksen hallitsema.

Joka tapauksessa he olivat tulleet kauhealle seudulle. Sirion pyyhki hikeä otsaltaan katsellessaan vuorijonoa. Vaikka oli jo kevät, huippuja peitti puhtaan valkoinen lumi. Ne törröttivät kuin jäiset noidat. Vuorilla vallitsi pahaenteinen hiljaisuus. Tuijottaessaan alhaalla kulkevaa Sirionia ne esitelivät kauneuttaan.

Vuoret olivat muinoin olleet jään noidaksi kutsutun kuningatar Belielin kotiseutua. Tulenprofeetta Elasarin aikoihin Sunagolista kotoisin oleva Beliel oli mennyt naimisiin Isrianin kuninkaan kanssa ja piinannut kansaa äärimmäisellä pahuudellaan. Elasarkan oli vähällä joutua hänen surmaamukseen, kun heidän välillä käytiin tulisia taisteluja.

Sirion pudisti päätään päästäkseen eroon masentavista ajatuksistaan. ”Löytyisikö tällaiselta alueelta kadonneita lampaista?” Sirion muisti, mitä Jeshua oli lähdön kynnyksellä sanonut.

”Julistustyö Pohjoisosassa riittää nyt”, valoisana Jeshua oli kertonut oppilailleen Lohtulan synagogassa. ”Lähdemme nyt kiertelemään humnojen alueelle. Itse asiassa haluaisin jatkaa työtä Eteläosassa,

mutta lainoppineet ja Herdof puolueen aateliset tavoittelevat minun henkeäni. Minun ei sovi vielä joutua surmattavaksi.”

”Miten voisimme siellä opettaa?” Sirion oli ollut ymmällään. ”Sinähän olet tullut Isrianin kuninkaaksi?”

”Tietenkin, mutta minut on lähetetty etsimään myös yhtä ainoaa kadonnutta lammasta. Humanoidien alueeltakin voimme löytää jonkun todellisen Isrianin elfin.”

”Kannattaako meidän pelkästään sen tähden kierrellä humanoidien alueilla.”

”Kyllä!” Siniset silmät olivat osuneet Sirioniin. ”Menemme ensin pohjoiseen ja katselemme Sunagolia. Olkaa huoleti. Tarkoitukseni ei ole herättää huomiota. Majoituttuamme lepäämme hiljaa sapattiin asti. Riittää, jos löydämme elfejä synagogasta.”

”Minä maksan majoituskulut”, oli Felamirin vaimo Josanna ehdottanut.

”Arvostan sitä”, Jeshua oli lausunut vilpittömän kiitoksen. ”Kun tämä on nyt sovittu, lähdemme liikkeelle, niin ehdimme huomisen puolen päivän maissa Flinton kaupunkiin.”

Seurue oli lähtenyt kulkemaan ja saapunut Valkovuoristoon Sunagolin alueelle. Jeshuan kanssa matkaa teki kaksitoista oppilasta ja kaksi naista. Taivalta riitti loputtomasti, he kävelivät hiljaisina pohjoiseen. Vihdoin Flinto tuli näkyviin, he huokasivat helpotuksesta. Josannalle ja Ainannalle kulku oli ottanut koville.

Hikeä pyyhkien Sirion mietti: ’Melven paluu Pyhään kaupunkiin oli hyvä ratkaisu. Olihan se sääli, mutta hänelle olisi ollut ylivoimaista tulla näin kauas.’

Sirion kääntyi kohti lähestyvää Flinton muuri. Humanoidien ja orkien välisen sodan jättämiä jälkiä näkyi siellä täällä. Entinen Sunagolin pääkaupunki oli tehnyt kiivasta vastarintaa humanoille. Taistelussa oli kuollut kymmenentuhatta orkia. Sen jälkeen kaupunki oli jälleenrakennettu humanoidien hallinnassa, mutta sen entisestä loistosta ei ollut varjoakaan jäljellä. Ihmisten ilmeet olivat synkkiä ja kaupungin äänetkin vaikuttivat vaitonaiselta.

Jeshua ja oppilaat kulkivat kaupungin portin läpi. Ensiksi silmiin osui kaksi suurta temppeliä, toisessa palvottiin punaista lohikäärmettä Beelsebulia ja toisessa Valkovuoriston valkoista lohikäärmettä, Astartea. Paikalliset asukkaat uskoivat, että nämä kaksi olivat naimisissa keskenään.

’Hirveän pakanallinen alue!’ Pelkkä ajatuskin aiheutti Sirionissa pahoinvointia. Lohikäärmeen palvonnan pahuus kipristeli hänen vatsassaan. Varmaan naisetkin kokivat samoin. Josanna ja Ainanna tukivat toisiaan kädet olkapäillään.

”Kunpa löytäisimme pian majapaikan ja voisimme asettua”, merimies Mastuonin ruumis huojui rauhattomasti.

”Tehdään niin.” Rahastonhoitaja Junder löysi pian sopivan majatalon ja opasti seurueen sinne.

Heidän tarkoituksensa oli viettää aikaa hiljaisuudessa sapattiin asti. Mutta majatalon isäntä oli varmaankin antanut tiedon levitä. Ihmiset saivat selville, että Jeshua oli seuralaisineen saapunut Flinton, kaupungissa nousi kohu. Pian majatalon ovea koputettiin. Sirion avasi, ovella seisoi humanonainen.

”Mitä asiaa?” Sirion tivasi epäkohteliaasti.

”Kuulin, että Jeshua olisi täällä...”, jännittynyt nainen puristi sanat esiin.

”Kyllä opettaja on täällä, mutta...”

Nainen polvistui kynnykselle ja huusi kovalla äänellä: ”Herra, Isadavinin Poika, armahda minua! Riivaaja vaivaa kauheasti minun tytärtäni.”

Sirion hämmästy. ’Miksi orkien kaupungissa asuva humanonainen pyysi Jeshuaa parantamaan lapsensa? Hänhän kuului pakanoihin, jotka eivät uskoneet Pelastaja, Messiaaseen.’

Jeshuan oli täytynyt kuulla anomus, mutta hän ei vastannut mitään.

Nainen jatkoi huutamista: ”Armahda Herra! Paranna tyttärenti! Sinä voit sen tehdä.”

Mutta nytkään Jeshua ei vastannut.

Sirion ei kestänyt kuunnella ja sanoi naiselle: ”Odota hetki! Käyn kysymässä opettajalta.”

Hän meni sisälle jättäen oven hiukan raolleen. Jeshua istui pöydässä ja oli juuri murtaamassa leipää ja jakamassa sitä oppilailleen. Vierellä Ainanna katsoi häntä anovasti. Hän jos kuka tiesi, millaista kurjuutta oli elämä riivaajan vallassa.

’Eihän Jeshuan pitäisi olla välinpitämätön tuollaisessa asiassa, mutta...’ Sirion huokaisi, sillä Jeshua ei voinut olla huomaamatta naisen huutoa. Sirion ilmoitti opettajalle:

”Humanonainen on ovella polvillaan.”

Jeshua jatkoi mitään sanomatta leivän murtamista.

”Eihän tästä tule mitään.” Aran hermostui. ”Hän huutaa meidän peräämme.”

”Ajaisitko riivaajan ulos?” Junder ehdotti. ”Ei sinun tarvitse varta vasten mennä tytärtä tapaamaan. Riittää, että täältä käsin käytät valtaasi ja karkotat riivaajan.”

Silloin Jeshuan käsien liike pysähtyi ja hän sanoi niin kuuluvalla äänellä, että ovensuussa oleva nainen kuuli sen: ”Ei minua ole lähetetty muiden kuin Isrianin huoneen kadonneiden lampaiden luo.”

Sen kuullessaan Ainanna masentui. Josanna laski kätensä hänen olalleen ja katsoi Jeshuaa hämmennyneenä. Sirionista tuntui samalta kuin naisista. ”Miksi opettaja sanoi noin? Eikö se ollut tarpeettoman kylmää?”

Oven raosta nainen pyysi uudelleen: ”Herra, auta minua!” Hänen äänensä oli entistäkin murtuneempi.

Jeshua jatkoi leivän jakamista ja sanoi: ”Ei ole oikein ottaa lasten leipää ja heittää koiranpenikoille.”

Sirionin sydäntä ahdisti. ”Totta on, että elämän leipä, Jeshua oli lähetetty Isriania varten, mutta silti...”

Nyt nainen osoitti hämmästyttävää uskoa: ”Niin, Herra, mutta syöväthän penikatkin isäntiensä pöydältä putoilevia muruja.”

Jeshuan käsien liike pysähtyi. Hän suuntasi silmänsä oppilaisiin kuin kysyäkseen: ”Kuulitteko?”

Lopulta Sirion tajusi, että Jeshua halusi näyttää heille, millainen naisen usko oli. Samalla hän ymmärsi, mistä se oli kumpusi. Syynä oli tulenprofeetta Elasar.

Päästäkseen pakoon jäännoita Belieliä Elasar oli aikoinaan saanut turvapaikan Flinton kaupungissa asuneen orki-lesken luona. Nälkäkuoleman partaalla tämä köyhä nainen oli profeetan avulla saanut leipää ja pelastanut henkensä. Varmaankin Flinton kaupungissa oli niitä, jotka olivat perineet tuon lesken uskon.

”Nainen”, Jeshua puhutteli ovelle polvistunutta humanoa. ”Suuri on sinun uskosi! Tapahtukoon sinulle niin kuin tahdot. Palaa nyt kotiisi. Riivaaja on lähtenyt tyttärestäsi.”

Nainen kiitti ja riensi kiireesti kotiinsa.

Yöllä, kun kaikki olivat jo nukahtaneet, Sirion havahtui kuiskaileviin ääniin. Hän hieraisi unisia silmiään nähdäkseen huoneen pimeyteen, mutta kukaan ei ollut jalkeilla. Ääni kuului käytävästä.

”Vieläkö sinä jatkat sitä?” Ääni kuului vastarintaliikkeen Lasronille. Vaimentuneenakin sävy kertoi hänen olevan suutuksissaan.

”En halua kuulla haukkumisasiä”, nyt ääni kuului rahastonhoitaja Junderille, hänkin oli vihainen.

”En enää voi vaieta asiasta”, Lasron ilmoitti.

”Odotapas vähän. Et sinä itsekään niin puhtoinen ole.”

”Mitä sillä tarkoitat!”

”Sinä piilottelet jotain pimeää. Sen vaistoa sinusta. Et tainnut tullakaan Jeshuan oppilaaksi siksi, että olisit uskonut häneen Pelastajana ja halunnut seurata häntä, vaan jostain muusta syystä?”

”Älä puhu pötyä!” Lasron kiisti, mutta Sirionkin havaitsi hänen epävarmuutensa.

”Napa kymppi? Eikö sitä paitsi opettaja sanonut, että yksi teistä on Saatana?”

”Väitätkö, että se olisin muka minä?”

Keskustelu keskeytyi, ovi avautui, Junder tuli sisään. Sirion teeskenteli nukkuvansa, mutta kuunteli tarkkaan, mutta mitään muuta ei enää kuulunut. Huomaamattaan hän vaipui syvään uneen ja heräsi vasta aamulla.

29. Usko ja tunnustus

Aamulla Jeshua julisti sanaa Flinton kaupungin synagogassa, mutta kokoontuneet elfit eivät saaneet nähdä mitään erityistä.

Lähdettyään kaupungista seurue jatkoi matkaansa kaakkoon. Jeshua vieraili reitin varrella sijainneiden kaupunkien synagogissa ja opetti alueen vähemmistönä asuvia elfejä. Sitten he saapuivat Sarvinumelle ja lähtivät laskeutumaan etelään vanhaa Kuninkaantiekse kutsuttua päätietä. Kuljettuaan pitkään raskasta taivalta he saapuivat Harppujärven itäpuolella sijaitsevalle Kymmenkaupungin alueelle, jota humanot asuttivat.

Sieltä he kääntyivät länteen johtavaa valtatieta edelleensaarnaten kaupungeissa ja kylissä. Lopulta he saapuivat Harppujärven rannalle vastapäätä Lohtulaa. Sirion muisti hyvin paikan maantieteelliset muodot: veteen laskeutuvan jyrkän kallion, jonka päältä erottui tasanne. Kyseessä oli aivan varmasti paikka, josta kaksituhatta sikaa oli syöksynyt järveen. Nyt tällä alueella oli tapahtunut suuri ilmapiirin muutos. Kun Jeshuan seurue saapui sinne, humanot ottivat heidät avosylin vastaan. Se johtui pienestä siemenestä: Riivaajista vapautettu ihmissusi oli kiertänyt aluetta kertomassa Jeshuan ihmeellisistä teoista.

Kansaa kerääntyi alueen kaupungeista nähdäkseen edes silmäyksen Jeshuasta, josta he olivat kuulleet. Tulijat olivat enimmäkseen humanoja mutta joukossa näkyi joitakin elfejäkin. Näiden joukostaan tuli kaksi nuorta puhuttelemaan Jeshuaa.

”Herra, pyydän, paranna veljeni, joka on kuuro eikä osaa puhua. Voisitko panna kätesi hänen päänsä päälle?”

Jeshua nyökkäsi hänelle. Kirkassilmäinen veli asettui seisomaan Jeshuan eteen. Vaikka hän ei kuullut mitään, hänen silmänsä kertoivat odotuksesta, joka kohdistui Pelastajaan. Väkijoukko seurasi tilannetta uteliaana.

Silloin Jeshua sanoi: ”Parannan kyllä hänet, mutta en anna teille merkkiä.”

”Riittää, kunhan parannat vain veljeni”, nuorukainen vastasi.

”Huolehdi siitä, että väkijoukko ei pääse lähemmäksi. Menen kukkulan tuolle puolelle ja parannan veljesi siellä.”

”Mutta veljenihän ei kuule mitään eikä kykene puhumaan. Miten hän voisi uskoa...”

”Ole huoleti. Jätä asia minun käsiini.”

Jeshua jätti huolestuneen vanhemman veljen ja katosi nuoremman kanssa kukkulan taakse.

”Mitenkähän se oikein tapahtuu?” Sirion kiinnosti, miten Jeshua voisi varmistua nuorukaisen uskosta. Ensin Jeshua hymyili lempeästi nuorukaiselle ja nosti sitten molempien käsiensä etusormen hänen silmiensä eteen. Oli kuin olisi kuullut sydämen ääni: ”Katso näitä!” Nuorukainen nyökkäsi. Sitten Jeshua pisti sormet hänen molempiin korviinsa kuin selittäen, että hän aikoi parantaa ne. Kun nuorukainen nyökkäsi uudelleen, Jeshua sylkäisi molempiin sormiinsa niin kuin naarmua hoidettaessa tehdään. Nuorukainen ymmärsi siitä riittävästi, mistä nyt oli kysymys ja hänen kasvonsa alkoivat loistaa. Ne kertoivat, että hän oli vakuuttunut siitä, että Jeshua parantaa hänet. Seuraavaksi avaamalla suunsa Jeshua rohkaisi nuorukaista tekemään samoin. Sitä matkien tämä avasi suun ammolleen. Jeshua kosketti sormellaan hänen kiel-tään.

”Aukene!” Jeshua huusi.

Nuorukainen jäykistyi yllättyneenä. Hän oli siis kuullut äänen.

”Puhupa nyt jotain!”

”Parannuinko?” nuorukainen sanoi. Hänen äänensä kuului nurmikolla kirkkaana kuin torven töräh-dys. ”Hei, minähän osaan puhua, kuulen hyvin. Ihmeellistä! Olen todellakin parantunut!”

Nuorukainen tuijotti mustilla silmillään Jeshuaa. ”Sinä olet tulenprofeetta Elasar? Etkö olekin? Olet palannut Goberokseen!”

Nuorempi veli juoksi kukkulan takaa kovalla äänellä puhuen. Vanhempi veli otti hänet vastaan kyynelsilmin. Jumalan vallalla tapahtunut parantumisihme oli merkki, joka oli mahdollinen vain Pelastaja Messiaalle.

”Hänhän on suuremoinen!” kansa ihmetteli. ”Emme ole nähneet mitään tällaista. Kuurot hän saa kuulemaan ja mykät puhumaan.”

Mutta Jeshua varoitti heitä: ”Tajuatteko, tästä ei saa kertoa kenellekään!”

”Miksi? Sinullehan kuuluu kunnia.”

”Älkää kertoko kenellekään, sillä en tahdo, että ihmiset kokoontuvat väärin vaikuttimin. Teidän on turha tavoitella minua kuninkaaksi, sillä ensimmäinen suunnitelma ei toteutunut, nyt on käsillä uusi.”

”Ei, sinun pitää tulla kuninkaaksemme”, väkijoukko vastasi.

Kun Kymmenkaupungin ihmiset palasivat koteihinsa, he alkoivat saamistaan ohjeista piittaamatta levittää tietoa Jeshuasta. Tietenkin he kertoivat kahdentuhannen sian hukkumisesta ja susi-ihmisten paranemista. Kun Jeshua oli taas tehnyt ihmeen, ihmisiä alkoi kokoontua pitkienkin matkojen takaa.

Sinä päivänä useita satoja ihmisiä tuli Jeshuan luokse. Hän seisoj Todistuksenkukkulalla ja kertoi heille, millainen Jumalan kuningaskunta on armon aikakautella. Puheen aikana kerääntyi yhä uusia humanoja., kukkula ja laakso täyttyi kansasta. He halusivat nähdä edes vilahduksen tästä kuuluisasta miehestä ja kuulla hiukan hänen opetustaan.

Ilta alkoi lähestyä.

”Hei, eikö olisi jo aika päästää kansa menemään koteihinsa?” Ander kuiskasi veljelleen Sirionille.

”Ei sillä ole väliä. Itsehän he tänne tulivat. Eivätköhän he ymmärrä itse palata, kun heille tulee nälkä? Annetaan näiden humanojen tehdä, niin kuin helle sopii.”

’Eiväthän he ole Jumalan kuningaskunnan kansalaisia, eivätkä he pääse siihen sisälle. Humanothan levittelivät itse tietoa niin kuin halusivat, ketomatta siitä meille mitään. Kyllä he poistuvat aikanaan.’ Sirion aliarvioi tilanteen. Humanojen innostus ylitti reilusti sen, mitä hän osasi odottaa. He eivät palanneet, päin vastoin heitä kertyi aina vain lisää. Auringon laskettuakin he pysyivät tiukasti Jeshuan ympärillä. Aamulla he taas kyltymättöminä kuuntelivat Jeshuan julistusta. Hämmästyttävää kyllä, näin jatkui kolme päivää.

Sirion oli pakko korjata käsityksiään. Nyt oli koolla pelkästään miehiä jo neljätuhatta. Kolme päivää he olivat pysyneet mitään syömättä Jeshuan ympärillä. ’Miksi? Se oli käsittämätöntä.’

Kolmantena päivänä, kun aurinko oli korkeimmillaan, Jeshua kokosi oppilaansa:

”Minun käy sääliksi kansaa. Nämä ihmiset ovat olleet luonani jo kolme päivää, eikä heillä ole mitään syötävää. Jos minä päästän heidät nälissään kotiin, he nääntyvät matkalla, ovathan jotkut heistä tulleet jopa Ruokohännänjoen tuolta puolen.”

”Mistä kukaan täällä erämaassa voi saada riittävästi leipää näiden ravinnoksi?” Junder ihmetteli.

”Montako leipää teillä on?” Jeshua hymyili, kuin olisi halunnut muistuttaa oppilaita jostakin. Vihdoin Sirion huomasi, että nytkin oli kysymys oppilaiden kouluttamisesta. Hän olisi halunnut kopauttaa päätään kepillä. ’Tämä pääkoppa ei näköjään opi yhdellä kertaa.’

”Katso, tässä on seitsemän ja hiukan pikkukaloja”, Sirion vastasi.

Jeshua käski kansan asettua maahan. Sitten hän otti ne seitsemän leipää, lausui kiitoksen, mursi leivät ja antoi ne opetuslapsilleen kansalle tarjottaviksi. Hän teki samoin pikkukaloille. Kaikki söivät ja tulivat kylläisiksi.

”Kerätkää tähteeksi jääneet palaset!”

Jeshuan käskystä oppilaat alkoivat kerätä ja huomasivat heti, etteivät he kykenisi niitä käsin kantaan. Niinpä ukkosenjylinäpojat ja seppäveljekset kävivät lainaamassa lähikylän varastoissa käytettäviä koreja, joihin mahtuisi jopa ihminen. He kiersivät kansan keskellä ja kokosivat leiväntähteet. Niitä kertyi seitsemän korillista.

”Oliko se niin, että ’syöväthän penikatkin isäntiensä pöydältä putoilevia muruja””, Sirion muisti Flinton kaupungin naisen sanat ja puisteli päätään. ’Eivät nämä ole mitään muruja, tähän on käsittämätöntä laupeutta!’

Siihen tuli mietteliäs Nahamon ja kysy: ”Miksiköhän opettaja osoittaa humanoillekin tällaista armeliaisuutta?”

Sirion mietti kuumeisesti. ”Ehkä hän koettaa saada meidät tajuamaa jotain.”

”Humanojen asennekin on käsittämätön”, Nahamon näytti tyytymättömältä. ”Miksi he ottavat noin helposti vastaan Isrianin Pelastaja Messiaan? Mitä he oikein odottivat kokoontuessaan ilman eväitä?”

Sirion katseli kukkulalla lepäileviä humanoja.

”Ahaa, niinhän se on”, Sirion tajusi. ”Se on taaskin Elasar. Tulenprofeetta Elasar on saanut heidät liikkeelle, täältä Todistusmäeltähän profeetta oli kotoisin.”

”Aivan niin”, Nahamon nyökkäsi. ”Elasarhan on se profeetta, joka teki lesken kodissa ihmeen. Jauho ei loppunut vakasta, kuinka paljon leipää leivottiinkin. Alueen ihmiset ajattelevat, että Jeshua on tulenprofeetta Elasar, joka on tullut takaisin.”

”Siksi he siis odottivat saavansa myös leipää”, Sirion yhtyi käsitykseen.

”Odotapas!” Mietteliäs Nahamon painoi sormensa otsalleen, kuin olisi oivaltanut vielä muutakin. ”Kalatalon luona vuorella syöneet elfit liittivät asian lainantaja Mosalioniin, joka antoi taivaasta leipää.”

”Niinpä tosiaan”, Sirion naurahti. ”Mosalionin leivän lisäksi Elasarin leipä, toisin sanoen laki ja profeetat. Eikö ole ihan kuin koko Raamattu olisi edeltä käsin viitannut opettajaan.”

Molemmat oivalsivat. Entäpä jos...

”Minä olen elämän leipä...”, Nahamon toisti opettajan sanoja.

Sirion hätkähti, häntä vavisutti, ei epäilystäkään. Molemmille nousi kylmä hiki. ”Häneen ne viittaa-vat. Muinaisuudesta asti profeettojen kirjoittama Jumalan sana, Raamattu, onkin kertomus Jeshuasta.”

Lähetettyään ihmiset kylläisinä koteihinsa Jeshua ja oppilaat nousivat Minasharista tulleeseen laivaan ja matkasivat järven toiselle puolelle. Minasharin sataman tullessa näkyviin oppilaiden mieli piristyi. Pitkäs-tä aikaa he saivat katsella elfien kaupunkia. Iloisina he nousivat maihin.

”Itäpuolella on kalanjalostamo ja lännessä synagoga.” Kaupungista kotoisin oleva Ainanna hymyili iloisesti, kun hän opasti Felamirin vaimoa, Josannaa.

Seurue jäi siksi yöksi Minashariin. Kun Sirion lähti iltaruonan jälkeen kävelylle, hänen luokseen tuli vastarintaliikkeen Lasron.

”Olisiko sinulla hetki aikaa, Sirion?”

”Nytkö se sitten tuli?” Sirion jäykistyi. ”Tuliko Lasron nyt aiheuttamaan ristiriitoja oppilaiden välille, niin kuin Junder oli varoittanut? Vai...”

”Mennään juttelemaan satamaan”, Sirion ehdotti, sillä hän arveli, että järven katselu rauhoittaisi heitä.

He saapuivat Harppujärven rannalle Minasharin laiturille. Heti kun he ehtivät sinne, Lasron alkoi pu-hua.

”Haluan kertoa asian jollekin.”

”Koskeko asia Junderiä?” Sirion kysyi.

Lasron yllättyi: ”Niin on kyllä sekin juttu, mutta sitä ennen haluaisin puhua itsestäni.”

”Siitäkö, miksi halusit tulla oppilaaksi?”

Lasron hämmästyti jälleen.

Siksi Sirion selitti: ”Flinton kaupungissa juttelitte yöllä salaa. Satuin kuulemaan sen.”

”Niinkö. Sittenhän pääsemme heti suoraan asiaan”, Lasronin ilme oli päättäväinen.

”Syy, miksi tulin oppilaaksi on...”

Lasron kertoi avoimesti, että hän oli etsinyt vanhempansa surmannutta vihollista, jonka nimi oli Jes-hua. Oppilaaksi tullessaan hän toisaalta oli pitänyt Jeshuaa Pelastaja Messiaana, mutta toisaalta epäillyt häntä viholliseksi. Mutta pian hän oli vakuuttunut, että Jeshua oli todellakin Pelastaja Messias. Enää hän ei häivänkään vertaa epäillyt Jeshuaa viholliseksi.

”Miksi halusit kertoa tämän minulle?” Sirion kysyi ihmeissään.

”En oikein itsekään tiedä. Mutta sinä ymmärrät hyvin ihmisten epäonnistumisia ja väärinkäsityksiä.”

”Äläpäs nyt kehuskele!” Sirion mutristi huuliaan.

”Kehunpas vaan”, Lasron vastasi hymyillen.

He tulivat laiturin päähän ja kääntyivät takaisinpäin.

”Entä Junderin asia?” Sirion puuttui toiseen ongelmaan.

”Antaa sen nyt olla!” Lasronin ilme oli valoisa. ”Ehkei siitä puhuminen oikeastaan kuulu minulle. Odotetaan, kun hän itse avautuu.”

Kun seurue lähti seuraavana aamuna majapaikasta, joukko elfejä lähestyi heitä. Ainanna tarttui Jeshuaa hihasta ja kuiskasi:

”Nuo ovat kaupungin vanhimmiston jäseniä.”

Tulijat olivat Minasharin vaikutusvaltaisia johtomiehiä. He työntyivät Jeshuan luo. Yksi heistä asettui aivan hänen eteensä ja esitti kysymyksen, kuin kuulustelija konsanaan.

”Kokoatko ihmisiä pystyttääksesi Jumalan kuningaskunnan?”

”Mitä sitten, jos teen niin?” Jeshua vastasi pelottomasti.

”Haluamme tietää, millä vallalla toimit? Oletko Pelastaja Messias vai aiotko pystyttää elfien kuningaskunnan voimalla niin kuin vastarintaliike? Jos olet Pelastaja Messias, näytä meille merkki!”

Jeshua huokasi syvään: ”Kun tulee ilta, te sanotte: 'Tulee selkeä ilma, sillä taivas rusottaa.' Aamulla te sanotte: 'Tänään tulee rajuilma, sillä taivas rusottaa ja on synkkä.' ”

”Mitä tuo on olevinaan?”

”Taivaan muodon te osaatte arvioida, mutta aikojen merkkejä ette osaa. Mitä te oikein olette nähneet ja kuulleet? Totisesti minä sanon teille: Tämä paha ja avionrikkojasukupolvi vaatii merkkiä, mutta sille ei anneta muuta merkkiä kuin profeetta Jonekun merkki.”

Vanhimmiston jäsenet olivat avaamaisillaan suunsa esittääkseen vastaväitteitä, mutta Jeshua käänsi heille selkänsä ja käveli pois.

”Tosiaankaan täällä Pohjoisosassa ei julistustyö enää menesty, Kallio!” Jeshua totesi Sirionille kävellessään. ”Mennään laivalla Kalataloon ja lähdetään sieltä pohjoiseen, tällä kertaa aina Glos-Eishaliin asti.”

”Mihin asti vain!” Kallio, Sirion vastasi ryhdistäytyen.

30. Vaiheittain aukenevat silmät

Jeshua ja oppilaat palasivat Lohtulaan noustakseen Oslondiin. He jättivät Josannan ja Ainannan sinne, sillä humanojen alueiden kiertely oli osoittautunut naisille liian rasittavaksi.

Kun laiva oli päässyt aavalle, Sirionille tuli nälkä. Silloin hän huomasi heidän tehneen ison virheen. Vaikka he olivat keränneet paljon leiväntähteitä, he olivat unohtaneet lastata ne mukaan laivaan.

Hän sanoi hiljaisella äänellä Junderille: ”Hei Junder, miksi et ottanut leipää mukaan?”

Tämä hätkähti, mutta toipui pian ja esitti vastaväitteen: ”Minun tehtäväni on ainoastaan rahapussista huolehtiminen. Lastaushan on sinun hommasi.”

”Älä puhu pötyä! Se on alaisten vastuulla. Hei Ander, mitä me nyt teemme? Eikö kukaan huomannut?”

”Ei sille nyt enää voi mitään. Älkää tehkö siitä noin suurta numeroa.”

”Itse asiassa minä kyllä otin yhden mukaan”, ukkosenjylinänpoika Aran otti häpeissään laukustaan esiin yhden leivänpalan.

”Oletpa sinä uskomaton tyyppi!” Sirion suuttui, mutta vaimensi äänensä. ”Miksi vain yhden palan? Kun kerran huomasit, mikset ottanut kaikkea mukaan?”

”Hävettää, mutta ajattelin, että joku muu hoitaa asian.”

Silloin Jeshua, joka oli nauttinut tuulesta keulassa, kääntyi yhtäkkiä ja oppilaat sulkiivat suunsa.

”Varokaa tästä edes!” Jeshua varoitti. ”Karttakaa hapatusta, sillä jos se pääsee teidän keskuuteenne, se leviää nopeasti.”

Odotettuaan, kunnes Jeshua kääntyi pois päin, Sirion kuiskasi Aranille: ”Sinun vuoksesihan me kaikki saimme nuhteet, kun kurja toit vain itsellesi leipää.”

”Hetkinen! Älä väitä sellaista! Otin mukaani vain yhden, koska ajattelin syöväni sen, jos tulisi nälkä. Eihän se ollut minun syyni, että keräämämme leivät jäivät”, Aran väitti vastaan melko ärtyneenä.

”Suokaa anteeksi. Jospa vain olisin huomannut...”, veronkantaja Levmat kuiskasi puolustellen.

”Olisihan riittänyt yksikin niistä isoista koreista”, Lasron sanoi matalalla äänellä. ”Yleensä ruoasta huolehtiminen on kyllä ollut Junderin vastuulla. Miksi unohdit sen juuri tällä kertaa?”

”Älä nyt! Tuohan on ihan outo väite”, Junder ärtyi. ”Leivän ostaminen on minun vastuullani, muttei kerättyjen leipien lastaaminen.”

”Lopeta riitely! Onhan ihan selvää, että oppilaan tehtävä on huolehtia ruoasta”, Mastuon tiukkasi. ”Opettaja on vihainen.”

”Niinhän sinä puhut, kuin se ei koskisi millään lailla sinua”, Junder jupisi.

”Enhän minä sanonut mitään sellaista!” Mastuon torjui, mutta hänen äänensä oli liian voimakas. Oppilaat katsahivat pelokkaina opettajaa. Jeshua kääntyi hitaasti pitäen molempia käsiään otsallaan, kuin hän olisi sairastunut meritautiin, ja puisteli päätään.

”Mitä te oikein puhelette keskenänne siitä, ettei teillä ole leipää? Ettekö vielääkään käsitä? Ettekö tajuua? Oletteko sulkeneet sydämenne? Ettekö näe, vaikka teillä on silmät? Ettekö kuule, vaikka teillä on korvat?” Jeshua huokasi syvään.

”Kuinka monta korillista otitte talteen, kun mursin ne viisi leipää viidelletuhannelle?”

”Kaksitoista”, Sirion vastasi häpeissään.

”Kuinka monta korillista otitte talteen, kun mursi ne seitsemän leipää neljälletuhannelle?”

”Seitsemän”, Sirion oli purskahtaa itkuun.

”Ettekö sitenkään ymmärrä?”

Loppumatkan Kalatalon satamaan asti aluksessa vallitsi hautajaistunnelma.

"Miksi me emme ymmärtäneet?" mietтелиäs Nahamon mutisi harvakseltaan. "Hapatehan tarkoitti väärää opetusta ja virheellistä ajattelutapaa."

"Sitä paitsi eihän meidän pitäisi hätäillä ruoastamme", Ander huokasi. "Hanhän kykenee yhden leivän vaikka lisäämään kuinka moneksi."

"Sitä paitsi, hän kykenee muuttamaan kivetkin leiviksi", Sirion puhkui hakaten nyrkillä reiteensä. "Vaikka olemmehan tähän mennessä nähneet, kuulleet ja oppineet..."

"Tätäkö se on, kun silmät ovat sumentuneet. Vaikka Jumala kuinka ilmoittaa itsensä, emme luota Jumalaan. Vaikka näkisimme tunnustekoja miten paljon tahansa, tulos on sama. Miten ihminen voisi sitten oppia tuntemaan Jumalan?" Sirion ei löytänyt vastauksia. Hän oli lyöty.

Laiva saapui Kalatalon pieneen satamaan. Kun seurue nousi rantaan, Junder ryntäsi heti ostamaan leipää. Muut yksitoista jäivät Jeshuan kanssa istuskelemaan kylän sisääntuloon. Kyläläisiä alkoi kokoontua sinne, kun he huomasivat Jeshuan.

"Pyydän, kosketa tätä lasta. Hän sairastui ja menetti näkönsä." Eräs kyläläinen asetti tyttärensä Jeshuan eteen seisomaan.

Istuva Jeshua kysyi tytöltä: "Uskotko, että voin sinut parantaa?"

"Kyllä, uskon", tyttö vastasi silmät suljettuina.

"Hyvä", Jeshua nousi seisomaan. "En näytä merkkiä ihmisille, joten mennään kylän ulkopuolelle."

Niin he kävelivät jonkinmatkaa rantaa.

"Tämä paikka sopii", Jeshua pysähtyi.

Masentunut Sirion seurasi pienen matkan päästä, miten Jumalan Poika menettelisi. Jeshua kosketti syljellä kostuttamillaan sormilla tytön suljettuja silmiä, pani sitten molemmat kätensä tytön hartioille ja sanoi:

"Näetkö mitään?"

Tyttö avasi silmänsä.

"Näen hämärästi ihmisiä. Ne ovat kuin puita, mutta kävelevät."

Seuraavaksi Jeshua pani kätensä tytön silmien päälle. Otettuaan ne pois hän kysyi: "Miten on nyt?"

"Kyllä, nyt näen ihan selvästi siniset silmäsi ja Pyhän vuoren valkean huipun!" tyttö huudahti.

"Mene heti kotiisi äläkä kerro tästä kenellekään."

Kiitettyään Jeshuaa moneen kertaan tytär ja isä palasivat kylään. Koko tapahtuman nähnyt Sirion lähestyi heti Jeshuaa.

"Opettaja, etkö halunnutkin näyttää tämän meille?"

"Miksi ajattelet niin?" Jeshuan silmät loistivat.

"Kysytkö miksi? Sinähän et suorittanut parantamista yhdellä kertaa. Toimit siis tarkoituksella niin, että aluksi hän näki vain osittain ja vasta toisella kerralla täydellisesti?"

Jeshua nyökkäsi. "Ajan merkkejä tarkkaavan silmät avautuvat askel askeleelta. Halusin opettaa sen teille. Älä, Kallio, ole huolissasi äläkä masennu. Kaikki oli sitä varten, että sinä näkisit ja ymmärtäisit sen."

"Onko siis niin, että en kykene ymmärtämään Jumalan suunnitelmaa, ellet toimi tuolla tavalla?"

"Kyllä vain. Vaatii aikaa, ennen kuin te pääsette täyteen ymmärrykseen. Jos kertoisin kaiken yhdellä kertaa, ette kykenisi ottamaan sitä vastaan. Siksi toimin niin, että tyttö sai näkönsä vaiheittain."

"Minä olen kyllä valmis ottamaan vastaan mitä tahansa", Sirion tiukkasi.

"Ymmärrän kyllä", Jeshua vastasi, mutta hänen silmissään oli syysillan surumielisyyttä.

Seurue käveli Sarvitasankoa pitkin Glos-Eishalin suuntaan. Matka kulki pikkukyliä kierrellen.

"Levähdetään hiukan tässä." Huomattuaan ruohikosta esiin pistävän tasaisen kiven Jeshua istahti sille.

Siniselle taivaalle nousi pilviä kuin jättiläisiä. Aurinko paistoi korkealta ja maasta nousi alkukesän tuoksu. Nimensä mukaisesti kaikkialla tasangolla kasvatettiin karjaa. Siellä täällä näkyi paimenia kävelemässä piikkikeppeineen. He olivat seudun humanoja. Koska siellä ei asunut juurikaan elfejä, Jeshua ja oppilaat saattoivat pitkästä aikaa viettää aikaa kaikessa rauhassa.

"Sinusta on levinnyt tieto jo Pohjoisosan ulkopuolelle, humanojen asuma-alueille asti." Sirion iloitsi.

"Kenen ihmiset sanovat minun olevan?"

"Jotkut Kastajan", Sirion vastasi.

"Toiset tulen profeetta Elasarin", ukkosenjylinänpoika Ivor lisäsi.

"Toiset taas jonkun muun profeetoista." Vanhempi veli Aran jatkoi.

"Entä te? Kenen te sanotte minun olevan?"

Ensiksi ehätti vastaamaan Kallio Sirion: "Sinä olet Pelastaja Messias!" Hän huudahti niin, että suusta lennähti sylki: "Elävän Jumalan Poika!"

Nyt hän ymmärsi selvästi ja lausui tunnustuksen koko sydämeästään. Hän ei ollut seurannut ihmistä, joka olisi vain julistautunut Jumalaksi, vaan todellista Jumalaa. Tämän maailman luonut Jumala oli syntynyt ihmiseksi ja oli nyt heidän keskellään. Vahva ymmärrys asiasta tunkeutui hänen sydämeensä.

Jeshua nyökkäsi syvään: "Kallio Sirion, sinä olet autuas, sillä ei ihminen ole sitä sinulle ilmoittanut vaan minun Isäni, joka on taivaissa."

Jeshuan vahva käsi laskeutui Sirionin olalle. "Minä sanon sinulle Kallio: Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, eivätkä tuonelan portit sitä voita. Minä olen antava sinulle Jumalan kuningaskunnan avaimet. Minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on päästetty taivaissa."

Sirion ällistyi sanoista.

Jeshuan katse kiersi kaikki oppilaat: "Älkää kertoko kenellekään tätä. Nyt paljastan teille Jumalan suunnitelman."

Sitten hän kertoi oppilailleen: "Ensiksikin minun on mentävä Pyhään kaupunkiin."

Oppilaat olivat varautuneet siihen. Isrianin Pelastaja Messiaan oli määrä tulla kuninkaaksi Pyhässä kaupungissa, niin kuin profeetat olivat jo muinoin ennustaneet. Lainoppineet ja Herdof puolue tavoittelivat hänen henkeään, mutta jonain päivänä heidän oli määrä menne Eteläosaan ja marssia Pyhään kaupunkiin.

"Siellä minä joudun kärsimään paljon ylipappien ja lainoppineiden käsissä."

Oppilaat nyökkäsivät. Korkeimman neuvoston tutkija Turinder oli torjunut hänet. Yhteenottoa heidän kanssaan ei voisi väistää. Mutta siitä vasta päästäisiin itse asiaan.

"Minut surmataan siellä." Jeshua päästi suustaan jotain sellaista, mitä he eivät olleet osanneet kuvitellakaan. Sirion järkyttyi syvästi eikä kyennyt ajattelemaan mitään.

Jeshua jatkoi: "Kolmantena päivänä minun on määrä nousta ylös."

Viimeiset sanat kantautuivat vain vaivoin Sirionin hämärtyneeseen tietoisuuteen. Asia ei koskenut vain häntä, kaikkien kahdentoista tyrmistyneen oppilaan mieli jäi viimeistä edeltäviin sanoihin. He jäykistyivät kykenemättä sulattamaan ajatusta, että Pelastaja kuolisi. Kun Sirioin alkoi hiukan toipua, tunteittensa vallassa hän otti Jeshuaa kädestä kiinni ja veti hänet sivummalle.

"Jumala varjelkoon sinua, Herra! Älköön sinulle koskaan sellaista tapahtuko!" Hän alkoi nuhdella Jeshuaa. "Onko selvä! Sinusta tulee Isrianin kuningas. Nousemme Pyhään kaupunkiin viiden tuhannen miehen voimalla. Näytä siellä samoja tunnustekoja kuin Pohjoisosassakin, että Etelänkin elfit käsittäisivät. Silloin ylipapit ja lainoppineetkin varmasti..."

"Väisty tieltäni, Saatana!" Jeshua määräsi tiukasti. "Sinä olet ansa, sillä sinä et ajattele asiaa Jumalan kannalta vaan ihmisten."

Tuntui kuin joku olisi paljain käsin repinyt Sirioinin sydämen irti. Hän menetti tasapainonsa ja muisti sanat: 'Enkö minä ole valinnut teidät kaksitoista? Kuitenkin yksi teistä on Saatana.' 'Voisiko sittenkin olla kysymys minusta?' Jeshuan sanat iskivät Sirioniin.

Sirion katsoi muita oppilaita kuin apua anoen. Kaikki katsoivat häntä säälien. 'En se ole minä. Älkää katsoko minua noin. Minä en ole se.' Hän huusi sisimmässään. Irrotettuaan kätensä Jeshuasta Siroin lyyhistyi paikoilleen. 'Olinhan sanonut olevani valmis vaikka mihin. Olenko pettänyt itseäni? Ei, asia ei missään tapauksessa ole niin. Totisesti minä uskon, että hän on Jumalan Poika. Silti... Eihän kukaan voisi hyväksyä sitä, että Jumalan Poika surmattaisiin.'

Seurue saapui humanojen asuttamaan Glos-Eishalin kaupunkiin. Siellä oli kaunis luola, jossa kumpusi lähde. Klamdolin kaikkein pohjoisimpana kaupunkina sillä oli myös elfien synagoga. Jeshua julisti siellä sanaa. Hän halusi etsiä humanojen alueelle kätettyä aarretta, oikeata Isriania.

Synagogaan kokoontui noin kolmekymmentä elfiä.

Sirion taisteli uuden koettelemuksensa kanssa. Hänen piti hylätä omat ajatuksensa ja taipua Jumalan tahtoon. 'Suostuisiko hän siihen siinäkin tapauksessa, että Jumalan Pojan täytyisi kuolla?' Jeshuahan oli käskennyt Saatanan väistyyä, koska Sirion oli joutunut sen vaikutuksen alaiseksi. Hän oli toki nuhdellut Jeshuaa hyvää tarkoittaen, mutta sillä ei ollut mitään merkitystä, koska hän toimi vastoin Jumalan tahtoa. Todellisuudessa hän oli antanut riivaajien päämiehelle erinomaisen tilaisuuden estää Jumalan suunnitelman toteutumisen. Inhimilliset ajatukset eivät mitenkään yllä Jumalan suunnitelmien tasolle. Tämä asia hänen tulisi piirtää sydämeensä.

Työntääkseen mielestään väärät ajatukset Sirion nosti katseensa Jumalan Poikaan. Jeshua opetti synagogassa näin:

"Jos joku tahtoo kulkea minun perässäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta se, joka kadottaa elämänsä minun tähdeni, löytää sen."

Sirion nyökkäsi. 'Jeshua halusi johtaa oppilaansa seuraavaan vaiheeseen. Vanhurskauden saamiseen riitti pelkkä usko, siitä ei ollut epäilystäkään. Olihan Jeshua itse niin sanonut. Usko on ehto Jumalan kuningaskuntaan pääsulle. Mutta se ei riittänyt, jos halusi seurata häntä oppilaana, piti ottaa risti kannettavakseen.' Elfit kyllä tiesivät, mitä se tarkoitti. Humanojen lain mukaan rikollisen piti kantaa ristiä teloituspaikalle. Reitillä häntä vainottiin, pilkattiin ja syytettiin. 'Jeshuan seuraaja tulisi siis kulkemaan samaa tietä.'

Sirion teki vakaan päätöksen. 'Minä haluan kulkea kantaen omaa ristiäni, tulkoon osakseni millaisia kärsimyksiä tahansa.' Tämän ratkaisun tehtyään Sirionin sydämen täytti ihmeellinen ilo. Hänessä kasvoi varmuus siitä, että hän oli tehnyt oikean valinnan. Oli kuin hän olisi saanut takaisen menettämänsä alkuperäisen olemuksen. Suuri riemu valtasi hänet.

"Totisesti minä sanon teille", Jeshua julisti. "Tässä seisovien joukossa on muutamia, jotka eivät mais- ta kuolemaa, ennen kuin näkevät Ihmisen Pojan tulevan kuninkuudessaan."

Sanat olivat takeena siitä, että heidän joukossaan oli niitä, jotka olivat päässeet osalliseksi todellisesta elämästä. He eivät tulisi ikinä kuolemaan, vaikka he menettäisivätkin ajallisen ruumiinsa, eivät milloinkaan.

31. Pyhityksen vuori

Mustat pilvet peittivät taivaan ja hiljainen sade jatkui muutamia päiviä. Jeshualla ja oppilailla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin viettää aika kätkeytyneinä Glos-Eishalin vanhan majatalon suojiin. Mutta siitä oli heille myös hyötyä. He saivat tilaisuuden keskustella läpi menneisyyden haavoja ja jakaa kokemaansa paranimista. He oppivat tuntemaan toinen toistaan entistä syvemmin. Ikävä kyllä kaikki eivät kuitenkaan avanneet sydäntään. Rahastonhoitaja Junder ei sanallakaan puuttunut siihen, mistä Lasron odotti hänen kertovan. Merimies Mastuonkaan ei puhunut kenenkään kanssa, vaan katseli epäilevin silmin ikkunasta ulkona valuvia vesipisaroita.

Kuuteen päivään aurinko ei näyttäytynyt, seitsemäntenä lopulta pilvet väistyivät. Kirkas aamuaurinko pilkisti ikkunasta kuin antaen aavistuksen siitä, mitä oli tapahtumassa. Kun oppilaat menivät ulos, taivas oli täysin pilvetön ja pohjoisen suunnalla Pyhityksenvuori erottui selvästi.

”Minun on noustava vuorelle rukoilemaan”, Jeshua selitti. Kun oppilaat sanoivat lähtevänsä mukaan, hän esteli heitä.

”Jääkää te tänne odottamaan. Vain Kallio, Aran ja Ivor, saavat kolmestaan tulla mukaanani.”

Sirion ilahtui, että hänen nimensä oli kutsuttujen joukossa. Jeshuan sana siitä, että yksi heistä oli Saatana, vaivasi heitä yhä. ”Kenestä hän oikein puhui?” Tietenkin ensimmäiseksi heidän mieleensä nousi Sirion, jota Jeshua oli nuhdellut: ”Väisty Saatana!” Kukaan ei sitä ääneen sanonut, mutta Sirion tajusi hyvin, että muut ajattelivat niin. Lopultakin tuli hetki, jolloin hänen maineensa puhdistuisi.

”Lähdetään!” Sirion riemuitsi.

Kolmen oppilaansa kanssa Jeshua lähti Glos-Eishalin kaupungista ja nousi sen pohjoispuolella koavalle Pyhityksenvuorelle. Se oli alueen selvästi korkein ja lumihuippuinen. He kiipesivät jyrkkää polkua hengitys höyryten. Sovittamalla jalkansa Jeshuan lumeen polkemiin jälkiin, Sirion kulki uskollisesti samaa tietä Jumalan Pojan kanssa.

He pääsivät vuoren huipulle iltapäivän puolella. Laen lumipeite muodosti puhtaan valkoisen maton, jolla ei näkynyt yhtään jalanjälkeä. Se oli kuin pyhä alue, jossa ei ollut ainoatakaan tahraa. Siellä Jeshua alkoi rukoilla. Sillä aikaa lopen uupuneet Sirioin, Aran ja Ivor löysivät istumiseen sopivan kiven, pyyhkivät lumen sen päältä ja asettuivat lepäämään sille selät vastakkain.

Kuinkahan pitkään lienee kulunut, kun Sirion havahtui ja huomasi nukahtaneensa. Hiki oli jäähtynyt ja hän tärisi vilusta. Hänen silmäluomiinsa osui valo. Avattuaan uniset silmänsä hän näki jotain kirkasta. ”Mitähän se on?” Pää pökerryksissään hän yritti selvittää, mistä valo tuli. Tajuttuaan syyn hän heräsi kokonaan. Kirkkaus loisti Jeshuasta, jonka kasvot säteilivät kuin aurinko ja vaatteet kuin valo. Hänen silmänsä olivat kuin läpikuultava safiiri ja hänen pitkät hiuksensa loistivat kuin kiillotettu hopea.

Sirionin hypähtäessä pystyyn häneen selkäänsä nojanneet Aran ja Ivor kaatuivat kiveltä. Kun he olivat moittimaisillaan Sirionia, hän tukki hädissään molempien suun käsillään. Nyt hekin huomasivat kirkkautta säteilevän Jeshuan eivätkä kyenneet sanomaan mitään. Kun he katsoivat tarkemmin, he näkivät kaksi ihmishahmoa kirkastuneen Jeshuan vieressä keskustelemassa hänen kanssaan.

”Sinähän se olet, Memra”, Mosalion sanoi ääni väristen.

”Pitkästä aikaan, Mosalion”, silmät hehkuen Jeshua nyökkäsi. Hän oli selvästi kaivannut ystävänsä.

”Sinä siis tosiaankin tulit ihmiseksi ja synnyit naisesta...”

”Ellen olisi tehnyt niin, en voisi kuolla”, hopeatukkainen Jeshua selitti hymyillen.

”Niinhän El sanoi, että vain täydellisesti synnittömän veri voi sovittaa kaikkien ihmisten synnit, Memra. Sinä olet siis se ihminen.”

”Juuri niin. Jumala antoi oman ainoan Poikansa Edenin vuoksi.”

”Ainoan Poikansa...”, Mosalionin ääni katkesi. ”Niinkö paljon Jumala rakastaa Edenin ihmisiä. Vihdoinkin taidan ymmärtää...”

Silloin toisella puolella seisova mies avasi suunsa: ”Mutta Isrianhan hylkäsi sinut.”

”Aivan, Elasar”, Jeshua vastasi. ”He torjuivat minut. He tappoivat myös sinun hengessäsi toimineen Kastajan. Siksi maan päällä toteutuva Jumalan kuningaskunta otetaan heiltä pois. Mutta toinen suunnitelma, armon aikakausi alkaa. Nousen kuolleista ja rakennan seurakuntani lunastamiani ihmisiä varten.”

”Sitä varten sinä siis menet Pyhään kaupunkiin ja kärsit kuoleman ristillä.”

”Aivan niin. Sinä päivänä, jona pääsiäisuhri uhrataan, minä kuolen ristillä. Juuri niin Raamattu ennustaa.”

”Mutta Saatanahan yrittää estää sen”, Elasar synkistyi. ”En ole kuullut, että pääsiäisuhrin päivänä ketään olisi milloinkaan teloitettu. Eivätkö ylipapit pelkää saastuvansa eivätkä siksi halua kuolemantuomioita juhlan aikana? Sitä paitsi elfithän haluavat kivittää sinut eivätkä ristiinnaulita.”

”Kaikki toteutuu Jumalan suunnitelman mukaan, aivan niin kuin Raamatussa on ennustettu. Isäni toteuttaa sanansa, vaikka se näyttäisi kuinka etätodennäköiseltä”, Jeshua vastasi eikä hänen ilmeensä värähtänytkään.

”Niinhän sen täytyy olla”, Elasarille palasi hymy. Hän tiesi kyllä sen etukäteen. Tulen profeetta vinkasi toisella silmällään vuorella oleville oppilaille.

”Tuhatvuotinen kuningaskunta siirtyy siis myöhemmäksi”, Mosalion sanoi. ”Silloin tapaamme taas toisemme.”

Siihen asti Sirion kuunteli keskustelua ihmetellen. Hän ei ymmärtänyt siitä juuri mitään. Mutta kun hän huomasi, että nämä kaksi profeettaa olivat poistumassa, hän vaistomaisesti päästi suustaan:

”Herra, meidän on hyvä olla täällä. Jos tahdot, teen tänne kolme majaa: sinulle yhden, Mosalionille yhden ja Elasarille yhden...”

Hämmentyneenä hän ei tiennyt, mitä sanoi, sillä hän oli peloissaan. Jumalan kuningaskunnan toteutumisen tähden hän olisi halunnut noiden kahden jäävän: Mosalionin ja Elasarin. Laki ja profeetat eli koko Raamattu todistivat näiden edustajiensa kautta Jeshuasta. He olivat ilmestyneet maan päälle selvittääkseen, miten Jumalan kuningaskunta toteutuisi. Sirion ei olisi tahtonut päästää heitä menemään. Mutta se oli nyt myöhäistä. Isrianin elfit olivat hylänneet Pelastaja Messiaana tulleen Jeshuan. Sen vuoksi luvattu kuningaskunnan aikakausi korvattaisiin nyt alkavalla armon aikakaudella. Tämä kaikki perustui Jumalan uuteen suunnitelmaan, jonka hän oli laatinut ennen Edenin luomista.

Ennen kuin Sirion ehti lauseensa loppuun, ilmestyi valoisa pilvi, joka kätki profeetat kokonaan näkyvistä. Sen sisältä kuului ääni:

”Tämä on minun rakas Poikani, kuulkaa häntä!”

Se oli sama taivaasta kaikuva ääni, jonka Kastaja oli kuullut aiemmin. Oppilaat vapisivat pelosta. He hyppäsivät kiveltä alas ja polvistuivat maahan. Kaikki elfit uskoivat, että se, joka näkee Jumalan, kuolee. Kauhuissaan Sirion upotti kasvonsa lumeen. Silloin kuului ääni, kuin joku olisi kävellyt lumessa, se seisahtui aivan Sirionin viereen.

”Hei, nouskaa. Ei tarvitse pelätä!” Se oli Jeshuan ääni.

Kun oppilaat nostivat päänsä, kirkkaus oli kadonnut, he eivät nähneet enää ketään muuta kuin Jeshuan yksin.

Laskeutuessaan vuorelta Jeshua kielsi vakavasti heitä:

”Ette saa kertoa kenellekään siitä, mitä nyt olette nähneet, siihen asti kunnes olen noussut kuolleista.” Silmien vaalea sini oli palannut entiselleen ja hopeanhohtoinen tukka täysin mustaksi.

Kun Jeshua käveli oppilaiden edellä vuorta alas, he puhelivat keskenään:

”Opettaja puhui kuolleista nousemisesta, mutta mitä se oikein tarkoittaa?” Aran puisteli päätään.

”En käsitä ollenkaan”, Ivor jatkoi. ”Mutta opettajahan sanoi, että hänet tapetaan Pyhässä kaupungissa ja että hän nousee ylös kolmantena päivänä.”

Aran pudisti päätään toistamiseen: ”Mitä mieltä olet, Sirion? Eihän Messias voi kuolla. Pianhan ilmestyy Jumalan kuningaskunta.”

Sirion ei kyennyt enää elättämään niin toiveikkaita ajatuksia. Hän vastasi:

”Viimeisessä profeettakirjassa ennustetaan, että ennen tuomiota Elasar tulee tuomaan sovituksen Jumalan ja ihmisten välille. Mutta näittehän te? Hän poistui tekemättä niin.”

Ukkosenjylinänpojat vaikenivat. Vähään aikaan kukaan ei puhunut mitään, vain lumeen painautuvien askelten äänet kaikuivat karujen vuorten seinissä. Lopulta Ivorin kärsivällisyys petti:

”Ei auta muuta, kuin kysyä suoraan häneltä.”

Saatuaan kiinni edellä kulkevan Jeshuan he esittivät kysymyksensä:

”Opettaja, me uskomme, että sinä olet Pelastaja Messias. Mutta muut opettajat väittävät, että ensin täytyy tulla profeetta Elasarin. Miksi on niin?”

Jeshua kääntyi ja vastasi: ”Niin kuin tiedätte, viimeisessä profeettakirjassa on kerrottu niin. Elasar todellakin tulee ensin ja asettaa kaiken kohdalleen. Mutta miksi sitten on muissa profeetoissa kirjoitettu Pelastaja Messiaasta, että hän joutuu halveksituksi ja kärsimään paljon?”

Oppilaat eivät kyenneet vastaamaan. Kun he olivat hiljaa, Jeshua jatkoi:

”Minä sanon teille: Elasar on jo tullut, ja ihmiset tekivät hänelle, mitä tahtoivat. Samoin minäkin joudun kärsimään.”

Kuullusta Sirionin ymmärrys otti yhden askeleen eteenpäin. ’Isrianin elfit eivät ottaneet vastaan Kastajaa, jolla oli Elasarin tehtävä. Siksi Jumalan suunnitelmassa tapahtui muutos. Kastaja oli edeltäkulkija ja Pelastaja Messias joutuisi myös kokemaan samanlaisen kohtalon.’ Sirion nyökkäsi itsekseen.

Mutta pian hänen kasvonsa synkistyivät. ’Jos niin on, joutuisiko Jeshuakin surmatuksi? Eihän se niin voi olla. Jos niin kävisi, miten sitten ennustetun Jumalan kuningaskunnan käy?’ Sirion ei pystynyt käsittämään tämän enempää. Jeshua jatkoi matkaa ja polki lumen heidän edellään.

32. Pieni valo

Lähdettyään Glos-Eishalista he kulkivat valtatieä etelään kohti Lohtulaa. Vaikka oli keskipäivä, alhaalla roikkuvien pilvien vuoksi oli hämärää. Oppilaiden mieli oli myös matalalla, sitä varjosti painostavan synkkä sumu. Syy oli Jeshuan pahaenteinen ennustus kuolemastaan. Itse asiassa hän oli kyllä puhunut siitä aiemminkin, mutta he olivat torjuneet sen mielestään.

Karkottaakseen levottomuutensa Aran alkoi puhella iloisesti:

”Mitähän me mahdamme tehdä Jumalan kuningaskunnassa?”

”Sehän on selvä”, merimies Mastuon yhtyi mielialan kohottamiseen. ”Me hallitsemme elfejä istuen kuninkaan valtaistuimen oikealla ja vasemmalla puolella.”

”Jos niin on, minulle annetaan paikka oikealta puolelta”, Sirion uhosi. ”Tuen kuningasta hänen lähimpänä avustajanaan.”

”Sinäkö muka oikeanpuoleiselle istuimelle!” Puhetta kuunnellut ukkosenjylinänpoika Ivor tuli lähemmäksi irvistys kasvoillaan. ”Mitenkähän asian laita mahtaa olla?”

”Miksei se muka kävisi?”

”Oikea puoli annetaan kaikkein parhaalle. Sinuahan on moneen kertaan nuhdeltu”, Ivor vastasi.

Sanoillaan hän viittasi Jeshuan sanoihin: ”Väisty Saatana!” Sirion loukkaantui syvästi, mutta Ivor ei näyttänyt huomaavan sitä. Kun Sirionin mieli painui, Levmat puuttui puheeseen.

”Kuuluisiko paikka ehkä Junderille. Opettajahan uskoi rahapussin hänelle.”

”Ei tule kysymykseenkään”, Lasron protestoi.

”Miten niin?” Levmat hämmentyi poikkeuksellisesta äänensävyistä.

”Kun hän ei suostu itse puhumaan, niin minä kerron...”, Lasron varmisti, että Junder oli kuulomatkaa kauempana. Sitten hän jatkoi: ”Hän varastaa meidän kaikkien rahojamme.”

”Siitkö se johtui?” Sirion oli ihmetellyt, miksi rahat hupenivat kovin nopeasti. Lasronin sanat kuuluaan hän ymmärsi.

”Älä nyt höpise”, Aran kiihtyi. ”Onko sinulla todisteita?”

”Näin omin silmin”, Lasron selitti: ”Se tapahtui, kun olimme julistustyössä kahdestaan. Nuhtelin häntä, hän tunnusti syntinsä vilpittömästi ja lupasi olla tekemättä niin enää. Vakuutuin sillä kertaa, koska kaikillahan on heikkoutensa.”

”Sillä kertaa? Onko hän senkin jälkeen varastanut?” Mastuon tenttasi.

”On, Flinton kaupungissa näin sen taas, kun pidin häntä silmällä. Hän ei kadu lainkaan.”

”Sehän on sietämätöntä”, Mastuon kiivastui.

”Ei”, Levmat keskeytti. ”Ymmärrän häntä, ikävä kyllä jokaisella on omat kiusauksensa. Ei ihminen kykene voittamaan niitä omassa voimassaan.”

Levmat katsoi säälien kauempana kulkevaa Junderiä.

”Silti toisten omaisuuden ottaminen on väärin”, huomaamattaan Mastuon pyyhkäisi sormellaan kasvojensa suurta arpea. ”Niin toimien hän ei voi menestyä.”

Jeshua ja kaksitoista oppilasta saapuivat Lohtulaan. Siellä he kokoontuivat vähäksi aikaa Sirionin kotiin. Anoppi otti heidät iloisesti vastaan, mutta Marinel suoritti tehtävänsä välinpitämättömänä niin kuin ennenkin. Josanna toi yhdessä Ainannan kanssa syötävää. Lisäksi paikalle saapui Lohtulassa asuvia Jeshuan seuraajia perheineen. He kaikki halusivat tavata tämän, kun hän pitkästä aikaan oli palannut.

Vaikka he olivat saapuneet ihmisten katseita vältellen, melkoinen joukko kokoontui. Jeshuaan sydämestään uskovien määrä oli kasvanut.

Elfen eloisa iltaruokailu alkoi Josannan tuomalla ensiluokkaisella viinillä. Opetuslapset söivät runsaasti, kun saivat pitkästä aikaa kunnon ruokaa. He kehuivat toistensa vaivannäköä, vaikeuksista riitti paljon puhetta.

Aterialla istuttaessaan Jeshua yllättäen kysyi oppilaoltaan: ”Mistä te muuten kiistelite matkan varrella?”

Ilmapiiri jäähtyi, oppilaat lakkasivat syömästä ja katselivat häpeissään lattiaa. Eiväthän he mitenkään kyenneet kertomaan, että he riitelivät, kuka heistä oli suurin.

Jeshua kyllä tiesi hyvin, mistä he olivat väitelleet:

”Jos joku tahtoo olla ensimmäinen, hänen tulee olla kaikkein viimeisin ja kaikkien palvelija.”

Jeshua nosti lattialla leikkivään pieneen tyttöön lempeästi syliinsä. Tytön kasvoille levisi iloinen hymy, kun hän lusikalla taputti Jeshuan nenää. Hymyillen Jeshua jatkoi:

”Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse Jumalan kuningaskuntaan. Joka siis nöyryy, se on suurin Jumalan kuningaskunnassa.”

Oppilaat eivät häpeältään kyenneet nostamaan päätään.

”Lainopettajat sanovat, että järjestys Jumalan kuningaskunnassa määräytyy siitä, kuinka hyvin kukin noudattaa perinnäissääntöjä, mutta se ei ole totta. Ensimmäiseksi pääsevät ne, joilla on nöyrä sydän, ilman sitä ei kukaan voi toteuttaa Jumalan suunnitelmaa. He eivät hyväksy minua, koska heiltä puuttuu nöyryys. Joka minun nimessäni ottaa vastaan yhdenkin tämän kaltaisen lapsen, ottaa luokseen minut. Joka ottaa vastaan minut, ei ota luokseen minua vaan hänet, joka lähetti minut.”

Oppilaat kuuntelivat koko ajan päät painuksissa. Oman surkeutensa kokevan Sirionin silmiin nousi kyyneliä.

Oppilaiden itsekorotuksen murtaminen oli heille välttämätöntä kasvatusta. Joka ei tunne ylpeyttään, ei kykene sitä myöskään hallitsemaan. Siksi jokaisen on kohdattava oma kopeutensa ja tunnustettava se. Se tapahtuu, kun hän joutuu kohtaamaan Jumalan lain ja tulee tietoiseksi omasta syntisyydestään. Jeshua valmisti oppilailleen perustan, jolla he saattoivat puhdistautua sydämessä vaanivasta ylpeydestä ja löytää nöyryyden.

Ilta-aterian päätyttyä ihmiset palasivat koteihinsa. Oppilaat hakeutuivat kukin majapaikkaansa. Vain Jeshua jäi Sirionin ja Anderin kotiin. Kun astiat oli korjattu, Jeshua halusi rukoilla ja sulkeutui toisen kerroksen huoneeseensa. Myös Ander meni omaan huoneeseensa nukkumaan. Sirion jäi auttamaan vaimoaan ja anoppiaan vierashuoneen lattian siivouksessa.

”Olemme olleet pitkää poissa, onko teillä ollut sinä aikana ongelmia?” Sirion kysyi anopiltaan. Vaimolta olisi ollut turha kysyä, sillä hän ei olisi kuitenkaan vastannut.

”Niin, kyllä olemme jotenkin pärjänneet”, anoppi vastasi rauhoittaakseen Sirionia. ”Enää ei ole jäljellä ainoatakaan kolikkoa, mutta älä ole huolissasi. Jumala on laupias. Kun menemme pellolle, saamme sen päivän ruoan. Kaikki ovat hyvin ystävällisiä tällaiselle leskelle.”

”Sellainenko tilanne oli?” Sirionille, joka oli ennen ollut varakas, oli shokki kuulla asiain laita. Mutta samalla hänen sydämeensä nousi kiitos Jumalalle siitä, että Herra oli Mosalionin saamassa laissa antanut köyhille vapauden mennä keräämään pellolta tähtiä ja määrännyt elfejä osoittamaan ystävällisyyttä leskille. ”Jumala täyttää omiensa tarpeet...niinhän.” Sirion mumisi mielessään yrittäen saada itsensä vakuutuneeksi. Kiitollisuus Jumalan rakkauden opetuksesta ei kuitenkaan kyennyt pyyhkimään pois hänen syyllisyydentunnettaan.

Anopin mentyä nukkumaan Sirion meni Marinelin luo ja kysyi: ”Ovatko rahat nyt lopussa?”

Marinel ei vastannut mitään, vaan raapi kynttilänjalkaan tarttunutta talia veitsen kärjellä.

”Kyllä Jumala pitää meistä jotenkin huolta”, niin sanoessaan Sirion ei voinut välttää tunnetta, että hän oli vastuuton.

Kuuli tai oli kuulematta, Marinel liikkui veistään tunteettomasti. Asenne suretti Sirionia. ”Vaimo ei koskaan ymmärtäisi häntä. Enää hän ei saisi osakseen tämän kunnioitusta.” Sitä miettiessään Sirionin sydän olisi pakahtumaisillaan. Hilliten sisäistä taisteluaan hän päätti lähestyä vaimoaan tyynesti.

”Ruokaa kaiketi olette saaneet.”

”Kyllä”, lopultakin Marinel avasi suunsa.

”Jumalan antaman lain ansiosta...”

”Josanna tuo sitä meille”, Marinel sylkäisi sanat keskeyttääkseen miehensä puheen.

’Niinkö se oli?’ Sirion ei ollut tiennyt asiasta mitään. Hän oli syvästi kiittollinen Josannalle. ’Sehän oli sitäkin vieläkin suurempaa Jumalan armoa: Jeshua oli parantanut Felamirin pojan, Josannasta oli tullut oppilas, joka tuki nyt heitä taloudellisesti.’

”Sepä hyvä, saamme olla kiittolliset”, Sirion yritti edes hiukan suunnata vaimonsa ajatuksia Jumalan suuntaan.

”Niinpä”, Marinel laukaisi kylmästi, ”sitä naista pitää kiittää.”

Sirion kuuli sanat kritiikkinä itseään kohtaan, kuin hän olisi itsekäs mies, johon ei voinut turvata.

”Miksi aina puhut tuolla tavalla?” Sirionin itsehillinnän raja tuli vastaan. ”Haluatko, että palaan ka-lastajaksi voidaksemme elää varakkaina? Ei sinun pitäisi aina syyttää minua siitä, että Jumala antoi minulle uuden tehtävän. Etkö osaa olla vilpittömästi kiittollinen?”

”Sehän johtuu tietysti siitä, että olen epäuskoinen, olen pahoillani”, Marinel sylki sanoja ilman, että hänen sydämensä oli niissä mukana.

’Näinkö tässä taas kävi?’ Sirionia kadutti, että hän oli alkanut puhua. ’Eihän hänen tarkoituksensa ollut syyttää vaimoaan. Enää ei kannattaisi puhua mitään.’ Sirionin aikoessa surullisena poistua huoneesta vaimo lähtikin ennen häntä. Jäljelle jäi vain poisheitetty kynttilänjalka ja kasa nokeentunutta talia lohdutamaan murheen nielaisemaa Sirionia.

Seuraavana aamuna talon ovea koputettiin. Huonosti nukkunut Sirion meni apeana avaamaan ovea. Ulkona seisoivat kaksi elfiä, joita hän ei tuntenut.

”Keräämme temppeliveroa”, toinen sanoi.

Siroin tuli levottomaksi. Pyyntö perustui tooraan kirjoitettuun säädökseen. Sen mukaan jokaisen yli kaksikymmenvuotiaan miehen oli maksettava temppelille puoli hopearahaa riippumatta siitä, olivatko he rikkaita vai köyhiä. Ander oli alle 20, joten hänen ei tarvinnut suorittaa veroa, mutta Sirionin piti. Mutta hänellä ei ollut rahaa.

”Majoittuuko tässä talossa opettaja?” Toinen verovirkailija kysyi. ”Siinä tapauksessa se tekee yhteensä yhden hopearahan.”

”Voi, voisitteko odottaa hetken?”

Kun Sirion sanoi sen, molemmat elfit virnistivät: ”Eikö teidän opettajanne maksa temppeliveroa?”

”Totta kai hän maksaa”, Sirion vastasi heti. ’Mutta mistä hän saisi rahat?’ Täytyy neuvotella opettajan kanssa. Sirion jätti verovirkailijat odottamaan ulkopuolelle ja sulki oven hetkesi. Sirionin miettiessä synkkänä, mistä aloittaisi, Jeshua ehtikin kysymään:

”Kallio, mitä mieltä olet?”

”Mistä?”

”Keiltä maan kuninkaat perivät tullia tai veroa, lapsiltaanko vai vierailta?”

”Ilman muuta vierailta.” Vastattuaan niin Sirion hätkähti.

Jeshua nyökkäsi hymyillen: ”Lapset ovat siis vapaat.”

Niinpä tietenkin. Sirion läpsäytti poskeaan. ’Taasko hän oli unohtanut tosisian, että Jeshua oli Jumalan Poika? Temppelihän oli tälle Isän koti.’ Häntä alkoi suututtaa temppeliveroa keräävät elfit.

”Mutta...”, aivan toisin kuin Sirion Jeshua kuiskasi lempeästi. ”Olisi sääli loukata heitä näin pikkusian vuoksi, siksi minulla on sinulle pieni pyyntö, Kallio.”

”Millainen?”

”Mene ja heitä onki järveen. Ota sitten kala, jonka ensiksi saat. Kun avaat sen suun, löydät hopearahan. Anna se heille minun osaltani ja omasta puolestasi.”

Jeshua suuntasi viattoman hymyn hämmästyneeseen Sirioniin. ”Onhan onkiminen leipälajisi?” Jeshuan silmien loiste rohkaisi Sirionia.

”Tietenkin!” Sirion vastasi ja syöksyi voitonvarmana aamun valoon.

Sirion suuntasi heti järvelle kaislikon kätköön. Savuttuaan päämääräänsä hän istahti mutaan ylösalaisin asettamansa sangon päälle ja heitti siiman veteen. Nyt hän oli salaisessa onkipaikassaan, josta hän ei ollut kertonut kenellekään. Siellä hän aina rauhoittui, sulki silmänsä ja kuunteli tuulenvireessä kaislikon suhinaa. Sydän täyttyi, jossain lauloi rantasipi.

Vihuri puhlasi voimakkaasti. Sirion havahtui jonkun lähestymiseen ja kääntyi. Se oli Jeshua.

"Herra, tulitko sinäkin?" Sirion hymyili. "Ei ole sellaista kätköpaikkaa, jota Jumala Poika ei voisi löytää."

"Halusin vain nähdä, miten sinä toimit", Jeshua vastasi hymyyn ja otti nyytistä esiin leipää ja suolakalaa. Hän jakoi ne kahtia ja antoi puolet Sirionille. Ruoka mutustellen molemmat seurasivat puolella silmällä ongen kohoa. Tuntui niin levolliselta, että olisi voinut nukahtaa.

"Minulla olisi hiukan kysyttävää...", Siroin avasi suunsa kesken kaiken.

"Kerro vaan!"

Veden pintaa katsellen Sirion kysyi: "Herra, kuinka monta kertaa minun on annettava anteeksi veljelleni, joka rikkoo minua vastaan? Ihanko seitsemän kertaa?"

"Ei seitsemän kertaa vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän."

Sirion pudisti surullisena päätään. "Eihän hän mitenkään pystyisi siihen."

"Kerronpa sinulle yhden tarinan", Jeshua löi kädet polviinsa haihduttaakseen painostavan ilmapiirin. "Armon aikakaudella Jumalan kuningaskunta on verrattavissa kuninkaaseen, joka vaati palvelijoiltaan tiilykset. Ensin hänen eteensä tuotiin mies, joka oli hänelle velkaa kymmenentuhatta kultarahaa."

Sirion puuskahti: "Kymmenentuhatta kultarahaa! Eihän sitä kykene maksamaan sadassatuhannessa vuodessakaan."

Jeshua jatkoi hymyillen: "Mutta kun palvelijalla ei ollut, millä maksaa, herra määräsi hänet, hänen vaimonsa ja lapsensa ja kaiken, mitä hänellä oli, myytäväksi ja velan maksettavaksi."

"Se oli miehen loppu."

Jeshua nyökkäsi: "Silloin palvelija heittäytyi maahan ja rukoili häntä sanoen: 'Ole kärsivällinen minua kohtaan, minä maksan sinulle kaiken.' Herran tuli sääli tätä palvelijaa, ja hän päästi hänet vapaaksi ja antoi velan anteeksi."

"Jopa oli hyvä kuningas." Sirion näki Jeshuassa juuri sellaisen.

"Mutta mentyään ulos palvelija tapasi erään palvelustovereistaan, joka oli hänelle velkaa sata hopearahaa. Hän kävi toveriinsa kiinni, kuristi häntä kurkusta ja sanoi: 'Maksa, mitä olet velkaa!' Palvelustoveri heittäytyi maahan ja pyysi häneltä: 'Ole kärsivällinen minua kohtaan, minä maksan sinulle.' Mutta hän ei suostunut vaan meni ja heitti miehen vankeuteen, kunnes tämä maksaisi velkansa."

"Miten kiittämätöntä! Vaikka hänet itsensä oli juuri armahdettu."

"Kun muut palvelijat näkivät, mitä tapahtui, he tulivat hyvin pahoilleen ja menivät kertomaan herralleen kaiken, mitä oli tapahtunut. Silloin herra kutsui palvelijan eteensä ja sanoi: 'Sinä kelvoton palvelija! Minä annoin sinulle anteeksi koko velan, koska sitä minulta pyysit. Eikö myös sinun olisi pitänyt armahdtaa palvelustoveriasi, niin kuin minäkin armahdin sinua?' Vihastuneena kuningas jätti hänet vanginvartijoiden käsiin, kunnes hän maksaisi koko velan."

Sirion nyökkäsi. Hän alkoi tajuta, mitä Jeshua tarkoitti.

Jeshua jatkoi: "Näin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, ellette anna kukin veljellenne sydämestänne anteeksi."

"Niinhän sen tietenkin täytyy olla. Minäkin olen saanut paljon anteeksi."

"Mutta...", Jumalan Poika huudahti äkkiä iloisena: "Nykii jo!"

Sirion vetäisi hätäisesti ongen vedestä. Koukkuun oli tarttunut suurikokoinen monni. Kun hän avasi sen suun, sieltä pilkisti hopeakolikko, joka kiiteli auringon valossa.

Sinä iltana Sirion oli valveilla myöhään ja valmisti jotain. Kun se tuli valmiiksi, hän otti sen käteensä ja katseli sitä tyytyväisenä. Sitten hän asetti sen Marinelin makuuhuoneeseen. Kun Marinel heräsi vähän ennen auringon nousua, hän huomasi vuoteensa vieressä sijaitsevan kukkalaudan päälle asetetun lahjan, jota siinä ei aiemmin ollut. Kun hän katsoi sitä tarkemmin, se osoittautui hiukan muotopuoleksi linnuksi, joka oli muovattu kynttilän jalkoihin valuneesta talista.

Marinel katsoi sitä pitkään ja sytytti sen kokeeksi. Se paloi heikosti, lepattava liekki valaisi huonetta. Tuo pieni valo tuntui vasta heränneestä Marinelistä kuin majakan loistolta.

33. Eksyneet lampaat

Riikinkukon sulilla varustettu arvokas puku ei soveltunut juoksemiseen, ei myöskään kultakirjailtu turbaani. Juoksijan oli sidottava helmansa ylös ja huolehdittava kaiken aikaa, ettei päähine putoaisi.

Korkeimman neuvoston jäsen, rikas Sarimas ryntäsi yläkaupungin katuja kohti valkoisella marmorilla päällystettyä Teologiatornia, joka sijaitti niin korkealla, että sieltä avautui näköala koko Pyhään kaupunkiin. Alas katsoessa silmä osui ensiksi temppelialueeseen. Siellä Levirionin sukukuntaan kuuluvat papit hyörivät valmistellessaan syksyn lehtimajanjuhlaa. Länsipuolen palatsissa oli myös menossa silmiin pistävää liikehdintää. Ratsuväki marssi pitkissä jonoissa. Herdof puolueen joukot olivat tulleet itäisestä Kuolemanlinnasta juhlille. Kaupungin menoa vilkuillen Sarimas saapui Teologiatornin ovelle.

Työnnettyään ison kuparioven auki hänen eteensä ilmestyi miellyttävä marmorihuone. Sisällä vastaanotosta tuttu nainen tuli hänen luokseen.

”Haluatte varmaankin tavata rehtori Nikonderia?”

”Aivan niin”, Sarimas vastasi ja elfinainen lähti välittömästi opastamaan häntä. He nousivat kierreportaita tornin ylimpään kerrokseen portaista katsoen seitsemännen huoneen ovelle.

”Rehtori Nikonder on tässä huoneessa. Minulle on sanottu, että kun te saavutte, hän ottaa teidät vastaan milloin tahansa.” Nainen kumarsi ja palasi portaita alas. Yksin jäänyt Sarimas kolkutti paksua tammiovea. Sisältä häntä tervehti aina sama tuttu ääni.

”Veli Sarimashan se on, astu sisään.”

Tapansa mukaan Nikonder vanhus istui pienen pöytänsä ääressä kirjoittamassa antaumuksen vallassa. Niin kuin monesti aiemminkin Sarimas odotti hiljaa paikallaan, kunnes vanhuksen kädet lakkasivat liikkumasta. Kynä ja musteen tuoksu muistuttivat häntä omasta nuoruudesta. Hän nuuhkaisi voimakkaasti. Täällä aika tuntui pysähtyneen. Pyöreä selkä, kynän rahina, musteen ja lampaan nahan tuoksu... Hetken kuluttua vanhus pani kynän sivuun ja kääntyi Sarimakseen päin.

”Jotain uutta näyttää siis tapahtuneen.”

Sarimas kumarsi ja vastasi: ”Aivan niin, opettaja.”

Korjaten silmälasiansa asentoa vanhus kysyi: ”Millainen merkki nyt on tapahtunut?”

”Tällä kertaa ei ole kysymys hänen suorittamastaan tunnusteosta.” Nuoren neuvoston jäsenen ilme oli synkkä. ”Neuvostossa tapahtuu.”

”Korkeimmassa neuvostossako? Mutta eihän sitä ole viime päivinä edes kutsuttu kokoon.” Nikonderin kasvot synkistyivät, sillä hän itsekin kuului sen jäsenistöön.

”Ei kylläkään virallisesti, mutta minunlaiseni neuvoston nuoremmat lainoppineet kokoontuivat epävirallisesti keskustelemaan hänestä.”

”Mitä sitten?”

”He aikovat tappaa hänet.”

”Pelastaja Messiaanko?” Nikonderin kotkannenä meni ryppyyn. Se kertoi, kuinka epämiellyttävältä hänestä tuntui.

”Niin, he eivät usko, varsinkaan sen jälkeen, kun tutkija Turinder antoi lausuntonsa.” Sarimaksen oli vastenmielistä lausua tuo nimi. ”Nyt neuvoston jäsenet nimittävät häntä Beelsebuulin taikuriksi. He pitävät hänen Pohjoisosassa tapahtunutta toimintaansa Jumalan pilkkana. Jos hän tekisi täällä Etelässä samoja asioita, hänet tuomittaisiin heti kuolemaan kivittämällä.”

Nikonder huokasi syvään pidellen päätään musteen tahraamilla käsillään. ”Tuo mies oli aiheuttanut jakaantumisen myös lainopettajien kesken. Mitä elfeille tapahtuu, jos hän tulee Etelään?”

Vanhuksen miettiessä asiaa ovelta kuuluu jälleen koputus.

"Kuka siellä on? Täällä on nyt vieras", Nikonder korotti äänensä närkeästyneenä.

"Ensimmäisen kerroksen aulassa odottaa ritari Felamir", oven takaa kuului vastaanoton naisen ääni. "Hän haluaisi kovasti päästä rehtori Nikonderin puheille."

"Herdof puolueen ritariko?" Sarimas murahti.

Nikonder vanhus mietti hetken ja vastasi: "Olkoon menneeksi. Haluan kuulla asian heti. Opastakaa hänet tänne."

"Teen niin."

Naisen poistuttua Sarimas katsoi vanhusta ihmetellen, miten hän saattoi sanoa sellaista.

"Tapaatteko hänet?"

Vanhastaan lainoppineet vihasivat Herdof puolueen jäseniä, koska nämä pitivät humanojen imartelua tärkeämpänä kuin elfien perinteitä.

"Kyllä se käy päinsä. Oli kysymys vihollisesta tai ystävistä, meillä ei ole koskaan liikaa tietoja. Sitä paitsi hän on luultavasti meidän puolellamme."

"Mistä sen tiedätte?"

"Olen kuullut, että Pohjoisosassa Lohtulassa hän on parantanut erään Roodiksen sotilaan kuolemaisillaan olleen pojan."

Älykäs Sarimas tajusi heti asian. "Tuo sotilas oli siis Felamir."

Nikonder vanhus nyökkäsi hiljakseen.

'Voihan olla, että Herdof puolueenkin jäsenten joukosta löytyy samanmielisiä tovereita.' Sarimas hahmotti nopeasti, miten nyt pitäisi toimia. Heidän odotellessaan huoneen ovelle koputettiin. Kun Sarimas avasi, hänen edessään seisojaksi punasulkahattuinen ritari Felamir.

"Siitä syystä minä olen osavastuullinen Kastajan kuolemaan", Felamir tunnusti syntinsä salaamatta mitään. "Miten voisin enää jatkaa asemassani?"

"Kun ihminen menettää elämän merkityksen ja päämäärän, pimeys syö hänen sisimpänsä", Nikonder kuvasi. "Olen nähnyt monia, jotka ovat masentuneet siitä syystä."

"Elämän tarkoitus...", Felamir huokaisi syvään. "Juuri sen minä nyt tarvitsisin. Miten sen voisi löytää?"

"En minäkään tiedä sitä", Teologiatornin rehtori vastasi rehellisesti.

"Pitäisikö minunkin vaimoni lailla lähteä seuraamaan Messiaaksi uskomaani miestä. Vaimostani näkee, että hänellä on toivo ja ilo."

"Kaiken hyläten?" Vanhus sääli ritaria. "Sen tekemiseen sinulla on aivan liian paljon vastuullasi. Aiotko luopua siitä kaikesta?"

Felamir pudisti päätään: "Kärsin juuri siksi, että en pysty siihen. Jos tekisin niin, menettäisin ritarin arvoni, maineeni, taloni ja kaupunkiasuntoni, kaiken. En haluaisi myöskään syöstä ainoaa poikaani köyhyyteen. Siksi en ole kertonut kenellekään, että uskon häneen."

"Et kai sille mitään voi. Mutta eiköhän riitä, että ihminen uskoo vain omassa sydämessään."

"Mutta...", Felamir synkistyi, "en tiedä, mitä minut määrätään tekemään. Herdof aikoo ehkä vangita hänetkin. Siinä tapauksessa minun..."

"Minäkin olen samassa asemassa. Korkein neuvosto ei hyväksy häntä Pelastaja Messiaaksi. Eikä vain niin, vaan he ovat jo alkaneet miettiä, miten saisivat hänet tapetuksi. Mitä me oikein voimme tehdä? Jos panemme vastaan, lopputulos on selvä."

"Tarkoitatko, että meidän on toteltava johtajiamme, vaikka he kävisivät käsiksi häneen?"

"En osaa vastata", Nikonderin ilme oli tuskainen. "Rehellisesti sanoen minullakaan ei ole rohkeutta tunnustaa uskoani. Minullakin on vielä naimaton tytär. Jos neuvoston jäsenenä antaisin sellaisen tunnuksen, minut erotettaisiin perheineni synagogasta. Siihen riittävää urheutta ei tällaisesta vanhuksesta löydy."

Kumpikin vaikenä pää painuksissa. Keskustelua vierestä seurannut Sarimas ymmärsi mainiosti, miltä heistä tuntui. Hänenkin tilanteensa oli sama. Uskomineen Jeshuaan Pelastaja ja elämäntavan muuttaminen olivat hänellekin kaksi eri asiaa. Niiden välillä seisojaksi korkea muuri. 'Sen ylittäminen on erityisen vaikeaa niille, joilla on paljon menetettävää. Niin, kaikesta omasta luopuminen, taakoista vapautuminen on ihmiselle mahdotonta omin voimin.' Sarimas katseli surullisena lattiaa. 'Mikä ihminen oikein on? Mihin hän

tarrautuu? Turvallisuuden tunteeseen? Ehkäpä niin. Ihminen haluaisi löytää rauhan. Sitä varten hän kerrää omaisuutta ja hankkii aseman. Mutta voiko sillä itse asiassa saavuttaa sydämen lepoa?"

Nikonder yskäisi ja sanoi: "Sinun on itse tehtävä ratkaisusi. Ihminen on heikko. Ei ole tosiaankaan helppo irrottaa kättään siitä, minkä on onnistunut hankkimaan."

"Ymmärrän", Felamir hymähti hiukan. "Oli hyvä, että sai tavata teidät. Pelkästään se, että näkee muilla olevan samoja taisteluja, rohkaisee."

Erotessaan kaikki kolme puristivat lujasti toistensa kättä.

Lehtimajanjuhla lähestyi päivä päivältä. Sitä mukaan voimistui Sirionia vaivaava kysymys. "Aikooko opettaja lähteä Pyhään kaupunkiin? Etelässä lainoppineet ja Herdof puolue olivat liittoutuneet ja odottivat tilaisuutta saadakseen tappaa Jeshuan. Miten näissä oloissa voisi osallistua juhlille?" Sirion ajatteli ehdottaa Jeshualle tämän vuoden pyhiinvaelluksen jättämistä väliin.

Silloin Lohtulaan saapui harvinaisia vieraita.

"Rauhaa, shalom!" Vesalan kylästä tulleet Jeshuan veljet astuivat iloisesti tervehtien Sirionin taloon.

"Hei isovel! Oletko ollut terveenä", vanhin veljistä Jakomon halasi Jeshuaa ensimmäisenä ja sitten loput kolme järjestyksessä. He halusivat selvästi päästä takaisin entiseen läheiseen suhteeseen hänen kanssaan.

Vaikka Jeshua syleili heitä, Sirionista tuntui, että hän piti heihin tiettyä etäisyyttä.

"Lähdetkö, isovel! tänä vuonna lehtimajanjuhlille? Ajattelimme mennä kanssasi ja siksi tulimme noutamaan sinua", Jakomon ehdotti.

Vastauksen sijasta Jeshua pudisti päätään.

Hämällään Jakomon pani leikiksi: "No johan nyt, Jeshua. Et kai sinä enää ole suutuksissasi, kun yritimme viedä sinut takaisin kotiin?"

Nytkään Jeshua ei vastannut.

"Olemme pahoillamme silloisesta. Etkö voisi jo jättää asian sikseen? Viime aikoina sinä olet noussut maineeseen. Miten olisi? Miksi rajoitat toimintasi vain tänne Pohjoisosaan? Lähde täältä ja mene Etelään, jonne kokoontuu paljon kansaa, että opetuslapsesi sielläkin näkisivät ne teot, joita teet", Jakomon vinkkasi silmää Sirionille. Sirionista se tuntui epämiellyttävältä. "Varmaan Jeshuakin koki asian niin. Veljekset halusivat käyttää Jeshuaa hyväkseen. He halusivat Etelässä päästä Jeshuan vanavedessä kuuluisuuteen." Vaikka Sirion ymmärsi heidän vaikuttimensa, hän ei osannut heitä syyttääkään, pikemminkin itseään. Hän näki veljesten asenteessa oman itsensä vähän aiemmin.

"Mitä aiot?" Jakomonin äänessä oli pientä ärtyneisyyttä, koska Jeshua ei ollut vastannut. "Eihän kukaan, joka tahtoo esiintyä julkisesti, tee mitään salassa. Jos kerran teet tällaisia tekoja, tee itsesi tunnetuksi maailmalle."

Sirion puisteli päätään syvästi murheellisena. "Ei noin saa puhua Jumalalle. Niin minäkin alussa tein. Mutta hän on Jumala, ei häntä voi ymmärtää inhimillisin ajatuksin. Veljet eivät käsittäneet, eivätkä usko-neet häneen Jumalan Poikana."

Lopulta Jeshua avasi suunsa. Hänen äänensä oli kuin viileä kuiva tuuli:

"Minun aikani ei ole vielä tullut, mutta teille aika on aina sopiva. Te voitte nauttia maailmasta, mutta minua se vihaa, koska minä todistan siitä, että sen teot ovat pahat."

Käden eleellä Jeshua viittasi veljensä pois. "Menkää te juhlille. Minä en vielä lähde näille juhlille, koska minun aikani ei ole vielä tullut."

"Älä nyt puhu tuollaista...", toinen veli aikoi nuhdella, mutta Jakomon pysäytti hänet.

Hän katsoi mustilla silmillään Jeshuan sinisiin:

"Selvä on, isovel." Sen sanottuaan Jakomon lähti veljiensä kanssa ulos.

Kun veljet olivat poistuneet, Jeshua sanoi: "Lähdetään mekin Pyhään kaupunkiin."

Sirion oli vähällä sylkäistä suustaan minttuteen, jota hän oli juomassa.

"Opettaja, etkö sinä juuri sanonut, että et lähde?" Sirion ihmetteli yskien.

"Sanoin, etten lähde heidän kanssaan. Isrianin kuninkaan marssi Pyhään kaupunkiin on vielä edessäpäin."

"Miksi sitten menet?"

"Noudatan pyhiinvaellusvelvollisuuttani. Muistatko? En ole tullut lakia ja profeettoja kumoamaan vaan täyttämään."

”Muistan kyllä. Sinähän opetit sitä vuorella.”

”Siitä syystä minä menen, noudatan lakia, vaikka henkeäni tavoitellaankin.”

Sirionilla ei ollut siihen mitään sanottavaa.

Niinpä Jeshua ja kaksitoista oppilasta lähtivät Pyhään kaupunkiin viettämään lehtimajanjuhlaa. Felamirin vaimo Josanna ja hänen huostassaan ollut Ainanna tulivat myös mukaan.

”Kuljemme Vartiometsän kautta.”

Jeshuan ehdottaessa sitä Sirion huokaisi, niin kuin voi hyvin arvata. ’Kukaan muu kuin Jeshua ei voisi ajatellakaan kulkevansa Pyhään kaupunkiin puoli-elfien alueen kautta. Nämä eivät missään tapauksessa hyväksyisi sitä tietä matkaavia pyhiinvaeltajia. Hehän inhosivat Pyhässä kaupungissa tapahtuvaa Jumalan palvontaa. Mutta ehkä he suhtautuisivat Jeshuaan eri tavalla.’ Sellaista toivoa Sirion elätti. ’Aikaisemmin me saimme innostuneen vastaanoton ja viivyimme Kaksoslaaksossa kokonaiset kaksi päivää. Siellä Jeshua ehkä otettaisiin vastaan, mutta samaa tuskin voisi odottaa niiltä, jotka eivät silloin olleet paikalla.’

”Minä en voi kulkea Vartiometsän kautta”, Lasron nousi vastaan.

”Mikset?” Jeshua tiedusteli syytä vilpittömänä.

”Miksi kysyt? Jokainen Pohjoisosan elfihän tietää synn.”

”Jos niin on, Lasron, mene edeltä ja selvitä tilanne”, Jeshua ohjeisti. ”Jos he ottavat meidät vastaan minun nimessäni, niin varaa meille majapaikka kaupungista. Pyydän, mene Junderin kanssa hoitamaan asia.”

”Huh”, Lasron huudahti. Hän oli vähällä panna vastaan, mutta hillitsi itsensä ja nyökkäsi vastahakoisesti. Myös Junderin kasvoille levisi vastenmielinen ilme, mutta rahastonhoitajana hänen velvollisuutensa oli tieteenkin huolehtia majapaikan varaamisesta.

Sirioinia huolestutti, miten nuo kaksi selviäisivät keskenään. ’Mutta Jeshua oli heidät valinnut. Ehkä tämäkin oli koettelemus, jolla Jeshua halusi opettaa heille jotakin.’ Niin Sirion päätteli.

Muiden katseiden alla Lasron ja Junder lähtivät juoksuaskelin kohti Vartiometsää.

Astuttuaan metsän sisälle Lasron ja Junder kävelivät hämärää tietä eteenpäin puhumatta sanaakaan. Kuljettuaan metsän läpi heidän eteensä aukeni Kaksosvuoren ympäröimä laaja Kaksosolanlaakso. Metsän läpi kiemurrellut tie jatkui laakson keskellä olevaan Kaksosolankaupunkiin.

Lasron ja Junder kulkivat kaupungin portista sisään.

”Hei! Pysähtykää!” Heille huudettiin, ennen kuin he ehtivät ottaa montaakaan askelta. Joukko leuka-partaisia ja viiksikkäitä puoli-elfejä lähestyi hartiat heiluen heidän takaansa.

”Väitättäkö matkaavanne tähän aikaan Vartiometsän läpi Pyhään kaupunkiin päin.”

”...kyllä”, Lasron vastasi vastahakoisesti. Junder otti askeleen taaksepäin ja hänen polvensa tutisivat.

”Haluaisimme varata majapaikan opettajalle”, Lasron sanoi mahdollisimman rauhalliseen sävyyn. ”Hän on Jeshua. Tiedättehän hänet? Hän on aiemminkin käynyt täällä ja saanut teiltä lämpimän vastaanoton.”

”Kyllä me sen miehen tiedämme, mutta kuka hän lieneekin, ajamme hänet pois, jos hän aikoo palvella Jumalaa muualla kuin Kaksosvuorella.”

Jos asia oli niin, he eivät pääsisi kulkemaan pitemmälle.

”Ymmärrämme kantanne. Entä mitä mieltä ovat johtajanne? Jos teidän vanhimpanne ovat samaa mieltä, käännyimme pois”, Lasron rauhoitteli.

Puoli-elfien huligaaniporukka alkoi nauraa.

”Miksi muka meidän tarvitsisi joka asiassa kysellä vanhimpiemme kantaa?”

”Hetkinen!” Lasron puhui tyynen rauhallisesti. ”Vanhimpanne ottivat hänet kerran vastaan. Teidän kannattaa käydä kysymässä heiltä. Voitte muuten joutua myöhemmin haukuttavaksi siitä, että ajoitte hänet pois. Minä en vastaa siitä.”

Huligaanit säpsähtivät hiukan. He katsoivat toisiaan ja pitivät neuvoa. Hetken kuluttua he sanoivat: ”Odottakaa hetki!” Siten osa heistä juoksi pois.

”Eikö tämä jo riitä?” Junder kuiskasi. ”He torjuivat meidät. Palataan kertomaan se opettajalle.”

”Ei vielä. Ei ole oikein, että muutaman tähden koko kaupunki jää vaille siunausta”, Lasron ei antanut periksi.

Pian äsken poistuneet palasivat.

"Varmistimme asian", puhujan hymystä voi päätellä selvästi, mikä vastaus oli. "Vanhimmat ovat samaa mieltä. He sanoivat: 'Oli syy mikä tahansa, emme auta ketään, joka on menossa Pyhään kaupunkiin uhraamaan Jumalalle.'"

"Katsos nyt", Junder kuiskasi.

"Selvä on. Me menemme takaisin ja kuljemme Galduinjoen toista puolta", Lasron kääntyi kannoil- laan ja he poistuivat pitkin askelin samaa tietä takaisin.

Lasron ja Junder palasivat tietä Pohjoiseen päin. He odottivat tapaavansa heitä kohti kulkevan Jeshuan. Mutta muihin seurueeseen jäseniin liittymisen tielle nousi yllättävä este. Juuri kun he olivat lähestymässä Tulvavuorta, kalliolta syöksyi joukko miehiä, jotka hetkessä ympäröivät heidät. He olivat elfejä lukuun ottamatta yhtä dowafia, jonka parta ulottui vyötärölle asti.

Päästyään yhdestä vaikeudesta he törmäsivät toiseen. Piirittäjät olivat rosvoja. Lasronia kadutti, että hän oli laiminlyönyt niihin varautumisen. Jos hän vain olisi ollut varuillaan, hän olisi kouliintuneilla silmillään ja korvillaan havainnut väijytyksen ajoissa.

Junder jäykistyi ryövärit nähdessään. Hän puristi yhteiset rahat sisältävän pussin suuta vapisevassa kädessään.

"Jos annatte kiltisti rahanne, saatte pitää henkenne." Yksi elfeistä, jolla oli kaksi lyhyttä miekkaa vyöllään, astui askeleen lähemmäksi.

"Mutta hei, hänhän on selvästi tuttu." Lasron tunnisti miehen rukoilijasirkan kaltaisista kasvoista.

"Etkös sinä olekin itse Gilrond. Sinähän tulit viidentuhannen miehen edustajana opettajan luo sen jälkeen, kun hän oli ravinnut kaikki kylläisiksi."

Kun nimi mainittiin, Gilrondin häkeltyi hetkeksi, mutta sai pian tyyneytensä takaisin.

"Vai sillä lailla. Olette siis Jeshuan oppilaita. Oletteko täällä kahdestaan siksi, että olette hylänneet sen miehen ja palvelette nyt uutta herraa?"

"Pötyä! Emme ole häntä hylänneet", Lasron kielsi jyrkästi. "Emme ole niin kuin sinä, joka hylkäsit Kastajan."

"Vai muistat sinä senkin. Minähän olen tässä heikoilla", Gilrond vitsaili ja nosti kämmenensä pys- tyyn.

"Onko sinusta entisestä Kastajan oppilaasta tullut rosvo?" Lasron mulkoili Gilrondia halveksuen.

Kauhuissaan Junder varoitti hiljaa: "Älä kiihota häntä!"

"Rosvoko!" Gilrondin suuttui, niin kuin oli pelättävissä. "Älä naurata! Me kuulumme vastarintaliik- keeseen."

Ennen Mäyrä nimellä vastarintaliikkeeseen kuulunut Lasron hämmästyí.

"Menittekö te Jättiläisenpäähän?"

Gilrond nauroi pilkallisesti. "Emme tietenkään. Ei heistä kyvyttömistä ole mihinkään. Meidän pääl- likkömme on Itäosasta tullut Isänpoika Barabbas."

"Isänpoika Barabbas?" Nimi, jonka Lasron kuuli ensi kertaa, kuulosti epämiellyttävältä. Hän rypisti kulmiaan. Kuvitteleeko hän muka olevansa Pelastaja Messias.

"Tavattuani hänet vakuutuin hänestä. Barabbas on henkilö, joka tulee pystyttämään Jumalan kunin- gaskunnan", Gilrond julisti katsellen ylös taivaalle.

"Jos te siis haluatte pystyttää Isrianin kuningaskunnan...", Lasron katsoi ympärilleen. "Miksi olette ottaneet joukkoonne myös dowafin?"

Mies, jota osoitettiin, karjaisi suuttuneena: "Olen jättänyt dowafit!"

Gilrond selitti: "Niin hän on Isrianin elfi. Hän on käännyttänyt ja saanut Isrianin elfien merkin."

Isrianin elfiksi otettiin myös humanot ja orkit, jotka tunnustivat uskonsa Jumalaan ja ottivat merkin ruumiiseensa. Humanojen ja orkien kääntymistä oli tapahtunut, mutta dowafin kääntyminen oli ennen- kuulumatonta. Lasronia ja Junderia se selvästi hämmästytti.

"Kunnioitan profeetta Jonekua", dowafi sanoi, "sanoi kuka tahansa mitä vain."

"Profeetta Jonekua?" Lasron ei ymmärtänyt, mistä oli kysymys.

Dowafi selitti: "Asuin Kultajoenkaupungissa. Jostain syystä aloin lukea Raamattua. Normaalisti do- wafit eivät lue sitä, koska heille opetetaan, että siihen on kirjoitettu typeriä taruja, mutta minä tulin luke- neeksi sitä. Sain tietää, että Kultajoenkaupunki säästyí Jumalan tuomiolta profeetta Jonekun toimesta. Kun Raamattua lukee avoimin mielin, oivaltaa pian, että se sisältää totuuden. Se pitää yhtä dowafien his-

torian kanssa ja sen lukuisat ennustukset ovat toteutuneet hämmästyttävällä tarkkuudella. Niin aloin uskoa Raamatun Jumalaan. Voidakseni palvella häntä jätin dowafit ja minusta tuli Isrianin elfi.”

”Jos niin on, miksi sitten rosvoatte?” rahapussia kädessään pitävä Junder kysyi arasti.

”Johan kerroimme, että emme ole rosvoja!” dowafi suuttui niin, että hänen partansa lehahti ylös. ”Olemme vastarintaliike. Me taistelemme lopettaaksemme Roodiksen vallan ja pystyttääksemme Isrianin elfien kuningaskunnan. Teemme niin voidaksemme ottaa vastaan Raamatussa luvatus kuninkaan.” Dowafi niisti ja sylkäisi kovaa.

”Miksi sitten piiritätte meitä?” Lasron palasi pääasiaan.

Gilrond vastasi ja veti samalla esiin molemmat miekkansa: ”Riittää, jos liitytte vastarintaliikkeeseen. Mutta jos se ei käy päinsä, haluamme teidän ’avustavan’ meidän jaloa työtämme lahjoittamalla sotakas-
saamme.”

”Rosvoustahan te harjoitatte. Se on vastoin Jumalan ajatuksia ettekä te sillä saa mitään aikaan.” Lasron vetäisi vyöltään pitkän miekkansa. Vaikka hänen taitonsa olivat ruostuneet, hän ei tässä tilanteessa voinut jättää käyttämättä niitä ruumiin ja sielun kykyjä, jotka hän oli Käärmeluolan harjoituksissa saanut.

Kun miehet näkivät, että se oli hänen vastauksensa, hekin ottivat aseensa esiin. Junder ei kyennyt tekemään mitään, kyyristyi ja kätki molemmin käsin kasvonsa.

Taistelun aloitti Gilrond. Molemmat miekat pystyssä hän hyökkäsi kuin rukoilijasirkka Lasronin kimppuun. Tässä heräsivät entiset vaistot, kun häneen suunnattiin aseet. Nopealla miekaniskulla hän torjui hyökkäyksen ja iski miekan kädensijalla lujaa Gilrondin mahaan. Tämä kaatui sen voimasta maahan. Seuraavatkin viholliset hän kaatoi yksi toisensa jälkeen tehden sen miekan lappeella ja kädensijalla, niin että hän ei surmannut ketään. Viimeiseksi jäi dowafi, joka lähestyi hitaasti sotakirves kädessään. Lasron tajusi, että mies oli sotilas, jolla oli erinomainen taistelutekniikka. Hänestä ei selviäisi pelkällä taiturudella. Taistelu merkitsisi varmasti jommallekummalle kuolettavaa haavaa. Toisaalta häntä ei haluttanut jäädä toiseksikaan. Kun mies tuli lähelle, Lasron aikoi lyödä ensin ja jännitti kaiken voimansa varpaita myöten.

”Lopetetaan!” dowafi sanoi ja irrotti otteen sotakirveestään. Hän sanoi yllättyneelle Lasronille: ”Sinä et tappanut ainoatakaan kavereistani. Jos minä nyt tappaisin sinut, jälkimaku olisi ikävä.”

”Minua ei tippaakaan huvita tulla tapetuksi,” niin sanoen Lasron pani miekkansa tuppeen. ”Mies näyttää olevan tyyppiä, jonka kanssa pääsee yhteisymmärrykseen.”

Dowafi räki ja alkoi hoitaa kaatuneita kavereitaan. Lasron kiskoi kyyristyneen Junderin ylös. He käänsivät selkensä dowafille ja lähtivät kävelemään. Takaa kuului tajuihin palanneen Gilrondin tuskainen huuto:

”Muista! Barabbas on tosi mahtava. Edes elfien paras miekkailumestari Felamirkaan ei pärjäisi hänelle sinusta nyt puhumattakaan.”

Lasron ei kääntynyt katsomaan taakseen.

Kun Lasron ja Junder palasivat Jeshuan ja muiden oppilaiden luo, nämä olivat ehtineet Jousimäen kohdalle. Ilta-pimeä oli lähestymässä. Lasron juoksi Jeshuan luo tiedottamaan, että puoli-elfit eivät ottaisi heitä vastaan.

”Niinkö?” Se oli kaikki, mitä Jeshua sanoi.

Sirion oli pettynyt. ”Puoli-elfit olivat siis päätyneet samaan lopputulokseen kuin elfitkin.”

”Mitä tyyppejä!” ukkosenjylinänpoika Aran korotti äänensä suuttuneena. ”Hehän ottivat opettajan kerran jo vastaan. Nyt he ovat pyörtäneet päätöksensä.”

Pikkuveli Ivor intoili: ”Herra, tahdotko, että käskemme tulen langeta alas taivaasta ja tuhota heidät?”

”Ettekö vieläkään ymmärrä,” Jeshua nuhteli heitä, ”mitä varten minä olen tullut?”

”Sinähän sanoit, että sinä et ole tullut tuomaan rauhaa vaan miekan?” Ivor yritti selitellä.

”Aivan niin. En minä ole tullut tuomaan rauhaa vaan miekan. Mutta muistakaa! Maailma vihaa minua. Tekin joudutte minun nimeni tähden vihattaviksi. Jos haluatte ihmisten suosiota, niin minua ei kannata seurata.”

Verkkosen pojat ottivat nuhteet vastaan nyökäten. Lasron puolestaan käänsi selkensä rahapussia pitävälle Junderille ja jäi miettien katselemaan ilta-aurinkoa. Hänen jalkojensa juuresta lähtenyt varjo venyi pitkälle auringon vastaiseen suuntaan. Aivan kuin se olisi halunnut paeta valoa kauas itään.

34. Pahuuden pesään

Jeshuan seurue kulki Galduinjoen itäpuolta etelään. Kun he saapuivat virran toisella puolella näkyvän Palmukaupungin kohdalle, he ylittivät sillan takaisin länsipuolelle ja saapuivat Eteläosaan. Pyhä kaupunki ei näkynyt, koska se kätkeytyi Oliivivuoren taakse. Vuoren tällä puolella pilkisti esiin pieni Köyhälän kylä.

”Poiketaan tuohon kylään”, Jeshua ehdotti.

Heidän saapuessaan aurinko oli laskemassa. Jumala ehti toimia, ennen kuin oppilaat murehtivat, missä majoittuisivat, koska siellä ei ollut majataloa. Eräs elfinainen näki heidät ja juoksi heidän luokseen.

”Matkalaiset, jos teille sopii, tulkaa yöpymään meille”, nainen pyysi.

Hän oli noin viisitoistavuotias elfi. Hänen vaatetuksensa ei ollut erityisen nuhjuinen. Kylän asukkaan puvuksi sitä saattoi sanoa jopa hienoksi. Tiukanpuoleisissa kasvonpiirteissä pistivät silmään vuohen sarvia muistuttavat kauniit kulmakarvat. Nuoren naisen nimi oli Mart-hanna.

Jeshua kiitti häntä ja astui yhdessä oppilaittensa kanssa taloon, joka oli yllättävän suuri. Silti se ei ollut edes puolta Sirionin kodin koosta, mutta Köyhälän taloksi se oli melko kookas.

Mart-hannan vanhemmat olivat jo kuolleet. Hän asui yhdessä vuotta nuoremman sisarensa Marianan ja juuri äskettäin kolmetoista vuotta täyttäneen veljensä Salaroksen kanssa. He olivat saaneet vanhemmiltaan kohtalaisen perinnön. He saivat elantonsa tekemällä omin käsin työtä.

Sisarukset Mart-hanna ja Marianna muistuttivat paljon toisiaan, mutta nuoremman ilme oli jotenkin pehmeä ja hänen luonteensa oli lähes isonsiskon vastakohta. Mart-hanna oli palvelualtis ja energinen, kun taas Marianna enemmänkin haaveellinen ja lempeä.

Sirionin mielestä pikkuveli Salaros muistutti nuorta Melveä. Häntä voisi kuvata avoimeksi, älykkääksi, varovaiseksi ja samalla rohkeaksi, lupaavaksi nuoreksi mieheksi. Jeshua piti niin paljon hänestä, että hänen tapansa puhuttella Salarosta, herätti oppilaissa kateutta.

Hyväntahtoinen Mart-hanna otti Jeshuan ja oppilaat vastaan iloiten ja alkoi valmistaa heille iltaruokaa. Olohuone oli varsin täynnä. Jeshua ja muutama oppilas istuivat tuoleilla, muut asettautuivat lattialle.

Aluksi Marianna auttoi sisartaan ruoan valmistuksessa, mutta tultuaan tuomaan ruokailuvälineitä olohuoneeseen hän jäikin kuuntelemaan Jeshuan puhetta, istahtaen tämän jalkojen juureen. Jeshua opetti Jumalan kuningaskunnasta. Hän puhui myös siitä, miten hän menisi Pyhään kaupunkiin, joutuisi kärsimään, surmataisiin, mutta nousisi kolmantena päivänä kuolleista. Ahtaassa huoneessa ei ollut varmasti keitään, joka ei olisi kuullut puhetta. Oppilaat olivat kuulleet asiat jo monta kertaa, siksi he näyttivät nuokkuvan juuri puheelle korvaansa kallistamatta. Mutta Mariannaa opetus kosketi syvästi, hän kuunteli sitä kyynelissä, avoimin sydämin.

Mart-hanna saapui leipäkori kädessään. Kun hän huomasi Jeshuan jalkojen juuressa istuvan Marianan, hän moitti tätä kovalla äänellä:

”Mari! Miksi sinä vain istut ja jätät minut yksin palvelemaan. Pyysinhän sinua tulemaan takaisin asiat jaettuasi. Sinä jätät helposti syrjäpoluille.”

Mutta Mariannasta ei ollut siihen, kun hän pyyhki silmistään valuvia kyyneleitä.

”Näetkö miten paljon on tehtävää.” Mart-hanna oli pienessä paniikissa, koska vieraita oli paljon.

”Herra,” lopulta hän hermostui Jeshuaankin, ”etkö lainkaan välitä siitä, että sisareni on jättänyt minut yksinäni palvelemaan vieraita? Sano hänelle, että hän auttaisi minua!”

”Kuulepas Mart-hanna, sinä huolehdi ja hätäilet monista asioista, mutta...”, Jeshua suuntasi häneen rauhoittavan katseen, ”vain yksi on tarpeen. Marianna on valinnut hyvän osan, eikä sitä oteta häneltä pois.”

Seuraavana päivänä Jeshua ja oppilaat lähtivät Köyhälästä ja saapuivat Pyhään kaupunkiin. Ensiksi he pystyttivät lehtimajat, joissa yöpyivät juhlien ajan. Paikaksi he valitsivat tietenkin entisen kätköpaikkansa. Josanna ja Ainanna sen sijaan majoittuivat kaupungissa sijaitsevaan Felamirin edustusasuntoon. Oppilaat olivat siitä hiukan kateellisia, mutta Felamirin aseman vuoksi heidän kaikkien ei ollut sopivaa pyrkiä sinne.

Näin ollen Jeshua ja oppilaat menivät kaupungin ulkopuolelle Öljynpuristajan puutarhaan. Sen äärimmäisessä kolkassa oli yhä jäljellä tuo hyvin vanha oliivipuu, jonka ympärille oli kasvanut nuoria puita kuin kaivaten vanhuksen läheisyyttä. Ne olivat kuin opettaja ja oppilaat konsanaan. Kun he olivat saaneet lehtimajansa valmiiksi, Lasron palasi heidän luokseen. Hän oli käynyt ottamassa selvää Pyhän kaupungin tilasta.

”Opettaja, koko kaupunki puhuu sinusta. Lainoppineet ja Herdof puolueen jäsenet arvelevat sinun tulleen kaupunkiin ja etsivät kaikkialta. Heitä peläten kansa ei uskalla puhua sinusta avoimesti, mutta mielipiteet ovat jakautuneet kahtia. On niitä, jotka pitävät sinua hyvänä, ja niitä, jotka väittävät sinua vääräksi profeetaksi. Sinähän kerroit tuovasi miekan, niin ihmiset ovat jakautuneet kahteen leiriin.”

”Niin kuin pelkäsin, tilanne on tosi hankala.” Sirion oli ymmällään. ”Miten he voisivat mennä kaupunkiin? Olisihan mahdotonta ihmisten huomaamatta nousta temppeliin uhraamaan. Yrittäisimmekö kätkeä kasvomme, sehän vasta herättäisikin huomiota? Yritys teeskennellä tuntematonta kilpistyisi siihen, että Pohjoisesta oli juhlaan tullut paljon elfejä. Jos heidän tuntemansa opettaja saapuisi, hänet löydetäisiin aivan varmasti.” Vaikka Sirion mietti päänsä puhki, hän ei keksinyt mitään hyvää keinoa.

”Älkää olko huolissanne, minut on lähetetty täyttämään se, mikä on kirjoitettu tooraan. Siksi tulin pyhiinvaellusmatkalle. Minun aikani ei ole vielä tullut. Vaikka minut yritettäisiin ottaa kiinni, taivaallinen Isäni varjelee minua.” Jeshuan kasvoissa ei ollut levottomuuden häivettä. Hänen silmänsä olivat kirkkaat kuin syksyinen taivas.

Seurue nousi temppelikukkulalle Pyhän kaupungin itäpuolen kultaisen portin kautta. Siltä aukeni laaja pakanoiden esipiha, joka kuhisi eri puolilta saapuneita elfejä. Jeshua ei astunut auringon paahteiselle pihalle, vaan lähti kulkemaan portilta oikealle ja vasemmalle johtavaa Salagrinin pylväskäytävää. Se oli Isadavinin pojan Salagrinin ajalta säilynyt ainoa osa temppeliä. Sen molempia sivuja reunustivat pyöreät marmoripilarit, joiden päälle oli rakennettu yhtenäinen, kaareva kaunis katto.

”Jäädään tähän.” Jeshua seisahtui ja katseli mukavan viileältä pylväskäytävältä paahteessa tungeksivia ihmisiä.

Oppilaiden tuskaillessa, mitä Jeshua mahtaisi tehdä, heidän yllätyksekseen hän alkoi kovalla äänellä julistaa sanaa.

”Olkaa täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen...”

Oppilaat olivat hämmästyksissään. ”Mitä tämä tarkoittaa? Hänen henkeäänhän tavoitellaan...”

Esipihalla äänen kuulleet elfit alkoivat kerääntyä suurin joukoin. Heissä oli Eteläosan elfejä, Pohjoisosan pyhiinvaeltajia sekä hajaannuksessa humanojen alueilla asuvia. Jeshua opetti osoittamatta minkäänlaista pelkoa. Etelän elfit, jotka eivät tienneet hänestä, kyselivät hämmentyneinä toisiltaan:

”Kuka tuo saarnaaja oikein on?”

”Kuinka tämä tuntee kirjoituksia, vaikka ei ole opiskellut Teologiatornissa?”

”Ei, ei tuota voi sanoa Raamatun opetuksiksi. Hän taitaa levittellä omia oppejaan?”

Jeshua julisti: ”Minun oppini ei ole minun vaan hänen, joka on minut lähettänyt. Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, hän tulee tietämään, onko tämä oppi Jumalasta vai puhunko minä omiani.”

Kesken kaiken joku huusi kovaa: ”Älkää antako pettää itseänne! Hän yrittää johtaa meidät harhaan.”

Kun Sirion näki huutajan kasvot, hän haukkoi henkeään. Ne olivat vihan vääristämät, niissä oli korpikotkan ilme, hän oli lainoppinut Turinder. Nyt hänellä ei ollut päällään tutkijan mustaa kaapua ja siksi Sirion ei ollut huomannut häntä aiemmin. Tämä oli tullut johtopäätökseen, että Jeshua oli Beelsebulin voimalla toimiva taikuri.

Kansanjoukossa nousi hälinä. Silloin Jeshua vastasi:

”Se, joka puhuu omia ajatuksiaan, etsii omaa kunniaansa. Toiminko minä niin?”

Kukaan ei vastannut.

”Mutta se, joka etsii lähettäjänsä kunniaa, on luotettava, eikä hänessä ole vääryyttä.”

Jumalan Poika suuntasi silmänsä Turinderiin, joka sävähti. Hän yritti kaikin voimin paeta Jeshuan läpitunkevan paljastavaa katsetta. Hän puolustautui vakuuttamalla itselleen, että oli noudattanut aina lakia.

"Eikö Mosalion ole antanut teille lakia?" Jeshua suuntasi sanansa hänen puolustusta vastaan. "Kukaan teistä ei kuitenkaan täytä lakia. Miksi te pyritte tappamaan minut?"

Vaikka isku horjuttikin Turinderia, hän kävi vastahyökkäykseen: "Mitä sinä oikein väität, sinä riivattu taikuri? Kuulkaa kaikki! Tuo harhaoppinen paransi kolmekymmentäkahdeksan vuotta maanneen vanhuksen Armonhuoneessa. Hän teki sen sapattina, jolloin ei saa tehdä työtä!"

Sen kuullessaan Eteläosan elfien joukosta kuului nurinaa. Huhuttu Jeshua oli siis tämä mies. Silloin Jeshua jatkoi:

"Yhden ainoan teon minä tein lepopäivänä, ja te kaikki ihmettelette sitä. Miettikää vähän! Lainantaja Mosalion on antanut teille Isrianin merkin ja sapattinakin te teette sen vastasyntyneelle. Eikö se ole teistä outoa? Jos lepopäivänä on lupa tehdä haava ihmisen ruumiiseen, miksi tahdotte tappaa minut, kun minä sapattina tein koko ihmisen terveeksi?"

Kukaan ei puhunut. Kansa odotti, että Turinder olisi vastannut, mutta hän ei kyennyt. Huulta purren hän pakeni paikalta.

Juhlan aikana Jeshua opetti joka päivä pylväskäytävällä. Eteläosan elfit joutuivat hämmennyksen valtaan. Vähän aikaisemmin johtajathan olivat kaikin voimin etsineet Jeshuaa surmatakseen hänet, mutta nyt kun hän ilmestyi paikalle, kukaan ei yrittänyt ottaa häntä kiinni. alkoi kiertää huhu, että korkein neuvosto olisi muka tunnustanut hänet Pelastaja Messiaaksi.

Kansan käsitys siitä, millainen Pelastaja Messiaan piti olla, ja Jeshua erosivat suuresti toisistaan. Kansan mielikuva oli seuraavanlainen: Eräänä päivänä Isrianin kuningas laskeutuisi taivaasta säteilevän kirkkaassa pilvessä, kukistaisi hetkessä Roodiksen sotavoimat ja pystyttäisi Jumalan kuningaskunnan. Vesalan kylästä tullut tavallinen mies ei mitenkään vastannut heidän kuvitelmiaan. Unelmia elättäville elfeille Jeshua huusi kovalla äänellä:

"Te tunnette tietävän hyvin Pelastaja Messiaan. Jopa sen, mistä hän on lähtöisin." Jeshua huokaisi. "Silti te väitätte, ettette tiedä, mistä minä on tullut. Minut on lähettänyt hän, joka on luotettava. Minä tunnen hänet, koska tulen hänen luotaan, ja hän on minut lähettänyt."

Kansan asenne muuttui, osa osoitti hänelle kunnioitusta, mutta enemmistö tyytymättömyyttä. Siitä Sirioin oli ollut kaikkein eniten huolissaan. 'Jeshua oli julistanut olevansa yhtä Jumalan kanssa. Korkeimman neuvoston hallinnoimassa Eteläosassa sen kaltaisen lausunnon edustaja ei selviäisi vähällä. Sitä pidettiin jumalanpilkkana. Siitä seuraisi kivitystuomion.' Juuri niin kuin hän pelkäsi, kansan keskeltä nousi paheksuva huuto:

"Hän pilkkaa Jumalaa!" "Ottakaa hänet kiinni ja luovuttakaa korkeimmalle neuvostolle!"

Joukosta kuului toisenlaisiakin ääniä: "Odottakaa nyt, entä, jos hän onkin oikea Pelastaja Messias. Vaikka joku toinen tulisikin, tuskinpa hän tekisi enemmän tunnustekoja kuin tämä on tehnyt."

Ihmiset eivät pystyneet päättämään. Jotkut purkivat vihaansa, mutta kukaan ei käynyt Jeshuaan käsiksi. Ehkä he sydämensä syvyydessä olivat ymmärtäneet jotain totuudesta.

Sirioinin pelko oli kuitenkin toteutumassa. Hän huomasi, miten Turinderin ryhmä erkani muusta joukosta. Hän seurasi silmillään ja näki heidän menevän esipihalla olevien ylipappien luokse. Siellä he näyttivät kiivaasti vaativan jotain. Yksi ylipapeista nyökkäsi syvään. Nostamalla kätensä hän kutsui temppelevartioston luokseen. 'Paha juttu.' Sirion hermostui. Kymmenkunta pehmeään norsunluunvalkeaan tunikaan pukeutunutta elfiä lähestyi. Levirionin suvun jäsenistä muodostetun temppelevartioston sotilaat tulivat pidättämään Jeshuaa. Hetkessä he ympäröivät Jeshuan, mutta hänen ilmeensä oli rauhallinen.

"Minun aikani ei ole vielä tullut. Vielä vähän aikaa minä olen teidän kanssanne ja sitten menen pois hänen luokseen, joka on minut lähettänyt. Silloin te etsitte minua ettekä löydä, ja sinne, missä minä olen, te ette voi tulla."

Levirionin suvun elfit eivät tieneet, mitä tehdä. Jeshua jätti heidät hämmentyneinä taakseen, lähti temppeleistä ja kätkeytyi Öljynpuristajan puutarhaan.

35. Mies, jonka silmät avattiin

Kykenin tunnistamaan hänen äänensä. Minulle ääni on samaa kuin tavallisille ihmisille kasvot, heidän silmiensä ja nenänsä muodot, askelten ääni ja vaatteiden kahina samaa kuin keho ja vaatetus, hengitys samaa kuin ilmeet.

Olen syntymästäni asti sokea. Siksi en ole koskaan ajatellut, että olisin sairas. Mieleenikään ei tullut ajatus paranemisesta. Jos olisin uskonut hänen olevan enemmän kuin profeetta, hän olisi kyennyt milloin tahansa avaamaan minun silmäni.

Mutta tuli se päivä, jolloin hän antoi minulle uskonvarmuuden. Uskon yhä edelleen.

Vanhin Melve

"Miksei kukaan teistä ottanut häntä kiinni?" Ääni kaikui viileässä kivirakenteisessa neuvostosaliassa. Neuvoston jäsenten istuimet muodostivat ympyrän, jonka keskellä oli todistajien koroke. Korkeimman neuvoston kaikki jäsenet olivat paikalla. Korokkeelle oli pantu seisomaan kolme elfiä, jotka hermostuneina hakivat tukea toisistaan. Heillä oli päällään norsunluunvalkoiset puvut ja merkinä siitä, että he kuuluivat Levirionin sukuun, heillä oli nahkaiset rintalaatat, joihin oli kuvattu seitsenhaarainen kynttilänjalka. He olivat temppeливartiokaartin päälliköitä.

"Kysyin, miksi ette tuoneet häntä?" Turinder raivosi. Piittaamatta neuvoston puheenjohtaja Galatelaksesta hän esiintyi kuin johtaisi neuvostoa.

"Se johtui...", päälliköistä yksi vastasi epäröiden. "Yhdelläkään ihmisellä en ole tavannut sellaista arvovaltaa...", hän selvitti kurkkuaan: "Ei koskaan ole ihminen puhunut niin kuin hän." Miehen oli vaikea löytää sanoja.

"Onko teidätkin johdettu harhaan?" Turinder karjui kasvot entistäkin punaisempana. "Onko kukaan hallitusmiehistä tai kukaan lainoppineista opettanut tuon miehen olevan Pelastaja Messiaan? Te, jotka ette tunne lakia, olette kirotut."

Päälliköt painautuivat entistäkin lähemmäksi toisiaan.

"Odottakaa!" Teologiatornin rehtori Nikonder nousi seisomaan. "Eihän meidän lakimme tuomitse ketään, ellei häntä ole ensin kuultu ja saatu tietää, mitä hän on tehnyt?"

Kannatuksen merkiksi nousi pieni käsi, joka kuuluiin kallisarvoiseen turbaaniin sonnustautuneelle Sarimakselle.

"Et kai sinäkin ole Pohjoisosan tietämättömiä?" Turinder mulkoili Nikonderia kuin saalistava lintu: "Tutki ja näe, ettei Pohjoisosasta nouse profeettaa."

'Eihän se niin ole.' Nikonder vanhus väitti vastaan mielessään. 'Kyllä Pohjoisosastakin nousee profeettoja.' Mutta hän istui hiljaa tuolillaan, sillä häneltä puuttui rohkeutta tunnustaa uskovansa Jeshuaan.

Lehtimajanjuhlan kohokohta viimeinen päivä, suuri sapatti koitti. Aamusta alkaen papit kulkivat Lähetetty-altaalle kulkueessa, johon kuului juhlakuoro. He ammensivat vettä kulta-astioihin ja veivät sen temppeeliin. He kiersivät alttarin seitsemän kertaa ja vuodattivat veden sille. Sillä hetkellä elfit riemuitsivat. Akti kuvasi tulevan Jumalan kuningaskunnan tulemistä. Profeetoissa lukee näin:

"Sinä päivänä virtaavat elävät vedet Pyhästä kaupungista: puolet niistä itäistä, puolet läntistä merta kohti. Näin tapahtuu kesät ja talvet. Herra on oleva koko maan kuningas. Sinä päivänä Herra on yksi ja hänen nimensä yksi. Mutta kaikki jäljelle jääneet niistä kansoista, jotka hyökkäsivät Pyhää kaupunkia vastaan, kulkevat vuosi vuodelta sinne ylös kumartamaan kuningasta, Herraa Sebaotia, ja viettämään lehtimajanjuhlaa."

Niin kuin tämä ennustus osoittaa, lehtimajanjuhlaa vietettiin veden ja Jumalan kuningaskunnan toivon juhvana.

Salagrinin pylväskäytävän luo tulvi nytkin elfejä. Heidän keskellään seiso Jeshua, joka oli ennustusten mukaisesti laskeutunut taivaasta heidän kuninkaakseen. Hän julisti:

"Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Joka uskoo minuun, niin kuin Raamatussa sanotaan, hänen sisimmästään juoksevat elävän veden virrat."

Elfit olivat nähneet aamulla veden vuodattamisen alttarille. Kuullessaan nyt Jeshuan sanat heidän silmänsä loistivat.

Sirioniakin sana kosketi syvästi. 'Merkillinen sana, siinä oli armo ja sydämen rauha. Se viilensi helteessä ja kutsui esiin elämän. Sana tarjosi laupeutta ja lohdutusta, se oli kutsu kaikille ja kaikki otettaisiin vastaan. Siinä oli lupaus uudesta luomisesta. Lupaus oli täynnä rakkauden valoa, se oli myös ainoa toisuus.'

"Tämä on varmasti Mosalionin ennustama profeetta."

"Hän on Pelastaja Messias." Ääniä nousi sieltä täältä.

Mutta lainoppineet sulkivat sydämensä tiukasti.

"Ei hän ole Pelastaja Messias", väkijoukon keskeltä Turinder huusi kuin henkensä edestä. "Pelastaja Messias ei voi tulla Pohjoisosasta. Hänhän syntyy Isadavinin jälkeläisenä, ja tulee Leipälän kaupungista niin kuin profeetoissa lukee."

Mutta Jeshua oli todellakin Isadavinin jälkeläinen ja hän oli syntynyt Leipälässä. Sitä Turinder ei voinut tietää. Lainopettajat ja ylipapit suunnittelivat Jeshuan kiinni ottoa, mutta koska he pelkäsivät kansan kapinaa, eivät uskaltaneet käydä häneen käsiksi.

Temppelin naisten esipihassa seisojia neljä suurta seitsenhaaraista lampunjalkaa, menoraa. Ne valaisivat Pyhää kaupunkia läpi yön. Ne kuvasivat sitä tulenpatsasta, joka oli johtanut kansaa Egiaksen orjuudesta vapauteen. Niiden valo katosi näkymättömiin auringon noustessa, aivan niin kuin todellisen valon ilmestyessä kopioiden tehtävä päättyy.

"Minä olen maailman valo", Jeshua julisti ihmisille, jotka katselivat sammuneita lamppuja. "Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeydessä, vaan hänellä on elämän valo."

Ihmiset suuntasivat katseensa Jeshuaan.

"Katsokaa! Jälleen hän osoitti harhaisuutensa!" Kovaa huutava oli taaskin Turinder. "Sinähän sanoit, että omiaan puhuva ylpeilee itsestään. Nythän sinä todistat itse itsestäsi. Sinun todistuksesi ei ole pätevä." Lainopettaja yritti kaikin keinoin saada Jeshuan solmituksi sanoistaan.

"Minun todistukseni on pätevä. Te ette tiedä mitään", Jeshua torjui. "Onhan teidän laissannekin kirjoitettu, että kahden ihmisen todistus on pätevä. Minä olen se, joka todistan itsestäni, ja minusta todistaa Isä, joka on minut lähettänyt."

"Missä sinun isäsi on?" Turinderia suututti. Jos Jeshua sanoisi, että se on Jumala, niin hän olisi voittanut. Siitä alkaisi heti Jeshuan kivittäminen.

"Te ette tunne minua ettekä minun Isääni. Jos te tuntisitte minut, tuntisitte myös Isäni." Jeshua ei antanut heille tilaisuutta tavoitteeseensa pääsemiseen. Hän jatkoi siitä huolimatta julistuksia, joista asia kävi selvästi ilmi. "Minä menen pois, ja te etsitte minua ja kuolette synteihinne. Minne minä menen, sinne te ette voi tulla."

"Aikooko hän tappaa itsensä?" Turinder luikkasi.

"Te olette alhaalta, minä olen ylhäältä. Te olette tästä maailmasta, minä en ole tästä maailmasta. Sen tähden minä sanon teille, että te kuolette synteihinne. Sillä jos ette usko, että minä olen se, joka olen, te kuolette synteihinne."

"Sano suoraan, kuka sinä olet?"

"Alusta alkaen olen sitä teille puhunut. Paljon on minulla teille sanottavaa. Minkä minä olen kuullut luotettavalta lähettäjältäni, sen minä puhun maailmalle."

Vastoin lainoppineiden toiveita tämän väittelyn tuloksena monet rupesivat uskomaan Jeshuaan, koska he alkoivat ymmärtää, kuka hänet oli lähettänyt.

"Jos te pysytte minun sanassani, te todella olette minun opetuslapsiani ja tulette tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teistä vapaita."

"Vapaita?" Turinder iski joka väliin. "Me kaikki elfit olemme Abrelimin jälkeläisiä emmekä ole koskaan olleet kenenkään orjia."

"Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja", Jeshua julisti. "Abrelimin jälkeläisiäkö? Toden totta, silti te haluatte tappaa minut. Abrelim ei ikinä tehnyt mitään sellaista."

Siihen Turinder ei kyennyt vastaamaan mitään.

"Tämän vain tahdon sanoa teille", Jeshua kiinnitti elfeihin kuninkaallisen katseensa. "Jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa."

"Katsokaa nyt! Ymmärrättehän nyt. Hän on pahojen henkien riivaama taikuri." Turinder sylkäisi rausti. "Ei esi-isämme Abrelimkaan, eikä kukaan profeetoistakaan voinut välttää kuolemaa. Oletko sinä muka heitä suurempi? Keneksi sinä itsesi teet? Kerro se!"

"Minun Isäni antaa minulle kunnian. Hän on se, josta te sanotte: 'Hän on meidän Jumalamme.' Kuitenkaan te ette tunne häntä, mutta minä tunnen hänet. Jos sanoisin, etten tunne häntä, olisin valehtelija kuten tekin. Mutta minä tunnen hänet ja pidän hänen sanansa. Abrelim, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän sai nähdä minun päiväni. Hän näki sen ja iloitsi."

"Et ole vielä viidenkymmenen vuoden ikäinen ja olet nähnyt Abrelimin!"

"Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennen kuin Abrelim syntyi, minä olen ollut."

"Jumalanpilkkaa!" Turinder keräsi maasta kiviä. Hänen usuttamanaan monet muutkin ottivat kivet käsiinsä.

Mutta Jeshua hävisi hetkessä ihmisjoukon sekaan, oli kuin Jumalan lähettämä valo olisi kadonnut.

Jeshuan perässä seuranneet oppilaat olivat kauhuissaan. Sen sijaan Jeshua ei osoittanut vähääkään horjumisen merkkejä. Hän oli rauhallinen, vaikka hän oli vähällä joutua kivitetyksi.

Kun he olivat laskeutumassa kultaisen portin kivirappuja alas, heidän takaansa kuului askelmia ko-
puttava ääni. Katsoessaan taakseen he näkivät keppinsä kanssa portaita laskeutuvan Melven.

"Hei, etkös sinä ole Melve", Sirion hymyili leveästi. "Missä sinä olet tähän asti piileskellyt?"

"Aivan lähellänne", Melve vastasi. "Ihmisjoukon keskellä kuuntelin tarkasti opettajan julistusta. Mi-
nua puhutteli erityisesti hänen sanansa: 'Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimey-
dessä, vaan hänellä on elämän valo.'"

Sirion ei mahtanut mitään sille, että sanat kuulostivat traagisen huvittavilta. Vaikka tämä synnynnäi-
nen sokea nuorukainen uskoi valoon ja seurasi sitä, hän kulki silti täydessä pimeydessä.

"Opettaja!" Hän ei voinut olla kysymättä: "Kuka teki syntiä, hänkö vai hänen vanhempansa, niin että
hän syntyi sokeana?"

Jeshua vastasi lempeästi: "Ei se ole kenenkään synnin syytä vaan siksi, että Jumalan teot tulisivat hä-
nessä julki."

Melvelle nousi hämmästynyt ilme. Hän raotti hiukan luomiaan ja niiden alta näkyivät likaisenvälkeät
silmät.

"Niin kauan kuin on päivä, meidän tulee tehdä lähettäjäni tekoja. Tulee yö, jolloin kukaan ei voi teh-
dä työtä. Niin kauan kuin olen maailmassa, minä olen maailman valo."

Jeshua kumartui, sylki maahan, teki syljestä tahnan ja sively sen Melven molempiin silmiin.

"Mene pesemään silmäsi Lähetetty-altaassa!"

Melven kasvot loistivat toiveikkaina. "Menen", hän vastasi reippaasti, kääntyi takaisinpäin ja alkoi
nousta portaita ylös. Hän asetteli sauvansa askelmille ja kiipesi horjahdellen eteenpäin.

Sirion oli huolissaan. 'Sokealle matka Lähetetty-altaalle ei ollut lyhyt eikä ihmispaljouden läpi tun-
keutuminen ollut helppoa, varsinkin kun juuri oli menossa juhlan toinen vedennoutoseremonia.' Sirion
katsoi Jeshuaa ja tämä nyökkäsi hänelle rauhoittavasti.

Sohiessaan sauvalla Melve oli niin jännittynyt, että hänen kätensä ja jalkansa vapisivat. Hän oli täysin
varma, että hän saisi näkönsä. Siinä oli kysymys syvemmästä ulottuvuudesta kuin vain paranemisesta,
jostain uudestisyntymisen kaltaisesta, uuden luomisesta eikä vain ennalleen palauttamisesta. Siksi mikään
siihenastinen ei riittänyt selitykseksi.

Juostessaan kaikin voimin Melve kompastui monta kertaa ja törmäili ihmisiin, jotka puolestaan töni-
vät häntä. Sokeudestaan huolimatta, Pyhässä kaupungissa syntyneenä ja kasvaneena hän tunsi sen kuin
omat sormensa. Vihdoin alkoi kuulua kuoron laulu. Ihmisten häly kasvoi kertaluokkaa kovemmaksi. Lä-
hetetty-altaalla oli tapahtumassa toinen veden ammentaminen ylimmäisen papin johdolla. Melve heitti
sauvansa syrjään ja työnsi ihmisiä tieltään lähestyessään allasta. Hän joutui tuupituksi ja puristuksiin,
mutta lopulta hän onnistui pääsemään altaan reunalle. Juuri silloin ylimmäinen pappi ammensi vettä kul-
taiseen astiaan. Kaikkien silmät kohdistuivat häneen eikä kukaan huomannut vierellä tapahtuvaa ihmettä.

Melve pesi nopeasti tahnan pois silmiltään. Viileä vesi valui hänen poskiltaan. Sydän pamppaili,
kuin olisi hypähtänyt ulos rinnasta. Hän avasi varovasti silmänsä. Hän näki! Hänen silmiensä edessä lai-
nehti vesi. Hän hämmästeli ensi kertaa eteensä avautuvaa maailmaa. Hän näki, miten monenkirjaviin
asuihin pukeutuneet ihmiset tuuppivat toisiaan. Hän näki myös auringon laskemassa läntisellä taivaalla.
Hän näki myös ylimmäisen papin rintakilvessä kimaltelevat kaksitoista jalokiveä. Ensi kertaa hän havait-
si, että punaiseksi kutsuttu iltarusko ei ollutkaan yksivärinen, vaan siinä oli vaikka kuinka monta miljo-
naa eri vivahdetta: vaalean sinisestä vaalean punaiseen aina illan violettiin asti. Taivaan täytti ääretön
määrä värejä. Hän nousi seisomaan syvästi liikuttuneena ja täynnä iloa. Vaistomaisesti hän huudahti rie-
muissaan.

Melve poistui altaan luota tunkeutuen jälleen ihmismassan läpi. Hän juoksi näyttämään parantuneita
silmiään Jeshualle. Hän ei ollut tiennytkään, kuinka mukavaa oli kulkea törmäämättä kehenkään. Hän
kasvatti vauhtiaan asteittain. Saavuttuaan kultaiselle portille hän etsi Jeshuaa ja oppilaita. Mutta koska
hän ei ollut koskaan aiemmin nähnyt heitä, hän ei tiennyt, kuka väkijoukossa oli Jeshua. Hän ei tunnista-
nut Sirionia eikä Anderia eikä ketään muutakaan oppilasta. Äänestä hän olisi voinut heidät tuntea, mutta
heidän ääntään ei kuulunut. 'Eivätkö he olekaan enää täällä?' Nuorukainen oli ymmällään.

"Hei katsokaa! Uskomatonta...", kuului ällistynyt ääni, "eikö tämä ole se mies, joka istui täällä kerjäämässä?" Ihmisten katseet kääntyivät häneen.

"Kyllä, hän se on ihan varmasti."

"Ei ole, hän on vain samannäköinen."

"Minä se olen." Melve vakuutti.

Pyhän kaupungin asukkaat olivat ihmeissään: "Miten sinun silmäsi sitten ovat auenneet?"

"Se mies, jota sanotaan Jeshuaksi, teki tahnaa, sivelä sitä silmiini ja käski minun mennä Lähetetty-altaalle peseytymään. Minä menin, peseydyin ja sain näköni."

"Sehän on suurenmoista. Missä hän on?"

"En tiedä", Melve vastasi pettyneenä.

"Tämähän on Pelastaja Messiaan merkki", eräs innostui. "Eikös tämä ole juuri niin kuin on ennustettu."

"Toden totta", eräs toinen yhtyi. "Mennään heti näyttämään häntä lainoppineille. Varmasti he julistavat Pelastaja Messiaan saapuneen."

Hämentynyt Melve vietiin Salagrinin pylväskäytävään ja asetettiin seisomaan muutamien lainoppi-
neiden eteen. Mutta pahaksi onneksi yksi heistä oli korppikotkankasvoinen Turinder.

"Se mies ei ole Jumalasta", Turinder sivalsi. "Tänään on sapatti. Mies, joka ei pidä sapattia, ei voi olla Pelastaja Messias."

"Hetkinen! Kuinka voi syntinen ihminen tehdä tällaisia tunnustekoja?" Näin lausui neuvoston jäsen Sarimas, jolla oli yllään riikinkukon sulilla koristeltu kallisarvoinen viitta. Hän otti yhden askeleen kohti Turinderia.

"Hän harrastaa magiaa."

"Älä puhu pötyä! Tämähän on suurempi ihme kuin parantaminen", Sarimas puisti päätään. Koska he eivät päässeet yksimielisyyteen, Sarimas kysyi parannetulta itseltään:

"Mitä sinä sanot hänestä, avasihan hän sinun silmäsi?"

"Hän on profeetta."

"Kuulitko?" Sarimas kysyi ylpeänä. "Tämä todisti hänet profeetaksi."

"Ei vaan hän on väärä profeetta, hänen todistustaan ei pidä huomioida", Turinder tuhahti.

"Sikäli kuin on todistaja, emme voi sivuuttaa häntä. Meidän on otettava hänet kuulusteltavaksi ja neuvosto ratkaiskoon, onko hän profeetta vai ei."

Niin kutsuttiin kiireesti kokoon korkein neuvosto. Koska juhla oli edelleen menossa, ylipappien is-
tuimet olivat lähes tyhjiä. Muissa istui lainopettajia ja vanhimpia. Melve pantiin heidän keskellel-
leen seisomaan. Hän joutui todistamaan tapahtuman moneen kertaan, kosta neuvoston jäsenet eivät ottaneet us-
koakseen kuulemaansa. Lopulta eräs väitti jopa näin: "Hän on alun perinkin ollut näkevä."

Niinpä he kutsuivat Melven vanhemmat, joista hän oli etääntynyt jo niin kauas, että he olivat hänelle
lähes vieraita.

"Onko tämä teidän poikanne, jonka te sanotte syntyneen sokeana? Miten on mahdollista, että hän nyt
näkee?" Turinder kuulusteli vanhempia sellaiseen sävyyn, kuin olisi syyttänyt heitä rikoksesta.

"Sen me tiedämme, että tämä on meidän poikamme ja että hän on syntynyt sokeana." isä vastasi ääni
väristen. "Mutta että hän nyt näkee, sitä emme tiedä. Emme myöskään tiedä, kuka on avannut hänen sil-
mänsä. Kysykää häneltä itseltään, hän on täysi-ikäinen, puhukoon itse puolestaan."

Vanhemmat pelkäsivät: Korkein neuvosto oli jo sopineet, että se, joka tunnustaisi Jeshuan Pelastaja
Messiaaksi erotettaisiin yhteisöstä. Melve tuotiin jälleen seisomaan neuvoston keskelle.

"Onko selvä? Anna kunnia Jumalalle", Turinder uhkaili. "Me tiedämme, että se mies on syntinen."

"Onko hän syntinen, sitä en tiedä", Melve puhui johdonmukaisesti, "mutta sen tiedän, että minä, joka
olin sokea, nyt näen."

"Mitä hän teki sinulle? Miten hän avasi sinun silmäsi?" Turinder tivasi uudestaan.

"Johan minä sen teille sanoin, mutta te ette kuunnelleet", Melveä alkoi suututtaa. "Miksi te kysytte
vaikka kuinka monta kertaa? Tahdotteko tosiaan tuntea hänet, silloin teidänkin pitäisi ruveta hänen oppi-
laikseen?"

"Ole hiljaa! Sinäkin olet siis hänen oppilaansa", Turinderin kasvot punertuivat suuttumuksesta.
"Mutta me olemme Mosalionin oppilaita. Me tiedämme, että Jumala on puhunut Mosalionille, mutta tästä
miehestä emme tiedä, mistä hän on lähtöisin."

"Sehän tässä on ihmeellistä, että te ette tiedä, mistä hän on lähtöisin", Melve vastasi vähääkään epäroimättä. "Kuitenkin hän on avannut minun silmäni! Me tiedämme, ettei Jumala kuule syntisiä, mutta sitä hän kuulee, joka kunnioittaa häntä ja tekee hänen tahtonsa. Ei ole ikinä kuultu, että joku olisi avannut sokeana syntyneen silmät. Ellei hän olisi Jumalasta, hän ei voisi tehdä mitään."

Lainoppineita halventava lausunto suututti Turinderia ja useitakin muita neuvoston jäseniä.

"Sinä olet täysin synneissä syntynyt mies. Sinäkö opetat meitä!" neuvoston jäsenet huusivat.

"Ajetaan hänet täältä ulos!"

Enää todisteet eivät painaneet. Neuvoston jäsenet eivät kyenneet esittämään vastaväitteitä, sillä Melven puhe oli johdonmukaista ja oikeaa. He eivät kyenneet muuhun kuin turvautumaan väkivaltaan. Ennen kuin Sarimas ehti astua väliin, Turinderin johdolla lainoppineet nousivat ja heittivät Melven ulos. Sen nähdessään Sarimas hämmentyi, mutta lähti kiireesti juoksemaan jonnekin. Lattialle pää edellä paiskattu Melve nousi yksin istumaan viileälle kivilaatalle pidellen kynärpäättään, josta tihkui verta. Surullisena hän katseli hämärtyvää aukiota.

Kauempana näkyi pitkä mies, joka kulki jonkun opastamana. Tarkemmin katsottuna he olivat tulossa häntä kohti. Neuvoston jäsen, joka äsken poistui juosten, saattoi miestä aivan häntä päin. Saavuttuaan aivan hänen eteensä mies pysähtyi ja sanoi:

"Uskotko sinä Ihmisen Poikaan?"

Äänen kuullessaan Melven silmistä alkoi virrata kyyneleet:

"Herra, sano kuka hän on, että voisin uskoa häneen."

"Melve, sinä olet nähnyt hänet. Hän on se, joka puhuu kanssasi."

"Herra, minä uskon", Melve itki ääneen ja kumartui palvomaan Jeshuaa.

"Minä olen tullut tähän maailmaan, että ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi." Jeshua opetti. Melve nyökkösi, koska juuri niin se oli.

Silloin Sarimas kysyi Jeshualta: "Emme kai me lainoppineet ole sokeita?"

"Jos te lainoppineet myöntäisitte olevanne sokeita, te saisitte syntinne anteeksi, mutta nyt te sanotte: 'Me näemme', ja sen tähden teidän syntinne pysyy."

"Herra, miten saisimme silmämme auki?" Sarimas kysyi tosissaan.

"Mene Lähetetty-altaalle ja pese ne vedellä!" Jeshua kehotti.

"Miksi ihmeessä?" Sarimas ei ymmärtänyt sanojen merkitystä ja suuntasi silmänsä Jeshuaan.

Jeshua katsoi häntä: "Tule minun luokseni. Minä olen Jumalan lähettämä. Minusta pulppuaa elävä vesi."

36. Ruhtinas Pilar

Talvi saapui.

Jeshua ja oppilaat jäivät jatkamaan julistustyötä Eteläosaan. He poikkесivat useaan otteeseen Köyhälän kylässä. Joka kerta Mart-hanna otti heidät vastaan kotiinsa suurella palvelualltiudella. Pikkuveli Salaros ja nuori Melve löysivät pian toisensa. Heistä tuli sydänystävät.

Aikana, jona Jeshua viipyi Etelässä, hän teki moniin ihmisiin syvän vaikutuksen, vaikka samalla heidän keskuudessaan vallitsi myös hämmennys. Korkeimman neuvoston jäsenillä oli myös ristiriitaisia käsityksiä. Oli niitä, jotka väittivät Jeshuaa riivatuksi tai sekopäiseksi, mutta oli myös niitä, jotka kiistivät sen: ”Paha henki ei voi avata sokean silmiä.” Neuvoston sisälläkin Jeshuan tuoma miekka jakoi ihmiset kahteen leiriin.

Tuli sitten temppelinpuhdistusjuhla, hanukka. Aikanaan Isrianin pahimmaksi viholliseksi sanottu tyranni Inkalnas saastutti temppelin. Jumalan voimassa sankari Magoldinen palautti ja puhdisti sen. Juhlaa alettiin viettää sen kunniaksi, että hän sytytti uudelleen tulen temppelin pyhään seitsenjalkaiseen lampuun. Hanukka oli valon juhla. Korkeimman neuvoston jäsenet odottivat sitä, koska he arvelivat Jeshuan tulevan varmasti juhlille.

Vaikka kysymyksessä ei ollut yksi elfien kolmesta suuresta juhlasta, pääsiäisestä, lehtimajanjuhlasta eikä viikkojuhlasta, suuri määrä elfejä kokoontui. Odottaessaan, mitä juhlilla tapahtuisi, he taistelivat kylmyyttä vastaan.

Kun Jeshua saapui Salagrinin pylväskäytävään, useat korkeimman neuvoston jäsenet ympäröivät hänet.

”Kuinka kauan sinä pidät meitä epätietoisina?” Yksi ylipapeista vaati: ”Jos olet Pelastaja Messias, sano se meille suoraan.”

Jeshua vastasi: ”Minä olen sanonut sen teille, mutta te ette usko. Teot, joita minä teen Isäni nimessä, todistavat minusta. Mutta te ette usko, sillä te ette ole minun lampaitani.”

Neuvoston jäsenet ottivat vihoissaan kiviä käsiinsä. Silloin Jeshua haastoi:

”Minä olen antanut teidän nähdä monta hyvää tekoa, jotka ovat lähtöisin Isästä. Mikä niistä on se, jonka tähden te kivitätte minut?”

”Emme me sinua hyvän teon tähden kivitä”, he kiistivät, ”jumalanpilkan vuoksi, koska sinä, joka olet ihminen, teet itsesi Jumalaksi.”

”Vaikka ette minua uskoisikaan, uskokaa minun tekojani. Silloin te tulette tietämään ja ymmärtämään, että Isä on minussa ja minä olen Isässä.”

”Vieläkö jaksat väittää moista?” Yksi ylipapeista huusi. Sitten hän kääntyi ja antoi merkin aukean ympärillä olevalle temppelivartiostokaartille. Norsunluunvalkoisissa Levilionin suvun elfit ryntäsivät paikalle. Mutta kun ylipappi käänsi kasvonsa takaisin Jeshuaan päin, Jumalan Poika oli kadonnut väenpaljouden sekaan.

Pohjoisen vastarintaliike, joka seurasi perustajansa sankari Galserin tavoitteita, tunkeutui temppeliin pian hanukka-juhlan jälkeen, kun jo oli luovuttu äärimmäisistä turvajärjestelyistä. Hirvittävä selkkaus tapahtui pakanoiden esipihassa.

”Kauheaa, teidän ylhäisyytenne!”

Illan suussa Pyhän kaupungin Sinisessä linnassa lepäilevälle ruhtinas Pilarille tuli viestin tuoja.

”Mistä on kyse?” Pilar oli juuri tullut saunasta ja loikoili vilvoittelemassa ikkunan vieressä sohvalla ja palvelijatar hieroi häntä. Hänen selkälihaksansa olivat hyvin harjoitetut, ilman ylimääräistä rasvaa.

”Kapinasta!” Ilmoittamaan tullut upseeri sanoi: ”Pakanoiden esipihassa elfit ovat nousseet kapinaan. Täältä linnastakin voitte nähdä sen.”

Pilar nousi pahaenteisen hiljaisena. Hän heitti päälleen harmaan viitan ja nousi ylempään kerrokseen, josta temppelialue näkyi. Upseeri seurasi hänen perässään.

”He rähinöivät tosissaan”, Pilarin ilmekään ei värähtänyt, kun hän katseli yläkerran ikkunasta pakanoiden esipihaa.

Viisikymmentä sotilasta kampaili yrittäen tukahduttaa elfien kansannousua. Mutta näitä oli melkoinen määrä eivätkä sotilaat saaneet tilannetta helposti hallintaansa.

Elfien tyytymättömyys oli yltynyt siihenkin mennessä aina temppelinpuhdistusjuhlassa. Se kohdistui erityisesti humanojen hallintoon. Se oli ymmärrettävää, sillä juhlaahan vietettiin sen kunniaksi, että elfit olivat aikanaan onnistuneet pääsemään vapaiksi humanojen vallasta. He olivat erityisen vihoissaan siitä, että humanot olivat ottaneet pyhän temppelin hallintaansa. Jotkut olivat saaneet heidän vihansa öljyn sytymään. Lähes kaikki kapinoitsijat olivat kiihkeitä Pohjoisosan elfejä.

”Tämä johtuu korkeimman neuvoston laiminlyönnistä”, upseeri selitti. ”Eiliseen asti he pitivät suuren joukon temppelivartiokaartin miehiä paikalla, mutta juhlien päätyttyä he luopuivat heti hälytysvalmiudesta, vaikka paikalle oli jäänyt vielä paljon Pohjoisosan väkeä.”

”Näin käy, kun annamme elfien hoitaa asioita”, Pilar lausui kylmästi. ”Entä kuka on kapinan lietsoja?”

”Aiemmin Roodista vastaan nousseen, sankarin Galserin kaksi poikaa. He ovat sissejä, joilla on tuki-kohta Pohjoisosan Jättiläisenpäässä”, upseeri selitti.

”Sissejäkö?” Pilar mulkaisi sotilasta. ”Älä erehdy toista kertaa! Nimitä tuon lajin joukkioita rosvoiksi!”

”Kyllä”, upseeri pelästyí. ”Mitä teemme noille rosvoille?”

”Määrään koko joukko-osastomme rynnäkköön ja surmaamaan jokaisen”, Pilar vastasi kevyesti aivan kuin olisi käsenyt jonkun siivoamaan.

”Niin mutta...”, upseeri epäröi. ”Joukossa on paljon rosvojen yllyttämiä elfejä, jotka heittelevät vain kiviä, samoin monia pelkkiä katselijoita. On vaikea tehdä eroa heidän ja rosvojen välillä. Pitäisikö meidän vangita kaikki ja kuulustella heitä sitten?”

Pilar sulki silmänsä, taivutti niskansa ja vetäisi henkeä ruumis väristen, aivan kuin olisi yrittänyt hylitä sisällään asuvaa petoa. Upseeri vapisi ja katui, että oli esittänyt vastaväitteen. Pilar avasi silmänsä, niskalihakset jännittyneinä vastasi vielä kerran verkkaisesti:

”Koko joukko-osasto... rynnäkköön...kaikki on tapettava...” Hänen silmänsä verestivät ja hänen otsansa verisuonet pullistuivat äärimmilleen.

”Kyllä”, upseeri vastasi ja ryntäsi juoksujalkaa alakertaan.

Pian Sinilinnaan sijoitetun 600 ratsumiehen osasto tunkeutui temppeliin. Heidän kilvissään oli sinistä lohikäärmettä Almeliosta kuvaava vaakuna, joka osoitti, että he olivat Pilarin uskollisia sotureita. Sääli-mättömästi he löivät elfejä maahan. Julmasti kaikki nekin elfit, jotka eivät olleet ottaneet osaa kapinaan, saivat surmansa sotilaiden lävistäminä. Joka puolelta kuului hätähuutoja, lopulta aukion kiveys värjäytyi punaiseksi.

Kun korkeimman neuvoston jäsenet ryntäsivät paikalle, ruumiiden kerääminen oli jo menossa.

”Mitä tämä on?” ylimmäinen pappi huudahti järkyttyneenä, kun hän näki elfien ruumiita kannettavan pois yksi toisensa jälkeen.

Humanojen työskennellessä kiireisinä, hän huomasi yllättäen temppeliä kohti marssivan joukkueen. Sen johdossa kävi itse Eteläosan hallitsija ruhtinas Pilar. Nähdessään, minne he olivat menossa, ylimmäisen pappi kauhistui. He marssivat kohti muuria, joka ympäröi temppelin päärakennusta. Sen sisään saivat mennä vain Jumalan liitosta osalliset Isrianin elfit. Estääkseen humanojen menon sinne ylimmäinen pappi juoksi heidän peräänsä, muut ylipapit ryntäsivät epätoivoisesti hänen jäljessään.

”Odottakaa, ruhtinas Pilar!” Ylimmäinen pappi huusi juuri portista sisään astumaisillaan olevalle Pilarille. ”Sinne ei ole lupa mennä kenenkään muun kuin Isrianin elfin. Humanot eivät saa sinne mennä!”

Pilar vilkaisi ylimmäistä pappia, mutta jatkoi pysähtymättä sisälle. Ylimmäinen pappi joutui paniikkiin. Hän lisäsi nopeuttaan saadakseen humanot kiinni. Päästyään lopulta heidän luokseen he olivat jo kulkeneet naisten esipihan läpi ja menneet Isrianin esipihaan.

”Älkää!” Ylimmäinen pappi aneli. ”Poistukaa heti täältä. Tästä eteenpäin on pappien esipiha. Sinne pääsy on kielletty teiltä, humanoilta ja lisäksi myös tavallisilta Isrianin elfeiltä.”

Mutta Pilar ei välittänyt siitä, vaan meni sotilaiden kanssa pappien esipihaan. Hän jatkoi suoraan suu-
relle uhrialttarille johtavien portaiden luo ja nousi ne ylös. Kauhusta suunniltaan ylimmäinen pappi seura-
si hänen perässään. Nytkään humanojen marssijärjestys ei seonnut, he nousivat portaat ylös kuin hiljainen
hautasaattue.

”Tee se nyt!” Noustuaan portaiden huipulle Pilar antoi määräyksen takanaan olevalle ritarille.

Sotilaalla oli ruukku kädessään, hän astui esiin. Astia oli täynnä verta.

”Lopettakaa! Mitä te oikein aiotte tehdä?” Ylimmäinen pappi korotti ääntään.

Ruukun sisältö tyhjennettiin alttarille.

”Tämä on elfien verta”, Pilar ilmoitti karmivalla äänellä.

Ylimmäinen pappi oli luhistua tämän äärimmäisen vastenmielisen näyn edessä.

”Näin käy, kun ette kykene pitämään aisoissa typeriä elfejänne”, Pilar lausui kylmästi.

”Tämä on hirvittävä rikos lakia vastaan! Aivan ennenkuulumatonta!” Ylimmäinen pappi purki suut-
tumastaan aluehallitsijalle piittaamatta siitä, miltä hän itse näytti.

”Lakia?” Pilar puuskahti. ”Minä olen laki”, hän totesi pelottavan rauhallisesti. ”Järjestäkää vielä
kerran kapina, niin minä kutsun emämaasta legioonat ja hävitän kaikki teidät elfit.”

Ylimmäinen pappi vapisi. Hän tajusi, ettei se ollut pelkkä uhkaus. Pilar oli kuin haavoitettu peto, sel-
kä seinää vasten. Eteläosan hallitsijana hänen kykynsä hoitaa tehtäviään oli asetettu kyseen alaiseksi emä-
maassa jatkuvien kapinaliikkeiden vuoksi. Tosi asia oli myös, että Galserin nostaman kapinan tukahdutta-
misessa oli käytetty Roodiksen legioonaa.

Alttarille vuodatettiin elfien verta. Pilar palasi sotilaittensa kanssa Sinilinnaan. Haavoittunut peto ei
kaihda käyttää mitä tahansa keinoja. Tämä selkkaus teki asian kyllin selväksi ylimmäiselle papille.

37. Salaroksen kuolema

Paikka oli täynnä muistoja, siellä Kastajalta oli antanut Sirionille kasteen. Sirion katseli silmät kosteina nuotiopaikkaa, jolla hän oli istunut usein.

Galduinjoen törmällä Jeshua julisti sanaa. Kastajan seuraajia kokoontui paljon Itäosasta kuulemaan opetusta. Kun he näkivät Jumalan Karitsaksi nimitetyn Jeshuan, he vakuutuivat siitä, että Kastajan puheet olivat olleet totta. Sen seurauksena monet heistä uskoivat Jeshuaan. Itäosan elfien puheista kuului, että he halveksivat niitä Pohjoisen ja Etelän elfejä, jotka eivät ottaneet häntä vastaan.

”Opettaja, noita Pohjoisosan elfejä, jotka hylkäsivät sinut, kohtasi hirveä kohtalo”, he kertoivat kiihtyneinä. ”Pilar on sekoittanut heidän vertaan uhrieläinten vereen.”

Jeshua julisti: ”Luuletteko, että he olivat syntisempiä kuin kaikki muut, koska he saivat näin kärsiä? Minä sanon teille: eivät suinkaan! Mutta ellette käänny ja tee parannusta, samoin te kaikki hukutte. Entä ne kahdeksantoista, jotka saivat surmansa, kun torni kaatui Lähetetty-altaalla heidän päälleen? Luuletteko, että he olivat syyllisempiä kuin kaikki muut ihmiset, jotka asuvat Pyhässä kaupungissa? Eivät suinkaan! Mutta ellette käänny, samoin te kaikki tuhoudutte.”

Tuon tornin sortuessa aivan viime tipassa pelastunut Lasron vaipui syviin mietteisiin katsellen varjoaan.

”Eräällä miehellä oli viinitarhassaan istutettuna viikunapuu”, Jeshua aloitti vertauksen. ”Hän meni etsimään siitä hedelmiä mutta ei löytänyt. Silloin hän sanoi viinitarhan hoitajalle: 'Jo kolmena vuotena olen käynyt etsimässä hedelmiä tästä viikunapuusta mutta en ole löytänyt. Hakkaa se pois! Miksi se vielä saisi laihduttaa maata?' Mutta viinitarhan hoitaja vastasi hänelle: 'Herra, anna sen olla vielä tämä vuosi. Sillä välin minä kuokin ja lannoitan maan sen ympäriltä. Ehkäpä se ensi vuonna tekee hedelmää. Jos ei, niin käske sitten hakata se pois.'”

’Kolme vuotta.’ Sen kuullessaan älykäs Melve katsahti iltataivasta. ’Tosiaan siitä oli kulunut kolme vuotta, kun hän oppi tuntemaan opettajan. Hän odotti aina ilolla Jeshuan tuloa kaikkiin vuosittaisiin juhliin. Hän kärsi kovin, koska Pyhän kaupungin elfit eivät kantaneet hedelmää. Tämän vertauksen mukaan vuosien määrä oli täyttymässä.’ Asia suretti häntä syvästi. Läntisellä taivaalla aurinko painui mailleen.

Eräänä päivänä Itäosassa oleskelevan Jeshuan luokse tuli Eteläosasta kaksi sanantuoja. Köyhälänkylän Mart-hanna ja hänen sisarensa Marianna olivat pyytäneet heitä välittämään viestin. Oli talvinen aamu ja tuuli puhalsi kylmänä, lunta satoi ja oppilaat värisivät vilusta.

”Herra! Hän, joka on sinulle rakas, on sairaana”, lähettäiläät ilmoittivat.

Kuullessaan Salaroksen sairaudesta oppilaat tulivat levottomiksi. Tilanne oli varmasti vakava, hän saattoi olla kuolemaisillaan.

”Miksi juuri Salaros...”, hänen sydänystävänsä Melve huolestui kaikkein eniten. ”Opettaja, kuoleeko Salaros?”

”Tämä sairaus ei ole kuolemaksi vaan Jumalan kunniaksi, että Jumalan Poika tulisi kirkastetuksi sen kautta.”

Melven helpottui. Hän oletti, että sairas paranisi, olihan hän itsekin saanut kokea Jumalan kirkkauden ilmestymisen, kun hänen silmänsä avattiin. Jeshua viipyi vielä kaksi päivää sillä seudulla, eikä Melve ollut huolissaan.

”Mennään takaisin Eteläosaan”, Jeshua ilmoitti oppilailleen kolmantena päivänä.

”Hetkinen!” Junder pidätteli häntä. ”Vastahan korkein neuvosto yritti kivittää sinut. Taasko sinä menet sinne?”

"Eikö päivässä ole kaksitoista tuntia? Se, joka kulkee päivällä, ei kompastu, sillä hän näkee tämän maailman valon. Mutta se, joka kulkee yöllä, kompastuu, koska hänessä ei ole valoa."

Sirion nieleskeli. 'Tarkoittaako hän, että hänen kuolemansa aika ei ole vielä käsillä? Nyt on siis vielä päivä, mutta yön tullessa...' Sirion työnsi ajatuksen mielestään ja teki lisäkysymyksen:

"Mitä sinä lähdet nyt tekemään?"

"Ystävämme Salaros nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet."

"Herra, jos niin on, eihän sinne tarvitse lähteä", Junder oli taas äänessä. "Jos hän nukkuu, hän toipuu."

Jeshua pudisti päätään, kun oppilaat eivät ymmärtäneet: "Salaros on kuollut."

"Voi ei...", Melve kalpeni, voimattomana hän lyyhistyi kylmään maahan.

"Näin on hyvä", Jeshua vahvisti.

Melve alkoi itkeä ääneen.

"Teidän tähtenne", Jeshua otti Melveä hartioista ja nosti hänet seisomaan, "minä iloitsen siitä, etten ollut siellä, jotta te uskoisitte."

Melve katsoi Jeshuaa suuret kyynelkarpalot silmissään.

"Mennään nyt hänen luokseen." Jeshua selitti.

Katsoessaan häntä silmiin, nuoren oppilaan sydämeen syttyi toivo, mutta muut katselivat synkkinä maahan. Silloin Mastuon nosti katseensa ja ehdotti:

"Menkäämme mekin sinne kuolemaan hänen kanssaan."

Kukaan ei vastannut mitään. Taivaan peittävistä harmaista pilvistä liiteli lumihiutaleita, aivan kuin ne olisivat olleet huolissaan heidän vaitiolostaan.

He saapuivat Köyhälän kylään, jonka erotti Pyhästä kaupungista vain yksi vuori. Pienen mäen takana sielä tiivistyi Jeshuaan kohdistuva murhanhimo. Pelkkä ajatuskin siitä vaikutti pelokkaiseen oppilaisiin niin, että he olivat kuulevinaan Oliivivuoren takaa kaupungin meteliä.

Kun Jeshua tuli lähelle kylän sisääntuloa, hän sai tietää, että Salaros oli ollut haudassa jo neljä päivää. Kun vanhempi sisar Mart-hanna sai kuulla, että he olivat saapuneet, hän tuli heidän luokseen kylän suulle.

"Herra, jos sinä olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut", Mart-hanna purki pettymystään. "Mutta nytkin minä tiedän, että mitä tahansa sinä Jumalalta anot, sen hän antaa sinulle."

"Sinun veljesi nousee ylös," Jeshua lupasi.

"Tiedän kyllä", Mart-hanna myönsi kyyneliään pidätellen. "Hän nousee ylösnousemuksessa viimeisenä päivänä."

"Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko tämän?"

"Uskon, Herra", Mart-hanna vastasi, "minä uskon, että sinä olet Pelastaja Messias."

Sitten Mart-hanna meni kutsumaan sisartaan Mariannaa.

Jeshuan ja oppilaiden odottaessa yhä kylän suulla Marianna saapui mukanaan paljon ihmisiä. Hänen perässään tulleet luulivat hänen menevän haudalle itkemään.

"Herra, jos sinä olisit ollut täällä, minun veljeni ei olisi kuollut", Marianna sanoi saman, mitä hänen isosiskonsakin. Koska hän ei ollut yhtä vahva kuin sisarensa, hän alkoi itkeä eikä kyennyt sanomaan muuta. Moni kyläläinenkin itki. Jeshua katsahti hyvin surullisena ylös taivaalle. Sitten hän huusi:

"Mihin te panitte hänet?" Kysymykseen tiivistyi hänen surunsa. Jumalan Poika ilmaisi vihansa kuolemaa kohtaan, kuin hän olisi vaikeroinut syntiä, johon Adan ja Erven lankesivat Edenin puutarhassa.

Yksi kyläläisistä nosti päänsä: "Herra, opastan teidät", niin hän johti seurueen haudalle. Ihmiset kulivat lohduttomina. Kylmä pohjoisviima osui heidän kasvoihinsa ja lähes jäädytti heidän kyyneleensä.

Lähestyttäessä hautaa Mariannan itku muuttui yhä sydäntä särkevämmäksi. Se pisti oppilaiden sydämiin kuin jääpuikko. Sirion pidätti hengitystään katsoessaan Jeshuan kasvoja ja toivoessaan, että tämä jollain tavalla lohduttaisi surevia. Jeshua vuodatti kyyneleitä. Jumalan Poika itki Salaroksen kuolemaa, samoin kuin sisaruksetkin.

"Katsokaa, kuinka rakas Salaros oli hänelle!" kyläläiset kuiskivat keskenään.

"Eikö hän, joka avasi sokean silmät, olisi voinut estää tämän miehen kuoleman?"

Taas kuului Jeshuan syvä huokaus.

Niin he saapuivat haudalle. Rikkaiden haudoista eroten se oli vaatimaton luola, jota oli hiukan suurennettu kaivamalla, oviaukko oli suljettu kivipaadella.

"Ottakaa kivi pois!" Jeshua pyysi.

"Ei kannata avata...", Mart-hanna sanoi ääni väristen, "sillä hän on ollut siellä neljättä päivää."

Silloin Jeshua vastasi: "Enkö minä sanonut sinulle, että jos uskot, saat nähdä Jumalan kirkkauden?"

Mart-hanna säpsähti, nosti päänsä ja nyökkäsi.

Kyläläiset siirsivät kiven sivuun. Jeshua nosti katseensa ylös ja rukoili:

"Isä, minä kiitän sinua, että olet kuullut minua. Minä kyllä tiedän, että sinä kuulet minua aina, mutta kansan tähden, joka seisoo tässä ympärillä, minä sanon tämän, jotta he uskoisivat sinun lähettäneen minut." Sitten hän katsoi haudan pimeyteen ja huusi kovalla äänellä:

"Salaros, tule ulos!"

Silloin tapahtui ihme. Siteisiin kääritty nuorukainen tuli ulos hyppien, hän ei nähnyt mitään, koska hänen kasvojensa ympärille oli kääritty hikiliina. Marianna syöksyi suin päin hänen luokseen huutaen hänen nimeään.

"Päästäkää hänet siteistä ja antakaa hänen mennä!" Jeshua käski ja tuuppasi Melveä selkään. Tämä pyyhki kyyneleensä ja ryntäsi Salaroksen luo. Hän repi siteet irti ja antoi sydänystävänsä hengittää raikasta ilmaa.

Monet niistä kyläläisistä, jotka olivat nähneet Salaroksen herättämisen, uskoivat Jeshuaan. Jotkut heistä riensivät ilmeettömästi kasvojen Oliivivuoren toiselle puolelle, kertomaan näkemänsä Pyhässä kaupungissa odottavalle korkeimmalle neuvostolle. Kuultuaan kertomuksen ylipapit ja lainoppineet kutsuivat heti koolle koko neuvoston.

"Mitä me teemme?" kokouksessa äänensä kohotti Turinder. "Tämä mies tekee paljon tunnustekoja."

"Tiedämme," yksi ylipapeista nousi ylös. "Jos annamme hänen jatkaa näin, niin kaikki uskovat häneen. Siinä tapauksessa Roodiksen legioonat tulevat, ottavat meiltä temppelin ja tuhoavat kansan."

"Vaikka niin olisikin, mitä aiotte tehdä hänelle?" neuvoston jäsen Sarimas kysyi hiljaisella äänellä.

Kukaan ei kyennyt antamaan selvää vastausta.

"Pyydän hetken hiljaisuutta!" Nikonder vanhus vaati. "Hän on saanut kansan sydämet valtaansa. Lähettäisimmekö uudet kuulustelijat häntä tutkimaan? Eihän hän ole mitään pahaakaan tehnyt."

Silloin ylimmäinen pappi nousi: "Hyvät jäsenet, te ette ymmärrä mitään. Teille on parempi, jos yksi ihminen kuolee kansan puolesta, kuin että kaikki Isrianin elfit tuhoutuvat."

Neuvoston jäsenet vaikenivat. Sillä hetkellä tuskin kukaan huomasi, että ylimmäinen pappi oli lausunut tietämättä ennustuksen. He eivät käsittäneet sitä, koska olivat ylpeytensä sokaisemia.

Köyhälään jääneen Jeshuan luokse tuli Pyhästä kaupungista vieras. Tällä oli päässään kullalla kirjailtu turbaani ja pukunaan riikinkukkukuvioilla varustettu arvokas vaatetus.

"Opettaja, sinä olet vielä täällä", Sarimas puhutteli Mart-hannan ja Mariannan kodissa lepäävää Jeshuaa. Muita oppilaita ei ollut paikalla, koska he olivat tekemässä lähtövalmisteluja. Kotiin oli jäänyt sisikosten ja Salaroksen lisäksi vain jälkimmäisen sydänystävä Malve.

"Terve tuloa Lähetetty-altaalle, Sarimas", Jeshua tarjosi hänelle istuinta.

Sarimas asettui tuolille ja huomasi pöydän vastakkaisella puolella istuvat nuorukaiset.

"Rauhaa, shalom, Melve!" Sarimas tervehti nuorta miestä, jonka hän oli oppinut tuntemaan neuvostossa. "Ja sinä olet varmaankin Salaros."

"Aivan niin", nuori Salaros vastasi.

Sarimas jäykistyi ja tuijotti pitkään kuolleista herätettyä nuorukaista. Kun vanhempi sisar Mart-hanna tarjosi hänelle minttuteetä, hän rauhoittui ja alkoi liikkua.

"Totisesti sinä olet Pelastaja Messias", Sarimas suuntasi kostuneet silmänsä Jeshuaan. "Kun sinä suoritit tunnustekoja yhä uudestaan, korkein neuvosto on epätoivoissaan. Nyt asialistalla on, miten sinut voitaisiin surmata."

"Kukaan ei minulta henkeä ota", Jeshua sanoi, "vaan minä annan sen itse. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Uskotko? Tämän käskyn minä olen saanut Isältäni."

"Uskon toki", Sarimas vastasi. "Katsellessani tätä nuorukaista ymmärrän, että sinulla on valta elämän ylitse. Ymmärrän, mutta..."

"Huolesi on aivan ymmärrettävä", Jeshua selitti, "siksi poistun korkeimman neuvoston silmien alta ja lähdén erämaahan. Vielä tämän vuoden loppuun asti lannoitus jatkuu, mutta se päättyy keväällä pääsiäiseen. Jolleivät he sittenkään tee hedelmää, heidät hakataan pois."

Sarimas ei ymmärtänyt sanotusta puoltakaan, mutta häntä helpotti kuulla, että Jeshua lähtisi erämaahan.

"Mutta...", Sarimas katsahti vasta päätä istuvaa Melveä.

"Etkö sinä voisi jäädä Pyhään kaupunkiin auttamaan meitä?"

"Minäkö?" yllättyneenä Melve katsoi takaisin.

"Kyllä vain. Sinä olet sopiva tehtävään. Itse asiassa sinä herätit ihailuni jo silloin, kun istuit kultaisen portin pielessä ja kuulin sinun lukevan ulkoa Raamattua. Mitäs jos tulisit Teologiatorniin. Olemme juuri rehtori Nikonderin kanssa opiskelemassa uudelleen tooraa ymmärtääksemme sen oikein. Aivan varmasti voit auttaa meitä, koska olet saanut opettajan ohjausta."

Melve katsoi hämmentyneenä Jeshuaa.

"Mene vain, jos haluat", Jeshua rohkaisi. "Minunkin kannaltani olisi hyvä, jos Pyhässä kaupungissa olisi oppilaitani. Voisin esittää heille erilaisia pyyntöjäni."

Hetken mietittyään Melve nyökkäsi iloisesti.

"Sepä hyvä!" Sarimas iloitsi.

"Siispä, Melve. Minulla olisi sinulle heti pyyntö", Jeshuan siirsi kasvonsa Melven korvan juureen ja alkoi kertoa hänelle hiljaa: "...niin, sellainen, jolla kukaan ei ole ratsastanut...aasin varsa...tunnussana..."

"Selvä on", Melve vastasi kuunneltuaan ja nyökkäsi ymmärrettyään.

"Rakas oppilaani, rauhaa, shalom!" Jeshua lähetti hänet Pyhään kaupunkiin.

Sarimas vei Melven heti kaupunkiin ja he suuntasivat askeleensa Teologiatorniin Nikonder vanhuksen luokse. Kaupungin katukiveys värjäytyi jo ilta-auringossa punertavaksi.

"Neuvoston jäsenet tuntevat muut oppilaat, heille ei ole paljastunut, että sinäkin olet sellainen. Sinä-hän et ole kulkenut koko aikaa hänen mukanaan", Sarimas tuumi.

Melve oli samaa mieltä. Hän oli ollut aina Pyhässä kaupungissa ja odottanut Jeshuaa sinne juhlien aikana. Silloinkin opettajaa lähestyessään hän oli melkein usimmiten ollut väkijoukon seassa. He kulkivat huolettomina ylimmäisen papin talon ohi.

"Odottakaa!" Yllättäen joku tarttui takaa Melven käsivarteen. Tämä oli vähällä hypähtää. Hän kääntyi ja siinä hän oli ylimmäinen pappi. Iltapalvelun päätyttyä tämä oli sattumalta huomannut heidät kadulla ja rientänyt heidän luokseen.

"Sinähän olet se sokea, jonka silmät avattiin", ylimmäinen pappi kysyi matalalla äänellä.

"Kyllä", Melve vastasi rehellisesti, koska näytti siltä, ettei kykenisi väistämäänäkään. "Kiitos vain taannoisesta kokouksesta."

Ylimmäinen pappi tuhahti. "Miksi muuten olet neuvostonjäsen Sarimaksen kanssa?"

Sarimas vastasi nopeasti: "Ajattelin kysellä häneltä vähän tarkemmin olosuhteita. Niin saisin vihiä, mitä se mies aikoo tehdä seuraavaksi. Se auttaisi ehkä jatkossa."

"Sepä hyvä", ylimmäinen pappi tuhahti toistamiseen. "Jos niin on, niin minäkin voisin tehdä samaa. Miten on? Voisitko tulla joskus minunkin luokseni?" Hän teki yllättävän ehdotuksen. "Minäkin haluaisin oppia hiukan lisää siitä miehestä."

"Mutta sehän...", Sarimas hämmentyi.

"Kyllä se minulle käy", Melve vastasi, "voin kertoa hänestä, mitä tiedän."

"Pyydän sinua tulemaan". Ylimmäinen pappi kääntyi sitten palatsinsa portinvartijan puoleen. Tällä kaunisvartalolisella naisella oli keihäs kädessään.

"Paina mieleesi tämän nuorukaisen kasvot. Aina kun hän tulee, päästä hänet sisään!" Porttivahti tutki huolellisesti Melven kasvoja ja nyökkäsi. "Selvä on, herra."

Näin Melve pääsi asemaan, jossa hän saattoi käydä sekä Teologiatornissa että ylimmäisen papin palatsissa. Hän ihmetteli, olisiko tässä takana Jumalan käsi.

38. Viimeinen kiertomatka

Jeshua ja oppilaat poistuivat Pyhästä kaupungista pohjoiseen. He yöpyivät pienessä kaupungissa, joka sijaitsi kumpuilevalla seudulla.

”Lähdetään täältä matkaan”, Jeshua ehdotti aamulla. ”Pääsiäisjuhlaan on vielä vähän aikaa. Kiertemme Vartiometsän ympärillä olevia kaupunkeja ja kyliä, joissa emme ole vielä käyneet. Kevään tullen menemme taas Pyhään kaupunkiin. Tämä on meidän viimeinen matkamme.”

”Viimeinen matka...”, Sirion mutisi itsekseen, kuin ei olisi halunnut sammuttaa lähes palanutta kynttilää.

”Älä puhu noin lohduttomasti!” Merimies Mastuon torjui väkinäisen iloisesti. ”Haluamme pysyä aina kanssasi, myös sen jälkeen, kun sinusta tulee kuningas.”

”Ei, päivä jatkuu vain pääsiäiseen asti.” Jeshua lausui. ”Sitten tulee yö, jonka aikana kukaan ei voi kulkea.”

”Yö...”, tällä kertaa Ainanna nurisi hiljaa.

Jeshua ja kaksitoista oppilasta sekä kaksi naista kiersivät länteen Vartiometsän raja-aluetta ja julistivat sanaa kylissä. Sitten he kääntyivät pohjoiseen. Kun he olivat saapumassa Tuomiotasangolle ryhmä elfejä tuli varoittamaan heitä:

”Lähde täältä, sillä ruhtinas Herdof aikoo tappaa sinut.”

Todellisuudessa he olivat Pyhästä kaupungista lähetettyjä vakoilijoita. Heidän tarkoituksensa oli estää erämaahan kätkeytyneen Jeshuan paluu Pohjoisosaan.

”Menkää ja sanokaa sille ketulle”, Jeshua vastasi epätavallisen tiukasti: ”Tänään ja huomenna minä ajan ulos riivaajia ja parannan sairaita, ja kolmantena päivänä saan työni päätökseen.” Kuitenkin minun pitää vaeltaa tänään, huomenna ja ylihuomennakin. Eihän sovi, että profeetta saa surmansa muualla kuin Pyhässä kaupungissa.”

Seurue käveli Tuomiotasankoa itään ja lähestyi Pohjoisosan ja Vartiometsän rajalla olevaa Pulppuveden-vuorta. He ryhtyivät kipuamaan sille. Erkaannuttuaan maantieltä vuoripolulle, he päätyivät autiolle seudulle. Tosin se ei ollut täysin asumaton. Edetessään pidemmälle he näkivät edessään kymmenen hengen ryhmän.

”Täälläkin näköjään asuu ihmisiä”, Josanna pyyhki hikeä nenäliinallaan.

Etäämpää ihmiset alkoivat huutaa: ”Jeshua! Armahda meitä, armahda meitä!”

”Miksi he eivät tule lähemmäksi?” Epäilevä Lasron rypisti kulmiaan. Syy selvisi pian, kun he saapuivat likemmäksi.

”Spitaalisiako?”

Aivan niin kuin Lasron arveli, tulijoita vaivasi spitaali. Heissä näkyi sairauden lumivalkeiksi värjäämiä kohtia, joillakin koko ruumis oli valkoinen. He käyttivät riekaleisia vaatteita, jotta sairaus näkyisi muille. Kaukaa he myös huusivat, etteivät ihmiset lähestyisi heitä.

”Papit ovat julistaneet heidät saastaisiksi”, Nahamon totesi. ”Siksi he ovat poistuneet kodeistaan ja elävät näin asumattomalla seudulla.”

”Jeshua!” He huusivat hänen nimeään koko sydämestään.

”Menkää näyttämään itsenne papeille”, Jeshua käski.

He lopettivat huudon ja katsoivat hämmentyneenä toisiaan. Heistä ei tuntunut siltä, että olisivat parantuneet. Kummeksuva ilme kasvoillaan he keskustelivat, mistä oli kysymys.

Sirion seurasi vähän matkan päästä, miten sairaiden uskoa koeteltiin. 'Jos he uskoisivat Jeshuan saanaa ja tekisivät, niin kuin heidän käskettiin, he varmaankin paranisivat.' Nahamon lähestyi asiaa miettivää Sirionia.

"Tiedätkö, miten spitaaliin sairastuneen pitää menetellä päästäkseen takaisin muiden yhteyteen?"

"En", Sirion pudisti päätään.

"Ylimmäisen papin pitää antaa hänelle todistus täydellisestä parantumisesta", Nahamon selitti. "Mutta pitkän historian aikana kertaakaan sellaista todistusta ei ole annettu, koska kukaan ei ole kyennyt parantamaan spitaalia."

Nahamonin sydänystävä Filante tuli heidän luokseen ja puuttui puheeseen:

"Miksi sitten lain kirjassa on kirjoitettu menettelytapa sen parantuessa?"

"Pelastaja Messiaan ilmestymistä varten", Nahamon valotti. "Lainoppineet selittävät, että ainoastaan Pelastaja Messias voi parantaa spitaalisen."

Kymmenen spitaalista joutuivat kovaan koetukseen. Heiltä edellytettiin uskoa, että Jeshua on Pelastaja Messias, joka kykenee tekemään mitä vain. Neuvoteltuaan he päätyivät lopputulokseen:

"Mennään niin kuin hän sanoi Pyhään kaupunkiin näyttämään itsemme papeille." Niin he laskeutuivat vuorelta ja kävelivät neljä päivää Pyhään kaupunkiin asti.

"Lähdetään mekin." Jeshua ja oppilaat alkoivat laskeutumaan vuorelta. He suuntasivat Etelään kulmien Vartiometsän ja Galduinjoen välistä rajaa.

Heidän kuljettuaan jonkin matkaa, vastakkaiselta suunnalta juoksi mies, joka ylisti kovalla äänellä Jumalaa. Hän oli yksi noiden kymmenen joukosta, kaiken lisäksi hän oli puoli-elfi. Hän polvistui Jeshuan jalkojen juureen:

"Jeshua, näin spitaali parani, kiitos, Herra. Matkalla kaikki paranivat."

Jeshua ihmetteli: "Teitähän piti olla kymmenen. Missä ne yhdeksän ovat? Eikö ollut muita, jotka olisivat kääntyneet takaisin ylistämään Jumalaa, kuin tämä muukalainen?"

Luultavasti loput yhdeksän halusivat palata nopeasti omiin kaupunkeihinsa ja riensivät siksi hankkimaan ylimmäisen papin todistuksen. Surullisena Sirion raaputti parratonta poskeaan. 'Ainoastaanko tämä puoli-elfi siirsi menon Pyhään kaupunkiin?'

"Nouse ja mene", Isrianin kuningas sanoi kuin kehuen palvelijaansa, "uskosi on sinut parantanut."

Pyhässä kaupungissa oli nousemassa kohu.

Ylimmäinen pappi oli palannut aamun temppelipalveluksesta palatsiinsa. Hän oli kutsunut luokseen Melven, hän halusi kuulla Jeshuan opetuksista.

"Entä, mitä se mies vastasi siihen?"

"Hän sanoi: 'Sokeat saavat näkönsä, rannat kävelevät, spitaaliset puhdistuvat, kuurot kuulevat, kuolleet herätetään ja köyhille julistetaan evankeliumia.'"

"Eikö se ole lainaus profeettojen kirjasta?"

"Aivan niin, mutta kysymys ei ole pelkistä sanoista. Hän avasi minun silmäni juuri niin kuin oli kirjoitettu. Monet näkivät, miten Laupeudentalossa kolmekymmentäkahdeksan vuotta maannut vanhus parannettiin ja Köyhälässä Salaros niminen nuorukainen herätettiin kuolleista. Sen lisäksi hän on tehnyt paljon tunnustekoja. Eli hän..."

"Riittää!" ylimmäinen pappi ärsyyntyi. Vähän rauhoituttuaan hän jatkoi: "Voit nyt tältä päivältä palata kotiisi. Minun täytyy tutkia vielä asiaa. Todennäköisesti hän toimii Beelsebulin voimalla, niin kuin lainoppineet väittävät."

Melve aikoi vastata jotain, mutta hillitsi itsensä ja valmistautui lähtöön. Hän ajatteli, että hänen ei kannattaisi liian velposti menettää mahdollisuuttaan säilyttää suhde Jumalan valitsemaan ylimmaiseen pappiin.

Juuri silloin paikalle ryntäsi ylipappeja.

"Järkyttävää!"

"Mikä sitten?" ylimmäinen pappi kysyi voipuneena.

"Temppeliin on tullut miehiä, jotka väittävät, että he ovat parantuneet spitaalista."

"Mitä te oikein puhutte?" ylimmäinen pappi nosti päänsä hämmästyneenä. "Onko se totta?"

"Kyllä. Tutkimme jokaisen ja todellakin löysimme merkinnät siitä, että heidät oli julistettu spitaaliksi. Siitä huolimatta he olivat nyt aivan terveitä."

”Kuka heidät on sitten parantanut?” Ylimmäinen pappi huudahti, mutta katui heti, että oli esittänyt kysymyksen.

”Se mies!” ylipappi vastasi. ”He väittävät sen miehen parantaneen heidät.”

Ylimmäinen pappi oli kuulevinaan sydämensä voihkivan. Hänen takanaan virka-asunnosta lähti ulos Melve voitonvarmana.

Teologiatorniin palannut Melve kertoi Nikonderille ja Sarimakselle, mitä palatsissa oli tapahtunut.

”Se on siis totta, Melve”, Nikonder ihmetteli. ”Spitaaliset tosiaankin parantuivat.”

”Kyllä vain, juuri nyt temppelissä on menossa asian käsittely”, Melve puhkui iloisena.

”Vain Jumala voi parantaa spitaalini”, Sarimas päätteli. ”Tämä osoittaa selvästi, että hänellä on valta antaa iankaikkinen elämä. Nyt on kysymys enää siitä, miten sen voi saada osakseen.”

Silloin Nikonder kuiskasi vastauksen: ”Syntymällä uudesti vedestä ja Hengestä.”

”Tuota, mitä sanoitte?” Sarimas pyysi häntä toistamaan.

”Syntymällä uudesti vedestä ja Hengestä, veli Sarimas. Hän sanoi itse minulle niin. Mutta hävettää tunnustaa, etten ymmärrä, mitä se tarkoittaa. Mitä meidän nyt oikein pitäisi tehdä?”

”Sehän on yksinkertaista”, nuori Melve vastasi. ”Riittää, kun menemme hänen luokseen ja kysymme. Hän vastaa varmasti jokaiselle, joka kykenee ymmärtämään puhetta.”

”Siinä tapauksessa minä menen”, Sarimas lupasi, ”mutta missä hänet voisi tavata?”

”Hän tulee varmasti pyhiinvaellukselle Pyhään kaupunkiin, sillä hän noudattaa lakikirjaa. Nyt hän on jo tulossa tänne kevään pääsiäisjuhlaan. Kyselemällä ihmisiltä Palmukaupungissa saat varmaan selville hänen matkareittinsä.”

”Viisas vastaus”, Nikonder nyökkäsi vaikuttuneena. ”Mene siis veli Sarimas ja kysy häneltä, miten Jumalan kuningaskuntaan pääsee sisälle, siis miten voi saada omakseen iankaikkisen elämän.”

39. Pääsy iankaikkiseen elämään

Jeshua ja oppilaat jatkoivat viimeistä julistusmatkaa kohden Pyhää kaupunkia ja saapuivat Eteläosan vanhaan kaupunkiin, jota muinoin kutsuttiin Palmukaupungiksi, mutta jonka sotapäällikkö Jostamur hävitti. Sen jälkeen sen eteläpuolelle rakennettiin uusi kaupunki, jolle otettiin nimeksi Palmukaupunki.

Vanhan kaupungin puolella asui Verkkosen poikien äiti Idarel. Hän oli lujatahtoinen ja tarmokas nainen niin kuin ukkosenjylinän poikien äidiltä sopi odottaa. Erottuaan Verkkosesta hän oli mennyt uusiin naimisiin kaupungissa asuvan miehen kanssa, joka harjoitti mattokauppaa.

Kuullessaan poikiensa saapuneen kaupunkiin Idarel tuli tapaamaan heitä. Hän iloitsi nähdessään heidät pitkästä aikaa ja kutsui koko seurueen kotiinsa. Siellä he viipyivät jonkin aikaa, jolloin Idarel uskoi Jeshuaan Pelastaja Messiaana. Yhdessä miehensä kanssa heistä tuli Jeshuan oppilaita.

Tässä rauniokaupungissa asui paljon halveksittuja ihmisiä kuten veronkerääjiä ja prostituoituja. Kun Jeshuan saapumisesta levisi tieto kaupunkiin, heitä kokoontui kuulemaan ja aterioimaan hänen kanssaan. Toisaalta kun kaupungin perinnäissääntöjä tarkasti noudattavat näkivät sen, he pilkkasivat:

”Mikä tämä opettaja on miehiään? Hänhän ystäväystyy syntisten kanssa ja syö ujostelematta heidän kanssaan.”

Avatakseen heidän hämärtyneet silmänsä Jeshua kysyi:

”Onko täällä ketään, jolla on 100 lammasta?”

Epäröiden muutamat rikkaat nostivat kultasormuksin koristetut kätensä.

”Jos hän kadottaa niistä yhden, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentäyhdeksää erämaahan ja lähde etsimään kadonnutta?”

Kaikki nyökkäsivät.

”Kun hän löytää lampaan, hän nostaa sen iloiten harteilleen, ja kotiin tultuaan hän kutsuu ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille: 'Iloitkaa kanssani, sillä minä löysin lampaani, joka oli kadonnut.' Minä sanon teille: samoin on taivaassa suurempi ilo yhdestä syntisestä, joka kääntyy, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse.”

Halveksittujen veronkantajien ja prostituoitujen kasvot loistivat kuin heille olisi ojennettu juhlamalja. Jeshua jatkoi vertaustaan:

”Eräällä miehellä oli kaksi poikaa. Vaikka isä oli yhä elossa, nuorempi heistä sanoi isälleen: 'Isä, anna minulle se osa omaisuudesta, joka kuuluu minulle.' Niin isä kutsui molemmat poikansa ja jakoi omaisuutensa heidän kesken. Pian nuorempi pojista otti kaiken, mitä omisti, ja lähti kotoaan. Hän meni kaukaiseen maahan ja tuhlassi koko omaisuutensa viettäen paheellista elämää. Mutta niin ei voinut loputtomasti jatkua: Kun hän oli tuhlassi kaiken, vaikeudet alkoivat. Maahan tuli ankara nälänhätä, ja hän alkoi kärsiä puutetta. Silloin hän lyöttäytyi erään sen maan kansalaisen seuraan, ja tämä lähetti hänet tiluksilleen sikoja paimentamaan.”

Kuin naulittuina puhetta kuunnelleiden elfien ilmeet vääristyivät. Heille mikään ei olisi ollut inhottavampaa kuin sikojen hoito. Heidän kasvoiltaan kuvastui äänetön huokaus kuin he olisivat puraisseet myrkyllistä hyönteistä.

”Hän olisi halunnut ravita itsensä palkohedelmillä, joita siat söivät, mutta niitäkään ei kukaan hänelle antanut. Tässä epätoivoisessa tilanteessa hän vihdoinkin meni itseensä ja sanoi: 'Kuinka monella minun isäni palkkalaisella on yllin kyllin leipää, mutta minä kuolen täällä nälkään! Mitä minä olenkaan tehnyt? En ole enää sen arvoinen, että minua kutsuttaisiin hänen pojakseen. Menen pyytämään anteeksi isältääni ja anomaan, että hän ottaisi minut yhdeksi palkkalaisistaan.’”

Pienen tauon aikana kuului veronkantajien ja prostituoitujen nyyhkytystä kuin tuulen pudottamien lehtien kahinaa. Siihen sisältyi kohtalonyhteys niiden kanssa, joka oli pudonnut pohjaan asti. Huomaa-mattaan he samaistuivat nuorempaan veljeen. Jeshua nyökkäsi heille lämpimästi ja jatkoi puhettaan:

”Niin hän nousi ja lähti isänsä luo. Isä näki hänet jo kaukaa, koska oli kaiken aikaa odottanut poikan-sa paluuta. Isä juoksi häntä vastaan, sulki hänet syliinsä ja suuteli häntä hellästi. Poika sanoi: 'Isä, minä olen tehnyt syntiä Jumalaa vastaan ja sinun edessäsi. En ole enää sen arvoinen, että minua kutsutaan po-jaksesi.' Mutta isä pudisti päätään ja sanoi palvelijoilleen: 'Tuokaa nopeasti parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin. Teurastakaa syöttövasikka. Nyt syödään ja iloitaan! Sillä tämä minun poikani oli kuollut mutta heräsi eloon! Hän oli kadonnut, mutta nyt hän on löytynyt!' Osaatteko kuvitella millainen ilo isän valtasi?’ Jeshuan lempeät silmät loistivat kuin aurinko metsän varjossa. ”He aloittivat ylenpalttiset ilojuh-lat.”

Puhetta kuunnelleiden veronkantajien ja prostituoitujen parista kuului itkua, jota he eivät enää kyen-neet hillitsemään. Ensi kertaa nämä ihmisten hylkäämät syntiset kuulivat, miten Isä Jumala odotti heidän kääntymistään.

Mutta puhetta ikävystyneinä kuunnelleet perinnäissääntöjä noudattajat ajattelivat, ettei heillä ole syn-tiä. Siksi he eivät samaistuneet kuulemaansa.

Silloin Jeshua jatkoi: ”Mutta vanhempi poika ahersi pellolla. Kun hän kuuli laulun, soiton ja karke-lon, hän kutsui luokseen yhden palvelijoista ja tiedusteli, mitä oli tekeillä. Palvelija vastasi: 'Sinun veljesi on palannut, ja isäsi antoi teurastaa syöttövasikan, kun sai hänet terveenä takaisin.' Silloin vanhempi veli suuttui eikä tahtonut mennä sisälle, mutta hänen isänsä tuli ulos ja suostutteli häntä. Pojan mieli ei muut-tunut, vaan hän vastasi isälleen: 'Kuinka monta vuotta minä olenkaan palvellut sinua enkä kertaakaan ole jättänyt käskyäsi noudattamatta. Kuitenkaan et ole antanut minulle edes vuohta, että olisin voinut pitää juhlia ystäväieni kanssa. Mutta kun tuo sinun poikasi tuli, tuo, joka on tuhlannut omaisuutesi porttojen kanssa, hänelle sinä annoit teurastaa syöttövasikan!' Isä vastasi: 'Poikani, sinä olet aina minun kanssani, ja kaikki, mikä on minun, on sinun. Mutta pitihän nyt iloita ja riemuita, koska tämä sinun veljesi, joka oli kuollut, heräsi eloon. Hän oli kadonnut mutta on nyt löytynyt!'”

Vanhempi poika oli kovasydäminen. Hän kuvitteli, ettei hänellä ollut syntiä. Hän halveksi syntistä pikkuveljeään ja väitti olevansa oikeamielinen, vaikka hänen omasta katkeruutta täynnä olevasta sydä-mestään ei löytynyt vähintäkään rakkautta. Silti Jumala rakasti molempia ja ojensi heille kätensä.

Osa äsken ikävystyneinä kuunnelleista pani häpeästä kätensä sydämelleen. Mutta toiset eivät ottaneet puhetta kuuleviin korviinsa, vaan poistuivat suuttuneina.

Neuvoston jäsen Sarimas löysi Jeshuan, kun tämä oli oppilaineen yhä vanhassa kaupungissa. Jeshua opet-ti kansaa vanhassa kivisynagogassa. Hänen maineensa oli levinnyt kaupunkiin kuin kellojen kumu. Syna-gogaan tungeksi naisia, jotka halusivat Jeshuan siunaavan heidän lapsensa.

”Hei, alkää tulko tänne!” Ukkosenjyrinänpoika Aran esteli äitinsä mukana tulleita lapsia. ”Täällä ei saa metelöidä! Hän antaa tärkeää opetusta.”

Yksi äideistä, joka uudelleen yritti viedä lastaan sisälle, anoi: ”Pyydän! Haluaisin, että hän siunaisi lapseni.”

”Ei käy päinsä. Menkää tuonne!” Merimies Mastuon asettui seisomaan oviaukon tukkeeksi.

”Viekää pikkulapset leikkimään muualle.” Hän kyyristyi varta vasten lasten silmien korkeudelle, niin että hänen kasvojensa iso arpi näkyisi heille.

Jeshua kuuli metelin ja huusi: ”Mastuon, anna lasten tulla minun luokseni äläkä estä heitä.”

”Käykö se päinsä?” Vastahakoisesti Mastuon siirtyi pois tieltä.

Ilosta kiljuen lapsen ryntäsivät sisälle ja ympäröivät Jeshuan.

”Heidän kaltaistensa on Jumalan kuningaskunta.” Jeshua katseli lapsia suurella rakkaudella. Siten hän siirsi katseensa aikuisiin: ”Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan kuningaskuntaa niin kuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle.” Hän pani kätensä lasten päälle ja siunasi heitä.

Kun Jeshua tuli ulos synagogasta, tapahtumaa seurannut Sarimas riensi hänen luokseen.

”Hyvä opettaja, kerro, mitä minun on tehtävä, että saisin iankaikkisen elämän?”

”Miksi sanot minua hyväksi, Sarimas? Ei kukaan ole hyvä paitsi Jumala yksin.” Jeshuan arvoituksel-linen katse osui häneen.

Nuori neuvoston jäsen ei kyennyt vastaamaan. Hänen uskonsa horjui: 'Miten hän olisi voinut nimitää Jumalaksi miestä, joka seiso i hänen silmiensä edessään?' Jeshua huokasi pettyneenä ja ryhtyi selittämään alusta alkaen:

"Käskyt sinä tiedät. Jos haluat päästä elämään sisälle, noudata niitä."

Lain pitäminen oli tie Jumalan vanhurskauden saavuttamiseen ilman Pelastajaa, mutta kukaan ihminen ei siihen pystynyt. Ainoa, joka kykeni siihen, oli Jumalan Poika. Melve ja Nahamon olisivat ehkä vastanneet, että se oli heille mahdotonta, mutta Sarimas ei ollut valmis siihen.

"Mitkä käskyt?" vilpitön Sarimas vastasi hämmentyneenä. Lainoppineiden mukaan oli valtavasti perinnäissääntöjä, joita piti noudattaa.

"Älä tapa, älä tee huorin, älä varasta, älä anna väärää todistusta, älä riistä, kunnioita isääsi ja äitiäsi. Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Jeshua ei puhunut perinnäissäännöistä vaan varsinaisesta lainkirjasta.

"Opettaja, kaikkea tätä olen noudattanut nuoruudestani asti." Sarimas vastasi itsevarmana. "Mikä minulta vielä puuttuu?" Jeshua katsoi häneen, rakasti häntä ja sanoi:

"Sarimas, yksi sinulta puuttuu. Mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille, niin sinulla on aarre taivaassa. Tule sitten ja seuraa minua."

Sarimaksen ilme jäät i. Hän kalpeni, otsalle nousi hikikarpaloita ja katse kääntyi maahan. Hän nosti katseensa Jeshuaan, mutta hän palautti sen heti takaisin alaspäin ... Hänellä oli valtava omaisuus. Vakaasti hän harkitsi siitä luopumista, mutta kun olisi pitänyt ottaa viimeinen askel, hän alkoi horjua.

'Typerys, ajattele, kuinka suuresta vauraudesta sinun pitää luopua. Älä tee sellaista, älä aja itseäsi tuhoon! - Ei, kyllä luovun. Uskon Jumalaan ja seuraan.'

Sarimas sulki tiukasti silmänsä it sesyytösten vallassa. Pettyneenä hän pudisti päätään, ei hän kyennyt siihen. Hän nosti päänsä ja pakeni surullisena pois.

Sirion sääli mies. 'Kysymys ei ole kauniista kertomuksesta. Kuka kykenee todellisuudessa toimimaan niin?' Lainopettaja Sarimas tajusi ensi kertaa, ettei hän kaikin voiminkaan kyennyt noudattamaan käskyä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!

Jeshua seurasi katseellaan etääntyvää Sarimasta ja lausui:

"Totisesti sanon teille: Kuinka vaikeaa onkaan niiden, joilla on paljon omaisuutta, päästä sisälle Jumalan kuningaskuntaan! Kuulkaa! Helpompi on kamelin mennä läpi neulansilmästä kuin rikkaan päästä Jumalan kuningaskuntaan."

"Kuka sitten voi pelastua?" Epäilevän Mastuonin ilme oli vakava, eikä vain hänen. Muidenkin oppilaiden käsitykset siitä, mikä on arvokasta, alkoi horjua. Heillä oli tekemistä paikalleen pysymisessäkin, sillä heille oli opetettu, että rikkaus oli osoitus Jumalan siunauksesta.

"Ihmisille se on mahdotonta", Jeshua vastasi, "mutta Jumalalle kaikki on mahdollista."

Samassa Sirionin suu alkoi laukata: "Katso! Me olemme luopuneet kaikesta, mitä meillä oli, ja seuranneet sinua. Mitä me siitä saamme?"

Jeshua katsoi Sirioinia huvittuneena:

"Totisesti minä sanon teille: siinä maailman uudeksi tulossa, jolloin Ihmisen Poika istuutuu kirkkautensa valtaistuimelle, saatte tekin, jotka olette minua seuranneet, istua kahdellatoista valtaistuimella ja tuomita Isrianin kahtatoista heimoa. Ja jokainen, joka on luopunut taloista, veljistä tai sisarista, isästä, äidistä tai lapsista tai pelloista minun nimeni tähden, saa satakertaisesti takaisin ja perii iankaikkisen elämän."

Jeshua lähti vanhasta kaupungista ja suuntasi uuteen Palmukaupunkiin. Hänen seuraansa liittyi kaksi uutta oppilasta, Jeshuaan Pelastajana uskoneet ukkosenjylinänpoikien äiti Idarel ja hänen miehensä. Muut oppilaat kutsuivat edellistä salaa sisupussi Idareliksi, mutta he puhuivat sillä nimellä vain selän takana.

Jeshua paransi sairaita myös Palmukaupungissa ja pelasti syntisiä.

Seurue lähti vihdoin kävelemään Pyhää kaupunkia kohti. Kuvitellessaan kuninkaan marssia linnaan oppilaiden mieliala äkkiä kirkastui. Sirion alkoi väristä liikutuksesta palauttaessaan mieleensä yksitellen näkemiään ihmeitä. 'Tällaisen saamme kuninkaaksemme! Juuri sitä vartenhan me olemme menossa Pyhään kaupunkiin.'

Oppilaat kävelivät kevyin askelin kukkuloiden keskellä, joiden varsilla kevät kukat alkoivat näyttää kasvojaan. Hyväntuulinen Mastuon heläytti ilmoille hauskan laulun, jonka kuullessaan Ander purskahti

nauruun. Josanna ja Ainanna juttelivat iloisesti mukaan tulleen Idarelin kanssa. Tämän pojat veistelivät vitsejä seppäveljesten kanssa. Rahastonhoitaja Junder keskusteli Filanten ja Nahamonin kanssa edessä olevasta, veronkantaja Levmat kyseli Mäyräksi kutsutulta Lasronilta vastarintaliikkeen nykytilasta ja kirjasi kuulemansa muistikirjaansa. Kaikki olivat unohtamaisillaan Pyhässä kaupungissa odottavan korkeimman neuvoston vihan.

Yllättäen Jeshua kutsui oppilaat ympärilleen ja alkoi matkalla selittää, mitä sen jälkeen tapahtuisi:

"Me menemme nyt ylös Pyhään kaupunkiin. Siellä toteutuu kaikki, mitä minusta on ennustettu. Minut annetaan ylipappien ja lainoppineiden käsiin. He tuomitsevat minut kuolemaan ja luovuttavat minut humanoille pilkattavaksi, ruoskittavaksi ja ristiinnaulittavaksi, mutta kolmantena päivänä nousen ylös."

Oppilaat kyllä muistivat nämä sanat, mutta jostain syystä eivät kyenneet ymmärtämään niitä. Ehkä he eivät halunneet ottaa niitä vastaan, tai mahdollisesti Jumalan käsi salasi ne. He kuulivat kyllä viestin, mutta eivät sitä käsittäneet.

Kun he olivat edenneet vähän matkaa ja hajautuneet taas pienempiin ryhmiin sisupussi Idarel tuli kahden poikansa kanssa Jeshuan luokse.

"Minulla olisi pieni toivomus", hän sanoi.

"Mitä tahdot?"

"Lupaa, että nämä kaksi poikaani saavat istua sinun rinnallasi, toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella, sinun kuningaskunnassasi."

Jeshua ravisti päätään. "Te ette tiedä, mitä pyydätte. Voitteko te juoda saman maljan, jonka minä juon?"

Malja tarkoittaa Raamatussa kärsimystä, joka voi tulla syntien tuomiona tai seurauksena uskollisuudesta Jumalalle. Mutta hilpeällä mielellä ukkosenjylinän pojat eivät sitä huomanneet, vaan vastasivat yhteen ääneen: "Juomme."

Jeshua huokaisi. "Minun maljani te tosin juotte, mutta istuminen minun oikealla ja vasemmalla puolellani ei ole minun annettavissani. Se suodaan niille, joille minun Isäni on sen valmistanut."

He luopuivat vastahakoisesti toiveestaan, mutta muut kuulivat keskustelun.

"Hei, aiotteko etuilla!" Mastuon, joka vielä äsken oli ollut hilpeä, kimpaantui.

Yhtä herkästi suuttuvat ukkosenjylinän pojat hyökkäsivät takaisin:

"Mehän kiipesimme Sirionin kanssa kolmestaan vuorellekin. Ei teillä ole mitään oikeutta asettua yläpuolellemme, koska te ette ole nähneet ja kuulleet sitä, mitä me."

Kun he riitelivät näin, valtatiellä kaikui Jeshuan huuto: "Tulkaa tänne!"

"Taasko se meni näin..". Kun he kokoontuivat häpeissään, Jeshua sanoi:

"Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina hallitsevat niitä ja mahtavat pitävät niitä vallassaan. Näin ei saa olla teidän keskuudessanne. Joka teidän joukossanne tahtoo tulla suureksi, se olkoon teidän palvelijanne, ja joka teidän joukossanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne. Enhän minä tullut palveltavaksi vaan palvelemaan ja antamaan henkeni lunnaiksi monien edestä."

Katuvaisina oppilaat riiputtivat päätään. Mahtoiko kukaan heistä huomata, että nyt Jeshua oli ilmaissut tulonsa tarkoituksen selvemmin kuin koskaan aiemmin?

Pääsiäiseen oli enää viikko. Pyhä kaupunki alkoi täyttyä eri puolilta saapuneista elfeistä. Pohjois- ja Itä-osasta sekä muualta tulleet etsivät eri puolilta Pyhää kaupunkia, olisiko kaikkien puheenaihe Jeshua tullut jo kaupunkiin.

Aurinkoisena kevätpäivänä Melve poistui tapansa mukaan ylimmäisen papin virka-asunnolta ja käveli innoissaan kohti Teologiatornia. Matkalla hän törmäsi Sarimakseen, joka oli myöskin menossa samaan paikkaan.

"Rauhaa, shalom, Sarimas!" Melven kirkas ääni kaikui kiveykseltä.

"Rauhaa, shalom, Melve!" Sarimaksen ääni oli jotenkin alakuloinen.

Jeshuan tapaamisen jälkeen Sarimas tunsu olonsa aivan voimattomaksi. Hänen ylpeytensä siitä, että hän oli muka noudattanut lakia, oli murrettu. Hän tajusi nyt, ettei hän kykene pitämään tooran alkeita-kaan, mutta samalla se merkitsi, että hänen silmänsä olivat avautuneet. Surkuhupaisaa kyllä, entinen sokea Melve huomasi sen selvästi katsoessaan Sarimasta.

Saavuttuaan Teologiatornille he työnsivät raskaan kuparioven auki. Niin kuin aina vastaanoton elfi opasti heidät ylimmän kerroksen seitsemänteen huoneeseen. Sisällä odotti punaisessa viitassaan Nikonder.

”Tuliko hän?” vanhus kysyi heti heidän sisään astuessaan.

”Ei”, Melve vastasi, ”hän ei ole vielä saapunut.” Samalla hän sulki oven perässään.

”Jos hän tulee, se kyllä huomataan”, Sarimas totesi. ”Sillä korkein neuvosto on antanut määräyksen, että jos hänet nähdään, se pitää heti ilmoittaa.”

”Viikunapuulle annettu kolmen ja puolen vuoden lisääika on loppumassa.” Melve ei kyennyt olemaan hiljaa paikallaan, hänen sormensa liikkuvat rauhattomasti.

”Korkein neuvosto ei siis ole muuttanut kantaansa.”

Siitä, kun Melve oli alkanut kulkea ylimmäisen papin palatsin ja Teologiatornin väliä, hänen tietonsa olivat kasvaneet nopeasti, hänen maailmansa oli avartunut. Hän oli oppinut lukemaan, kirjoittamaan ja tunsii ylipappien sekä lainoppineiden opetukset.

”Neuvoston jäsenten mielipiteet eivät ole siis muuttuneet. Onpa ikävä!” Nikonder pudisti surullisena päätään.

”Emme saa häntä kuninkaaksemme”, Sarimas pahoitteli.

”Kyllä vain!” Melve ei antanut periksi. ”Uskotaan vain häneen. Hänhän sanoi tulleensa täyttämään lain ja profeettakirjat. Jumalan kuningaskunta toteutuu kyllä.”

”Jumalan kuningaskunta, ikuisesti Jumalaa ylistävä kansa...”, Sarimas mutisi lähes itkuisella äänellä. ”Se saattaa kyllä toteutua, mutta pääsyehdot ovat tiukat.”

”Mahtaako olla? Minä en ajattele niin”, Melve vastasi itsevarmasti. ”Luulen, ettei hän tarkoittanut, että vain täyttämällä kaikki tooran käskyt pääsisit Jumalan kuningaskuntaan. Hän halusi vain osoittaa, ettei se ole ihmiselle mahdollista.”

”Sama asiahan se on”, Sarimas huokasi syvään ja päätään riiputtaen korosti, kuinka pettynyt hän oli.

Melve etsi sanoja voidakseen jotenkin rohkaista häntä.

”Niinkö, sehän on lunastus!” Yhtäkkiä Nikonder huudahti kuin oivaltaen jotain. ”Eikö elfeille ole vanhastaan opetettu, että Jumala ottaa synnit pois lunastuksen ja sovituksen kautta. Armahdettu ihminen voi lähestyä Jumalaa.”

”Niin tosiaankin”, Sarimas vastasi edelleen synkkänä. ”Mutta eläinuhreihin perustuva sovitus on vain lyhytaikaista. Ihmisen on mahdoton lopettaa synnin tekemistä, täysin ylivoimaista. Vaikka uhraamalla pääsisimmekin sisälle Jumalan kuningaskuntaan, tekisimme kuitenkin pian syntiä niin kuin Adan ja Ervenkin Edenin puutarhassa, ja meidät karkotettaisiin pois.”

”Entä jos lunastus tapahtuisi jollain muulla tavalla?” Nikonder alkoi puhua oudosti. Hänen lausuntonsa kuulosti hullulta, mutta juuri näinhän saattaa yllättäen löytyä vastaus, jota kukaan muu ei ole keksinyt.

”Entä jos maksettaisiin niin suuri lunastushinta, että ihmisten kaikki synnit, niin menneet, nykyiset kuin tulevatkin saataisiin sovitetuksi”, Nikonder syvensi alkuperäistä lausuntoaan.

”Mistä sellainen löytyisi?” Edelleen varauksellinen Sarimas nojautui koko painollaan tuoliaan vasten ja sulki silmänsä. Sitä vastoin nuoren Melven silmät suurenivat kuultuaan vanhuksen sanat. Vihdoinkin hän ymmärsi.

”Jumalan...Poika...”, Melven hengitys katkeili kiihtymyksestä. ”Uhri on Jumala Poika! Sitä varten hän on tullut!”

”Mitä tarkoitat, Melve?” Nikonder nosti päättäväisesti kultaiset silmälasit nenänsä päälle.

Melve selitti kiihkeästi: ”Ihmisten synnit voi kokonaan lunastaa vain täysin synnittömän ihmisen uhraaminen.” Hän odotti vanhuksen nyökkäävän. ”Mutta Adanin jälkeläisinä kaikki ihmiset maailmassa kantavat perisynnin taakkaa. Synnitöntä ei ole olemassa, vain Jumala on ilman syntiä.”

”Mutta eihän Jumala voi kuolla...”, Nikonderkin alkoi vähä vähältä ymmärtää, ”siispä hänen täytyi syntyä ihmiseksi.”

Keskustelua seurannut Sarimas oikaisi itsensä tuolissa: ”Hänhän sanoi tulleensa täyttämään lainkirjan ja profeettakirjat. Merkitseekö se sitä, että hän tuli suorittamaan lunastuksen uhraamalla itsensä synnittömänä ja koko lain noudattaneena.”

Tähän totuuteen päätyneet kolme miestä katselivat toisiaan jonkin aikaa kuin leijuivat taivaalla.

”Muistatteko?” Sarimaksen kasvoille levisi säikähtänyt ilme. ”Ylimmäinen pappihan sanoi näin: ’Meille on parempi, että yksi elfi kuolee, kuin että koko Isrianin kansa hukkuu.’”

”Niin kyllä”, Nikonder voihkaisi. ”Jospa hän ylimmäisenä pappina tietämättään lausui ennustuksen.”

Sitten hän nousi ylös kuin olisi muistanut jotakin ja alkoi selata huoneen keskellä olevia kirjoja. Vä-lillä hän raapi molemmin käsin päälakeaan ja jatkoi selailua. Jonkin ajan kuluttua hän haki vielä lisää kir-joja ja asetti ne eteensä.

”Nämä ovat minun käsin kopioimiani laki ja profeetat”, vanhus selitti. ”Muistinpas, hänhän sanoi sen minulle selvästi. Niin tosiaan! Vaikka olen Isrianin opettaja, en ymmärtänyt mitään. Aivan niin kuin hän osoitti, en käsittänyt lainkaan, mitä Raamattuun on kirjoitettu. Kun tapasin hänet ensi kerran, hän sanoi minulle: ’Niin kuin profeetta Mosalion korotti käärmeen autiomaassa, niin on minut korotettava.’”

Nikonder otti yhden kirjan pinosta, selasi sitä ja avasi kohdan. Sarimas ja Melve seurasivat sitä henkeä haukkoen:

Herra sanoi Mosalionille: ”Tee myrkkykäärme ja pane se tangon päähän. Kuka tahansa pureman saanut, joka katsoo siihen, jää eloon.”

Sen jälkeen nämä kolme alkoivat toden teolla lukea kirjoja. He olivat mielestään tutkineet niitä perusteel-lisesti, mutta hämmästelivät, miten niistä kaikkialta löytyi kohtia, jotka puhuivat Jeshuasta. Esiin nousi uskomattoman paljon ennustuksia hänen tulostaan, hänen puheistaan ja niiden toteutumisesta. Alusta al-kaen koko Raamattu puhui juuri hänestä.

Jumalan pelko herätti heissä vavistusta, joka ei ottanut laantuakseen.

”Mutta, mutta korkeimman neuvoston sääntöjen mukaan hänet kivitetään”, Melve sanoi ääni väris-ten. ”Siinä tapauksessahan häntä ei ripustetakaan puuhun, niin kuin Raamattu ilmoittaa.”

Molemmien neuvoston jäsenet katsoivat hämmentyneinä toisiinsa.

”Sinä et taidakaan vielä tietää”, nuorempi neuvoston jäsen kertoi. ”Pilar on juhlien aikana poistanut kuolemantuomion toimeenpanon korkeimmalta neuvostolta. Syynä on äskeinen mellakka. Syytökset on siksi esitettävä Roodiksen tuomioistuimelle. Jos tuomio on kuolema, niin se pannaan toimeen humonoiden tavan mukaan ristiinnaulitsemalla. Raamattu ennustaa, että hänet ripustetaan puuhun.”

Kaikki kolme nieleskelivät.

”Jumala kaikkivallassaan toteuttaa asiat niin kuin Raamattuun on kirjoitettu”, Nikonderin kirjaa pite-levät kädet tärisivät.

Melve sulki äkkiä kädessään olevan profeettakirjan ja nousi tutiseville polvilleen. ”Minun täytyy mennä Köyhälään tekemään valmistelut, jotka hän on minulta pyytänyt. Pelottavaa kyllä, mutta nekin on jo kirjoitettu Raamattuun.”

40. Isänpoika Barbbas

Jeshua ja oppilaat lähestyivät Pyhän kaupungin vieressä sijaitsevaa Oliivivuorta. Seurueen lukumäärä oli kasvanut niin suureksi, että he jakautuivat kahteen ryhmään. Felamirin vaimo Josanna vei mukanaan Ainnann ja sisupussi Idarelin sekä tämän miehen kaupunkiin ja majoitti heidät edustusasuntoonsa. Jeshua ja kaksitoista oppilasta päättivät asettua vuoren toisella puolella olevaan Köyhälän kylään.

Jeshua ja kaksitoista oppilasta lähtivät kävelemään Oliivivuoren polkua kaupungista poispäin. Vuorella vilisi jo paljon pyhiinvaeltajia. Eri puolille hajaantuneena elfit valmistautuivat pystyttämään teltojaan majoittuakseen niihin juhlien ajaksi. Kävellessään Lasron tarkkaili ympäristöä ja huomasi äkkiä kasvot, joita piti varoa. Hän pysähtyi.

”Hei, mikä hätänä?” Sirion kysyi, kun näki hänen seisahtuneen.

”Ei nyt kummempaa”, Lasronin tutkiva katse suuntautui kauemmaksi. Kun Sirion katsoi samaan suuntaan, hän ei havainnut mitään tavallisuudesta poikkeavaa.

”Menkää edeltä. Tulen myöhemmin perässä.” Lasron erkani muista oppilaista ja käveli kauemmaksi.

Paikassa, johon Lasron suuntasi, oli koolla rukoilijasirkankasvoinen Gilrond, käännynnäinen dowafi ja muutamia heidän raakoja tovereitaan.

Kun Gilrond huomasi Lasronin lähestyvän, miehet asettuivat varuilleen. Siitä piittaamatta Lasron asteli aivan heidän eteensä ja tiukkasi:

”Hei, mitä te tällaisella paikalla oikein suunnittelette?”

”Ihan itse miekkailijamestari”, Gilrondin ylimitoitettu tervehdys puhkui vihaa. ”Mitä se sinulle kuuluu?”

”Jos aiotte nostattaa metelin, jättäkää se tekemättä. Humanojen ärsyttämisestä ei hyvää seuraa.”

”Älä puhu metelistä!” pitkäpartainen dowafi korjasi. ”Ajamme Pyhästä kaupungista laittomat miehitäjät pois. Haluamme palauttaa temppelin alkuperäiseen tilaansa. Kaiken teemme Jumalan kuningaskunnan vuoksi.”

Lasron pudisti päätään. ”Jumalan kuningaskunnan toteuttaa Pelastaja Messias. Väkivallallako muka Raamattuun kirjoitetut profetiat toteutuisivat?”

”Sanoitko, että Pelastaja Messias toteuttaa sen?” Gilrondin ilme tyyntyi. ”Aivan niin, Pelastaja Messias. Isänpoika Barabbas, meidän johtajamme on se.”

”Väittääkö hän itse niin?”

”Ei hän väitä, mutta me olemme varmat siitä. Kaikista niistä, joita olen palvellut, hän on tehnyt eniten työtä Jumalan kuningaskunnan hyväksi.”

”Jos niin on, niin haluaisin tavata hänet”, Lasron pyysi tosissaan. ”Tahtoisin varmistaa sen häneltä.”

”Hullujahan sinä puhut. Eihän sitä tiedä, mitä aiot tehdä? Miksi meidän pitäisi antaa sinun tavata johtajamme?”

”Oho, etkös itse väittänyt, että en pärjäisi hänelle? Ehkä se olikin väärinkäsitykseni.” Lasron esiintyi kuin olisi menettänyt mielenkiintonsa.

”Olkoon menneeksi!” Gilrond hermostui ja otti haasteen vastaan. ”Jos kerran niin sanot, niin vien sinut hänen luokseen.” Hän karisti kavereiden vastustuksen huutamalla: ”Saat omin silmin varmistua siitä, että hän on Pelastaja Messias.”

Asia oli lyöty lukkoon. He veivät Lasronin Oliivivuorta alas ja suuntasivat kulkunsa Pyhän kaupungin alapuolella sijaitsevaan Tulivarastonlaaksoon. Sinne saavuttuaan he alkoivat nousta kivikkoista vuorenrintettä ja ohjasivat Lasronin luolan suulle, joka avautui yllättäen heidän eteensä.

Katsoessaan sen synkkää aukkoa Lasronin ilme kovettui.

”Alkoikos jo pelottaa?” Gilrond kiusoitteli.

”Ei”, Lasron sanoi ja astui sisälle luolaan.

Korkeakattoinen luola ulottui syvälle. Sisäänkäyntiaukosta heijastuvan valon vuoksi infrapunanäkö ei toiminut, mutta hän havaitsi luolan perällä ihmishahmoja.

”Odota tässä!” Gilrond käski, jätti Lasronin ja meni peremmälle.

Aikaa kului. Lasronista tuntui kuin hiekanjyväset olisivat valuneet tiimalasissa. Hän katseli taistelijan silmin kuin odottaen, milloin viimeinen hiekanjyvä putoaa.

Lopulta Gilrond palasi mies mukanaan.

”Tässä on meidän päällikkömme Isänpoika Barabbas.”

Lasron tarkasteli häntä, melko pitkä, ikää ei voinut päätellä. Hänellä oli musta asu, hupullinen mantteli peitti kasvot ja olkapäät. Vyöllä hänellä oli samanlainen pitkä miekka kuin Lasronillakin. Hänen saappaissaan oli paahteesta kärventyneitä jälkiä. Hän liikahteli vain vähän, mutta Lasron havaitsi, että hänen lihaksensa olivat harjaantuneet kuin leopardilla.

”Sinä siis olet Barabbas”, Lasronin ääni kaikui luolassa, kun hiekkakellon viimeinen jyvä olisi pudonnut. ”Tulin ottamaan selvää, sillä olin aavistellut tätä.”

”Pitkästä aikaa, Mäyrä. Oikeammin kai sinua pitää kutsua Lasroniksi.” Sen sanottuaan Barabbas otti hupun pois kasvoiltaan.

Gilrond ja hänen toverinsa olivat ällistyksissään, kun nämä kaksi seisoivat vastakkain kuin polkien maahan hiekkakellosta pudonneen sanna.

”Varjo...”, Lasron sanoi menneitä muistellen. ”Miten sinusta...? Silloinhan sinä sanoit palaavasi Jättäläisenpäähän, lisäksi tässä paikassa. Tämähän on se luola, jota pitkin pääsimme pakoon Pyhästä kaupungista.”

”Miten on sinun laitasi, kun tuollaisia puhut?” Barabbas teki vastakysymyksen. ”Saitko selville, oliko hän sinun vanhempasi surmannut vihollinen?”

”Ei sinne päinkään. Päin vastoin uskon, että hän on Pelastaja Messias.”

”Vai Pelastaja Messias”, Barabbas sylkäisi. ”Miten Jumalan kuningaskunta voisi toteutua sillä tavalla, että hän vain kiertelee pakoilemassa?”

”Mikset sinä sitten palannut Pohjoisen vastarintaliikkeeseen?”

”Sen toimintatapa oli liian varovainen. Sillä tavoin Jumalan kuningaskunta ei toteudu koskaan. Vaikka miesten määrä ei riittäisi, on taisteltava loppuun asti. Silloin Jumala antaa meille voimansa, niin minä uskon.”

”Uskot?” Lasron ärähti. ”Tavoitteletteko Jumalan hallintavaltaa todellakin? Ettekö pikemminkin toimi itsekkäin vaikuttimin, koska olette tyytymättömiä nykymenoon? Onko teillä halua löytää Jumalan suunnitelmaa ja toteuttaa sitä? Eipä taida, te haluatte painostaa ihmisiä omiin päämääriinne.”

”Sinustahan on tullut varsinainen puhuja, Lasron. Saat vapaasti olla sitä mieltä, mutta älä yritä syöttää sitä meille väkisin. Meillä on oma tapamme toimia. Jokaisella on oma elämä, ei sille voi mitään. Olisihan epäreilua, jos vain kunnolla eläneet pelastuisivat.”

”Pelkkää itsepuolustusta!” Lasron huudahti. ”Sinähän yrität vain paeta, kun väität, että pärjätäksesi et muka voi välttää väkivallan käyttöä. Oletko tosissasi? Mitä todellista merkitystä on sellaisella elämällä, kun se päättyy? Jokainen joka etsii itselleen kunniaa, päättyy lopulta epätoivoon.”

”Mitä sitten pitäisi tehdä?” Barabbas alkoi puhua tosissaan. ”Pienestä pitäen olen kulkenut pimeyden teitä. Minulle tämä maailma on liian valoisa.”

”Se johtuu siitä, että yrität salata syntisi. Antaudu Jumalalle, joka tuntee ja tietää kaiken. Vaikka olisit kuinka suuri syntinen, Jumala kuitenkin rakastaa sinua.”

Yhtäkkiä Barabbaksen ilme muuttui surulliseksi.

”Syntini ovat liian suuret, en kykene niitä pyyhkimään pois.”

”Ei pidä paikkaansa. Jumala lähetti oman Poikansa etsimään ja pelastamaan kadonneita lampaita.”

Barabbaksen silmät kostuivat. Hetken näytti siltä, että hän olisi avaamassa sydämensä. Mutta pian valo sammui.

”Sanotaan sitten”, Barabbas peitti tuskansa naurunhekotukseen, ”kuinka syntinen olen, täysin mahdoton voidakseni pelastua... Mies, jota olet etsinyt, olen minä. Minun todellinen nimeni on Jeshua. Minä tapoin vanhempasi.”

Järkyttyneen Lasronin silmissä pimeni, jonkin aikaa hän oli aivan mykistynyt. 'Entinen toveri, johon hän oli luottanut, olikin vanhempien vihamies? Mitä tämä tarkoittaa? Murhasiko hän vanhempani? Ihanko totta?'

Barabbakseksi kutsuttu Jeshua kertoi hämmentyneelle Lasronille:

"Muistan aivan hyvin sen Filigodsin lähistöllä olleen viinitarhan. Omistaja oli suhteellisen varakas ja maksoi veroa Roodikselle. Siksi vastarintaliike iski silmänsä häneen. Vaadimme häntä antamaan osuutensa Jumalan kuningaskunnan hyväksi, kun kerran kykeni maksamaan Roodiksellekin. Hän pani vastaan, silloin hakkasimme hänet perin pohjin. Huomasimme, että olimme tappaneet hänet."

Lasron alkoi nauraa hullun lailla. "Tämähän on huippujuttu. Minä liityin ja autoin vastarintaliikettä, joka tappoi vanhempani."

"Ironista", Barabbaksen ääni tuntui kuuluvan pimeydestä. "Ymmärrät kai nyt pimeyteni syvyyden, en kykene pyyhkimään sitä pois."

Lasron puristi tuskaisena rintaansa ja sulki silmänsä.

Barabbas haastoi: "Ota miekkasi esiin. Tehdään välimme selväksi."

Lasron totteli ja veti miekkansa esiin. Barabbas tarttui omaansa.

"Sinulla on oikeus tappaa minut. Kutsu murhanhimosi esiin. Minäkin teen niin."

"En halua!" Lasron huusi. "Tahdon autan sinua, lyön sinut maahan. Haluan sinun muistavan, että millainen syntinen tahansa voi saada Jumalalta anteeksi!"

"Älä pehmoile! Minä taistelen tappamistarkoituksessa. Ellet sinä tee samoin, olet auttamattomasti kuoleman oma." Barabbaksen miekka välähti ja löi terävän iskun.

Lasron väisti sen viime hetkellä, mutta ei aivan kokonaan. Leuan haavasta alkoi vuotaa verta.

"Taitosi näyttää ruostuneen", Barabbas totesi.

Vastauksen sijasta Lasron antoi miekkansa heilua. Heittäytymälle taaksepäin Barabbas väisti ja samalla hetkellä, kun osui maahan, hän suuntasi miekkansa kärjen Lasronin otsaan. Tämä torjui iskun lyömällä miekkansa keskiosalla Barabbaan miekan ylös. Silloin tämä sai hyvän asennon iskeäkseen Lasronin niskan poikki. Taivuttamalla päänsä alas Lasron onnistui niukin naukin väistämään iskun.

Muut katselivat henkeä pidätellen heidän taisteluaan.

"Kovin on tasoeromme kasvanut", Barabbas sanoi hengitystään tasaten.

"Vastahan tämä on alkua", Lasron huusi hengästyneenä ja paiskasi vasemmalla kädellä piilottamansa mustan tikarin Barabbasta kohti. Tämä napautti sen aivan helposti sivuuni, syöksyi ennen näkemättömällä nopeudella ja iski Lasronin maha miekan kahvalla. Kykenemättä hengittämään Lasronin silmät mustenivat ja hän menetti tajuntansa.

"Oletko kunnossa, Lasron?"

Lasron avasi silmänsä kuullessaan jonkun kutsuttavan häntä ja näki Melven katselevan häntä huolestuneena.

"Miten minulle näin kävi?" Hän nousi ylös pidellen kipeää vatsaansa. Oli illan suu. Miekka ja tikari olivat paikallaan, ikään kuin mitään ei olisi tapahtunut.

"Olin tästä juoksemassa vuoripolkua kohti Köyhälän kylää, kun huomasin sinut makaamassa siinä. Mitä sinulle oikein on tapahtunut?"

"Mikä paikka tämä on?" Lasron katseli ympärilleen.

"Pyhästä kaupungista Köyhälään kulkeva vuoripolku. Oletko loukkaantunut?"

"Ei, olen ihan kunnossa", Lasron hymyili väkinäisesti. Häntä hävetti. 'Mikä oli muka taistelua tappamistarkoituksella? Enhän minä ole edes sen arvoinen.'

Koska Lasron ei halunnut kertoa tapahtumien kulkua, Melvekään ei kysellyt sen enempää. Iltahämärissä he kävelivät hiljaa ja saapuivat lopulta Köyhälän taloon, missä Jeshua heitä odotti.

41. Kuninkaan marssi kaupunkiin

"Iloitse suuresti, tytär Siion, huuda riemusta, tytär Jerusalem. Katso, kuninkaasi tulee sinun luoksesi! Hän on vanhurskas, hän pelastaa; hän on nöyrä, hän ratsastaa aasilla, aasintamman varsalla."
Minulla oli käsittämätön armo saada huolehtia tuo aasi paikalle. Sillä ratsastaen kuningas saapui Pyhään kaupunkiin, niin kuin oli ennustettu.

Vanhin Melve

Köyhälän kylässä Jeshua sai osakseen riemullisen vastaanoton. Eräs hänen parantamansa kyläläinen järjesti kiitosaterian. Pöydälle oli katettu perunaruoan runsain maustein ja yrtein höystettynä, lisäksi ohraleipää, rapsista ja kikherneestä tehtyä salaattia, tuoretta viiniä ja kuorittuja saksanpähkinöitä. Niiden keskellä lampaan paistista levisi huoneeseen herkullisen tuoksun, joka toi veden kielelle.

Myöhässä saapuneet Melve ja Lasron ehdivät mukaan. Myös kuolleista elämään palautettu Salaros oli kutsuttu, hän istui onnellisena aterioimassa Jeshuan vieressä. Nähdessään Melven Salaros tervehti häntä iloisesti kättä heilauttamalla. Myös Mart-hanna oli tullut auttamaan ruoanlaitossa ja tarjoilussa. Tarmokas kun oli, hän työskenteli tottuneesti aivan kuin olisi ollut omassa talossaan, monella tavalla avuksi.

Yhtäkkiä talon ovi lennähti auki ja toinen sisar Marianna saapui. Lieneekö hän ollut siihen asti josain suremassa, kun hänen silmänsä olivat punaiset ja poskilla kyyneleitä. Mitään sanomatta hän asettui Jeshuan jalkojen juureen, irrotti toisesta korvastaan kristallisen korvakorun ja otti sen käteensä. Se oli suljettu hajuvoidepullo, melko kallis. Mallista ja koosta päätellen se muistutti alabasteria. Elfineitojen tapana oli ripustaa hajuvoidepullot molempiin korviinsa. Elfien käsityöläismestarit osasivat tehdä pienen pullon seinät hämmästyttävän ohueksi niin, että se sisälsi paljon enemmän öljyä kuin miltä päältä päin näytti.

Sirion mietti, mitä Marianna öljyllä tekisi, ja seurasi tarkasti tapahtuman kulkua. Marianna mursi kristallipullon kärjen auki, nousi seisomaan ja vuodatti koko sisällön Jeshuan päähän. Sitten hän polvistui, irrotti toisesta korvastaankin pienen pullon, avasi senkin ja vuodatti sen Jeshuan molemmille jaloille. Sen tehtyään hän alkoi pyyhkiä niitä omilla hiuksillaan. Kun koko huone tuli täyteen voiteen tuoksua, kaikki huomasivat, mitä Marianna oli tehnyt.

"Hei, odota. Mitä sinä oikein teet?" suunsa aukaisi Junder. "Tämä öljyhän on aitoa nardusta. Myymällä siitä olisi saanut kolmesataa denaaria. Olipa tuhlausta. Olisit voinut antaa rahat köyhille?"

"Niin olisi pitänyt tehdä", Mastuon säesti.

"Mitä haaskausta...", ukkosenjylinänpoika Arankin yhtyi syytökseen. Moitteista piittaamatta Marianna jatkoi kumartuneena Jeshuan jalkojen pyyhkimistä.

"Antakaa hänen olla!" Jeshua nuhteli oppilaita katsoen lempeästi Mariannaa. "Miksi te pahoitatte tämän naisen mielen? Hän teki hyvän työn minulle."

Marianna nosti itkuiset kasvonsa. Hänen ja Jeshuan katseet kohtasivat. Silmät edelleen Mariannaan suunnattuna Jeshua oikaisi oppilaitaan ymmärtävästi:

"Köyhät teillä on aina keskuudessanne, ja voitte milloin tahansa antaa heille almuja. Mutta minua teillä ei aina ole. Tätä päivää varten hän oli säästänyt öljyn. Niin Marianna", Jeshua puhutteli häntä kunioittavasi nimeltä mainiten: "Sinä teit tämän minun hautaamistani varten."

Marianna ei kyennyt enää hillitsemään itseään. Hän peitti molemmin käsin kasvonsa ja alkoi itkeä kovalla äänellä, kuin pato olisi murtunut.

Seuraavana päivänä Jeshua ja oppilaat lähtivät Köyhälästä kohti Pyhää kaupunkia. Kun he saapuivat Oliivivuoren länsilaidalle, Jeshua pysähtyi.

"Kallio ja Ivor, menkää yhdessä edessä näkyvään kylään." Jeshua osoitti aivan Pyhän kaupungin laidalla olevia taloja. "Siellä te löydätte heti aasintamman kiinni sidottuna ja sen kanssa varsan, jonka selässä yksikään ihminen ei ole vielä istunut. Päästäkää se irti ja tuokaa minulle."

"Mutta silloinhan niiden omistaja vaatii meiltä selitystä", Ivor kääntyi epäillen Jeshuan puoleen.

"Ei huolta. Jos joku kysyy teiltä, miksi te päästätte sen, vastatkaa näin: 'Herra tarvitsee sitä.'"

"Onko se tunnussana?" Sirion hämmästyi. "Missä välissä olet ehtinyt tekemään valmisteluja?"

Jeshua ei vastannut, vaan hymyili ja katsahti merkitsevästi Melveä.

Sirion ja Ivor menivät ja havaitsivat kaiken olevan niin kuin Jeshua oli sanonut. He toivat aasinvarsan ja oppilaat tekivät päällysvaatteistaan sen päälle satulan. Kun Jeshua nousi ratsaille, hän oli täsmälleen sellainen, kuin Raamatussa ennustettu kuningas.

Kun Jeshua ja oppilaat laskeutuivat Oliivivuorta. Sille juhlan ajaksi majoittuneet elfit huomasivat heidät ja kokoontuivat hänen ympärilleen. He tiesivät, että hän oli Jeshua, josta kaikki puhuivat. Koska hän tuli ennustetulla tavalla, he alkoivat ylistää häntä suuresti iloiten. He valmistivat kuninkaalle kulkutien levittämällä vaatteitaan maahan.

Jos olisi ollut syksyn lehtimajanjuhla heidän intonsa olisi ollut vielä suurempi, sillä juuri se juhla ennakoi Jumalan kuningaskuntaa. Mutta nyt oli kevät, pääsiäisenä oli määrä uhrata karitsa. Siitä huolimatta kansa taittoi palmunoksia kuin konsanaan syksyn juhlassa ja heilutti niitä huutaen:

"Auta, pelasta, hoosianna, hoosianna!" He odottivat elävää vettä, jonka voimalla oksat eivät milloinkaan kuihtuisi.

Jeshua eteni heidän keskellään ratsastaen aasinvarsalla. Hänen perässään oppilaat kävelivät ylpeinä kuin henkivartiosto.

Kun saavuttiin Oliivivuoren juurelle ja edessä näkyi kultainen portti, oppilaiden innostus nousi huippuunsa. Nyt vihdoinkin Jeshua, joka oli tähän asti kieltäytynyt kuninkaaksi korottamisesta, astui Pyhään kaupunkiin ihmisten riemuhuutojen kaikuessa. Oppilaat ratkesivat riemuun.

Sirion muisteli kolmen ja puolen vuoden aikaisia tapahtumia syvästi liikuttuneena. 'Olihan hän ajoittain epäillyt, mahtoiko Jumalan kuningaskunta ylipäänsä toteutua, mutta nythän se oli selvästi tapahtumassa. Lopultakin saamme palkan vaivannäöstämme.' Sirion katsoi veljeään Anderia. Tämän ilo oli vielä kertalukua suurempi. Olihan juuri Ander vienyt hänet Herran luo. Sitten hän katsahti lapsuudenystävänsä Filantea. Tämä riemuitsi yhdessä sydänystävänsä Nahamonin kanssa taputtaen käsiään yhteen. Ukkosenjylinän pojat Aran ja Ivor heiluttivat yhdessä kansan kanssa palmunlehviä ja huusivat iloiten. Kaiken omaisuutensa jättänyt veronkantaja Levmat katseli kyönelehtien aasilla ratsastavaa Jeshuaa. Vain tuossa tilanteessa vastarintaliikkeen Lasron ja rahastonhoitaja Junderkin katselivat toisiaan hymy huulessa. Epäilevä Mastuon ja hiljaiset Goberoksen seppäveljeksetkin epätavallista kyllä ylistivät suureen ääneen Jumalaa. Miten ollakaan, Melve, jonka silmät oli avattu, kätki iloonsa jonkin toisen tunteen. 'Olisiko se ollut suru?' Sirion yritti arvata, mikä se olisi. 'Mikähän häntä mahtoi surettaa?' Hänen ilmeestään Sirion muisti Mariannan. 'Eikö hänkin itkenyt?' Kuin karkoittaakseen Sirionin ajatuksen kajahti ukkosenjylinän poikien voimakas huuto:

"Siunattu olkoon hän, joka tulee, kuningas Herran nimessä! Rauha massa ja kunnia korkeuksissa!"

Kansan riemu yltyi ja hetkessä se nielaisi mukaansa Sirionin. 'Eihän tässä voi murehtia. Kuningashan on astumassa Pyhään kaupunkiin.'

"Hoosianna Isadavinin Pojalle! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä! Hoosianna korkeuksissa!"

Vaikka monet elfit tervehtivät Pyhää kaupunkia lähestyvää kuninkaan saattuetta, eivät suinkaan kaikki Eteläosan asukkaat ilahtuneet hänen marssistaan.

"Opettaja, lopeta tämä meteli!" Jeshuan luo tuli kaupungin hyvistä tavoista kiinni pitäviä elfejä: "Nuhtele opetuslapsiasi! Hehän puhuvat kuin..."

"Jos he olisivat vaiti, niin kivet huutaisivat", Jeshua torjui. "Sitäkö te tahdotte?"

Jokin sai nuhtelijat uskomaan asian todeksi. Siksi he sulkiivat suunsa ja lähtivät pois.

Kun Oliivivuorelta oli laskeuduttu Pyhän kaupungin portille, Jeshua pysäytti aasin ja alkoi itkeä:

"Sääliittävä Pyhä kaupunki! Jospa sinäkin tänä päivänä tietäisit, mikä tuo rauhan! Mutta nyt se on sinun silmiltäsi salattu. Vielä tulevat sinun osaksesi päivät, jolloin vihollisesi saartavat sinut vallilla, piirittävät sinut ja ahdistavat sinua joka puolelta. He kukistavat sinut maan tasalle ja surmaavat sinun lapsesi eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle, koska et tuntenut etsikkoaikaasi."

Ilon ja surun sekoituessa toisiinsa Jeshua ja oppilaat kulkivat sisälle kaupunkiin. Kun Pyhän kaupungin elfit näkivät pyhiinvaeltajien saapuvan kuningasta ylistäen, he joutuivat kuohuksiin ja kyselivät:

"Mitä tämä on? Kuka hän oikein on?"

Pyhiinvaeltajat kertoivat heille itsetietoisina: "Hän on se profeetta, Jeshua, Pohjoisosan Vesalasta."

Siitä nousi häly. Monet jotka olivat nähneet kuolleista herätetyn Salaroksen, todistivat Jeshuasta. Siksi suuri joukko kaupunkilaisiakin otti hänet juhlien vastaan.

Sen päivän Jeshua kierteli temppelissä ja palasi iltahämärissä Köyhälään.

Seuraavana aamuna Jeshua ja oppilaat suuntasivat jälleen Köyhälästä Pyhään kaupunkiin. Laskeuduttaessa Oliivivuoren rinnettä Jeshua poikkesi tieltä viikunapuun luokse. Sen juurella Jeshua katsoi ylös ja pudisti päätään pettyneenä. Sirionkin katsoi ja näki, ettei siinä ollut lehtien lisäksi mitään muuta. Jos sinä ajankohtana ei ollut kukan nuppuja, ei myöhemminkään voinut odottaa hedelmiä. Jeshua huokaisi:

"Älköön sinusta enää ikinä kasvako hedelmää." Sirionilta ei huomannut, että sen kuulleen Melven hengitys kiihtyi.

Sitten he jatkoivat matkaa Pyhää kaupunkia kohti. Heidän kuljettuaan tovin Nahamon tuli Sirionin viereen ja kuiskasi hänelle:

”Kuulitko, Sirion. Opettaja kiroi puun. Silloin kun opiskelin lainoppineiden johdolla, opettelin Raamattua ulkoa usein juuri tuon puun juurella, myös sinä päivänä, jona ensi kertaa tapasin opettajan.”

”Niinkö? Muistan toki. Opettajahan kertoi nähneensä sinut viikunapuun alla. Se oli siis tuo sama puu. Sinulle se oli kuin entinen opettajasi.”

”Aivan niin. Sitä sanotaankin lainoppineen puuksi. Muistako, mitä opettaja kertoi viikunapuusta?”

”Tarkoitat siis hänen vertaustaan puusta, joka ei kanna hedelmää kolmessa vuodessa?”

”Juuri sitä. Opettajahan sanoi, että odotetaan vielä tämä vuosi. Nyt se on kulunut ja aika on lopussa.”

”Hedelmää kantamaton viikunapuu kaadetaan. Mutta mitä se tarkoittaa?”

”Lainoppineiden puuta. Heidän oppinsa ei ole kantanut hedelmää. Kysymys on Pyhän kaupungin johtajista.”

”Kaadetaanko korkein neuvosto?” Sirionin sydän kylmeni.

Seurue kulki portin läpi pakanoiden esipihaan. Entiseen tapaan sitä reunustivat eriväriset teltat.

”Hei!”

Ennen kuin Sirion ehti pysähtyä, Jeshua meni juoksujalkaa teltoille ja kaatoi nurin rahanvaihtajien pöydät. Sitten hän kumosi kyyhkystenmyyjien tuolit ja alkoi ajaa ulos myyjiä, nyt jo toista kertaa. Oppilaat mykistyivät, siitä välittämättä Jeshua varoitti myyjiä:

”On kirjoitettu: *’Minun huoneeni on oleva rukouksen huone.’* Mutta te teette siitä rosvojen luolan.”

Meteliin havahtuneita ihmisiä kerääntyi. Kun he havaitsivat kuninkaana kaupunkiin saapuneen Jeshuan, heidän silmänsä alkoivat loistaa. Parantamista pyytäviä tuli hänen luokseen, hän otti heidät vastaan ja paransi.

”Hoosianna Isadavinin Pojalle!” Kansa alkoi yhdestä suusta ylistää kuningasta. Kun lapset näkivät aikuisten ilon Jeshuasta, he yhtyivät ylistykseen. Silloin paikalle saapui muutamia korkeimman neuvoston jäseniä sanomaan Jeshualle:

”Kuuletko, mitä lapset sanovat?”

Jeshua vastasi: ”Kuulen. Ettekö ole koskaan lukeneet: *’Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen?’*”

Kansa oli riemuissaan, mutta neuvoston jäsenet punoittivat vihaisina ja kiristelivät hampaitaan. Jos he olisivat nyt vanginneet Jeshuan, olisi noussut kapina. He eivät voineet muuta kuin mulkoilla häntä. Lopulta keskusteltuaan keskenään he poistuvat kengät kopisten.

42. Karitsan tutkinta

”Mitä tämä tällainen on? Ettehän te saa mitään aikaiseksi.” Neuvottelutilassa kiukkuaan purki lainopettaja Turinder: ”Katsokaa, koko maailma juoksee hänen perässään.”

Oli vasta aamupäivä, mutta neuvosto oli kutsuttu kiireellisenä koolle. Otsat rypyssä neuvoston jäsenet kuuntelivat Turinderin vuodatusta.

”Tottahan me tuon tiedämme”, viimein ylimmäinen pappi suuttui. ”Mutta yritäpä nyt ottaa tuo mies kiinni temppelivartijajoukolla! Siitä syntyisi kansannousu. Siinä tapauksessa meidän tarinamme olisi loppussa. Roodiksen emämaasta tulisi legioonia, jotka surmaisivat kansan ja tuhoaisivat temppelin.”

Turinder hyväksyi selityksen ja palasi tyytymättömänä paikalleen.

”Mutta tätä menoa syntyy joka tapauksessa kapina”, hän leiskautti pahantuulisena istuimeltaan. ”Sillä kansa on valmis ottamaan hänet vastaan uutena kuninkaanaan.”

”Jos kansa nostaa hänet kuninkaakseen, ruhtinas Pilar ei voi jättää sitä sikseen.” Harvinaista kyllä yksi ylipapeista antoi tukensa lainoppineiden näkemykselle.

”Mitä meidän sitten pitäisi tehdä? Kaaduin kumpaan suuntaan tahansa, se tietää meille loppua.” Ylimmäinen pappi ärsyntyi mutta valahti samanaikaisesti pelosta kalpeaksi.

Istuimellaan kyyristelevä Nikonder ja Sarimas miettivät ankarasti, miten he voisivat saada tilanteen rauhoittumaan, mutta eivät löytäneet mitään tietä eteenpäin. Silloin pitkään vaiti ollut puheenjohtaja Galatelas lausui:

”Hyvät jäsenet, ovatko teidän silmänne suuntautuneet Jumalaan?”

Hänen oppilaansa Turinder räpytteli silmiään yllättyneenä. Siitä välittämättä Galatelas jatkoi:

”Kaikki tekomme joutuvat Jumalan vanhurskaalle tuomiolle ja saamme niiden mukaan. Siksi hyvät jäsenet, teidän tulee olla tarkkoja siitä, millaiseen johtopäätökseen päädytte. Miten olisi, jos antaisimme humonojen tuomita tämä asia.”

”Roodiksenko?” Turinderin silmät raottuivat ensin kuin avaimenreikä, mutta levähtivät heti auki kuin kuninkaanlinnan portti: ”Aivan, sehän on hyvä ajatus!”

”Syytämme häntä siis Roodiksen tuomioistuimessa, panemme itse Pilarin tuomitsemaan hänet.” Ylimmäinen pappi nyökkäsi monta kertaa aivan kuin olisi imaissut suuhunsa kaikkein parasta viiniä. ”Tämähän olisi erinomainen ehdotus. Siinä tapauksessa kansan tyytymättömyys ei kohdistuisi meihin. Samalla voisimme vakuuttaa sen, ettemme halua kuninkaaksi ketään Roodiksen lisäksi.”

”Sitä paitsi...”, Turinder väänsi hitaasti suutaan. ”Meiltähän on otettu pois oikeus tuomita ketään kuolemaan. Tuon miehen tuomitseminen on annettava joka tapauksessa humanoiden hoidettavaksi.”

Oliko Galatelas ajatellut asiaa niin pitkälle, jäi epäselväksi, mutta näin korkein neuvosto päätti toimia.

Jeshua opetti naisten esipihassa. Vain Isrianin elfi pääsivät sinne. Monet kuuntelivat häntä. Kun yhä useampia tuli kokoon, Sirion vakuuttui siitä, että Jumalan kuningaskunnan toteutuminen oli käsillä. Hän kuunteli suurin odotuksin. Ander tuli paikalle ja kuiskasi jotain Jeshualle.

”Opettaja, Filly haluaisi pyytää jotain. Voisitko kuunnella häntä?”

Vierellä seisoj Filante rauhattoman oloisena.

”Mikä on huolesi, Filly. Kerro vain.” Jeshua katsoi häneen. Filante sanoi anteeksi pyytävään sävyyn:

”Tiedän, että sinä olet tullut Isrianin elfien vuoksi”, kauppiaan poika puhui epäroiden, ”mutta sinä osoitat laupeutta niille, jotka uskovat.”

Jeshua nyökkäsi.

”Täällä on muutamia humanoja, jotka haluaisivat nähdä sinut. He ovat varta vasten tulleet Kymmen-kaupungista asti. Voisitko mitenkään tavata heitä?”

Jeshua veti henkeä ja katsoi ylös taivaalle:

”Hetki on tullut, Ihmisen Poika kirkastetaan.” Hän värisi liikutuksesta tai pelosta. Hetken kuluttua hän laski katseensa ja kääntyi uudelleen Filanten puoleen: ”Opasta minut heidän luokseen!”

He siirtyivät pakanain esipihaan, missä humanot odottivat. Kun nämä näkivät Jeshuan, he tunnustivat:

”Me uskomme sinuun.”

Sirion tarkasteli humanoja huolellisesti. Heillä oli hyvä vaatetus. Koska he olivat Filanten tuttuja, he olivat varmaankin tukkukauppiaita, jotka kävivät kalakauppaa Kalatalon ja Kymmenkaupungin välillä. He olivat todennäköisesti kuulleet Pohjoisosassa ja Kymmenkaupungissa tapahtuneista tunnusteoista ja olivat uskoneet Pelastaja Messiaan tulon. Humanot pyysivät:

”Haluaisimme, että tulisit meidän alueellemme. Tiedossamme on, että korkein neuvosto aikoo tappaa sinut. Lähde siksi elfien alueelta, me haluamme palvella sinua. He eivät voi ottaa sinua kiinni humanojen alueelta.”

Jeshua pudisti päätään: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos vehnänjyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää yksin, mutta jos se kuolee, se kantaa paljon satoa. Joka rakastaa elämäänsä, menettää sen, mutta joka vihaa elämäänsä tässä maailmassa, säilyttää sen iankaikkiseen elämään. Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua, ja missä minä olen, siellä myös minun palvelijani on oleva.”

”Mutta tätä menoa...”, humanot hämmentyivät.

”Nyt minun sieluni on järkyttynyt”, Jeshua pani vapisevan kätensä rinnalleen: ”Mitä sanoisin? Isä, pelasta minut tästä hetkestä! Mutta tätä vartenhan minä olen tähän hetkeen tullut. Isä, kirkasta nimesi!”

Silloin tapahtui jotain pelottavaa, taivaasta kuului suuren pauhinan kaltainen ääni, joka sanoi:

”Minä olen sen kirkastanut ja vastedeskin kirkastan.”

Tämä ukkosenjylinää muistuttava voimakas ääni jäykisti esipihassa olevat ihmiset.

”Ukkonen jylisi”, ”Ei vaan hänelle puhui enkeli.”

Ihmiset arvelivat mitä kukin, mutta Sirion tajusi. ”Sehän oli sama ääni, jonka he olivat kuulleet vuorella. Silloin ääni kuului pilven keskeltä, se oli Jumalan ääni.”

Jeshuaa tapaamaan tulleet humanot vapisivat.

Jeshua julisti: ”Ei tämä ääni tullut minun tähteni vaan teidän tähtenne. Nyt on tämän maailman tuomion hetki. Nyt tämän maailman ruhtinas heitetään ulos. Ja kun minut korotetaan maasta, minä vedän kaikki luokseni.”

Sirionin silmiin nousi hetkeksi kuva Jeshuasta riippumassa ristillä. Häntä vavisutti. Hän pudisti voimakkaasti päätään torjuakseen mielikuvan.

Humanot hämmentyivät kuullessaan ilmoituksen hänen tulevasta kuolemastaan:

”Me olemme Raamatusta lukeneet, että Pelastaja Messias pysyy iankaikkisesti. Kuinka sinä voit sanoa sellaista? Ketä meidän sitten pitäisi seurata? Miten Jumalan kuningaskuntaan pääsee sisälle?”

”Vielä vähän aikaa valo on teidän keskellänne. Vaeltakaa niin kauan kuin teillä on valo, ettei pimeys saisi teitä valtaansa. Joka vaeltaa pimeässä, ei tiedä, minne menee. Niin kauan kuin teillä on valo, uskokaa valoon, että teistä tulisi valon lapsia.” Tämän sanottuaan Jeshua lähti pois.

Pääsiäisjuhlaan oli enää kolme päivää. Köyhälässä majoittuneet Jeshua ja oppilaat lähtivät heti aamun valjettua Pyhää kaupunkia kohti. Ylitettyään Oliivivuoren ja lähestyessään kaupunkia, katsellessaan edessä aukeavaa näkymää Sirion huudahti:

”Opettaja, katso! Kiroamasi viikunapuu on kuivettunut!”

Tosiaankin viikunapuun lehdet olivat pudonneet ja se oli kuihtunut.

”Puu, joka ei kanna hedelmää, kaadetaan maahan”, mietteliäs Nahamon mutisi verkkaisesti.

”Kastajakin sanoi samaa”, Melve lisäsi. ”Kirves on jo pantu puiden juurelle, ne, jotka eivät kanna hedelmää, kaadetaan ja heitetään tuleen.”

Sirion katsoi Jeshuaa. Tämä murehti Pyhää kaupunkia.

”Opettaja, kerro meille, miten me voisimme kantaa hyvää hedelmää”, Sirion pyysi.

”Uskomalla Jumalaan. Totisesti minä sanon teille: jos teillä olisi uskoa ettekä epäilisi, te ette voisi tehdä vain sitä, mikä tapahtui viikunapuulle, vaan voisitte sanoa jopa tälle vuorelle: 'Nouse ja heittäydy mereen', ja se tapahtuisi. Kaiken, mitä anotte rukouksessa uskoen, te saatte.”

Jeshua meni temppeliin ja alkoi julistaa sanaa. Olivatko kuulijat niitä, jotka olivat nähneet ennustetun kuninkaan tulon kaupunkiin, vai niitä, jotka olivat kuulleet siitä, joka tapauksessa koolle tuli yhä suurempi väkijoukko. Jeshuan puhe tempasi kuulijat mukaansa. He olivat pukeutuneet värikkäisiin asuihin, niin että temppelin kulmaus muistutti koralliriutaa.

Paikalle saapui kuin vaanien korkeimman neuvoston jäseniä. He ympäröivät Jeshuan ja oppilaat, kuin olisivat heittäneet verkon heidän päälleen. Piirin keskelle jäänyt Sirion hätiköi kuin verkkoon joutunut kala, mutta sieltä ei löytynyt ulospääsyä.

”Vastaapa meille! Millä vallalla sinä tätä kaikkea teet? Kuka on antanut sinulle nämä valtuudet?” Eräs itsevarma ylipappi alkoi hiillostaa Jeshuaa.

Oppilaatkin tajusivat, että kysymyksessä oli ansa. Jos Jeshua vastaisi toimivansa Jumalan valtuuksin, hänet vangittaisiin ja syytettäisiin jumalanpilkasta. Toisaalta hän ei voisi vastata myöskään toimivansa opettajan valtuuksin, hänhän ei ollut opiskellut Teologiatornissa eikä ollut kenenkään oppilaskaan. Sirion ei keksinyt, miten tästä kaksinkertaisesta verkosta löytyisi pakotie, mutta Jumalan Pojalle se ei ollut ongelma. Jeshua havaitsi heidän ansansa ja vastasi:

”Minäkin kysyn teiltä yhtä asiaa. Jos te vastaatte minulle, minä puolestani sanon teille, millä vallalla minä tätä kaikkea teen.”

Ylipapit nyökkäsivät.

”Kysyn siis”, Jeshua suuntasi silmänsä suoraan heihin, ”mistä Kastajan kaste oli peräisin, Jumalasta vai ihmisistä?”

Neuvoston jäsenet katsoivat toisiinsa ja alkoivat neuvotella hiljaisella äänellä.

”...Jumalasta...niin, olemme jo arvioineet...”

”Mutta...hän itse sanoi tämän miehen olevan Jumalan karitsan...”

”Entäs ihmisestä...”

”Jos sanomme sellaista, kansa..., ei käy...uskoo Kastajaan.”

Vastausta ei tahtonut kuulua ja ympärillä oleva väki alkoi hermostua. Kesti pitkään, ennen kuin neuvonpito päättyi ja he kääntyivät Jeshuan puoleen:

”Emme tiedä.”

”Niinpä en minäkään sano teille, millä vallalla minä tätä kaikkea teen.” Jeshua selvisi niskaansa heitetystä verkosta kuin lentokala hypyllään. Kansaan levisi vaimeata ivailua, mutta kasvot punaisina neuvoston jäsenet mulkoilivat Jeshuaa.

”Asiasta toiseen, mutta haluaisin kuulla teidän mielipiteenne.” Tällä kertaa Jeshua heitti heitä kohti ongenkoukkunsa.

”Mistä?”

”Eräällä miehellä oli kaksi poikaa. Hän meni vanhemman luo ja sanoi: 'Poikani, mene tänään työhön viinitarhaan.' Tämä vastasi: 'Minä menen, herra', mutta ei mennytkään.”

Neuvoston jäsenet tuhahtivat. He olivat sanomaisillaan, että sellaista poikaa pitäisi rangaista.

”Sitten isä meni nuoremman luo ja sanoi: 'Poikani, mene tänään työhön viinitarhaan.' Tämä vastasi: 'En minä halua', mutta myöhemmin hän katui ja meni. Kumpi näistä kahdesta noudatti isänsä tahtoa?”

”Jälkimmäinen”, ylipapit antoivat itsestäänselvän vastauksen.

Jeshua nyökkäsi. ”Totisesti minä sanon teille: veronkantajat ja portot menevät Jumalan kuningaskuntaan ennen teitä. Sillä Kastaja osoitti teille vanhurskauden tien, mutta te ette uskoneet häntä. Veronkantajat ja portot sen sijaan uskoivat. Ja vaikka te sen näitte, te ette myöhemminkään katuneet, niin että olisitte uskoneet häntä.”

”Idioottimaista, aivan typerää.” Ylipapit kääntyivät poistuaakseen, mutta Jeshuan heittämä koukku oli jo tarttunut heihin.

”Kuunnelkaapas vielä vähän. Oli eräs mies, talonisäntä, hän vuokrasi viinitarhan viljelijöille. Kun korjuuaika tuli, hän lähetti palvelijoitaan viljelijöiden luo perimään hänelle kuuluvan sadon. Mutta viljelijät ottivat kiinni hänen palvelijansa ja pieksivät hänet. Lempeä isäntä lähetti vielä toisen palvelijan, mutta viljelijät pieksivät ja tappoivat hänetkin. Viimein hän lähetti heidän luokseen poikansa sanoen: 'Minun

poikaani he kavahtavat.' Mutta viljelijät ajattelivat näin: 'Tämä on perillinen. Tapetaan hänet, niin saamme hänen perintönsä.' He ottivat hänet kiinni, heittivät ulos viinitarhasta ja tappoivat hänet. Kun viinitarhan omistaja tulee, mitä hän tekee noille viljelijöille?"

Neuvoston jäsenet asettuivat talonisännän asemaan: "Sehän on selvä! Hän tappaa armottomasti nuo pahat ja uskoo viinitarhan toisille luotettaville viljelijöille."

Jeshua alkoi kiristää heittämäänsä siimaa: "Ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista:

'Siitä kivistä, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut huippukivi. ''

'Tietenkin he olivat lukeneet sen. Sehän oli kuuluisa ennustus talon rakentajista eli temppelin johtajista. Mutta tuo hyljätty kivi...' Sirion tajusi ensi kertaa vertauksen merkityksen. 'Sehän puhui Jeshuasta.'

"Mitä sillä tarkoitat?" Neuvoston jäsenet eivät vielä huomanneet, että koukku oli jo tarttunut heihin. He tunsivat olonsa tukalaksi.

"Äskeisellä viinitarhurivertauksella halusin sanoa seuraavaa", Jeshua selitti neuvoston jäsenille. "Te, joille kansa on uskottu, vainoatte ja tapatte Jumalan lähettämiä profeettoja. Lopulta hylkääte ja surmaatte myös pojan. Siksi Jumalan kuningaskunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tuottaa sen hedelmää. Osoituksena siitä humanoja on jo tullut siitä osalliseksi. Kuningaskunnan huippukivi olen minä, tulee aika, jona tämä kivi murskaa teidät pirstaleiksi."

"Sietämätöntä!", ylimmäinen pappi suuttui. "Nyt heti tuo..."

"Rauhoitu!" Eräs toinen neuvoston jäsen toppuutteli häntä hädissään. "Se ei käy nyt päinsä." Niin sanoen hän vilkaisi kansaa. Ylimmäinen pappi onnistui rauhoittumaan, kuin katkaisten siiman hän irvisti ja poistui viihaisena paikalta.

43. Turinderin ansa

Kun ylipapit epäonnistuivat yrityksessään syyttää Jeshuaa, nyt lainopettajat hioivat uutta suunnitelmaa saadakseen Jeshuan ansaan.

”Hyvän” ehdotuksen aloitteentekijä oli korppikotkankasvoinen Turinder. Tyytyväisenä suunnitelmaansa hän hymyili pirullisesti, varmana siitä, että sen avulla Jeshua saataisiin vangituksi. Uskonsa siivittämänä hän lennähti Pyhässä kaupungissa sijaitsevalle Felamirin edustusasunnolle.

Samaan aikaan sinne olivat majoittuneet Felamirin ja hänen vaimonsa Josannan lisäksi Ainanna sekä sisupussi Idarel miehineen. Kun lainoppinut Turinder saapui, Josanna otti hänet vastaan pahaa aavistamatta. Hän katsahti hiukan epäluuloisesti vierasta, mutta peitti ilmeensä ja kutsui neuvoston jäsenen sisään. Hän jätti vieraan odottamaan vastaanottotilaan ja kiiruhti työhuoneeseen miehensä luo.

”Se korppikotka on taas suunnittelemassa jotain.” Felamir laski ruusunpuisen kynänsä pöydälle ja ry-pisti kasvojaan tyytymättömänä.

”Ihan varmaan. Hän koettaa virittää ansan saadakseen Jeshuan tapetuksi.” Huolestuneena Josanna risti kätensä rintansa päälle. ”Pyydän, koeta saada hänet luopumaan siitä!”

”Ilman muuta, mutta Herdof puolueen aateliset ovat jo yksissä tuumin heidän kanssaan. Minä en yksin voi toimia, niin kuin haluaisin.”

”Eikö ole ketään, joka olisi meidän puolellamme?”

”Herdof puolueessa ei ole, mutta lainoppineiden joukosta löytyy...”

”Ketkä?”

”Teologiatornin rehtori Nikonder ja hänen oppilaansa neuvoston jäsen Sarimas. He uskovat häneen Pelastaja Messiaana. Muitakin uskovia lienee, mutta kukaan ei sitä uskalla tunnustaa.”

”Voisitko pyytää noita kahta estämään suunnitelman.”

”Aion tehdä niin. Heidän asemansa vuoksi se on heille vaikeaa, mutta voin ehkä tehdä jotain. Josanna, pidättele siihen asti korppikotkaa. Lähetä sitten Ainanna viemään sana Jeshualle, että olisi varuillaan.”

”Selvä.” Josanna riensi työhuoneesta.

Felamir huokasi astellessaan portaita alas tavatakseen lainoppineen, jota ei olisi halunnut kohdata.

”Tulin, koska taannoin lupasitte taistella kanssamme. Haluan nyt, että lunastatte lupauksenne.” Nähdessään Felamirin Turinder ojensi hymyillen oikean kätensä.

”Mitä te aiotte sitten tehdä?” Felamir tarttui käteen salaten vihansa.

”Tietenkin pidättää se mies.”

”Mikä olisi rikosnimike?”

”Pidän siitä huolen. Pian hän tekee rikoksen Roodista vastaan. Haluaisin, että Herdof puolueen jäseniä tulisi paikalle todistajiksi. Sen lisäksi heidän tehtävänsä olisi vangita hänet heti siltä paikalta.” Turinderin suunnitelmat vääntyivät pahaenteisesti.

”Millaisen rikoksen hän sitten tekisi?” ärsyyntynyt Felamir murahti huomaamattaan.

Turinder kallisti päätään epäluuloisesti. ”Onko tässä jotain sopimatonta?”

”Ei”, ritari rykäisi peittääkseen tunteensa. ”Haluaisin vain kuulla suunnitelman kokonaisuudessaan.”

”Turha huoli”, lainopettaja röyhisti rintaansa. ”Kokoa välittömästi muutamia ritareita! Mies on tempelissä. Mekin tulemme sinne heti, kun saamme kaikki kokoon.”

Felamir nappasi punasulkahatun päähänsä ja lähti vastahakoisesti kokoamaan aatelisia. Matalan kiviaidan ympäröimässä pihassa ruusut olivat nupullaan. Niiden vaalean keltainen väri ei kyennyt nyt Felamirin

mieltä ilahduttamaan. Mutta sen sijaan puutarhan portilla seisova mies käänsi hänen mielialansa hiukan toisaalle.

”Mäyrä! Ei kun Lasron. Miten sinä, Jeshuan oppilas olet täällä?”

”Törmäsin äsken Ainannaan. Herdof puolueen jäsenenä olet kuulema hankaluuksissa.”

Vastarintaliikkeen Lasron ojensi oikean kätensä kunnioittavasti entiselle viholliselleen. Felamir puristi hiukan epäluuloisena kättä, jossa hänelle ojennettiin jotain.

”Mitä asiaa sinulla on?” ritari kysyi katsellen hänelle annettua esinettä.

”Pidän sinua kaikkein parhaana miekkailumestarina ja siksi haluaisin pyytää apuasi.” Lasronin ilme oli tiukka. ”Tiedät varmaan Barabbaksen? Haluaisin, että pysäyttäisit hänen mielettömän juoksunsa.”

”Totta kai tiedän, mutta miksi sitä toivot? Me ajamme häntä kaiken aikaa takaa. Saatuamme hänet kiinni, hän saa kuolemantuomion.”

”Toivoisin... ettette tappaisi häntä.”

”Miksi? Tunnetko Barabbaksen? Kuka hän oikein on?”

”Varjo”, Lasron vastasi. ”Hän on se Varjo, joka sissinä taisteli aikanaan sinun kanssasi. Hän on Barabbas.”

”Ihanko totta?” Felamirin hengitys katkesi. ”Olipas yllätys. Sinä siis haluaisit, että säästäisin entisen toverisi?”

”Ei nyt ihan niinkään.” Lasronilla oli sekava ilme. ”Haluaisin, että löisit hänet maahan, jotta hänen silmänsä avautuisivat. Tahtoisin pelastaa hänet.”

”Ei se ole minun tehtäväni”, Felamir kieltäytyi tiukasti. ”Mutta hänen kiinni ottamiseen teen kyllä kaikkeni.”

”Olen kiitollinen.” Kun ritari osoitti ymmärtämystä, Lasronin silmät alkoivat räpyttää tiuhaan. ”Hän on minun ulottumattomissani. Ainoa, joka kykenee pysäyttämään hänet, olet sinä. Vai riitätkö sinäkään ...”

”Voit luottaa minuun”, Felamir sanoi tiukkana, mutta hymyili sitten tyynesti. ”Jos kerran minua nimitetään miekkailumestariksi, niin eihän käy päinsä, että jäisin toiseksi.”

”Toivotaan niin”, Lasron nyökkäsi ja lähti pois helpottuneena.

Päästäkseen eroon ikävistä tehtävistä Felamir kiersi Herdof puolueen aatelisten talot. Hän kertoi haluttomasti heille Turinderin suunnitelman ja pyysi heitä kokoontumaan kotiinsa. Paluumatkalla hän poikkasi Teologiatorniin pyytämään apua kahdelta Jeshuaan uskovalta lainopettajalta. Siellä molemmat Nikonder ja Sarimas istuivat vierekkäin. Felamir kertoi heille Turinderin juonen ja pyysi heiltä tukea.

”Ajattelin, että teillä neuvoston jäsenenä olisi joitakin keinoja käytettävissänne, mutta...”

”Olen pahoillani”, vanhus painoi päänsä, ”niin kuin sanoin, meillä ei ole rohkeutta nousta julkisesti puolustamaan häntä. Hävettää tunnustaa se.”

”Ei tarvitse pyydellä anteeksi. Samahan on minunkin laitani”, Felamir tunnusti hartiat lysähtäneenä.

”Sanottakoon nyt vielä tässä sekin, että minun täytyy pyytää anteeksi yhtä asiaa.” Vanhus tutisi häpeästä.

”Mitä sitten?”

”Aiemmin käydessäsi muistan sanoneeni: ”Ei sille voi mitään, jos ei voi seurata häntä. Riittää, että uskoo häneen sydämestään.””

”Muistan toki sen.”

”Se oli väärin. Hän on sen arvoinen, että hänen vuokseen kannattaa menettää kaikki. Olen vakuuttunut, että hän on Pelastaja Messias. Päästyäni tähän uskoon ajattelin lähteväni seuraamaan häntä koko sydämestäni.” Vanhuksen silmissä näkyi saman aikaan ilo ja suru.

Felamir ymmärsi hyvin vanhuksen sisäistä taistelua. Samalla hän jopa ihaili tätä. ”Vanhus väitti, ettei hänellä ollut rohkeutta, mutta eihän se voi olla totta hänestä, joka kykenee näin rehellisesti tunnustamaan sen.”

”Kunpa...”, vanhus jatkoi, ”jospa vain saisın tuntea hänet paremmin. Silloin minäkin voisın muuttua. Kävin tapaamassa häntä kerran yön suojissa. Kunka paljon parempi olisi ollut, jos olisin tehnyt niin päivällä. Mutta olen jo tällainen vanhus. Kunpa vielä kerran voisi aloittaa alusta.”

"Älä menetä toivoasi", Sarimas, hänen oppilaansa rohkaisi. "Hän paljasti meidän heikkoutemme. Me emme kykene uhraamaan itseämme. Se meidän on ensiksikin myönnettävä, mutta juuri siksi tarvitsemme häneltä pelastuksen. Hän tulee varmasti pesemään meidän silmämme näkeviksi."

Vanhus huomasi oppilaansa kasvaneen kuin hyvään viinipuuhun oksastettu nuori lehvä, joka tulisi kantamaan hedelmää. "Tämä oppilas tulisi johtamaan ihmisiä totuuteen ja todistamaan Jeshuan vanhurskaudesta."

"Mene!" vanhus kehotti. "Mene ja opi tuntemaan hänet. Niin Sarimas, oppilaani, josta olen ylpeä, voit todistaa myös minulle hänestä."

Felamir palasi nopeasti asuntoonsa Sarimaksen kanssa. Vielä vähän aikaisemmin Josanna oli onnistunut pidättelemään Turinderia. Mutta kun taloon kokoontui monia Herdof puolueen aatelisia, tämä lähti heidän kanssaan temppeliin odottamatta Felamirin paluuta. Felamir ja Samaraskin kiiruhtivat sinne heidän peräsään. Heidän saapuessaan aukiolle Turinderin ansa oli laukeamassa Jeshuan jalkoja.

Jeshua oli opettamassa suurta ihmisjoukkoa. Turinder ja Herdof puolueen aateliset piileskelivät väkijoukon takana, mutta he lähettivät muutamia hurskaaksi tekeytyviä ihmisiä Jeshuan luo.

"Opettaja, me tiedämme, että sinä olet totuudellinen ja opetat Jumalan tietä totuudessa etkä välitä siitä, mitä ihmiset sanovat. Sinä et katso henkilöön." Urkkijat valmistelivat näyttämöä. Kansa taputti käsiään, mutta Jeshuan ilmekään ei värähtänyt. Kun tilanne oli valmis, he kävivät varsinaiseen asiaan:

"Sano siis meille, mitä mieltä olet: onko lain mukaan oikein maksaa Roodikselle veroa vai ei?"

"Onpas hankala juttu", Sarimas sanoi vierellään olevalle Felamirille. "Jos hän sanoo, että veroa pitää maksaa, niin hän suututtaa kansan. Mutta jos hän sanoo, ettei pidä maksaa, se on valtiopetos. Jos taas hän jättää vastaamatta, he sanovat hänen tavoittelevan ihmisuosiota."

"Siinä tapauksessa tuollaiset kysymykset pitää saada loppumaan." Felamir oli lähteä eteen, mutta Sarimas pysäytti häntä käsivarresta.

"Odota nyt! Hän on Pelastaja Messias. Seuraa tarkoin!" "Kovin huoletonta", ajatteli Felamir, mutta nähdessään Sarimaksen odottavan jotain, hän jäi paikalleen.

"Pitääkö maksaa vai ei?" urkkijat tivasivat Jeshualta vastausta.

Jeshua näki heidän sydäntensä läpi ja sanoi heille:

"Teeskentelijät, miksi kiusaatte minua?" Nämä hämmentyivät hetkeksi, mutta pian he teennäisen rauhallisesti toistivat:

"Eihän toki, meidän vain haluamme tietää asian."

Jeshua kiinnitti silmänsä heihin: "Tuokaa minulle ansaitsemanne hopearaha ja näyttäkää se."

Niin he toivat jostakin yhden hopearahan ja ojensivat sen Jeshualle. Hän otti se sormiinsa, pani sen valoa vasten ja näytti tutkivan sitä tarkasti toisen silmänsä sulkien. Kansa kiinnitti huomionsa hopearaan odottaen kiihkeästi, että jotain tapahtuisi.

"Aivan, jotain tämän pinnalla on koholla", Jeshua sanoi. "Sehän on korkokuva. Kirjaimiakin siihen on kaiverretty. Kenenkä nimi siihen on kirjoitettu?"

"Roodiksen kuninkaan", ihmiset vastasivat.

"Aivan niin." Jeshua heitti rahan ilmaan. Kaikkien silmät seurasivat valossa kieppuvaa hopearahaa. Hän nappasi putoavan rahan ja palautti sen heille.

"Antakaa siis Roodiksen kuninkaalle, mikä Roodiksen kuninkaan on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on."

Urkkijat hämmästyivät perusteellisesti. "Voiko olla sen parempaa vastausta?" He eivät kyenneet sanomaan enää mitään. Turinder irvisti nöyryytettynä. Urkkijat käänsivät selkensä nähdessään hänen kasvonsa ja hajaantuivat pois.

"Aivan niin kuin Pelastaja Messiaalle sopii!" Sarimas kehaisi ylpeänä Felamirille, jonka suu oli hämmästyksestä auki.

Nyt aivan kuin vuoroaan odottanut toinen ryhmä eteni Jeshuan luokse. He olivat pappeja. He heittivät Jeshualle kysymyksen, kuin olisivat halunneet kostaa hänelle:

"Opettaja, Mosalion on säätänyt meille: 'Jos mieheltä kuolee veli, joka jättää jälkeensä vaimon mutta ei lasta, niin mies ottakoon hänen vaimonsa ja hankkikoon jälkeläisen veljelleen.' Siihen liittyen haluimme kuulla opetuksesi. Oli seitsemän veljestä. Ensimmäinen otti vaimon mutta kuoli jättämättä jälkeläistä. Silloin toinen otti hänet, mutta hänkin kuoli jättämättä jälkeläistä. Samoin myös kolmas. Kaikki

seitsemän ottivat hänet vaimokseen, eikä yksikään heistä jättänyt jälkeläistä. Kuka heistä siis saa hänet vaimokseen, kun he nousevat ylösnousemuksessa?"

Papit olivat ylpeitä kysymyksestään. Toisin kuin lainoppineet he eivät uskoneet ylösnousemukseen. Tätä kysymystä he käyttivät usein voittaakseen väittelyissä lainoppineiden kanssa. Se ole heidän salainen aseensa. Siihen mennessä yksikään ei ollut kyennyt vastaamaan heille.

Sarimas odotti silmät loistaen Jeshuan vastausta. Jopa Jeshuan vihamies Turinderkin ja muut lainoppineet kurkottelivat kuullakseen sen. Jeshua vastasi papeille kuninkaallisella arvokkuudella.

"Ette taida uskoa ylösnousemukseen. Mutta te eksytte siitä syystä, kun ette tunne Raamattua ettekä Jumalan voimaa? Ylösnousemuksessa ihmiset eivät ota vaimoa eivätkä mene vaimoksi. Sillä heillä on iankaikkinen elämä. He ovat kuin enkelit taivaissa Jumalan lapsina. Mutta mitä tulee kuolleiden ylösnousemiseen, ettekö ole lukeneet Mosalionin kirjasta: 'Minä olen Abrelimin, Isaldirin ja Isrianin kanssa liiton tehnyt Jumala'? Jumalahan lupasi antaa heille hallittavaksi koko Klamdolin. Saivatko he sen hallintaansa? Eivät vielä. Milloin se sitten toteutuu? Sitten kun he nousevat kuolleista. Ei hän ole kuolleiden Jumala vaan elävien."

Kansa taputti ja hurrasi tälle vastaukselle. Yllättävältä taholta kuului:

"Suurenmoinen vastaus." Sarimakselta ei jäänyt huomaamatta, että huudahtaneella korppikotkankasvoisella oli epätavallisen valoisa ilme.

Illan suussa ihmiset alkoivat palaila majapaikkoihinsa. Kun väkeä ei enää ollut paikalla, Sarimas lähestyi Jeshuaa ja esitti kysymyksen.

"Opetä, mikä on kaikkein tärkeintä!"

"Sarimas, ensimmäinen on tämä: 'Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikella ymmärrykselläsi ja kaikella voimallasi.' Toinen on tämä: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.' Ei ole näitä suurempaa käskyä."

Sarimas ei nyt sanonut noudattavansa niitä, vaan nyökkäsi kyynelin.

"Juuri niin se on. Mikään ei ole tärkeämpää kuin Jumala. Se, että rakastaa häntä kaikesta sydäimestään ja kaikella ymmärryksellään ja kaikella voimallaan ja rakastaa lähimmäistään niin kuin itseään, on enemmän kuin kaikki uhrit."

Jeshua kohdisti katseensa Sarimakseen:

"Sarimas, sinä et ole kaukana Jumalan kuningaskunnasta."

Felamir seurasi tapahtumaa ja alkoi tosissaan miettiä jotain.

Jeshua ja oppilaat lähtivät Pyhästä kaupungista kohti Köyhälää. Kun he olivat kiipeämässä Oliivivuorta, he näkivät auringon laskemassa kaupungin taakse ja pitivät hengähdystauon. Kun Jeshua istui ja katseli kaukaisuuteen, merimies Mastuon tuli hänen luokseen.

"Katso, miten komeat kivet ja millaiset hienot rakennukset!"

"Mastuon, sinä näet nämä suuret rakennukset. Mutta minä sanon. Niistä ei jää kiveä kiven päälle, vaan kaikki revitään maahan." Ukkosenjylinänpoika Ander kysyi:

"Milloin se tapahtuu? Mikä on merkinä siitä, että kaikki tämä alkaa toteutua?"

Jeshua selitti heille, mitä silloin tapahtuisi. Hän antoi ennustuksen ajasta, jona nyt alkanut armon aikakausi päättyisi. Kun Jeshua oli kertonut kaiken, ilta oli jo pimentynyt ja vuorokausi vaihtunut.

"Niin kuin tiedätte, kahden päivän päästä alkaa pääsiäisjuhla", Jeshua lausui puolipimeässä. "Silloin minut luovutetaan ristiinnaulittavaksi."

Aika kului tasaista vauhtia. Pyhään kaupunkiin, jonka kuningas oli jättänyt taakseen, laskeutui yö. Mustat kissatkin vaikenivat, vallitsi hiljaisuus. Ylimmäisen papin palatsiin oli kokoontunut kaksikymmentä neljä ylipappia.

"Mitä tästä oikein tulee? Kahden päivän päästä alkaa jo pääsiäisjuhla." Ylimmäisen papin ääni repi yön verhoa, kun hän moitti sisäpihalla ylipappeja. "Miten ihmeessä saisimme tuon miehen tapetuksi?"

Pihan keskellä palavan nuotion loimu valaisi heidän kasvojaan pahaenteisesti.

"Juhlien alettua emme voi ottaa häntä kiinni", yksi ylipapeista ehdotti vaimeasti. "Muuten kansassa syntyisi meteli."

"Juuri siksi meidän on löydettävä nopeasti keinot", ylimmäinen pappi pauhasi.

Mutta Jeshuan viisautta vastaan ei löytynyt keinoja.

”Kunpa saisimme hänet kiinni silloin, kun hän ei ole kansan ympäröimä...”, eräs toinen ylipappi mutisi.

Juuri silloin saapui ovenvartijanainen juosten heidän luokseen.

”Herra, vaikka on myöhäinen yö, eräs henkilö haluaisi tavata Teidät. Hän väittää olevansa yksi Jeshuan kahdestatoista oppilaasta.”

Kokoontuneet kohahtivat.

”Tuon miehen oppilasko? Mitä asiaa hänellä voi olla keskellä yötä?” ylimmäinen pappi kysyi ovenvartijalta.

”Hänellä on kerrottavana sinulle hyvä ehdotus?” ovenvartija kohautti olkiaan. ”Ajanko hänet pois?” Ylimmäinen pappi mietti hetken ja sanoi:

”Tulkoon! Ohjaa hänet tänne!”

Mies saapui vartijan opastamana. Hän ei tullut nuotionvalon piiriin vaan jäi seisomaan vähän ulomaksi pimeään.

”Kerro asiasi!” ylimmäinen pappi vaati. ”Turhista vaateista saat lähteä.”

”Mitä maksatte, jos myyn hänet teille?”

”Aiot siis kavaltaa sen miehen?” ylimmäinen pappi yllättyi.

”Aivan.”

Ylipapit neuvottelivat hätäisesti keskenään. Pian heillä oli valmis vastaus. Heillä ei ollut muuta keinoja, kuin käyttää hyväkseen tätä miestä.

”Jos järjestät meille tilaisuuden sen miehen pidättämiseksi ja lupaudut todistamaan oikeudenkäynnissä, annamme sinulle kolmekymmentä hopearahaa. Se on sinun herrastasi juuri oikea summa.”

Kolmekymmentä hopearahaa oli lakikirjan mukaan korvaussumma kuolleesta orjasta. Elfeille se oli hyvin vastenmielinen raha.

”Se sopii”, mies vastasi.

Ylipapit maksoivat summan heti, ennen kuin miehen mieli muuttuisi. Pimeässä rahat vastaanottaneen miehen käsi vapisi.

44. Valon ja pimeyden taistelu

Seuraavana päivänä Jeshualle ja oppilaille ei tapahtunut mitään erikoista. He viettivät Köyhälässä iloisia hetkiä. Sen sijaan Pyhässä kaupungissa tapahtui yhtä ja toista. Temppelivartiostoa vahvistettiin, koska Barabbas yllytti kansaa kapinaan.

Pakanoiden esipihassa ei ollut kuningasta. Sen sijaan vastarintaliikkeen sissit huusivat:

”Nyt on aika julistaa, että Jumala tulee! Otetaan humanoilta valta, puhdistetaan temppeli! Te, Isrianin Jumalan seuraajat, tulkaa mukaamme! Liittykää Barabbaksen joukkoihin!”

Sissit levittivät kiveykselle aseita kangaspusseista. Suuri joukko hurjistuneita elfimiehiä kokoontui ja he tarttuivat niihin. Pilarin äskettäin toimeenpanema verilöyly ei ollut pelästyttänyt heitä, vaan pikemminkin nostanut heissä syvemmän vihan. Se oli vahvistanut heidän päätöstään kumota Roodiksen valta ja palauttaa Isrian entiselleen.

”Tiedotus temppelikaartille”, dowafi julisti sotakirves kädessään: ”Emme käy teidän kimppuunne. Meidän vihollisemme on Roodis. Poistukaa paikalta!”

Levilionin suvun elfit joutuivat ymmälleen. He olivat haluttomia tappamaan elfejä. Sen sijaan alueen eri puolelle sijoitetut Roodiksen sotilaat ottivat aseet esiin ja lähtivät tukahduttamaan kapinaa, taistelu leimahti käyntiin.

Vastarintaliikkeen ampumat nuolet kaatoivat muutamia sotilaita. Jäljellä olevia kohti ryntäsi mustapukuinen sissi. Hän oli kapinan pääpukari, itse Barabbas. Hän onnistui lyhyessä ajassa surmaamaan kaikki aukiolla olleet sotilaat. Lyhyt miekka molemmissa käsissään Gilrond katseli ihaillen Barabbasta. Nähdessään tämän voiman entistä useampi elfi yhtyi kapinaan.

Kohta paikalle marssi Sinilinnasta kuusisataa sotilasta. Kädessään he pitivät lohikäärmeen vaakunalla varustettuja kilpiä. Ruhtinas Pilarin ratsuväen valmiusosasto saapui täydessä sotavarustuksessa. Mutta myös vastarintaliike oli edellistä kertaa voimakkaampi. Syvä viha siitä, että Pilar oli saastuttanut alttarin elfien verellä, oli piiskannut heidät ankariin harjoituksiin. Barabbaksen johdolla dowafi niitti kirveellään vihollisia, Gilrond pyöritti lyhyitä miekkojaan ja onnistui kukistamaan sotilaita. Muutkin hyödynsivät Barabbakselta saamaansa koulutusta taistellessaan vihollisten kanssa. Mitä useamman Roodiksen sotilaan he saivat kaadetuksi, sitä enemmän uusia elfejä tarttui aseisiin ja liittyi kapinaan.

Kuusisataa sotilasta vastassaan vastarintaliike eteni tasaisesti. Pilar oli raivoissaan. Tapahtumien kulua Sinilinnasta seuratessaan hän alkoi jo tosissaan harkita legioonan kutsumista emämaasta. Se merkitsi sitä, että hänen kykynsä hoitaa hallintoa asetettaisiin kyseenalaiseksi, mutta hän ei selvittäisi tilanteesta ilman uhrauksia.

Juuri silloin Pilarin yllätykseksi paikalle saapui lisävoimia. Aukiolle tulvi usean sadan sotilaan joukko-osasto johdossaan ritarit, joilla oli kilvissään susivaakunat. Kyseessä oli Herdofin alainen rakuunarykmentti, joka oli juhlan vuoksi tullut kaupunkiin. Kun sen sotilaat hyökkäsivät vastarintaliikettä vastaan, tilanne muuttui hetkessä. Heidän joukossaan oli yksi teholtaan ylivertainen sotilas. Hän ei käyttänyt kasvosuojusta eikä kilpeä. Hänen päässään heilui punasulkainen hattu. Hän oli elfien parhaaksi miekkailijamesariksi mainittu ritari Felamir.

Tilannetta hyväkseen käyttäen Roodiksen ratsuväki alkoi painostaa vastarintaliikettä kuin tulen saanut lohikäärme.

”Barabbas! Tule ottelemaan minun kanssani!” Felamir huusi taistelun tiimellyksestä.

”Minä olen vastustajasi.” Esiin hyppäsi dowafi kirves kädessään. Lyhyttä asetta pyörittäen hän ryntäsi ritaria kohti. Felamir sai väistetyksi iskun hiuksen hienosti. Samassa silmänräpäyksessä hän löi vastaiskun. Normaalisti peli olisi ollut pelattu, mutta hämmästyttävää kyllä, dowafi onnistui väistämään sen.

”Melko hyvä suoritus.” Felamir katsoi oikean kätensä hihansuuta. Isku oli repäissyt vaatetta, siitä tihkui verta.

Felamir naurahti merkitsevästi ja antoi miekkansa laulaa hänelle luonteenomaisia pistoja ja lyöntejä. Dowafi nosti kirveen kilvekseen ja torjui sillä hyökkäyksen. Silloin Felamir pani kätensä matalan dowafin pään päälle ja teki pukkihypyn tämän ylitse. Harmistuneen dowafin kääntyessä Felamir potkaisi tätä kasvoihin ja dowafi kaatui tajuttomana maahan.

Ennen kuin Felamir ehti levähtää, ryntäsi paikalle seuraava vihollinen, kahta lyhyttä miekkaa pitelevä Gilrond.

”Kostan sinulle, mitä teit silloin.”

”Kappas, olet jossain vaihtanut miekkasi.” Ilman vaikeuksia Felamir löi häntä niin kovaa, että hän pyörtyi. Hänellä ei ollut minkäänlaista muistikuvaa siitä, että Gilrond oli seisonut hänen tiellään, kun hän vangitsi Kastajan.

”Entä Barabbas, missä olet!” Felamir huusi uudestaan.

”Täällähän minä!” Ihmisjoukosta työnsi päänsä esiin mustavaatteinen Barabbas.

”Pitkästä aikaan.” Felamir puristi tiukasti sapelinsa kahvaa.

”Tämä on kolmas kerta. Nyt meidän täytyy saada aikaan ratkaisu.” Niin sanoen Barabbas riisui huppuvitansa ja heitti sen sivuun. Hänen harjaantuneet leopardin lihaksensa tulivat näkyviin. Felamir tervehditi häntä kunnioittavasti:

”Ystäväsi pyysi minua lyömään sinut vain maahan.”

”Ei minulla ole ystäviä. Ei varsinkaan sellaisia, jotka sotkeutuvat minun asioihini.”

”Eihän tuo käy. Sinunhan pitäisi olla kiitollinen.” Niin sanoen Felamir työnsi sapelinsa terän kohti vastustajan otsaa. Barabbas heilautti pitkän miekkansa ylöspäin ja rajulla iskulla lennätti sapelin ilmaan. Sitten hän kohdisti miekkansa iskun alaspäin aseensa menettäneeseen vastustajaan. Ritari kääntyi nopeasti, mutta miekka raapaisi hänen olkasuojustaan, josta osa putosi pois. Kun heti perään tuli toinen isku, Felamir heittäytyi sivulle ja kaappasi käteensä sapelinsa, joka putosi ilmassa pyörien.

”Melkoinen poika! Tästä ei taideta selvitä tappamatta”, Felamir päätteli.

”Sinun olisi pitänyt alusta alkaen yrittää sitä.” Barabbas löi jälleen alhaalta käsin nousevan iskun. Felamir väisti sen kumartumalla ja löi sapelillaan takaisin. Barabbas selvisi siitä vähäisellä liikahduksella ja teki vastaiskun. Sen vastaanottamisessa Felamir myöhästyi vähän, joten hän ei kyennyt väistämään siitä muuten kuin heittäytymällä selälleen maahan.

”Loppu!” Barabbas suuntasi miekan terän häneen suoraan ylhäältä käsin. Nyt Felamir heitti jotain. Se tunkeutui Barabbaksen olkapäähän. Se oli musta tikari, jonka tämä muisti hyvin.

”Miten sinulla voi olla tämä...” Barabbaksen käsi lysähti ja hän pudotti miekkansa.

”Se on lahja ystävältäsi”, Felamir vastasi.

Miekkailijamestari polki Barabbaksen pudottaman miekan jalkansa alle ja huusi kovaa:

”Ottakaa hänet vangiksi. Otin häneltä aseet. Sitokaa hänet!” Joukko sotilaita tuli ja köytti Barabbaksen.

Felamir huusi Sinilinnan suuntaan: ”Ruhtinas Pilar, kuuletko? Kapina on kohta tukahdutettu. Olisiko hyvä pitää heille virallinen oikeudenkäynti? Jos aukio taas saastutetaan kiihkeitten elfien verellä, jatko muodostuu kauheaksi.”

Pilar näytti ymmärtäneen viestin, antoi alaisilleen määräyksen toimia sen mukaisesti ja katosi ikkunasta. Helpotuksen huokauksen päästettyään Felamir lausui Barabbakselle sanat:

”Ethän sitten kerro kenellekään, että minulla oli heittoase. Se ei olisi hyvä maineelleni.”

Näin Barabbakseksi kutsutun Jeshuan kapina saatiin tukahdutettua.

Sinä iltana Lasron vieraili Sinilinnan vankilassa ja pyysi saada tavata vankia. Yllättävää kyllä hänet päästettiin ongelmitta sisään. Se johtui Felamirin suosituksesta. Vangit oli suljettu jokainen omaan selliinsä. Lasron saapui Roodiksen sotilaan saattamana haluamansa vangin sellille. Kivisellissä oli paksu puuovi, jossa oli pieni valvontaikkuna kaltereilla.

”Ette saa puhua kovin pitkään”, opastajasotilas selitti.

Lasron nyökkäsi ja lähestyi paksua puuovea.

”Varjo” Lasron kurkisti ristikon läpi. ”Oletko sinä siellä?”

Käytävän soihtujen vuoksi hän ei voinut käyttää infrapunanäköään ja selli oli täysin pimeä.

”Oletko se sinä, Lasron?” kuului vastaus. ”Halusitko tulla katsomaan minua tällaisessa jamassa?”

”En tullut sitä varten.” Lasron helpottui hiukan, kun tajusi, että Barabbas oli valmis juttelemaan. ”Tulin kertomaan sinulle hyvän uutisen.”

”Tällaisen lopun jälkeenkö muka hyviä uutisia. Aiotko järjestää vaikkapa vankilapaon?”

Sen kuullut Roodiksen sotilas liikahti rauhattomasti.

”Sellainen ei minulta mitenkään onnistu”, Lasron jatkoi rauhallisesti. ”Haluaisin kertoa Pelastaja Messiaasta.”

Ei kuulunut mitään vastausta.

”Kuuntelepas. Nyt varmaan ymmärrät, että Jumalan suunnitelmasta poiketen ei saa aikaan mitään. Jumalan kuningaskunnan voi toteuttaa vain Pelastaja Messias.”

”Jumalan kuningaskunta? Mitä sillä on väliä”, Varjo torjui. ”Ei sillä ole mitään tekemistä minun kanssani. Sehän on etuoikeus, joka on valmistettu vain vanhurskaille. Kun taustani on se, mikä on, halusin edes vähän kokea jotain hyvää, mutta näin vain ohikiitävän unen.”

”Älä valehtele! Sinähän taistelit omien ihanteittesi mukaan. Odotit Jumalan kuningaskuntaan saapuvaa Pelastajaa, ei sinun tarvitse sitä odotusta hylätä.”

”Jopas tuli vitsi. Minut tapetaan juhlien jälkeen. Mitä muka voisini odottaa?”

”Iankaikkista elämää. Jumalan kuningaskunnan kansalaiset omistavat ikuisen elämän, he elävät kuoltuaankin. Etkö haluaisi päästä sinne?”

”Haluaisin kyllä”, Varjo huokaisi, ”mutta en ole vanhurskas, olen synnynnäinen pahantekijä. Oletko unohtanut, että tapoin vanhempasi?”

”En tietenkään. En ole unohtanut, mutta olen päättänyt antaa sinulle anteeksi, sillä minut itsenikin on armahdettu. Se mies antaa anteeksi millaiselle syntiselle tahansa. Hän jopa lähtee itse etsimään syntistä voidakseen armahtaa hänet.”

”Kykeneekö hän muka löytämään minutkin täältä vankilasta? Älä puhu pötyä!”

”Kyllä, hän pystyy saavuttamaan sinutkin”, Lasron vakuutti tosissaan. ”Sinä tunnet omat syntisi. Olet paljon lähempänä Jumalan kuningaskuntaa kuin lainopettajat, jotka kuvittelevat, ettei heillä ole syntiä. Tunnusta syntisi ja ota hänet vastaan, niin tehden saat asua ikuisesti Jumalan kanssa.”

”Voisiko muka sellaista tapahtua? Jos voi, näytä merkki.”

”Olet jo ihan tarpeeksi saanut nähdä sellaisia. Hänhän kiersi aivan kaikkialla Klamdolissa ja teki lukemattomia tunnustekoja. Et sinä voi tuolla tavalla juosta karkuun.”

”Mitä hän sitten teki minulle? Ei mitään, koska olen tällainen...”

”Kaikkea sinä puhutkin. Väitätkö, että sinut on luotu ilman Jumalaa? Ei pidä paikkaansa. Jumala loi sinut.”

”...Mitä varten sitten?” Ääni oli niin heikko, että se oli tuskin kuultavissa. Mutta Lasronilta se ei jäänyt havaitsematta.

”Rakastaakseen sinua. Sitä varten sinut on luotu.”

Ei vastausta. Kuului vain hiljaista niiskutusta.

”Aika on täysi”, sotilas määräsi. ”Poistutaan vankilasta.”

Sotilaan saattaessa Lasronia, hän rohkaisi vielä:

”Hän valaisee pimeyden, sitä varten hän tuli. Hänen valonsa osuu aivan varmasti myös sinuun, Varjo.”

Lasron poistui pimeästä kellarivankilasta.

45. Viimeinen ehtoollinen

Aika riensi, pimeys laskeutui ja pääsiäisjuhlapäivä koitti. Aamuruoan Jeshua ja oppilaat söivät Mart-han-nan kodissa Köyhälässä.

”Hei, Lasron, voitko pahoin?” Sirion huolehti Lasronista, jonka kasvot olivat epätavallisen synkät.

”Ei hätää”, hän vastasi, mutta ei näyttänyt pirteältääkään.

Sirion oli jo jonkin aikaa ollut huolissaan hänestä. ”Johonkin hän oli poistunut, mutta missä hän oli oikeastaan käynyt?”

”Huomenna on siis pääsiäisaterian aika”, hän vaihtoi puheenaihetta.

”Niinkö se olikin?” Taaskin epämääräinen, pyöreä ja innoton vastaus tuli kuin nahkapussista.

Hämmästyneet Sirion meni Junderin luo ja kysäisi:

”Junder, sinähän kai kävit tekemässä ateriavalmisteluja poistuessasi?”

Junder hätkähti.

”Etkö olekaan vielä tehnyt niitä?” Sirion moitti. ”Onhan selvää, että rahastonhoitajana sinun on tehtävä valmistelut. Miksi sitten poistuit? Eihän tässä vaiheessa enää etsimälläkään löydy ruokailupaikkaa.”

”Kävin vain virkistäytymässä”, Junder vastasi pisteliäästi. ”Älä vaadi minua huolehtimaan joka asiasta.”

Junderin asenteen hämmästyttämänä Sirion meni neuvottelemaan Jeshuan kanssa.

”Opettaja, minne tahdot meidän valmistavan sinulle pääsiäisaterian?”

Jeshua neuvoi: ”Menkää yläkaupunkiin. Teitä vastaan tulee mies kantaen vesiruukkua. Seuratkaa häntä, ja minne hän meneekin, sanokaa sen talon isännälle: 'Opettaja kysyy: Missä on minua varten vierashuone, jossa voin syödä pääsiäisaterian opetuslasteni kanssa?' Hän näyttää teille yläkerrasta suuren, valmiiksi varustetun huoneen. Valmistakaa meille sinne ateria!”

Sirion hämmästyi. ”Missä välissä Jeshua oli ehtinyt hoitaa sellaiset järjestelyt?” Sirion huomasi Jeshuan hymyilevän ja vinkkaavan silmää Melvelle.

Sirion lähti heti ukkosenjylinäpoika Ivorin kanssa kohti Pyhää kaupunkia. Yläkaupungissa he sattui-
vat tapaamaan vesiruukkua kantavan miehen aivan, niin kuin Jeshua oli sanonut. Tämä oli noin kolme-
toistavuotias nuorukainen. He seurasivat häntä erääseen taloon.

”Täälläkö?” Sirion kolkutti talon ovea.

Sisältä tuli hyvin pukeutunut nainen.

”Rauhaa, shalom”, Sirion tervehti. ”Minulla olisi asiaa tämän talon isännälle.”

”Minä isännöin täällä”, nainen vastasi määrätietoisesti.

”Ai niinkö”, Sirion ryhdistäytyi. ”Opettaja kysyy: 'Missä on minua varten vierashuone, jossa voin syödä pääsiäisaterian opetuslasteni kanssa?'”

Nainen näytti ymmärtävän: ”Tänne päin. Opastan teidät.”

Sirion ja Ivor johdettiin toisen kerroksen komeaan saliin.

”Käyttäkää tätä vapaasti.”

”Kiitollisena sen teemme.” Sirion helpottui nähdessään riittävän tilavan huoneen. ”Mahdollisuus viettää pääsiäisateria näin hienossa tilassa tällaisena ajankohtana on kiitoksen aihe.”

”Entä te sitten?” Sirion kysyi naiselta rauhoittuneena, kun ruokailupaikka oli löytynyt.

”Olen vain tavallinen leski”, nainen vastasi. ”Uskon häneen Pelastaja Messiaana.”

”Sittenhän me olemme veljiä ja sisaria”, Sirion hymyili. ”Onko tuo vesiruukkua kantanut poikanne?”

”Kyllä, hän on poikani Malus. Kotimme palvelijatar Rooda hätiköi, kompastui portaissa ja venäytti nilkkansa. Siksi Malus kävi hänen sijastaan noutamassa vettä.”

"Tarkoitatko siis, että hän vain tänään haki sattumalta veden?" Sirion näki siinä Jumalan työn ja hänen sydämensä sykähti.

"Aivan niin, normaalisti annan Roodan hakea sitä."

Sirion nyökkäsi. 'Jälleen Jeshua osoitti olevansa profeetta.' Sirion ja Ivor lausuivat vielä kerran kiitokset ja lähtivät ostamaan temppelistä uhrattua karitsaa.

Valmistellessaan ateriaa Sirion ystävystyi Maluksen ja palvelijatar Roodan kanssa. Toisin kuin muodollinen emäntä nuo kaksi olivat sosiaalisia ja hyväluontoisia elfejä. Illansuussa Jeshua ja oppilaat saapuivat. Elfien ajanlaskussa vuorokausi vaihtui illalla auringon laskiessa. Pääsiäisateria vietettiin sen jälkeen. Jeshua tervehti ensin talon emäntää. Tämä polvistui hänen edessään, kumarsi arvokkaasti ja kiitti Herraansa.

Jeshua nousi oppilaineen yläsaliin. Sirionia askarrutti, missä järjestyksessä he istuisivat. Päävieraan paikalle asettuisi tietysti Jeshua. Hänen oikealla puolellaan olisi paikka kaikkein tärkeimmälle oppilaille, vasemmalla istuisi toiseksi tärkein. Sitten muut asettuisivat pöydän ympärille, niin että viimeisenä olisi vähäpätöisin. Sirion arvioi itsensä niin korkealle, että hän saisi istua oikealla puolella.

Jeshua alkoi ohjata istumajärjestystä. Itse hän asettui päävieraan paikalle ja kutsui sitten sen, jonka halusi oikealle puolelleen:

"No niin, Melve istu tähän."

Sirion epäili korviaan. 'Melvekö muka? Miten tämä sai istua oikealla puolella, vaikkei hän kuulunut edes kahdentoista oppilaan joukkoon?' Sirion oli odottanut ilman muuta nuorukaisen istuvan vähäisimmällä paikalla, mutta Jeshua suoritti valinnan vastakkaisessa järjestyksessä.

'Siinä tapauksessa minulle kuuluu vasemman puoleinen paikka.' Mutta sekään ei mennyt niin. Jeshua asetti vasemmalle puolelleen Junderin. Sirion oli tyytymätön. Jeshua jatkoi sitten kutsumalla kolmannelle ja neljännelle istuimelle oppilaat, mutta häntä ei vain hevin kutsuttu. Hän kävi kärsimättömäksi. 'Nyt Jeshua on varmaan erehtynyt. Hän on unohtanut kutsua minut. Tämän jälkeen joudutaan vielä kerran vaihtamaan istuimia.' Mutta kysymys ei ollut virheestä.

"Kallio, istu sinä tähän." Jeshua osoitti viimeistä sijaa.

'Väärä paikka!' Sirion vetosi katseellaan, mutta Jeshua suuntasi häneen vain aidon hymyn. Tyytymättömänä Sirion istuutui osoitetulle vähäisimmälle paikalle.

Aurinko laski ja pääsiäisateria pääsi alkamaan.

"Minä olen hartaasti halunnut syödä kanssanne tämän pääsiäisaterian ennen kärsimystäni", Jeshua lausui ja näytti iloitsevan sydämen pohjasta. "Sillä minä sanon teille: enää en syö pääsiäisateriaa, ennen kuin se saa täyttymyksensä Jumalan kuningaskunnassa."

Oppilaat katselivat huolestuneen näköisinä toisiinsa.

Sitten Jeshua otti viinimaljan käteensä, kiitti Jumalaa ja sanoi: "Ottakaa tämä ja jakakaa keskenänne. Minä sanon teille: tästedes en juo viinipuun antia, ennen kuin Jumalan kuningaskunta tulee."

'Jeshua tarkoittanee pidättyväisyyslupausta. Jos niin on, niin Jumalan kuningaskunta on lähellä.' Kun malja kiersi Sirionin kohdalle, hän joi sen kerta heitolla tyhjäksi.

Yllättäen Jeshua nousi, riisui viittansa, otti pellavaliinan ja satoi sen vyötäisilleen. Välittämättä oppilaiden ihmetyksestä hän kaatoi vettä pesuastiaan ja alkoi pestä järjestyksessä oppilaidensa jalkoja alkaen Melvestä. Nämä hämmästyivät. He kyllä muistivat hänen sanansa: 'Minä en ollut tullut palveltavaksi vaan palvelemaan.' Siksi he kunnioituksen ja kiitollisuuden vallassa antoivat jalkansa pestäväksi. Mutta Sirion ei pysynyt tyynenä. Hän närkästyi, kun näki muiden oppilaiden antavan epäröimättä jalkansa pestäväksi. 'Kehtaavatkin teettää opettajalla tällaista. Kun hän tulee minun kohdalleni, annan heille esimerkin.' Sitten tuli Sirionin vuoro ja hän huudahti:

"Herra, ei käy päinsä, että sinä pesisit minun jalkani!"

Mutta vastoin hänen arvelujaan Jeshua hymyili ystävällisesti ja lausui: "Mitä minä teen, sitä sinä et nyt käsitä, mutta myöhemmin sinä sen ymmärrät."

Sirion vaati entistäkin itsepäisemmin: "Sinä et ikinä saa pestä minun jalkojani!"

Mutta Jeshua varoitti: "Ellen minä pese sinua, ei sinulla ole osuutta minun kanssani."

"Herra, älä pese vain jalkojani vaan myös kädet ja pää."

"Sen, joka on kylpenyt, ei tarvitse pestä muuta kuin jalat, ja niin hän on kokonaan puhdas. Te olette puhtaita, mutta..." Hän vakavoitui, "ette kuitenkaan kaikki."

'Mistä on kysymys?' Oppilaat katselivat toisiaan. Sillä hetkellä vain yksi heistä käsitti Jeshuan sanojen merkityksen. Hänet kolmellakymmenellä hopearahalla ylipapeille myynyt pysyi vaiti ja tuijotti lattiaa.

Jeshua puki viitan ylleen ja asettui taas aterialle ja opetti:

"Ymmärrätekö, mitä minä olen teille tehnyt?"

Kukaan ei kyennyt antamaan selvää vastausta.

"Te kutsutte minua opettajaksi ja herraksi, ja oikeassa olette, sillä se minä olen. Minä, teidän herranne ja opettajanne olen pessyt teidän jalkanne. Oppikaa tekin siitä. Minä olen antanut teille esikuvan."

'Niinhän Jeshua oli heitä aina opettanut. Joka haluaa olla ensimmäinen, hänen pitää palvella kaikkia.' Sirion tarkasteli uudelleen Jeshuan määräämää istumajärjestystä. 'Kuningaskunnassa, jonka Pelastaja Messias on pystyttämässä, arvojärjestys on aivan toinen kuin tässä maailmassa. Siinä kutsutaan palvelijoita johtajiksi, halutaan elää toisten eikä omaksi eduksi.'

Nyt oppilaat saivat illan viimeiset opetukset siitä, millainen Jumalan kuningaskunta olisi pian alkavalla armon aikakaudella. Sen muodostaisi yhteisö, jonka ytimessä he olisivat.

"Totisesti, totisesti minä sanon teille", Jeshua puhui valoisasti, "ei palvelija ole herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi. Te olette autuaita, jos tämän tiedätte ja näin teette."

Oppilaat nyökkäsivät.

"Mutta...", Jesua puhui jälleen varoittavaan sävyyn, "en minä teistä kaikista puhu. Minä tiedän, ketkä olen valinnut. Mutta tämän raamatunkohdan on käytävä toteen: 'Joka minun leipääni syö, nostaa kanta-päänsä minua vastaan.'"

Oppilaat katsoivat taas toisiaan. 'Kenestä opettaja mahtoi puhua?'

"Sanon tämän teille jo nyt, ennen kuin se tapahtuu, jotta sen tapahtuessa uskoisitte, että minä olen se, josta ennustukset puhuvat."

Varoituksen saanut oppilas kuunteli sanoja hien puristuessa hänen otsalleen. Poveen kätkeytyt hopearahat painoivat kylmästi hänen sydäntään.

"Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, ottaa vastaan minut. Mutta joka ottaa vastaan minut, ottaa vastaan hänet, joka on minut lähettänyt."

Oppilaat ymmärsivät vihdoinkin, mitä Jeshua tarkoitti. 'Heidän keskellään oli yksi, joka ei ollut ottanut häntä vastaan, hänen kavaltajansa. Jeshuahan oli aiemminkin sanonut, että yksi heidän joukossaan olisi Saatana.' Sirion katseli synkännäköistä Lasronia. 'Missä hän oli käynyt... Eihän se niin voi olla.' Sirion pudisti heti päätään. Jeshua katseli oppilaita äärimmäisen surullisena jonkin aikaa kuin odottaen, että joku olisi tehnyt parannuksen. Mutta kukaan ei avannut suutaan. Sitten Jeshua sanoi selkeästi:

"Totisesti, totisesti minä sanon teille: yksi teistä kavaltaa minut."

Mastuon pudotti persiljan lehden, jonka hän oli syömäisillään.

"Herra, en kai se vain ole minä?" Kaikki muutkin kyselivät samaa.

"Se, jolle minä annan tämän leivänpalan kastettuani sen, on kavaltajani", Jeshua paljasti. Oppilaat heittivät käsiinsä ottamat vihannekset takaisin lautaselle.

"Minä tosin menen pois, niin kuin on säädetty, mutta voi sitä ihmistä, joka minut kavaltaa! Parempi olisi sille ihmiselle, ettei hän olisi syntynytäkään." Varoittamalla ankarasti Jeshua antoi vielä viimeisen tilaisuuden parannuksen tekoon. Silloin hänen vasemmalla puolellaan istuva Junder väänsi hymyn ja kysyi:

"Opettaja, enhän se kai minä ole?"

Jeshua vastasi hänelle jotain, mitä muut oppilaat eivät kuulleet. Kaikkein kauimpana istunut Sirion viestitti kädenliikkeillä Melvelle, että hän ilmoittaisi, kenestä on kysymys. Melve kysyi Jeshualta.

"Kuka hän on?"

"Se, jolle minä annan tämän leivänpalan kastettuani sen", Jeshua vastasi. Sitten hän otti leivän, kiitti Jumalaa, mursi ja antoi heille sanoen:

"Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän edestänne. Tehkää tämä minun muistokseni."

Jaettuaan sen hän palasi istuimelleen, kastoi palan jäljelle jäänyttä leipää ja ojensi sen Junderille. Tämä otti sen vapisevin käsin vastaan. Jeshua sanoi hänelle:

"Minkä teet, tee se pian!"

Kasvot kalpeina mies nousi, heitti leivänpalan menemään ja meni ulos paiskaten oven selkosen selälleen. Hämmästyneiden oppilaiden eteen avautui aukko täydelliseen pimeyteen.

46. Oppilaat pettävät

Kun Junder oli lähtenyt Jeshua sanoi: "Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä. Jos Jumala on kirkastettu hänessä, Jumala on myös kirkastava hänet itsessään ja tekee sen aivan pian."

'Mitähän tämän jälkeen tapahtuu? Miten Jumalan kirkkaus tulee ilmi? Millä tavalla se liittyy Junderiin?' Oppilaiden mielissä risteili kysymyksiä.

"Miksi hän lähti ulos?" Sirion kysyi lähellään istuvalta Lasronilta, saadakseen edes jonkinlaisen vihjeen

"Niin", Lasron vastasi hajamielisesti. "Olisiko häntä pyydetty tekemään välttämättömiä ostoksia juhlaa varten?"

"Olisiko muka niin? Nythän on yömyöhä. Sitä paitsi tuo oppilas..." 'Jotain on täytynyt tapahtua.' Sirion katseli Junderin heittämää leivänpalaa pöydällä.

"Sehän on selvä", Ivor vastasi. "Hän meni varmaan viemään almuja köyhille. Eikö juhlan aikana niin yleensä tehdä?"

"Ruokaa paiskoen?" Sirion pudisti päätään.

He eivät löytäneet vastausta. Oppilaat jatkoivat pääsiäisateriaa pakonomaisesti.

Sitten Jeshua otti maljan, kiitti Jumalaa, antoi kaikille ja sanoi:

"Juokaa tästä, te kaikki. Tämä on minun vereni, liiton veri, joka vuodatetaan monien edestä syntien anteeksiantamiseksi."

'Liitto? Mikä liitto?' Oppilaat joivat maljasta ymmärtämättä sen merkitystä.

Näin koko ateria päättyi ja Jeshua lauloi yhdessä oppilaidensa kanssa kiitosvirren. Sitten hän nousi:

"Lapset! Olen enää lyhyen aikaa kanssanne. Te tulette etsimään minua, mutta niin kuin sanoin kansanjohtajille, sanon myös teille: Te ette voi tulla sinne, mihin minä menen."

Oppilaat kyselivät surullisena, mihin opettaja oikein menisi.

"Uuden käskyn minä annan teille: rakastakaa toisianne. Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toisianne. Se on minun käskyni. Siitä kaikki tuntevat teidät minun oppilaikseni, että teillä on keskinäinen rakkaus."

Jeshua poistui salista ja laskeutui portaat alas. Kuullessaan askelten äänen talon poika Malus tuli ulos.

"Onko ateria päättynyt?" Malus kysyi Sirionilta.

"Kyllä vain. Suuret kiitokset."

"Mihin te tästä menette?"

"Määränpäätä...", Sirion katsahti Jeshuaa, "en minäkään tiedä."

Oppilaat kulkivat öisellä kadulla Jeshuan perässä. Johtuen ehkä juhlan jännityksestä Malustakaan ei nukuttanut. Hän käväisi hakemassa varmuuden vuoksi miekan ja lähti yöasussa seuraamaan heitä. Edellä kulkeva Jeshua lausui selin oppilasiinsa:

"Tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun, niin kuin on ennustettu Raamatussa. Mutta muistakaa, ylösnoustuani minä menen teidän edellänne Pohjoisosaan."

Sirion puhisi: "Vaikka kaikki muut loukkaantuisivat sinuun, minä en koskaan loukkaannu."

"Sirion, Sirion!" Jeshua kääntyi ja varoitti: "Varo! Saatana on tavoitellut teitä valtaansa seuloakseen teitä niin kuin viljaa."

Sirion jäykistyi kuin hänen niskaansa olisi kaadettu jäistä vettä.

"Mutta ole huoleti. Minä olen rukoillut puolestanne, ettei uskonne raukeaisi tyhjiin. Siksi...", Jeshuan silmät katsoivat lempeästi Sirionia. "Kallio, Sirion, kun palaat takaisin, vahvista veljiäsi."

"Herra!" Sirion pudisteli päätään kuin pyyhkiäkseen pois kuulemansa sanat.
"Sinun kanssasi minä olen valmis menemään vaikka vankilaan tai kuolemaan."
Jeshua vain katsahti häntä säälivästi.

Seurue saapui Pyhän kaupungin pääkadulle.

"Herra, minne sinä menet?" Sirion kysyi.

"Kallio, minne minä menen, sinne sinä et nyt voi minua seurata, mutta myöhemmin sinä seuraat."
Kuin riippuen kiinni Jeshuassa Sirion kysyi:

"Herra, miksi en voi seurata sinua nyt? Henkeni minä annan sinun puolestasi." Sirion toisti saman kolmesti. Silloin Jeshua pysähtyi ja lausui:

"Sinäkö annat henkesi minun puolestani? Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: ei ehdi kukko laulaa, ennen kuin sinä kolmesti kiellät minut."

Ennustus hämmensi Sirionia, eikä pelkästään häntä. Kaikki oppilaat olivat levottomia, sillä Jeshua oli kertonut, että he kaikki hylkäisivät hänet. Jeshua hymyili oppilaistaan ylpeänä:

"Kun minä lähetin teidät matkaan ilman varusteita, puuttuiko teiltä mitään?"

"Ei mitään," oppilaat vastasivat yhdestä suusta.

"Mutta nyt, jolla on kukkaro, ottakoon sen mukaansa, samoin myös laukun, ja jolla ei ole, myyköön viittansa ja ostakoon miekan. Sillä minä sanon teille, että tämän kirjoituksen täytyy käydä minussa toteen: 'Hänet luettiin pahantekijöiden joukkoon.' Se, mitä minusta on sanottu, on nyt täyttymässä."

Jumalan Poika halusi varustaa jälkeensä jääviä oppilaita. Heidän tuli olla aina valmiit matkaan ja pitemmään mukanaan Jumalan sanan miekkaa. Mutta oppilaat eivät tälläkään kertaa ymmärtäneet sitä.

"Herra, Lasronilla on miekka ja lisäksi myös Maluksella", Sirion selitti.

Jeshua huokasi ja sanoi: "Riittää."

Kävellessään Pyhän kaupungin pääkatua Jeshua rohkaisi oppilaitaan:

"Haluan saada paljon ihmisiä Isäni kotiin. Menen tekemään valmisteluja, ne suoritettuan tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. Minne minä menen, tien sinne te tiedätte. Ymmärrätekö?"

Mastuon huomautti: "Herra, me emme tiedä, minne sinä menet. Kuinka sitten voisimme tietää tien?"

Jeshua näytti miettivän kovasti oppilaittensa tähden:

"Mastuon, minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän luo muuten kuin minun kauttani. Jos te tunnette minut, tulette tuntemaan myös minun Isäni. Kyllähän te tunnette Isän, sillä olette nähneet Hänet."

Jeshua julisti olevansa se, joka johtaa ihmiset Isän luo. Hän oli yhtä Isän kanssa. Mutta oppilaat eivät sitä tajunneet. He olivat ymmällään.

Filante ei kestänyt enempää: "Herra, näytä meille Isä, niin me tyydymme siihen."

Jeshua katsoi häntä hämmästyneenä: "Filly, näin kauan aikaa olen ollut teidän kanssanne, etkä sinä tunne minua! Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän. Kuinka sinä voit sanoa: 'Näytä meille Isä'? Ja mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen."

Oppilaat masentuivat, koska he eivät ymmärtäneet, että heidän silmiensä edessä oleva mies oli yhtä Jumalan kanssa. "Miten me selviämme eteenpäin, jos opettaja näin lähtee jonnekin?" He tarvitsivat apua.

Siksi Jeshua rauhoitti heitä sanomalla: "Minä rukoilen Isää, niin hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti. Hän on Pyhä Henki. Maailma ei voi ottaa häntä vastaan, sillä se ei näe eikä tunne häntä. Mutta te tunnette hänet."

"Mihin sinä sitten oikein menet?" Melve kysyi.

"En minä jätä teitä orvoiksi vaan tulen varmasti luoksenne. Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää näe minua, mutta te saatte nähdä minut, sillä minä elän ja tekin saatte elää."

Jeshua kiersi jokaisen alakuloisen oppilaansa luo ja taputti heitä selkään.

"Älkää olko huolissanne älkääkä pelätkö! Minä menen pois ja tulen takaisin teidän luoksenne. Jos rakastaisitte minua, te iloitisisitte siitä, että minä menen Isän luo. En ole puhunut tästä etukäteen pelotellakseni teitä vaan, jotta uskoisitte, kun se tapahtuu."

Lopulta he saapuivat Pyhän kaupungin eteläiselle portille. Lähetetty-allas kimalteli kuun valossa, kun vesi liplatteli hiljaa.

"En enää puhu paljon teidän kanssanne, sillä tämän maailman ruhtinas on tulossa. Minuun hänellä ei ole mitään valtaa. Minä teen niin kuin Isä on minua käskenyt. Nouskaa, lähtekäämme täältä!"

Jeshua ja oppilaat poistuivat Pyhästä kaupungista.

He saapuivat keskellä yötä Öljynpuristajanpuutarhaan. Siellä oli paljon pyhiinvaeltajia yöpymässä teltoissaan. Seurue eteni puutarhan syvimpään kolkkaan kätköpaikalle. Nuoret oliivipuut ympäröivät sitä.

"Istukaa tässä sillä aikaa kun minä rukoilen tuolla." Jeshua jätti oppilaansa odottamaan sitä ympäröivien puuiden ulkopuolelle.

"Kallio, Aran ja Ivor, tulkaa te kanssani." Jeshua vei vain nämä kolme tiheikön sisäpuolelle.

Heti sisälle astuessaan Jeshua alkoi vapista rajusti aivan kuin äiti katsellessaan omien lastensa surmaamista, oikeastaan vielä rajummin. Sirion ei ollut aiemmin nähnyt Jeshuaa sellaisessa tilassa. 'Tämä epätoivo...' Sirion tajusi. Kaikille ihmisille kuuluva Jumala viha vuodatettiin tähän mieheen kokonaan, häneen kohdistui Jumalan kuluttava tuli. Se merkitsi Isän ja Pojan välisen yhteyden katkeamista, sen yhteyden, joka heidän välillään oli vallinnut jo ennen maailman luomista. Millaista se oli! Se ylitti inhimillisen käsityskyvyn. Oli kuin hänet olisi heitetty tähtien tuolle puolelle. Se oli äärettömän suurta epätoivoa ja surua, yksinäisyyttä kaikista luoduista, ajelehtimista pohjattomassa pimeydessä, menetystä, jossa ei ollut mitään turvaa, loppumatonta janoa.

Tuskansa keskeltä Jeshua sai puristetuksi sanat:

"Minun sieluni on syvästi murheellinen, aina kuolemaan asti. Jääkää tähän ja valvokaa minun kanssani."

Jeshua eteni horjuen aivan tiheikön keskelle, romahti polvilleen ja alkoi rukoilla:

"Isäni, jos mahdollista, niin menköön tämä malja minun ohitseni."

Jumalan vihan malja. Aran ja Ivor säpsähtivät saadessaan nähdä tuskallisen selkeästi, millainen oli se malja, jonka he olivat lujasti väittäneet voivansa juoda. He eivät kyenneet edes kuvittelemaan, miten raskas se oli. Sirionin sydän oli halkeamaisillaan. 'Äärimmäisessä tuskassaan jopa Jeshua pyysi saada luopua tehtävästään.'

Mutta Jumala Poika oli loppuun asti uskollinen Isälleen.

"Mutta...", Jeshua jatkoi tuskaista rukoustaan, "ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon vaan niin kuin sinä!"

Jeshua etsi Isän tahtoa eikä oman halunsa toteutumista. Koko ruumiin vavistessa kasvoista työntyi esiin hikeä. 'Ei, mutta sehän on verta.' Jeshuan kasvoista tihkui veristä hikeä. Äärimmäisessä surussa ja ahdistuksessa hänen ruumiinsakin valitti tuskaa. Sirion katseli sitä sydän särkyneenä. Kolme oppilasta eivät kyenneet muuhun kuin seuraamaan sitä. Sirionin valtasi ylipääsemätön suru. Kun hän sulki silmänsä, kyyneleet vuosivat valtoimenaan, hän ei kestänyt katsella.

"...Sirion, nukutko sinä?"

Äänen herättäminä he näkivät Jeshuan seisomassa silmiensä edessä. Kaikki kolme olivat nukahtaneet murheeseensa.

"Ettekö te edes yhtä hetkeä jaksaneet valvoa minun kanssani?" Jeshua kysyi. "Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen. Henki tosin on altis, mutta liha on heikko."

Sitten Jeshua vetäytyi taas rukoilemaan. "Isäni, jos tämä malja ei voi mennä ohitseni minun sitä juomatta, niin tapahtukoon sinun tahtosi."

Sirion seurasi katseellaan sitä, mutta ennen pitkää nukahti uudelleen. Kun Jeshua tuli toistamiseen herättämään oppilaat, he jäivät sanattomiksi. Kolmannella kerralla Jeshua sanoi:

"Saitteko nukutuksi tarpeeksi. Katsokaa, hetki on tullut. Minut annetaan syntisten käsiin. Nouskaa, lähdetään! Se, joka minut kavaltaa, on lähellä..."

Ennen kuin hän ehti sanoa lauseen loppuun, kuului voimakas askelten töminä.

Omasta tahdostaan Jeshua astui ulos nuorten puiden ympäröimästä kätköpaikasta, jotta tulijat voisivat nähdä hänet. Sen ulkopuolella olevat oppilaat pelästyivät kuullessaan lähestyvän joukon askeleet, mutta he rauhoittuivat, kun näkivät Jeshuan.

"Opettaja, mitä nyt on tapahtumassa?" Lasron kysyi.

Jeshua osoitti puutarhan sisäänkäynnin suuntaan. Siellä lähestyessä valoa muodostui useista soihtuista ja lampuista. Jeshua odotti hiljaa pimeässä niiden saapumista. Lopulta heidän eteensä ilmestyi suuri

joukko sotilaita. Olisiko niitä ollut viitisen sataa. Oli Roodiksen sotilaita, joilla oli sinisen lohikäärmeen vaakunalla varustetut kilvet ja lisäksi temppelivartioston jäseniä. Heitä opastamassa etummaisena kulki Junder.

Junder irtaantui joukosta ja lähestyi hymyillen Jeshuaa. Hänen tullessaan Jeshua kysyi:

"Junder, suudelmallako sinä kavallat minut?"

Hämmentyneenä Junder pysähtyi hetkeksi, mutta tuli sitten lähemmäksi: "Opettaja" ja suuteli Jeshuaa. Se oli merkki siitä, kenet piti vangita.

Sotilaat ottivat aseensa esiin, alkoivat hitaasti piirittää Jeshuaa. Junder kätkeytyi sotilaiden sekaan. Oppilaat kauhistuivat, että heidätkin vangittaisiin. Silloin Jeshua huusi sotilaille:

"Ketä te etsitte?"

"Vesalan Jeshuaa", yksi sotilaista vastasi.

Jeshua ilmoitti: "Minä olen."

Hän lausui Jumalan nimen. Tämän julistuksen murskaavasta voimasta Levilionin suvusta muodostetun temppelivartioston jäsenet astuivat askeleen taaksepäin. He sotkeutuivat Roodiksen sotilaisiin ja kaatuivat selälleen.

"Ketä te etsitte?" Jeshua kysyi uudelleen.

"Ve...Vesalan Jeshuaa", äskeinen sotilas vastasi noustessaan seisomaan.

"Minähän sanoin, että minä se olen. Jos te siis minua etsitte, antakaa näiden mennä."

Jeshua varjeli oppilaitaan, sillä ennustusten mukaan vain hänen oli määrä antaa henkensä. Hänhän oli itse sanonut, että hyvä paimen antaa henkensä lammasten puolesta.

Nähdessään sotilaiden kaatuvan Jeshuan yhdestä sanasta, oppilaat uhosivat.

"Herra, lyömmekö heitä miekalla?" vastarintaliikkeen Lasron kysyi. Kuullessaan sen Sirionille tuli hätä osoittaa urhoollisuuttaan. Hän veti Maluksen vyöllä olevan miekan esiin ja hyökkäsi lähimpänä olevan miehen kimppuun. Yllättyneenä tämä käännähti ja pahaksi onnekseen hänen oikea korvansa leikkaantui irti ja putosi maahan. Mies kyyristyi. Hetkessä Sirionin ympärillä oli joukko sotilaita miekat ojossa.

"Pistä miekkasi tuppeen!" Jeshua huusi kovaa.

Kaikki yllättyivät ja jähmettyivät paikalleen.

"Kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan tuhoutuvat", Jeshua julisti. "Vai luuletko, etten voisi pyytää Isääni lähettämään heti minulle enemmän kuin kaksitoista legioonaa enkeleitä? Mutta kuinka silloin toteutuisivat Raamatun sanat, joiden mukaan näin täytyy tapahtua?"

Jeshua käveli sotilaiden piirittämän Sirionin luo. Hänen majesteettillisen olemuksensa edessä sotilaat avasivat hänelle tien. Hän vaihtoi Sirionin kanssa paikkaa ja astuttuaan ringin sisään paransi kyyristyneen miehen korvan.

Nähdessään piirittäjien joukossa ylipappeja Jeshua kohdisti sanansa heille:

"Oletteko te lähteneet vangitsemaan minua kuin rosvoa miekat ja seipäät mukanaan? Joka päivä minä olen istunut temppelissä opettamassa, ettekä te ole ottaneet minua kiinni. Mutta tämä on teidän hetkenne, nyt pimeys saa vallan."

"Ottakaa hänet kiinni!" yksi hämmentynyt ylipappi huusi. "Tukkikaa hänen suunsa!"

Viisisatainen joukko lähti samanaikaisesti liikkeelle ja satoi Jeshuan. Nähdessään sen oppilaat tajusivat tilanteen ja pakenivat eri suuntiin. Yksi sotilas yritti ottaa Maluksen kiinni ja tarttui hänen yöpukuunsa, mutta nuorukainen heitti vaatteen päältänsä ja pakeni alastomana. Kaikki oppilaat hylkäsivät Jeshuan ja katosivat pimeyteen.

Sirion ja Melve seurasivat tiheikön kätköstä Jeshuan poisvientiä. Vaikka he olivat jättäneet opettajan, he eivät voineet olla ottamatta selvää, mitä hänelle tapahtuisi.

Jeshua vietiin sotilassaatoissa Pyhään kaupunkiin. Pelostaan huolimatta Sirion ja Melve lähtivät perään säilyttäen pienen välimatkan. Lopulta sotilaat jakautuivat kahdeksi joukoksi. Roodiksen sotilaat palasivat Sinilinnaan ja temppelikaarti meni ylimmäisen papin palatsiin. Jeshuaa vei mukanaan jälkimmäinen Levilionin suvun joukko. Palatsille saavuttuaan temppelivartijat menivät portista sisäpihaan.

"Hei, Melve, mitä teemme?" Sirion oli ymmällään. "Täältä ei saa mitään käsitystä siitä, mitä sisäpuolella tapahtuu."

"Menemme tietenkin sisälle." Melve lähti kävelemään kohti palatsin porttia.

"Vaikka pääsisitkin sisään, sinut..." Sirion pidätteli hädissään Melveä, mutta ällistyi kun tämä käveli muina miehinä portin läpi.

'Menisinköhän minäkin sisään?' Kokeeksi Sirionkin yritti kulkea portista...

"Hei sinä siellä! Ei tänne saa tulla!" Keihäs kädessä portinvartijanaisten asettui Sirionin tielle.

"Niinkö?" Sirion hämmentyi, "mutta tuohan pääsi."

"Kuka tuo?" Nainen tarkasteli Sirionia epäluuloisesti.

"Hoi, hoi, Melve! Miten minun pitää menetellä?" Sirion huusi pihan pimeyteen päin. Melve palasi.

"Olinpas ajattelematon." Hän pyysi vartijanaista päästämään Sirionin sisään.

Sirion hämmästyi, kun nainen sanoi hänelle: "Sisään vain!"

"Mistä on kysymys, Melve? Miten sinä pääsit tänne vapaasti?"

"En nyt ehdi selittää. Mennään äkkiä." Niin sanoen Melve palasi sisäpihaan, johon Jeshua oli viety.

"Odotahan vähän!" Portinvartija pysäytti Sirionin uudelleen. Kun Sirion kääntyi, nainen kysyi:

"Etkö sinäkin ole tuon miehen opetuslapsia?"

"En tunne häntä." Hädissään Sirion kielsi, kätki kylmä hiken ja riensi nopein askelin Melven perään.

Keskiyön ilma oli läpitunkevan kylmä. Sisäpihan keskelle oli viritetty nuotio. Tehtävänsä suorittaneet sotilaat lämmittelivät sen äärellä. Edempänä oli kolme leveää kiviporrasta, jotka johtivat palatsirakennuksen holvikaariovelle. Sisällä Jeshuaa kuulusteltiin. Sirion ja Melve saattoivat seurata sitä. Jeshualla oli selkä heihin päin, joten he eivät nähneet hänen kasvojaan. Häntä vastapäätä istui kuulustelemassa ylimmäinen pappi, jonka tehtävä oli edustaa Isrania Jumalan.

"Vastaa! Mitä opetat kansaa harhauttaaksesi!"

"Minä olen puhunut julkisesti maailmalle. Olen aina opettanut synagogissa ja temppelissä, jonne kaikki elfit kokoontuvat. Salassa en ole puhunut mitään. Miksi minulta kysyt? Kysy niiltä, jotka ovat kuulleet, mitä minä olen heille puhunut. He kyllä tietävät, mitä olen sanonut."

Silloin vieressä seisova temppelivartijoiden päällikkö löi häntä kasvoihin ja sanoi:

"Noinko sinä vastaat ylimmäiselle papille?"

Jeshua vastasi päällikölle: "Jos minä puhuin väärin, todista se vääräksi. Mutta jos puhuin oikein, miksi lyöt minua?"

Sen näkeminen mursi Sirionin. 'Miten elfit voivat nostaa kätensä Jumalaa vastaan.' Turhautuneena hän puri hammasta. Häntä kiusasi, koska ei voinut tekemään mitään. Nyt Sirionia lähestyi hetki, jona hän joutui niittämään omien väitteidensä hedelmää.

"Hei tuo mies...", ihmiset alkoivat yhtäkkiä hälistä. "Tuo mies on hänen oppilaitaan."

"Tosiaankin. Minäkin olen nähnyt tuon hänen seurassaan."

"Hänen joukkoaan."

Sisäpihan ihmisten katseet suuntautuivat Sirioniin.

"En ole!" Sirion kielsi. "En tunne sitä miestä. Voin vanhoja sen."

"Katsos vaan, puhut Pohjoisosan murrettakin."

Silloin yksi temppelivartiokaartista astui esiin: "Toden totta! Minunko silmissäni olisi vikaa? Sinähän iskit puutarhassa serkultani korvan."

Sirion huusi kalpeana: "En ymmärrä mistä puhut. En totisesti tunne tuota kirottua miestä!"

Juuri sillä hetkellä, kun hänen äänensä kaikui sisäpihassa, pimeyden verhon läpäisi kukon laulu... Holvikaaren takaa Jeshua käännähti katsomaan Sirionia. Hänen silmissään ei ollut syytöstä, vain sääliä, ne uskoivat ja odottivat Sirionin paluuta. Sirion muisti Jeshuan sanat: 'Ennen kuin kukko laulaa, sinä kiellet minut kolmesti.' Hän ryntäsi palatsin pihasta ulos huutaen sisimmässään. Päästyään sivukadulle hän itki katkerasti hakaten päätään katukiveykseen. Katumuksen kyyneleet valuivat ja kastelivat kiveen mustan läiskän.

47. Tuomio

Aamu valkeni. Neuvoston jäsen Sarimas oli ystäviensä kanssa nauttinut pääsiäisateriaa talossaan ja nukahtanut heidän kanssaan vierashuoneen.

”Herra, kutsu neuvoston kokoukseen. Herra!”

Sarimas heräsi palvelijansa huutoon, räpytteli silmiään tajuamatta ensin aikaa ja paikkaa, missä hän oli. Ulkona oli vielä puolipimeää, mutta pikkulintujen sirkutus ja ikkunasta virtaava viileä ilma kertoivat aamun olevan käsillä.

”Korkeimmalta neuvostolta tuli kutsu kokoontua, Herra”, palvelija toisti.

”Kutsu koolle?” Sarimas siristi silmiään. ”Näin aikaisin? Kaiken lisäksi kesken juhlien.”

”Aivan, mutta lähetti toi tiedon äsken. Asian on varma. Jätättekö kokouksen väliin?”

”Ei, kyllä menen, sillä syyn täytyy olla erittäin tärkeä.” Sarimas nousi ylös.

”Herra. Älkää menkö neuvottelutilaan, kokous pidetään ylimmäisen papin palatsissa.”

”Ylimmäisen papin virka-asunnossako? Onko se laillista? Kaikkihan on tässä poikkeukselliselta?”

Kuitenkin Sarimas vaihtoi vaatteensa ja suuntasi kulkunsa ylimmäisen papin palatsia kohti.

Paikalle oli jo saapunut yli kolmasosa neuvoston jäsenistä, mikä oli vähimmäisvaatimus kokoukselle. Nähdessään heidän keskellään seisovan miehen Sarimas haukkoi henkeään. Siinä seiso i Jeshua kädet ranteista sidottuna. ”Mitä nyt oikein on tapahtumassa?” Sarimas oli varuillaan. Kokous ei ollut vielä alkanut, mutta salin kulmauksessa ylimmäinen pappi ja ylipapit pitivät sekavaa neuvonpitoa jostakin asiasta.

”Eikö sitä miestä ole vielä löytynyt?”

”Ei vaikka etsimme joka puolelta.”

”Mikä lienee tullut? No, ei voi mitään. Aloitetaan nyt näillä kokoon keräämillämme todistajilla.”

Odottamatta neuvoston puheenjohtaja Galatelaksen tuloa ylimmäinen pappi avasi kokouksen. Aiheena oli kysymys siitä, oliko Jeshua nostattamassa kapinaa vai ei. Useita ylipappien hankkimia todistajia as-tui syyttämään häntä. Mutta lausunnot eivät pitäneet yhtä, ne olivat tekaistuja. Lopulta kaksi todistajaa tuli esiin:

”Hän on sanonut: ’Minä voin hajottaa Jumalan temppelin ja rakentaa sen kolmessa päivässä.’”

Silloin Sarimas puristi kaiken rohkeutensa esiin ja nousi:

”Pyydän teitä todistamaan tarkasti. Eihän hän sanonut hajottavansa temppeliä, vaan ’Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä.’ Mahtoiko hän oikeastaan tarkoittaa-kaan temppelirakennusta? Onhan mahdollista, että hän puhui ruumiista, joka on Jumalan temppeli.”

Ylimmäinen pappi mulkaisi, mutta Sarimas ei perääntynyt. Todistajat mumisivat jotain. Silloin ylimmäinen pappi kysyi Jeshualta:

”Miten on? Etkö sinä aikonutkin hajottaa temppelin. Etkö vastaa mitään siihen, mitä nämä todistavat sinua vastaan?”

Jeshua ei vastannut mitään. Ylimmäinen pappi suuttui:

”Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, että sanot meille, oletko sinä Pelastaja Messias.”

Sarimas nielaisi. ”Kun nyt ylimmäinen pappi ei kykene osoittamaan häntä syylliseksi kapinaan yllyt-tämiseen, hän yrittää jumalanpilkkasyytöstä. Tuohon kysymykseen ei missään tapauksessa pidä vastata.” Mutta Jeshua avasi suunsa:

”Minä olen se.”

Ylimmäinen pappi oli vannottanut Jeshua vastasi Jumalan nimessä. Siksi Jeshuan vastaus hämmensi hänet. Jeshua jatkoi:

"Tästedes te elfit saatte nähdä minun istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä."

Silloin ylimmäinen pappi repäisi vaatteensa ja sanoi:

"Hän on pilkannut Jumalaa! Mihin me tässä enää todistajia tarvitsemme! Nyt te neuvoston jäsenet kuulitte hänen pilkkaamisensa. Mitä mieltä olette?"

"Hän on ansainnut kuoleman!" useat neuvoston jäsenet huusivat.

Sarimas ei kyennyt enää tekemään mitään.

Koska korkeimmalta neuvostolta oli poistettu oikeus lausua kuolemantuomio, Jeshua vietiin ruhtinas Pilarin luo. Temppeливartijat sitoivat Jeshuan entistäkin tiukemmin ja veivät hänet ulos ylimmäisen papin palatsista. Neuvoston jäsenet seurasivat perässä. Poistuessaan sisäpihasta Sarimas kuuli nimeään kutsuttavan.

"Melve, olitko sinäkin täällä? Tapahtui kauheaa."

"Niin, mutta...", Melven ilme oli sekava.

"Aivan, juuri tätä hän tuli tekemään. Kaikki etenee juuri, niin kuin on ennustettu", Sarimas nyökkäsi syvään.

He lähtivät yhdessä kulkemaan muiden joukossa kohti Sinilinnaa. Saavuttuaan perille ylipapit eivät menneet linnan sisäpihaa pidemmälle. He nimittäin ajattelivat saastuvansa, jos he menisivät sisälle humanojen rakennukseen. Juhlan vuoksi he olivat palvelleet temppeливissä ja viettivät pääsiäisateriaa siksi päivää myöhemmin kuin muut. Saastuneina he eivät olisi voineet sen jälkeen uhrata karitsaa itsensä puolesta. Näin ollen Pilar joutui tulemaan heidän luokseen sisäpihaan. Se ärsytti häntä.

"Mikä ihmeen meteli?"

"Haluaisimme, että antaisit tuomion, koska meillä ei ole lupa tappaa ketään", ylimmäinen pappi vaati ivallisesti. Pilar mulkaisi tätä:

"Tuomio, mistä asiasta?"

"Kysymys on tämän miehestä. Sinun tuellasihan saimme hänet vangituksi."

Ylimmäinen pappi viittasi ja Jeshua työnnettiin Pilarin eteen.

"Tämä on se Jeshua, josta viime aikoina on kohistu, niin kuin hyvin tiedät."

Tietenkin Pilar tiesi hänen nimensä. Häntä huolestutti elfien kuohunta väitetyn kuninkaan ilmestymisestä, mutta hän ei vähäisessäkään määrin antanut pelkonsa näkyä.

"Mikä syytös teillä on tätä miestä vastaan? Jos olisi kysymys kapinan kukistamista, antaisin käyttöönnne suuret sotavoimat, mutta te tuotte eteeni yhden ainoan elfin. Sitä paitsi hän ei ole tehnyt mitään sellaista, mistä ansaitsisi kuolemantuomion."

"Jos tämä ei olisi pahantekijä, emme kai olisi luovuttaneet häntä sinulle", ylimmäinen pappi väitti vastaan.

"Luovuttaneet minulle? Pitäkää itse hänet ja tuomitkaa hänet oman lakinne mukaan."

"Oletko unohtanut? Meidän ei ole lupa tappaa ketään", ylimmäinen pappi vastasi vihasesti.

Sivusta kuunnelleet Sarimas ja Melve puistelivat päätään yhtä aikaa. "Eikö ylimmäinen pappi tajua ristiriitaa? Samalla kun hän pyytää oikeudenkäyntiä, hän on jo tuominnut syytetyn kuolemaan."

Ylimmäinen pappi esitti syytöksen: "Olemme todenneet, että tämä mies johtaa kansaamme harhaan. Hän kieltää maksamasta veroa Roodikselle ja väittää olevansa kuningas."

Pilar katseli elfejä halveksien ja pelottavan ilmeettömänä.

"Olkoon menneeksi, kuulustelen häntä." Hän katosi rakennuksen sisään. Sotilaat veivät Jeshuan hänen perässään.

Melve livahti sisäpihasta rakennuksen taakse. Hän arveli sieltä kuulevansa huoneen perukoilla käytävän keskustelun. Tosiaankin hän kuuli Pilarin äänen heikosti. Ollessaan sokea hän oli harjaantunut kuulemaan pienimmätkin äänet. Nytkin hän kykeni erottamaan kaiken, mitä puhuttiin.

"Oletko sinä elfien kuningas?" Pilar aloitti kuulustelun.

"Kysytkö tämän omana ajatuksenas, vai ovatko muut sen sinulle minusta sanoneet?" Melve tunnisti Jeshuan äänen.

"Olenko minä elfi?" Pilar ärähti. "Oma kansasi ja ylipapit ovat luovuttaneet sinut minulle. Mitä olet tehnyt?"

"Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta. Jos kuninkuuteni olisi tästä maailmasta, palvelijani olisivat taistelleet, ettei minua olisi annettu heidän käsiinsä. Minun kuninkuuteni ei kuitenkaan ole täältä."

"Sinä siis kuitenkin olet kuningas?"

"Juuri niin, minä olen kuningas. Sitä varten olen syntynyt ja tullut maailmaan, että todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni."

"Totuus?"

Sen enempää ei kuulunut.

Juuri kun Melve ehti takaisin sisäpihaan, Pilar ilmestyi jälleen neuvoston jäsenten eteen.

"Minä en löydä hänestä mitään syytä", Pilar esitti tutkinnan tuloksen. "Hän on vain suuruudenhullu mies."

"Ei pidä paikkaansa", ylimmäinen pappi kiisti. "Hän villitsee kansaa opettaen kaikkialla Klamdolissa Pohjoisosasta alkaen tänne asti."

"Onko hän Pohjoisosasta kotoisin?" Pilar kysyi pieni häivähdys ilmeessään.

"Kyllä on."

Silloin Pilar hymähti oudosti. "Siinä tapauksessa hän kuuluu sen alueen hallinnon alle. Hei sinä..." Hän kutsui erään ritarin luokseen. "Lähetän tämän hankalan miehen sen ketun luo, kirjoitan viestin, jonka voit viedä mukasi."

Jeshua vietiin yläkaupunkiin ruhtinas Herdofin palatsiin. Tämä luetti Pilarilta saamansa kirjeen hänen lähettämänsä miehen edessä. Sen luki Suplaut niminen ritari, josta oli hiljattain tullut hänen läheisin neuvonantajansa. Felamiria ei enää näkynyt, hän oli tunnustanut uskonsa ja lähtenyt palvelemaan uutta Heransa. Herdofin puolue oli itse asiassa karkottanut hänet. Häneltä oli riistetty aatelisarvo ja hänet oli määrätty poistumaan Pyhän kaupungin asunnosta. Hän suostui siihen ilo mielin. Hän oli tajunnut, että taloudellinen menestys ja maine ei ollut muuta kuin Roodiksen tyrannian avulla kerätty kukkula, mutta sekin oli osoittautunut vain hiekkakasaksi, joka sortui tulessa. Hän oli löytänyt varmemman toivon Jumalan kuningaskunnasta. Hänen sydämensä pohjasta oli alkanut kummuta elävää vettä.

"...Jos siis on totta, että tämä syytetty elfi aikoo kuninkaaksi, niin hän on nostonut kapinalipun Roodiksen rauhaa vastaan. Siinä tapauksessa minunkin kunniaani loukkaisi, jos riistäisin sinulta hänen asian-
sa käsittelyn. Mieshän kuuluu sinun hallintoalueesi alamaisiin. Siksi olen lähettänyt syytetyn sinun arvioitavaksesi."

Luettuaan kirjeen loppuun Suplaut kääri sen kokoon ja ojensi herralleen. Herdof nauroi ääneen: "Pilarhan on ruvennut puhumaan järkeä."

Herdof kääntyi Jeshuan puoleen ja kysyi:

"Oletko sinä se, jota Kastaja nimitti Jumalan Karitsaksi? Toivoin saavani tavata sinut. Voisitko näyttää minulle jonkun ihmeen? Siinä tapauksessa voisin ehkä julistaa sinut syyttömäksi."

Jeshua ei vastannut mitään.

"Oletko sinä elfien kuningas?" Herdof kysyi uudestaan.

Nytkään Jeshua ei vastannut.

"Mitä, hänhän on typerä. Tuokaapas hänelle kuninkaallinen asu. Oikein komea!"

Yksi sotilaista toi violetin värisen viitan.

"Se on hyvä. Pukekaa se hänen päälleen!" Herdof määräsi. Sotilaat pukivat sen väkisin Jeshualle.

"No niin, eikös hän ole niin kuin pitääkin. Miltä näyttää elfien kuningas? Sanopas nyt jotain."

Jeshuan ilmekään ei värähtänyt, kun hän katseli Herdofia ja sotilaita. Tämä ja hänen alaisensa intoutuivat pilkkaamaan Jeshuaa. Lopulta he menettivät mielenkiintonsa ja Herdof lähetti hänet kuninkaaksi puettuna takaisin Pilarille.

Jeshua tuotiin takaisin Pilarin eteen, tämä kutsui neuvoston jäsenet sisäpihaan ja asetti hänet heidän eteen-
sä.

"Te toitte tämän miehen minun eteeni syyttäen häntä kansan villitsijäksi. Minä olen teidän läsnä ollessanne tutkinut häntä enkä ole todennut häntä syylliseksi mihinkään, mistä te häntä syytätte. Ei myöskään Herdof, sillä hän lähetti tämän miehen takaisin meidän eteemme. Ymmärtänne, että hän ei ole tehnyt mitään, mistä ansaitsisi kuoleman."

Sisäpihassa olevat Sarimas ja Melve katsoivat toisiaan. 'Tämähän voi merkitä vapauttamista.' Muut neuvoston jäsenet huusivat tyytymättöminä. Silloin Pilar näytti muistavan jotakin.

"Pääsiäisjuhlan aikaan minulla on ollut tapana vapauttaa yksi vanki, se, jonka te tahdotte."

Hänellä oli ollut tapa joka vuosi palauttaa heille yksi elfivanki. Sillä hän pyrki viilentämään juhlien aikana kohoavaa elfien kapinamieltä humanoja kohtaan.

"Tahdotteko siis, että vapautan teille elfien kuninkaan?"

Juuri kun hän oli vapauttamaisillaan Jeshuan, yksi ritari juoksi hänen luokseen. Tämä kuiskasi hänelle: "Teille on viesti vaimoltanne."

"Mikä, kerro!" Pilaria harmitti häiriö, kun hän oli juuri ratkaisemaisillaan ongelman.

"Niin, vaimonne on nähnyt viime yönä tuskallisen unen. Siksi hän haluaisi, että se on kerrottaisiin teille..."

"Mikä sen sisältö on? Kerro vain asia!"

"Niin, vaimonne pyysi sanomaan: 'Älä tee mitään sille vanhurskaalle miehelle.'"

Pilarista tuntui, että Jumala puuttui asiaan. Siitä olikin kysymys, mutta se ei tarkoittanut, että Jeshua olisi pitänyt vapauttaa, vaan päinvastoin, että se ei tapahtuisi. Tuon lyhyen hetken aikana ylipapit ehtivät pitää neuvottelun muiden neuvoston jäsenten kanssa.

"Barabbas!" neuvoston jäsenet alkoivat huutaa. "Vapauta meille Barabbas!"

He olivat sopineet keskenään, että he vaatisivat Barabbaksen vapauttamista. Tämä oli muutamia päiviä aikaisemmin kansannousussa vangittu vastarintaliikkeen johtajan. Myös Sarimas ja Melve alkoivat huutaa kaikin voimin:

"Ei vaan Messias! Vapauta Pelastaja Messias, Jeshua!"

Pilar kääntyi kansanjoukon puoleen ja kysyi vielä kerran:

"Kumman näistä kahdesta tahdotte minun vapauttavan teille Barabbakseksi kutsutun Jeshuan vai Pelastaja Messiaaksi kutsutun Jeshuan?"

Ironista kyllä, nämä kaksi Jeshuaa asetettiin toisiaan vastaan, murhan tehnyt rosvo ja Jumalan Poika. Kumpi pitäisi vapauttaa?

"Barabbas!" valtaenemmistö huusi.

"Mitä minä sitten teen Jeshualle, jota kutsutaan Pelastaja Messiaaksi?"

Kansa huusi yhteen ääneen: "Ristiinnaulitse!"

Pilar hämmentyi.

"Mitä pahaa hän on tehnyt? En löydä hänestä mitään syytä, jonka vuoksi hän ansaitsisi kuoleman. Ruoskin hänet ja päästän vapaaksi. Käykö se teille?"

Väkijoukko huusi entistäkin kovempaa:

"Ristiinnaulitse!"

Enää ei vetoaminen tehonnut.

48. Lunastus

Varjo heräsi käytävältä kuuluvaan jalkojen töminään, jonka aiheutti usean miehen lähestyminen. Kellarivankilan äärimmäisen kylmyydessä kovettuneet lihakset valittivat pienestäkin liikahduksesta. Kuunnellesaan askelten lähestymistä hän hieroi käsiään ja jalkojaan voidakseen liikuttaa niitä edes hiukan. Askeleet pysähtyivät hänen sellinsä eteen. Oveen työnnetty avain kilahti kylmästi. Ovi aukesi ja näkyviin tuli neljisen sotilasta.

”Tule ulos, Barabbas!”

”Onko juhla jo loppunut? Nytkö on ristiinnaulitsemisen aika?”

Sotilas vastasi: ”Ei, vaan sinä olet vapaa.”

Varjo epäili korviaan: ”Vapaako? Minäkö?”

Hän ei ymmärtänyt vapauttamisen syytä. Hänet vietiin kellarivankilasta erinäisiä portaita ja käytäviä myöten huoneeseen, joka sijaitsi sisäpihaa vastapäätä. Siellä oli paljon sotilaita, jotka ympäröivät jotain vankia ja pitivät metakkaa.

”Eläköön elfien kuningas!” he ilkkuivat.

Varjo kurkisti ja näki sotilaiden keskellä seisovan verissään miehen, jolla oli yllään violetinvärinen puku. Hänen päässään oli orjantappurakruunu ja hänen oikeaan käteensä oli pantu valtikan sijasta ruokosauva. Häntä oli ilmeisesti hakattu teräspaloilla varustetulla ruoskalla ja hänen kasvolihaksensa oli murskattu niin, että hän ei näyttänyt enää ihmiseltä. Ympäröivät sotilaat sylkivät ja löivät häntä mielensä mukaan.

”Kuka tuo on?” Varjo kysyi sotilaalta, joka oli opastanut hänet vankilasta.

Tämä naurahti ivallisesti: ”Hän on sinun sijaisesi Jeshua, sääliittävä mies. Sanotaan hänen oppilaittensakin hylänneen hänet.”

Varjo mykistyi. ’Aivan hullua! Voisiko tuo kasvot lyttyyn lyöty verta vuotava olla se Jeshua?’ Varjosta se oli uskomatonta. Silloin hänen mieleensä palasivat Lasronin sanat: ’Hän valaisee pimeyden. Hän on tullut sitä varten. Aivan varmasti valo osuu myös sinuun...’

’Tuliko hän sitä varten? Tuliko hän juuri tämän vuoksi? Eikö hänen pitänyt olla Jumalan Poika?’ Jostain syystä Varjon sydämeen iski kauhea ahdistus.

”Lähde täältä pois! Olet vapaa!” Varjo työnnettiin valoon. Saapuessaan sisäpihaan kansa otti hänet vastaan hurjin riemuhuudoin.

”Barabbas! Barabbas on vapautettu!”

Äkillinen kirkkaus häikäisi häntä, mutta hän piti silti silmänsä auki. Kansan juhliessa hän käveli suoraan, kuin olisi avautunut auringon valolle.

Sisäpihassa neuvoston jäsen Sarimas ja Melve seurasivat Barabbaksen poistumista hölmistyneinä.

”Kuulkaa tarkkaan!”

Äänen yllättäminä he kääntyivät ja näkivät Pilarin sisällä.

”Tuon teidän eteenne tämän miehen, jotta tietäisitte, ettei hän ole tehnyt mitään rikosta.”

Rakennuksen sisältä tuli esiin mies, jolla oli päässään orjantappurakruunu ja päällään violetti viitta. Sarimas ja Melve haukkoivat henkeään. ’Onko tämä Jeshua?’ Hänen huohottavan ja horjuvan hahmonsaa oli verinen ja kasvojen muoto muuttunut. ’Tällaista kohteluako Jumalan Poika saa osakseen?’ Kauhistuttavaa oli, että kansa yhä huusi tämä näky silmiensä edessä:

”Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!”

Pilar vapisi. ”Ottakaa te hänet ja ristiinnaulitkaa, sillä minä en löydä hänestä mitään syytä.”

"Meillä on laki, ja lain mukaan hänen on kuoltava, koska hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi", lainoppineet huusivat.

Kun Pilar kuuli tämän, hän pelkäsi vielä enemmän. Hän meni taas sisälle palatsiin ja kysyi Jeshualta: "Mistä sinä olet?"

Mutta Jeshua hengitti vain raskaasti eikä vastannut mitään.

"Etkö puhu minulle? Etkö tiedä, että minulla on valta vapauttaa ja valta ristiinnaulita sinut?" Pilarin ääni oli kärsimätön. Verta vuotaen Jeshua vastasi särkyneellä äänellä:

"Sinulla ei olisi mitään valtaa minuun, ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä. Siksi sen synty on suurempi, joka luovutti minut sinulle."

Pilar kävi vielä kärsimättömämmäksi ja lausui sisäpihan suuntaan:

"Tämä mies pitää päästää vapaaksi."

Mutta ylimmäinen pappi uhkasi:

"Jos vapautat hänet, et ole Roodiksen uskollinen alamainen. Jokainen, joka tekee itsensä kuninkaaksi, asettuu Roodiksen kuningasta vastaan."

Mitään ei enää ollut tehtävissä. Pirar toi Jeshuan rakennuksen sisältä ja asetti hänet seisomaan kansan eteen.

"Katsokaa, teidän kuninkaanne!"

Mutta väki huusi: "Surmaa! Tapa! Ristiinnaulitse hänet!"

Viimeisen kerran Pilar varmisti: "Pitäisikö minun ristiinnaulita teidän kuninkaanne?"

Ylipapit vastasivat: "Ei meillä ole muuta kuin Roodiksen kuningas."

Silloin Pilar luovutti hänet heille ristiinnaulittavaksi.

Jeshuaa odotti ihmisten pilkan täyteinen taival, ristin tie. Roodiksen tapoihin kuului pakottaa rikollinen kantamaan ristiään teloituspaikalle. Matkan varrelle kokoontuneet ihmiset herjasivat häntä, solvausten saatteleman pahantekijän oli raahattava ristiään kuolemaansa asti.

Jeshua puettiin omaan pukuunsa ja hänen hartioilleen pantiin raskas puu, sitä kiskoen hänen oli kuljettava tuskien tie. Joka askeleella maahan putosi verta. Suuri kansanjoukko kokoontui nähdäkseen hänet. Osa ivasi, mutta osa seurasi häntä itkien ja valittaen.

Teloituspaikka Pääkallokukkula oli lähellä Pyhän kaupungin pohjoisporttia. Sinilinnasta sinne oli melkoinen matka. Veren hukasta Jeshuan jalat pettivät ja hän kaatui matkalla useita kertoja. Lopulta hän ei enää jaksanut kantaa ristiä. Silloin sotilaat määräisivät katselijoiden joukosta erään vankan elfin kantamaan sitä hänen puolestaan. Tämä tummahko mies oli tullut kaukaa eteläisestä maasta viettämään juhlaa, koska hän oli hurskas Isrianin elfi. Hän hämmästyi, kun hänet valittiin tehtävään, mutta vastaan sanomatta hän otti ristin hartioilleen ja seurasi Jeshuan perässä.

He kulkivat pohjoisportin läpi ja saapuivat Pääkallokukkulalle, joka oli päätien varrella. Se herätti ohikulkijoiden huomion, tahtoivat he sitä tai eivät, se oli valittu juuri siinä tarkoituksessa.

"Juo kivunlievittäjää!" Yksi sotilaista tarjosi Jeshualle juotavaksi mirhalla sekoitettua hapanviiniä, mutta Jeshua ei juonut sitä.

"Tee sitten niin kuin sinua huvittaa!" Sotilas heitti sen maahan.

Jeshuan perässä tuotiin kaksi muuta rikollista ristiinnaulittavaksi. Toisen miehen silmät kohosivat ylös niin kuin rukoilijasirkalla, toinen oli dowafi. Heidät oli muutama päivä aiemmin vangittu kansannousussa. Pilarin nimitti heitä rosvoiksi.

Upseerien määräysten mukaan kaikki kolme ristiinnaulittiin, rosvoista toinen Jeshuan oikealle ja toinen vasemmalle puolelle. Jeshuan pään yläpuolelle ripustettiin Pilarin kirjoittama kuoleman tuomion syy. Se oli kirjoitettu elfien ja dowafien kielellä sekä yleiskielellä. Se kuului: 'Elfien kuningas, Vesalan Jeshua.' Ylipapit pyysivät hartaasti Pilaria kirjoittamaan sen uudelleen muotoon: 'Väittää olevansa elfien kuningas.' Tämä kieltäytyi jyrkästi, se lienee ollut ruhtinaan viimeinen yritys osoittaa ylpeyttään, vaikka ei ollut kyennyt noudattamaan omaa lakiaan.

Ristiinnaulittujen kahden rosvon kasvot vääntyivät äärimmäisestä tuskasta. He solvasivat sotilaita. Jeshua sen sijaan katsoi ylös taivaalle ja rukoili:

"Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä tekevät."

Siihen asti ylipapit seurasivat tapahtumaa, mutta lähtivät sitten tyytyväisinä pois. He halusivat mennä uhraamaan temppeliin karitsan, joka oli tarkoitettu *väliaikaiseksi* sovitukseksi.

Samalla tavalla kuin lainantaja Mosalion oli erämaassa korottanut vaskikäärmeen, synnitön Jeshua ripustettiin syntisenä puuhun.

Ylimmäinen pappi ja ylipapit aloittivat temppelissä heti valmistelut oman sovituskaritsansa uhraamiseksi. Siihen ryntäsi se mies.

"Missä sinä olet tähän asti piileskellyt?" yksi ylipapeista kysyi äkäisenä heti, kun tunnisti hänen kasvonsa. "Kun et tullut todistamaan..."

"Palautan nämä rahat", Junder sanoi. Hän työnsi väkisin rahapussin ylipapille. "Tein synnin, kun myin teille viattoman veren..."

"Mitä se meille kuuluu", ylipappi heitti kirottut rahat sisältävän pussin takaisin Junderille. "Hoida itse omat asiasi."

Epätoivoinen Junder katseli rahoja epäröiden, sitten hän yhtäkkiä huusi kovaa ja paiskasi rahat tempelin pyhään osaan. Pussi aukesi ja hopearahat kierivät kilisten lattialle. Sitten hän lähti juoksemaan jonnekin.

Varjosta käsin Lasron seurasi tapahtumaa. 'Oliko Junder äärimmäisen paha ihminen? Ei suinkaan, aika tavallinen pelkuri. Hän tavoitteli vain rahaa, siitä Saatana pääsi hänen sisälleen.' Lasron rypisti otsaansa ja pani käden rinnalleen, aivan kuin siinä olisi ollut haava. 'Nyt ei auttaisi katuminen, vaan parannuksen teko. Kääntyvälle annetaan anteeksi millaiset synnit tahansa. Me kaikki petimme opettajan. Meidän on tehtävä parannus.' Lasron puri kieltään, kun hän katsoi omaa varjoaan. 'Mahtaako Junder tehdä parannuksen?'

Pyhään kaupunkiin menevät ja sieltä tulevat katselivat ristiinnaulittua Jeshuaa ja pilkkasivat häntä.

"Siinä se isottelija, joka hajottaa temppelin ja rakentaa sen kolmessa päivässä! Pelastaja, pelasta nyt itsesi. Jos olet Jumalan Poika, pelasta itsesi, astu alas ristiltä!"

Melve ei kyennyt katselemaan sitä hiljaa. Paikalle saapui kolme naista, jotka itkivät kovalla äänellä. Yksi heistä oli Ainanna, josta oli ajettu ulos riivaajat, toinen oli sisupussi Idarel ja heidän jälkeensä vielä yksi... Nähdessään tämän naisen Melve yllättyi ja hänen sydäntään alkoi särkeä. Nainen oli Jeshuan äiti Mariam, hänkin oli tullut juhille Pyhään kaupunkiin. Kun hän näki ristille lyödyn Jeshuan, hän ratkesi hillittömään itkuun.

'Mahtoiko Mariam uskoa Jeshuaan Jumalan Poikana?' Melve katseli häntä takaapäin. 'Se oli varmaan kovin vaikeaa, olihan hän synnyttänyt ja kasvattanut Jeshuan. Mutta hänen kuolemansa vuoksi Mariam varmaankin uskoo. Hän varmaan kokee sellaista tuskaa kuin miekka kulkisi hänen rintansa lävitse. Hän tarvitsee apua, kahdentoista oppilaan tuen...'

Silloin Melven ja Jeshuan silmät kohtasivat. Jeshua katsoi ristin juurella olevaan äitiinsä ja sanoi:

"Nainen, katso, poikasi!"

Mariam kääntyi ja näki Melven. Sitten Jeshua sanoi Melvelle:

"Katso, äitisi!"

Vierellä olleet sotilaat eivät käsittäneet, mitä sanat tarkoittivat, räpyttelivät vain silmiään, mutta Melvelle Jeshuan sanoma välittyi selvästi. Aiemmin Jeshua oli torjunut tämän naisen nimittämällä taivaallisen Isän tahdon noudattajat veljikkeeseen, sisarikseen ja äidikseen. Mutta nyt Mariam otti vastaan Jumalan koko tahdon. Melve nyökkäsi selvästi ja ojensi Mariamille kätensä:

"Äiti!" Mariam tarttui siihen silmät kyynelissä.

Auringosta päätellen oltiin puolessa päivässä. Ristillä riippuva rukoilijasirkankasvinen mies purki vihansa Jeshuaan:

"Etkö sinä ole Pelastaja Messias? Auta itseäsi ja meitä!"

Mutta vastakkaisen puolen ristiltä dowafi nuhteli häntä:

"Me kärsimme oikeudenmukaisesti, sillä me saamme, mitä tekemme ansaitsevat, mutta tämä ei ole tehnyt mitään paha." Sitten hän katsoi Jeshuaa ja pyysi:

"Jeshua, muista minua, kun astut valtaistuimellesi." Jeshua vastasi:

"Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä sinä olet oleva minun kanssani kuningaskunnassani."

Silloin yhtäkkiä koko maa pimeni, auringon valo katosi.

Pää painuksissa Varjo käveli muurin päällä. Pyhän kaupungin muuri oli niin korkea, että tavallisesti sen päällä kävelevä pelkää, mutta Varjo ei välittänyt siitä. Jos hän putoaisi ja kuolisi, mitä sillä olisi väliä. Juuri silloin aurinko menetti valonsa, ympäristö pimeni. Hämmästyneenä hän katsoi ylös. Vaikka oli keskipäivä, tähdet loistivat taivaan täydeltä.

Kun hän suuntasi infrapunanäkönsä pimeyteen, muurilla näkyi joku seisomassa, vaikka siellä ei pitänyt olla ketään. 'Vanhusko?' Varjo räpytteli silmiään. Elfien silmäthän tunnistavat lämmön muodostamat hahmot. Vanhuksen siluetti heijastui kuin salaman välähdys. Mitään sellaista hän ei ollut koskaan aiemmin kokenut. Varjo lähestyi vanhusta kuin häntä olisi vedetty siihen suuntaan. Vanhus katseli muurilta alas Pääkallokukkulalle. Siellä näkyi ristiinnaulittuja rikollisia. Kääntyessään katsomaan uudestaan vanhusta Varjo havaitsi, että tämä itki.

"Tästä Pojasta tuli syntinen", äkkiä vanhus avasi suunsa.

'Syntinen? Kaikkihan ovat syntisiä. Minä tietystikin, mutta kaikki oppilaatkin pettivät hänet.' Suruisaan Varjo pudisti päätään. 'Kuinka raskas onkaan ihmisen synty, eikä sitä kukaan kykene hallitsemaan.'

"Sen ja aivan kaiken synnin tämä Poika otti kantaakseen", vanhus vastasi ikään kuin olisi kuullut Varjon sydämen äänen. "Tuo Poika otti koko Jumalan vihan omaan ruumiiseensa. Nyt Pojan ja Isän yhteys katkesi, hän ei enää kuule Isän ääntä."

Vanhus vapisi.

Kuului, miten ristille lyödyn miehen suusta nousi tuskainen huudahdus:

"Eeli, Eeli, miksi minut hylkäsit?"

Vanhus ei näyttänyt kestävän sitä vaan tukki molemmin käsin korvansa ja sulki silmänsä. Tuntui siltä, kuin vanhus olisi kärsinyt eikä niinkään ristin mies. Rintaa puristava tuska tuntui kestävän ikuisuuden verran. Kun Varjo ei enää kestänyt, hän katsahti muurilta alas. Ristillä mies näytti kuiskaavan jotain. 'Minun on jano?' Sanoiko hän olevansa janoinen? Varjo luki infrapunanäköllään miehen huulilta sanat. Silloin sotilas kasteli sienen hapanviiniin ja ojensi sen iisoppiruo'on päässä Jeshuan huulille. Kostutettuaan sillä suunsa Jeshua huusi selkeästi:

"Kaikki on sovitettu!"

Silloin kyyhöttänyt vanhus nousi seisomaan.

Jeshua huusi kovalla äänellä:

"Isä, sinun käsiisi annan henkeni." Sitten hän kallisti päänsä ja luovutti henkensä.

Juuri silloin tapahtui raju maanjäristys ja samanaikaisesti aurinko tuli jälleen näkyviin. Kun värit palasivat, vanhusta ei enää näkynyt.

Temppelissä papit liikehtivät kovalla kiireellä. Ylimmäinen pappi katseli kauhusta jäykistyneenä pyhästä osasta kaikkein pyhimpään. Ne erottava noin kämmenen paksuinen esirippu oli repeytynyt kahtia. Se roikkui katon pimeydestä.

Ylimmäinen pappi oli nähnyt hetkeä aikaisemmin, miten näkymätön käsi oli repinyt sen ylhäältä alas. Hän oli nähnyt epälukuisan määrän ihmeellisiä asioita ja ymmärsi jo totuuden. Mutta siitä huolimatta hän ei halunnut sitä myöntää. Siihen juoksi kovalla kiireellä yksi hänen palvelijoistaan.

"Ylimmäinen pappi! Kauheaa!"

Ylimmäinen pappi käännähti ja huusi:

"Pysähdy siihen. Siitä eteenpäin vain pappien on lupa kulkea!"

Pappi yritti yhä noudattaa lakia temppelissä, jonka Jumala oli hylännyt. Hämmästyneenä palvelija seisautui ja huusi oviaukolta:

"Junder! Löysimme sen Junderin, jonka piti olla todistajana, hirttäytyneenä."

Ylimmäinen pappi huokaisi hiukan. Ei hän välittänyt Junderin kuolemasta. Häntä harmitti, että Pyhä kaupunki saastuisi ruumiista, kun juhlat vielä jatkuivat. Seremonialait olivat turmelleet hänen mielensä niin, ettei sitä voinut enää korjata.

"Heittäkää se muurin yli Tulivarastonlaaksoon!" ylimmäinen pappi käski.

Hän puhui Junderin ruumiista. Palvelija jäi hölmistyneenä seisomaan.

49. Ylösnousemus

Ilta-aurinko värjäsi taivaan punaiseksi. Melve ja Jeshuan äiti Mariam eivät poistuneet Pääkallokukkulalta, vaan heidän silmänsä pysyivät ristillä riippuvassa ruumiissa. Myös Ainanna itki heidän lähellään.

Ei ollut epäilystäkään siitä, etteikö Jeshua olisi kuollut. Koska hänen kuolemansa oli tapahtunut nopeasti, yksi sotilaista työnsi keihäänsä hänen kylkeensä varmistaakseen, että hän oli tosiaankin kuollut. Kyljestä vuosi verta ja vettä. Melve todisti omin silmin tapahtuman.

Kansaa ei ollut enää paikalla, hiljaisuus oli laskeutunut sen ylle. Iltaruskoiselle taivaalle alkoi ke-
rääntyä raakkuvia variksia. Ne tiesivät, että ristiinnaulittujen ruumiit olisivat heidän ruokaansa. Sitä mu-
kaan kun niitä laskeutui maahan, Melve karkotti ne kiviä heittämällä. Mutta niin ei voisi jatkaa loputto-
miin. Silloin paikalle saapui toistakymmentä elfiä. Heitä johti neuvoston jäsen Sarimas ja Nikonder van-
hus. He tulivat yhdessä palvelijoittensa kanssa.

"Melve", Sarimas huudahti nähdessään nuoren ystävänsä, "otamme ruumiin alas ristiltä ja aloitamme
hautauksen valmistelut."

Ainanna ja Mariam helpottuivat, mutta Melve katsoi huolestuneena neuvoston jäsentä. 'Jos sellaista
tekee, joutuu aivan varmasti pidätetyksi.'

"Ole huolehti!" Sarimas tajusi Melven huolen. "Kävimme juuri äsken pyytämässä luvan Pilarilta."

"Saitteko luvan?" Melve hämmästyi.

Nikonder astui hänen eteensä selittäen:

"Syy oli siinä, että huomenna on tärkeä sapatti."

"Ylipapit esittivät Pilarille pyynnön, ettei ruumiita jätettäisi ristille", Sarimas lisäsi. "He pelkäävät
Pyhän kaupungin saastuvan suurena sapattina. Niin me teimme rohkean päätöksen pyytää ruumista. Lupa
saatiin. Pilarillehan se merkitsi vaivannäön vähenemistä."

Melve nyökkäsi ymmärrettyään asian.

"Meillä ei ole juurikaan aikaa", Nikonder taputti kahdesti käsiään yhteen. "Suuri sapatti alkaa aurin-
gon laskusta. Siihen mennessä meidän on saatava hautaus suoritetuksi."

Palvelijat ottivat välittömästi Jeshuan ruumiin alas ristiltä ja asettivat sen levyn päälle.

"Mihin viette sen?" Melve kysyi.

"Koska aikaa on vähän, se viedään tuohon puutarhaan." Sarimas osoitti Pääkallokukkulan vierellä si-
jaitsevaa puutarhaa. "Siellä on kallioon hakattu uusi yksityishauta."

"Ei kai sitä voi noin vaan omia käyttöönsä?"

Sarimas hymähti hämmästyneelle Melvelle.

"Kyllä se käy päinsä, sillä tämän alueen kaikki tontit ovat minun omaisuuttani."

Melven suu jäi auki, kun hän ihmetteli Sarimaksen suurta varallisuutta.

Kun Jeshuan ruumis oli kannettu hautaan, se käärittiin liinavaatteeseen yhdessä Nikonderin tuoman
hajuvoiteen kanssa. Se oli valmistettu mirhan ja aaloen seoksesta. Ainanna ja Mariam katselivat hautausta
vähän matkan päästä. Kun miehet vihdoin vierittivät ison kiven kammion suulle, aurinko oli juuri laske-
massa vuorten taakse.

"Ehdimme kuin ehdimmekin", Sarimas totesi.

"Niin." Melve pyyhki hikeä otsaltaan.

Kun hautaus oli ohi, Melve koki jälleen kipeänä Jeshuan kuoleman, jonka kanssa hän oli kolme ja
puoli vuotta saanut vaeltaa. Surun kyyneleen vuosivat juovina hänen poskillaan.

Nikonder hengitti voimakkaasti sisään ja lausui arvokkaasti Raamatun sanan: ”*Hänelle annettiin hauta jumalattomien joukossa, mutta rikkaan luo hän tuli kuoltuaan, sillä hän ei ollut tehnyt vääryyttä eikä hänen suussa ollut petosta.*” Tämäkin tapahtui, niin kuin on ennustettu.”

Huulet tiukasti yhdessä nuori Melve nyökkäsi syvään ja osoitti ymmärtäneensä kaiken.

”Sirion, Sirion.”

”Herra, tässä minä olen.”

”Katso! Saatana on tavoitellut teitä valtaansa seuloakseen teitä niin kuin viljaa.”

”Herra, anna anteeksi.”

”Mutta minä olen rukoillut puolestanne, ettei uskonne raukeaisi tyhjiin. Ja kun palaat takaisin, vahvista veljiäsi, Kallio.”

”Herra, minä petin sinut...”

Jokin halkesi. Sirion heräsi ääneen yön pimeydessä. Hänen pukunsa ja tukkansa oli hiestä märkä. Sydän hakkasi. Hän hengitti kiivaasti kuin pitkästä sukelluksesta pintaan päässyt.

”Voi, herätinköhän?” kuului Roodan ääni.

”Oliko lamppulautanen särkynyt?” Hätiköijä Rooda keräili lattialta saviastian siruja kuun valossa.

Kun Sirion tointui, hän muisti, missä hän oli, siinä yläkerran salissa, jossa he olivat syöneet viimeisen aterian Jeshuan kanssa. Kaikki muutkin oppilaat olivat siellä, hän kuuli heidän tasaisen hengityksensä.

Oli kolmas päivä Jumalan Pojan kuolemasta.

”Suuri sapatti oli ohi. Ajattelin, että nyt voisi jo sytyttää lampun.” Rooda katseli harmissaan käteensä keräämiä astianpaloja.

”Valo on jo sammunut...”, Sirion mutisi.

Katsellen merkityksensä menettänyttä lamppulautasta Rooda nyökkäsi hiljakseen.

”Muuten, naisoppilaat”, Rooda suuntasi pikimustat silmänsä Sirioniin, ”he ovat kaikki lähteneet.”

”Niinkö?” Sirion katsoi ympärilleen. Tosiaankaan ei Ainannaa eikä Idareliä näkynyt. Myöskään Melven mukanaan tuoma äiti Mariam oli poissa. Kaikki kolme olivat siellä majoittuneina. Rooda selitti asian:

”Auringon laskettua he kävivät ostamassa tuoksuöljyä. Niitä käyttäen he halusivat täydentää hautauksen. Siksi he lähtivät jo ennen auringonnousua.”

”Näin pimeässäkö? Sitä paitsi, miten he saavat kiven poistetuksi haudan suulta?” Sirion ei ymmärtänyt naisten käytöstä.

”Tosiaankin”, Rooda korotti hurjasti ääntään. ”En tullut ollenkaan ajatelleeksi hautakiveä. Tuskin nuo kolmekaan.”

Näiden kahden keskustelu herätti Melven.

”Mikä hätänä?”

”Niin Melve. Ainanna, Idarel ja Mariam ovat lähteneet täydentämään hautausta.”

”Vai niin, mutta miten he selviävät hautakivestä?” Melvellä oli sama huoli kuin Sirionillakin. ”Sitä paitsi paikkaa vartoi monta Roodiksen sotilasta.”

”Niinkö?”

”Kyllä vain. Eilen korkein neuvosto pyysi niitä ruhtinas Pilarilta. Sitä varten etteivät oppilaat, siis me, varastaisi ruumista ja levittäisi huhua, että hän olisi muka noussut kuolleista. Pilar määräsi siksi sotilaita haudan vartioon.”

”Silloinhan nuo kolme palaavat tyhjin toimin takaisin”, Rooda sanoi ja puhalsi yhtä kädessään olevaa saviastian sirua.

He jatkoivat keskustelua aamun koittoon asti. Silloin joku avasi ulko-oven voimakkaasti ja palasi sisään, Ainanna. Hän oli varmaan juossut koko matkan, sillä hän puuskutti ja hiki oli liimannut hiuksia hänen poskilleen. Ovea vasten nojaten hän antoi hengityksensä tasaantua ja kertoi sitten:

”Joku on vienyt Herran haudasta. En tiedä, mihin hänet on pantu.”

”Mitä!” Sirion nousu seisomaan. ”Missä Idarel ja Mariam ovat?”

”He jäivät vielä haudan luo. Josanna on myös heidän kanssaan”, Ainanna selitti. ”Minä yksin juoksin kertomaan teille.”

”Mennään katsomaan!” Melve suuntasi heti ovelle.

Sirion, Melve ja lisäksi Ainanna ryntäsivät talosta ja juoksivat täyttä vauhtia haudan suuntaan. Äsken haudalta palannut Ainanna hengästy i pian ja jäi jälkeen, mutta Sirion ja Melve eivät siitä piitanneet vaan jatkoivat juoksuaan. Vaikka Sirion juoksi kaikin voimin, nuori Melve ehti kauas hänen edelleen. Kun Sirion pääsi Pyhän kaupungin pohjoisportin läpi, hän näki Melven katoavan Pääkallokukkulan viereiseen puutarhaan. Kun hän saapui haudalle Melven jälkeen, ainoatakaan vartiosotilasta ei näkynyt ja haudan sulkenut kivi oli tosiaankin poissa. Naisiakaan ei näkynyt. Haudan suulla Melve oli polvillaan ja kurkisti sisään.

”Näkykö siellä mitään?” Sirion kysyi. Melve puisteli päätään: ”Ei, vain pelkät kääreliinat.”

Silloin Sirion meni haudan sisälle. Tosiaankin siellä oli vain kääreliinat. ”Hei, mutta odotapas. Mikä tämä on?” Sirion huomasi jonkin pudonneen ja meni lähemmäksi. Se oli Jeshuan päähän kääritty hikiliina. Se oli eri paikassa ja lisäksi kuin päähän käärittyinä. Oli kuin sen sisältö olisi kadonnut johonkin. ”Mihin se oli joutunut?” Sirion oli ymmällään katsellessaan sitä. Melvekin tuli hänen jälkeensä sisään. Nähdessään tyhjät käärinliinat hän haukkoi henkeään oivaltaen jotain. Tutkittuaan haudan he tulivat ulos ja näkivät perässä tulleen Ainannan seisomassa ja itkemässä.

”Ainanna, aivan niin kuin sanoit, ruumista ei ole missään”, Sirion sanoi. ”Meidän täytyy palata neuvottelemaan muiden kanssa. Mitä sinä teet?”

”Minä jään tähän”, Ainanna vastasi.

Sirion ja Melve jättivät Ainannan ja palasivat muiden luo.

Tultuaan yläsaliin Sirion ja Melve neuvottelivat muiden oppilaiden kanssa Jeshuan ruumiista. Tietenkään mitään ratkaisua ei löytynyt, he olivat ymmällään. Siihen saapui uudelleen Ainanna, kasvot ilosta loistaen.

”Mitä on tapahtunut?” Sirion katseli hänen kasvojaan huolen ja toivon risteillessä hänen mielessään.

”Minä, tapasin opettajan”, Ainanna iloitsi.

Kaikki muutkin oppilaat kääntyivät katsomaa häntä. Mutta pian he puistelivat päätään. Kun hän tajusi, ettei häntä uskottu, hän vakuutti innosta hehkuen:

”Minä, minä en valehtele.”

Hän selitti näin: Jäätyään haudalle itkemään hän oli kurkistanut hautakammioon. Sen sisällä hän oli nähnyt istumassa kaksi valkopukuista enkeliä. Nämä olivat kysyneet häneltä, mitä hän itki. Hän oli vastannut, että hänen Herransa ruumis on viety pois. Silloin hän oli tuntenut jonkun olevan takanaan ja kääntynyt. Aurinko selkänsä takana, siinä oli seisonut mies. Ainanna oli luullut tätä puutarhuriksi ja oli hautaa osoittaen kysynyt tältä selin, mihin tämä oli vienyt ruumiin. Silloin Jeshua oli sanonut: ”Ainanna.” Tämä oli kääntynyt ja sanonut: ”Opettaja.” Sitten Jeshua oli sanonut hänelle: ”Älä tarraudu minuun. Minä en ole vielä mennyt ylös Isän luo. Mene veljieni luo ja sano heille, että minä menen ylös minun Isäni ja teidän Isänne luo, minun Jumalani ja teidän Jumalanne luo.”

Oppilaat eivät kyenneet heti uskomaan Ainannan kertomusta.

Taas ulko-ovi levähti auki. Sisään ryntäsivät Idarel, äiti Mariam sekä Felamirin vaimo Josanna.

”Kuulkaapas!” Idarel otti miestänsä kaulasta kiinni ja kertoi: ”Kenet luulet meidän tavanneen äsken matkalla tänne?”

”Jeshuanko?” mies kysyi.

Hämmästyneenä Idarel irrotti otteen miehestään:

”Aivan niin. Mistä tiesit sen?”

Naiset kertoivat näin: Aamulla vielä kun oli ollut pimeä, olivat he Idarel, Ainanna ja Mariam kolmissa menneet haudalle mukanaan hajuöljyä. Matkalla he olivat poikenneet Felamirin asunnossa kutsumassa Josannan mukaansa. Mennessään he neljä olivat puhuneet keskenään, löytyisikö ketään, joka vierittäisi kiven hautakammion suulta. Saavuttuaan he olivat nähneet, että tuo suuri kivi oli pois paikaltaan. Siksi he olivat arvelleet jonkun varastaneen ruumiin ja nuori Ainanna oli tullut siitä ilmoittamaan.

Jäljelle jääneet naiset olivat peloissaan kurkistaneet hautakammioon ja nähneet enkelin istumassa siellä. He olivat pelästynyt kovasti, mutta enkeli oli sanonut heille: ”Älkää olko peloissanne. Te etsitte Jeshuaa, joka oli ristiinnaulittu. Hän on noussut ylös, ei hän ole täällä. Menkää siksi sanomaan hänen oppilailleen: Hän menee teidän edellänne Pohjoisosaan. Siellä te näette hänet, niin kuin hän teille sanoi”. Naiset olivat lähteneet nopeasti haudalta pelon valtaamina. He olivat menneet temppelialekalle, jolla oli ollut muitakin ihmisiä. Puhumatta kenellekään asiasta he olivat siellä jonkin aikaa vavisseet peloissaan, mutta kun he lopulta olivat rauhoittuneet, pelon sijasta heidän sydämiinsä oli noussut ilo. Sitten he olivat rientä-

neet kertomaan uutista oppilaille. Mutta heitä vastaan oli tullut mies, joka oli tervehtinyt heitä iloisesti: 'Rauha teille!' Hän oli ollut Jeshua. He kolme olivat menneet hänen luokseen, syleilleet hänen jalkojaan ja kumartuneet palvomaan häntä. Silloin Jeshua oli sanonut heille: 'Älkää pelätkö! Menkää ja viekää sana minun veljilleni, että he menisivät Pohjoisosaan. Siellä he saavat nähdä minut'.

Naiset kertoivat tämän riemuiten. Mutta oppilaat kuuntelivat sitä käsivarret ristissä ja pää epäileväsi kallellaan. Oli kuin he olisivat sanomaisillaan, ettei naisiin voi luottaa. Vain Melve, joka oli nähnyt tyhjän haudan ja uskonut, kuunteli heitä silmät loistaen.

Lopulta kun oppilaat eivät tienneet, olivatko kertomukset totta, he lähtivät kukin omille teilleen. Idarel ja hänen miehensä lähtivät kotimatalle.

Huoneeseen sulkeutuminen veisi vain syvempään masennukseen. Siksi Sirionkin lähti ulos aurinkoon kuitenkin neuvoston jäseniä varoen. Paiste häikäisi, sen valossa syyllisyys siitä, että hän oli pettänyt Jeshuan, painoi häntä entistäkin syvemmin. Kirkkaus painoi raskaana. Siksi hänen askeleensa veivät hänet hämärämpään, missä ei ollut muita.

Lopulta hän huomasi tulleen Öljynpuristajanpuutarhan eteen. Juhlien päätyttyä siellä ei näkynyt enää juuri ketään, se oli kuin tyhjä kuori. Sirion seisahtui portille ja tuijotti aikansa oliivipuita. Äkkiä hänen silmänsä olivat vuotamaisillaan kyyneleitä. Hän sulki ne tiukasti. Sitten avattuaan silmänsä, hän meni päättäväisesti puutarhan sisään.

Astellen yhä vain syvemmälle hän päätyi nuorten oliivipuiden ympäröimään kätköpaikkaan. Kun hän kulki puiden läpi, siellä häntä odotti puuvanhus hiljaisena. Sen juurella kyyhöttäen hän päästi hillittömän itkun. Hän vuodatti kaiken Jumalalle. Hän ei enää näytellyt hurskasta eikä yrittänyt mielistellä, vaan mitään salaamatta tunnusti koko heikkoutensa. Hän parkui kuin lapsi.

'Herra! Armahda minua, viheliäistä. Olen auttamattoman syntinen. Hylkäsin sinut ja pakenin, vaikka olin väittänyt antavani henkeni puolestasi... Olen arvoton. Uhoava pelkuri. Herra, jos sinä olisit tässä nuhtelemassa minua, kuinka sydämeni löytäisikään levon.'

Kuin hylättynä hän itki ja huusi.

'Sinä et ole enää täällä. Kaiken aikaa ymmärsin sinua väärin kuvitellen, että perustettuasi Jumalan kuningaskunnan tekisit minusta hallitusmiehesi. Loppujen lopuksi haluni kohdistuivat maailman loistoon ja ihmiskunniaan. Pysin käyttämään sinua omaksi hyväkseni. Olin kiinnostunut vain ihmisten arvostuksesta. En mitenkään päässyt siitä vapaaksi. En kykene muuttamaan itseäni. Nyt ymmärrän sen. Mutta uskon, että sinä voit muuttaa minut. Voisitko armahtaa minua viheliäistä?'

Sirion raapi maata kuin saadakseen edes jostakin kiinni.

'Sinä et toiminut minun ajatusteni mukaan, vaan teit sitä, mikä on Jumalan silmissä parasta. Se teki kipeää, mutta avasi silmäni. Niin, minulle oli tarpeen nähdä tämä voimattomuuteni. Ymmärrän nyt kuinka heikkoja me ihmiset olemme maailman ihailulle ja rikkauden viettelyksille. Ellen tätä ymmärtäisi, miten voisin ihmisiä halveksimatta osoittaa heille myötätuntoa.'

Jälleen puistossa kaikui murtuneen Sirionin itkuhuuto.

'Kuvittelin kaiken aikaa Marinelin kohtelevat minua kohtuuttomasti. Mutta siinäkin olin väärässä. Sinä halusit vaimoni kautta osoittaa minulle ylpeyteni. Halusin, että Marinel olisi ymmärtänyt minua täysin, mutta juuri se oli ylimielisyyttäni. Vaadin, että hänen olisi pitänyt aina hyväksyä minut missä oloissa tahansa. Jospa vain minä olisin kyennyt osoittamaan hänelle todellista rakkautta... Niin kuin sinä aina osoitit. Nöyrää rakkautta, jossa ei ole vaihteen varjoa, vahvaa ja pyyteetöntä rakkautta. Pyydän! Tee se mahdolliseksi minulle. Auta minua, niin, että se koituisi sinun kunniaksesi. Voi, armahda minua...'

'Kallio, annan sen sinulle. Sitä varten minä tulin ja kuolin.'

Sirion käännähti ja siinä seiso i Jeshua. Hänen silmänsä olivat safiirin siniset ja hänen tukkansa kauris kuin kiillotettu hopea.

'Herra!' Sirion ojensi itkien kätensä.

Jeshua laski molemmat kätensä hänen hartioilleen ja sanoi:

'Kuulithan naisilta. Lähde Pohjoisosaan. Siellä saat tavata minut.'

Lasron kierteli Pyhää kaupunkia kuin etsien jotakin. Mutta minne tahansa hän kulki, etsittävää ei löytynyt. Lopulta hän saapui erään rakennuksen eteen. Se oli se talo, josta alkoi tapahtumasarja, johon hän oli sekaantunut. Kun hän kulki ruusutarhan läpi ovelle ja koputti, avaamaan tuli Josanna.

"Kas, Lasron. Astu sisään. Olemme tyhjentämässä tätä edustusasuntoa ja tekemässä matkavalmisteluja palataksemme Lohtulaan."

"Onko ritari Felamir tavattavissa?" Lasron tiedusteli.

"Ritari nimitystä ei enää tarvitse käyttää. Kyllä, hän on työhuoneessaan. Hän väittää pakkaavansa tavat huolellisesti..."

Josanna opasti Lasronin työhuoneen ovelle.

"Avaisitko oven? Lasron tuli tapaamaan sinua." Ovi aukesi ja Felamirin kasvot kurkistivat siitä.

"Tulitpa sopivaan aikaan. Olin nimittäin juuri aikeissa lähteä tapaamaan sinua."

"Minua?" Lasron rypisti kulmiaan ihmetyksestä.

"Astu nyt kuitenkin sisään." Felamir ohjasi hänet työhuoneeseen, pyysi vaimoaan tuomaan teetä ja sulki oven.

Työhuone oli hyvällä maulla kalustettu. Seinillä riippui lampaannahkaan kuvattuna koko Edenin kartta, johon oli kirjoitettu profeettojen nimiä. Huonekuista muodostui tummanruskea kalusto, jonka kauniit puupinnat kiiltelivät.

"Tälle työhuoneelle sanon nyt jäähyväiset." Entinen ritari koputti vastahakoisesti pöydän pintaa. "Pidin kyllä tästä."

"Tulin kysymään, jospa vaikka sattuisit tietämään Varjon olinpaikan..." Lasron selitti tulonsa syyn puoliksi toivonsa menettäneenä.

"Eilen se mies tuli tänne", Felamir sanoi huvittuneena.

"Minkä vuoksi?"

"Hän halusi kirjoittaa kirjeen. Mutta hän ei osaa kirjoittaa. Hän pyysi minua kirjoittamaan sen puolestaan."

"Kirjeen? Kenelle?"

"Juuri sinulle, Lasron."

Lasron yllättyi. "Varjolta kirje minulle? Miksi ihmeessä? Voisihan hän tulla tapaamaan minua ja puhua asiansa suoraan."

"Ehkä häntä hävettää puhua kasvoista kasvoihin", Felamir naurahti merkitsevästi.

"Tässä se kirje on." Hän ojensi Lasronille lampaannahkarullan.

Lasron otti se vastaan hämmästyneenä.

"Entä missä hän on nyt?"

"Sitä en tiedä. Luulisin, ettei hän ole enää Pyhässä kaupungissa. Hän halusi hoitaa asian tapaamatta sinua ja jätti siksi tämän kirjeen."

Lasron katsahti surumielisesti alaspäin ja avasi kirjeen, jossa luki näin:

'Lopultakin ymmärrän. Ihminen on luotu löytämään tyydytyksensä siitä, että hän voi kertoa lähimmäisilleen, että Pelastajassa hän löytää valon. Siksi sinä yritit kaikin voimin auttaa minua. Valo tuli tosiaankin pelastamaan ihmiset pimeydestä. Nyt minä uskon sen. Hän kuoli minun sijaiseni ristillä ja sovitti minun syntini. Niin minä sain vapauden. Jos tietäisin, että maailma hukkuu huomenna, rientäisin kovalla kiireellä kertomaan ihmisille pelastuksesta. Silti en sitä vielä tee, olen siinä määrin piittaamaton, unelias, vähäuskoinen ja itsekäs. Millainen tehtävä tällaiselle vähäuskaiselle voitaisiin antaa? Jos minulla kuitenkin olisi tehtävä, ehkä se olisi osoittaa ihmisille heidän syntinsä. Pelastuksen välttämätön edellytys on se, että ihminen tuntee syntisyytensä. Minulle, joka olen elänyt syntisistä suurimpana, se olisi ehkä oikea tapa. Rukoile puolestani, että voisin pysyä valveilla. Olen saanut osakseni paljon häpäisyä ja vain vähän rohkaisua. Se, mitä sinä olet, on minun saamani rohkaisu. Mutta olen kiitollinen molemmista. Häpeä erotti minut maailmasta, rohkaisu liitti minut ristiin ja tukee minua, etten kaatuisi. Kiitos, Lasron. En unohda sinua. Isän pojaksi (=Barabbas) tullut Jeshua.'

Lasron luki kirjeen kyynelin.

"Sinulla oli hyvä ystävä, Lasron", Felamir iloitsi. "Lisäksi sinäkin näytit olevan hänelle ystävä."

Mastuon käveli päämäärättömästi Pyhän kaupungin katuja. Jopa näin loistavassa kaupungissa oli sivukujia ja kapakoita. Noita rähjäisiä teitä Mastuon käveli haikeana. Ennen vanhaa hän oli viihtynyt tällaisessa

maailmassa. Vaikka hänellä ei ollut nyt rahaa, hän käveli muuten vain sisälle kapakkaan. Hän halusi vain haistella sen ilmapiiiriä. Siellä hän törmäsi tuttuihin kasvoihin.

”Pyrstö! Hei, eikös se olekin Pyrstö. Pitkästä aikaa.”

”Mastuon! Pitkästä aikaa tosiaankin. Miten jakselet? Mitä teet nykyään?”

”Niin, tuota.” Mastuon raaputti päätään.

”Mitä, etkö tee mitään? Sittenhän sinulla ei ole rahaakaan. Hei! Isäntä! Tuo tälle viinaa!” Pyrstö luik-kasi tiskin suuntaan. ”Minä tarjoan. Täysi tuoppi!”

Kun viina tuli pöytään, Mastuon istui sen eteen ja tarttui tuoppiin.

”Mikä sinun on? Kasvosi ovat kovin synkät?” Pyrstö tirkisteli entistä kaveriaan huvittuneena.

”Ei nyt kummempia.” Salatakseen ilmeensä Mastuon kulautti tuopin sisällön suuhunsa.

”Muuten”, Pyrstön kasvot kirkastuivat yhä enemmän. ”Mitä luulet sen uponneen laivan jutussa käy-neen?”

Mastuon halusi mielellään kuulla asian. Hän odotti innostuneesti, mutta vastasi näytellen kiinnostu-matonta:

”Niin, mitenkähän siinä mahtoi käydä?”

”Kyllä vain. Oli se siellä. Löysimme sen.”

”Ihanko totta!” Mastuonilta pääsi huudahdus. ”Kuinka paljon nettosit?”

”Se nähdään myöhemmin”, Pyrstö naurahti. ”Saimme selville uponneen laivan tarkan paikan. Ver-koilla nostimme purjeen palasia ja laudanpätkiä. Nyt siellä kelluu poiju.”

”Eikö aarretta saa sieltä nostetuksi?” Mastuon ehätti kysymään.

”Totta kai saa. Tähän mennessä sieltä on nostettu pari kolme tynnyriä. Niissä oli pilaantunutta kalaa. On vain ajan kysymys, milloin saamme nostetuksi kultaraharuukun.”

Mastuon huomasi katselevansa vanhaa toveriaan kateellisena. Pyrstö jatkoi:

”Juhlat ovat nyt ohi. Me palaamme taas Kuninkaankaupunkiin. Miten on? Tulisitko mukaan? Mitään suuria emme kykene jakamaan, mutta tähän asti keräämistämme rahoista saisit osuuden.”

Mastuon nieleskeli.

Illan suussa oppilaat palasivat yläsaliin. He kuuntelivat Sirionin kertomusta siitä, miten hän tapasi Jes-huan.

”Herra on totisesti ylösnoussut”, nuori Melve huudahti iloissaan. ”Hän nousi kuolleista ja ilmestyi Sirionille.”

Juuri silloin kotimatkalta lähteneet Idarel ja hänen miehensä palasivat hengästyneinä.

”Me kohtasimme Herran”, mies huohotti, ”emmekä vain nähneet, vaan myös söimme hänen kans-saan.”

Sirion, Melve ja naiset päästivät ilohuudon, mutta muut oppilaat, jotka eivät olleet nähneet Jeshuaa, olivat epäilevällä kannalla. Sitten he alkoivat syödä. Koska he eivät tienneet mitä korkein neuvosto suun-nitteli, he lukitsivat ovet.

Aterialla Idarelin mies kertoi seuraavaan tapaan, miten he olivat tavanneet Jeshuan: He olivat täh-dänneet erääseen Pyhää kaupunkia lähellä olevaan kylään. Matkan varrella he olivat keskustelleet Jes-huasta. Silloin heitä oli lähestynyt mies, jolla oli hopeanvärinen tukka. Hän oli kulkenut heidän kanssaan samaan suuntaan. Mies oli kysynyt, mistä he olivat jutelleet. Silloin Idarelin mies oli kysynyt: ’Oletko sinä Pyhässä kaupungissa ainoa muukalainen, joka ei tiedä, mitä siellä on tapahtunut?’ Sitten hän oli selit-tänyt, että hallitusmiehet olivat langettaneet kuolemantuomion ja ristiinnaulinneet profeetta Jeshuan ja että kolmantena päivänä tämä oli noussut kuolleista ja ilmestynyt naisille. Silloin mies oli sanonut: ’Voi teitä ymmärtämättömät elfit! Kuinka hitaita te olettekaan sydämessänne uskomaan kaikkea sitä, mitä pro-feetat ovat puhuneet. Eikö Pelastaja Messiaan pitänyt juuri näin kärsiä ja sitten mennä kirkkauteensa?’ Sitten mies oli selittänyt heille alusta alkaen, mitä kaikissa kirjoituksissa oli Pelastaja Messiaasta sanottu. Niin he olivat saapuneet kylään. Mies oli ollut menossa pohjoisen suuntaan. He kaksi olivat pidätelleet häntä ja pyytäneet häntä jäämään kanssaan aterialle. Mies oli suostunut siihen. Aterialla mies oli murtanut leipää ja antanut heille. Silloin heidän silmänsä olivat auenneet ja he olivat tunteneet Jeshuan. Mutta hän oli kadonnut heidän näkyvistään. Siksi he olivat kovalla kiireellä palanneet Pyhään kaupunkiin.

Sen kuultuaankaan kaikki oppilaat eivät vieläkään uskoneet. Silloin kuului yllättäen tervehdys:

”Rauhaa, shalom!” Kaikki kääntyivät ja näkivät salin keskellä seisovat Jeshuan.

"Miksi olette järkyttyneitä, ja miksi teidän sydämeenne nousee epäilyksiä? Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani: minä itse tässä olen. Koskettakaa minua ja katsokaa! Ei hengellä ole lihaa eikä luita, niin kuin te näette minulla olevan." Jeshua levitti kätensä heidän nähtäväkseen. Ranteissa oli ristille lyötyjen naulojen jäljet samoin kuin hänen jaloissaankin. Oppilaat jäykistyivät hämmästyneinä, kykenemättä uskomaan, että näin riemullinen asia voisi tapahtua. Silloin Jeshua kysyi:

"Onko teillä täällä mitään syötävää?"

Ander ojensi hänelle käsi vapisten kalanpalan. Jeshua söi heidän nähtensä, aivan varmasti se oli Jeshua. Vihdoinkin oppilaat iloitsivat sydämensä pohjasta. Nyt he lopultakin uskoivat Jeshuan nousseen ruumiillisesti kuolleista.

"Rauha teille!" Jeshua toisti tervehdyksensä. "Te oppilaani, olette nähneet ja kuulleet kaiken! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."

Sitten hän puhalsi heidän ylleen lausuen:

"Ottakaa vastaan Pyhä Henki. Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt."

Sen jälkeen hän katosi näkyvistä.

Jonkin ajan kuluttua ulko-ovelta kuului koputusta.

"Tulisiko joku avaamaan. Minä täällä."

"Mastuon, missä sinä olet ollut tähän asti?" Sirion avasi oven.

"Miksi te kaikki tuijotatte minua?" Mastuon säpsähti, kun kaikki katselivat häntä, kuin haluaisivat sanoa hänelle jotain.

"Me kaikki näimme!" Ivor kertoi.

"Mitä te näitte?"

"Herran!" Idarel selitti. "Jeshua ilmestyi tänne."

"Voisiko muka olla totta!"

"Totta on!" Lasron vakuutti. "Hänen käsissään oli naulojen jäljet ja kyljessä keihään arpi. Hän söi jopa kalaa."

"Jos en näe naulanjälkiä hänen käsissään enkä saa pistää sormeani niihin ja kättäni hänen kylkeensä, minä en usko."

Kahdeksan päivää kului, oppilaat viipyivät yhä Pyhässä kaupungissa. Yläsalin ovet olivat edelleen lukossa. Kaiken lisäksi Mastuon oli kaiken aikaa masentunut. Mikään ei huvittanut häntä. Toki se oli ymmärrettävää, koska hän ei ollut nähnyt ylösnoussutta Jeshuaa. Kuka olisikaan voinut ymmärtää, miltä hänestä ulkopuoliseksi jääneenä tuntui. Silloin kun muut oppilaat olivat tavanneet Jeshuan, hän oli istunut kapakassa Pyrstön houkutuskuulemassa. Jos hän olisi lähtenyt vanhan ystävänsä mukaan, hän olisi ehkä päässyt käsiksi suureen summaan rahaa. Himo nosti päätään.

Seuratessaan Jeshuaa Mastuonkin oli tosissaan uskonut, että Jeshuasta tulisi Isrianin kuningas. Mutta kun hän näki, miten tämä vangittiin, hän menetti täysin uskonsa. Loppujen lopuksi tämäkin oli yksi niistä monista, jotka esiintyivät Pelastaja Messiaan nimellä, mutta todellisuudessa johtivat ihmisiä harhaan. Siltä hänestä tuntui, siksi kaikki oli niin turhaa. "Mistä tässä maailmassa oikeastaan voisi löytää totuuden?" Hän oli eksymäisillään takaisin pimeyteen.

Silti hän oli torjunut myös Pyrstön tekemän tarjouksen. Ei hän siihenkään uskonut. Näkemättä hän ei uskonut. Hän epäili kaikkea. Mutta ei sekään hänelle lepoa tuonut, pikemminkin menetti rauhansa. Kuoleman syvyys oli hänen silmiensä edessä. Merkityksettömyyden tunne iski hänen sieluunsa. Ahdistus täytti mielen, tuli sietämätön halu tarrautua johonkin. Mutta juuri se oli uhka, sillä oli vaara tarttua sellaiseen, mikä johtaa tuhoon: viinaan, huumeisiin, synnillisiin nautintoihin, rahan tekoon. Niihin antautuneita maailma on täynnä. Pimeys alkoi vetää häntä mukaansa. Mutta hän tiesi entuudestaan, että mikään sellainen ei kykenisi häntä tyydyttämään.

Mastuon tunsu sydämensä tyhjyyden. Hän vääntelehti yrittäessään täyttää sen. Seuratessaan sivusta, kun muut oppilaat valmistautuivat innolla lähtemään Pohjoisosaan, hän koki jäävänsä syrjään. Näin jatkui kahdeksan tuskallista päivää. Niinpä hän ensi kertaa koetti epätoivoisesti etsiä Jumalaa sydämensä pohjasta. Hän polvistui, peitti kasvonsa ja rukoili kyyneleitä vuodattaen. Lopultakin hän kykeni tunnustamaan itselleen sen, että oli kaikkein epäilevin ja epäuskoisin ihminen.

Mutta kukapa voisi häntä moittia. Eivät muutkaan oppilaat olleet uskoneet ylösnousemusta, ennen kuin saivat nähdä omin silmin. Kuka tahansa on epäuskon vallassa siihen asti kunnes saa nähdä valon...

Kuului ääni: "Rauha teille, shalom!"

Mastuon nosti katseensa.

"Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni. Ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni", Jeshua rohkaisi. "Älä ole epäuskoinen vaan uskova!"

Jeshua oli siis kuullut tarkasti hänen sanansa. Hän oli kaiken aikaa ollut läsnä. Valo loisti pimeyteen, pimeys ei sitä voittanut. Suuret kyynelkarpalot vuosivat Mastuonin silmistä, aivan kuin hän olisi päästänyt ulos kaiken, minkä oli sulkenut sydämeensä. Sitten hän tunnusti sydämensä pohjasta:

"Minun Herrani, minun Jumalani."

Jeshua vastasi:

"Koska näit minut, sinä uskot. Autuaita ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe."

Jälkikirjoitus

Jeshua sanoi, että muuta merkkiä ei anneta kuin ristin kuolema ja ylösnousemus. Vaikka tiede on edistynyt ja tietämys kasvanut, todistus Jumalan olemassaolosta kätkeytyy tänäänkin tähän tunnustekoon.

”Älä ole sellainen, joka uskoo nähtyään, vaan usko näkemättä!” Tämä sana asettaa sinut valinnan paikalle. Jos Jumala antaisi kumoamattoman todisteen olemassa olostaan, ihmisillä ei olisi muuta mahdollisuutta kuin uskoa. Mutta Jumala pitää tärkeänä ihmisen vapautta, sillä vain sen vallitessa Jumalan ja ihmisen välille voi rakentua rakkaussuhde.

Sinulta kysytään kannanottoa. Jumala odottaa sinun valintaasi. Nykyinen tiede lähtee olettamuksesta, ettei Jumalaa ehkä ole, ja tekee siksi valintasi vaikeaksi. Mutta miten, jos olettaisit, että Jumala todellakin on olemassa, voisiko silloin Raamattu valehdella tai voisivatko Jeesuksen sanat olla virheellisiä? Eivät tietenkään.

Älä turhaan etsi todisteita! Jumala kunnioittaa sinun vapauttasi, siksi hän salaa ratkaisevan todisteen. Vaikka maapallo näyttäisi sattuman ja elämä satunnaisen kehityksen tulokselta, Jumala on järjestänyt asiat niin. Vaikka odottaisit loputtomiin tai tutkisit miten paljon tahansa, todistetta Jumala olemassaolosta ei tule, mutta ei myöskään todistetta siitä, ettei Häntä olisi.

Tärkeämpää on, että tunnistat sydämesi janon. Sinulla on omatunto. Katsele luonnon kaunista suunnitelmallisuutta. Huomaa, että tänäänkin on olemassa yhä pieni Israelin kuningaskunta. Raamatun tuhansien vuosien sanoma on vastaanotettavissa. Ennustusten mukaisesti Jeesus suoritti ristillä täydellisen sovituksen. Hän sanoi:

”Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Joka uskoo minuun, niin kuin Raamatussa sanotaan, hänen sisimmästään juoksevat elävän veden virrat.”

Sinua kutsutaan.